സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ ദൈവശാസ്ത്രം

ഡോ. ജി. ചേടിയത്ത്

ALPHA INSTITUTE OF THEOLOGY AND SCIENCE
Thalassery, Kerala, India - 670 101
Ph: 0490 2344727, 2343707
Web: www.alphathalassery.org, Email: alphits@gmail.com

സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ ദൈവശാസ്ത്രം

Title: Patrology
Published by: The Director, Alpha Institute, Archdiocese of Tellicherry, Sandesa Bhavan, Tellicherry, 670 101, Kannur, Kerala
Ph: 0490 - 2344727, 2343707
Published on: 2014 December 25 (X'mas)

Editorial Board: Rev. Dr. Joseph Pamplany
Rev. Dr. Joseph Kakkaramattathil
Rev. Dr. Thomas Kochukarottu

Office Assistance: Rev. Sr. Glorista SABS
Mr. Renjith K.C.
Mrs. Anitha Vijayan
Mrs. Maneesha Shinoj
Mrs. Jeshitha Vijesh
Miss. Bhavya K
Language Mentor: Rev. Fr. Mathew Edamula
Printing: Vimala Offset Press, Thalassery
Copy Right: © All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in or introduced into a retrieval system, or transmitted, in any form, or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise without the prior written permission of the publisher

ഉള്ളടക്കം

1. സഭാപിതാക്കന്മാർ 5
2. അപ്പസ്തോലിക പിതാക്കന്മാർ 15
3. ഗ്രീക്ക് പിതാക്കന്മാർ 63
4. ലത്തീൻ സഭാപിതാക്കന്മാർ 95
5. പൗരസ്ത്യ സഭാ പിതാക്കന്മാർ 127
6. സിറിയാക്കാരൻ താസ്യൻ 154

ആധാര ഗ്രന്ഥങ്ങൾ

1. ഡോ. ജി. ചേടിയത്ത്, *സഭാപിതാക്കന്മാർ,* (കോട്ടയം: പൗരസ്ത്യ വിദ്യാപീഠം, വടവാതൂർ, 1987).
2. ഡോ. ജി. ചേടിയത്ത്, *ആദിമസഭയുടെ സന്ദേശം,* (കോട്ടയം: പൗരസ്ത്യ വിദ്യാപീഠം, വടവാതൂർ, 1981).

Published for the use of the students of Alpha Institute of Theology and Science

01

സഭാപിതാക്കന്മാർ

ഗുരുക്കന്മാരെ പിതാക്കന്മാരെന്ന് പുരാതനകാലത്തു വിളിക്കുക പതിവായിരുന്നു. 'നിങ്ങൾക്ക് ക്രിസ്തുവിൽ പതിനായിരം ഉപദേഷ്ടാക്കൾ ഉണ്ടായിരിക്കാം. എന്നാൽ പിതാക്കന്മാർ വളരെയില്ല. സുവിശേഷപ്രസംഗംവഴി യേശുക്രിസ്തുവിൽ നിങ്ങൾക്ക് ജന്മം നൽകിയത് ഞാനാണ്' എന്ന് പൗലോസ് ശ്ലീഹാ പറയുന്നു (1 കോറി 4:15). ശിഷ്യന്മാരുടെ പിതാക്കന്മാരായിരുന്നു ഗുരുക്കന്മാർ. പഠിപ്പിക്കുക എന്നത് മെത്രാന്മാരുടെ പ്രധാന കർത്തവ്യങ്ങളിൽ ഒന്നായിരുന്നതിനാൽ, പിതാവ് എന്ന് മെത്രാന്മാരെ വിളിക്കുന്ന പതിവ് പ്രാചീനക്രിസ്തീയ സഭയിൽ ഉടലെടുത്തു. കാലാന്തരത്തിൽ സഭയുടെ പൊതുപാരമ്പര്യത്തിന്റെ വക്താക്കളായ എഴുത്തുകാരെയെല്ലാം പിതാക്കന്മാർ എന്നു വിളിച്ചുതുടങ്ങി.

പിൽക്കാല ക്രൈസ്തവസഭ സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ കാലഘട്ടത്തിന് അതിരും കുറിച്ചിട്ടുണ്ട്. പാശ്ചാത്യസഭയിൽ മഹാനായ ഗ്രിഗറി വരെ (+604), അഥവാ സെവിലിലെ ഇസിദോർ വരെ (+636); അതായത് ഈ കാലഘട്ടത്തിനു മുമ്പ് ജീവിച്ചിരുന്നവർ മാത്രമേ പട്രോള

ജിയിൽ ഉൾപ്പെടുന്നുള്ളു. അവരെ മാത്രമേ നിഷ്കൃഷ്ടാർത്ഥത്തിൽ സഭാപിതാക്കന്മാരെന്നു വിളിക്കാൻ പാടുള്ളൂ എന്നു സാരം.

സഭാപിതാക്കന്മാർ എന്ന സംജ്ഞയ്ക്ക് അർഹരായവർ ചില സവിശേഷതകളുടെ അവകാശികളായിരിക്കണം. ഒന്നാമത്തെ നിബന്ധന രക്ഷാസന്ദേശം അവികലമായും പൂർണ്ണമായും അവർ ഗ്രഹിച്ചിരിക്കണം; ജീവിതത്തിന്റെ ഭാഗമാക്കിയിരിക്കണം; കളങ്കരഹിതമായി പകർന്നു കൊടുത്തിരിക്കണം. നിർമ്മലവും ശ്രേഷ്ഠവും ധീരോദാത്തവുമായ ക്രൈസ്തവജീവിതത്തിന്റെ ഉടമയെ മാത്രമേ സഭാപിതാവ് എന്നു വിളിക്കാനാവൂ. അദ്ദേഹം വരച്ചുകാട്ടുന്ന ക്രിസ്തുചിത്രം പൂർണ്ണമായിരിക്കണം. ജീവിതത്തിൽ ആസ്വദിച്ചറിഞ്ഞ ദിവ്യസന്ദേശം അവികലമായി കൈമാറണം. സഭാപിതാവ് സത്യവിശ്വാസത്തിന്റെ വക്താവാണ്, എന്നുപറഞ്ഞാൽ സത്യവിശ്വാസത്തോടുള്ള അദമ്യമായ ഭക്തി, സത്യസഭയോടുള്ള വിശ്വസ്തമായ ഒന്നുചേരൽ എന്നേ അർത്ഥമുള്ളൂ. യാതൊരു രീതിയിലുമുള്ള തെറ്റും അല്പംപോലും ഇല്ലാത്തവരായിരുന്നു എല്ലാ പിതാക്കന്മാരും എന്നു പറയുക അല്പം സാഹസമാണ്. രണ്ടാമത്തെ നിബന്ധന ജീവിതവിശുദ്ധിയാണ്. അതേപ്പറ്റിയും ഇങ്ങനെ തന്നെ പറയാനാവും. അവരും തങ്ങളുടെ സാഹചര്യത്തിന്റെ സന്താനങ്ങളായിരുന്നു. ഇന്നത്തെ വിശുദ്ധരെ ബഹുമാനിക്കുന്നതുപോലെ ആദിമസഭ അവരെ വണങ്ങി ബഹുമാനിച്ചിരുന്നു. ഏറ്റവും ശോഭയോടെ ഇന്നും ജ്വലിക്കുന്ന നക്ഷത്രങ്ങൾ പിതാക്കന്മാരിൽ നിരവധി ഉണ്ടെന്നുള്ള കാര്യം ഒരിക്കലും വിസ്മരിക്കത്തക്കതല്ല. എല്ലാ നക്ഷത്രങ്ങളും ഒരുപോലെയല്ലല്ലോ. സഭാപിതാവായി ഒരാൾ അംഗീകരിക്കപ്പെടാനുള്ള മൂന്നാമത്തെ ഘടകം സഭയുടെ അംഗീകാരമത്രേ. പിൽക്കാലസഭ അംഗീകരിച്ചുകഴിയുമ്പോൾ അതു സഭയുടെ അംഗീകാരമായി മാറുകയായിരുന്നു പതിവ്. ഇന്നത്തെ മാനദണ്ഡങ്ങളൊന്നും അന്നില്ലായിരുന്നു. അവർ പൗരാണികത്വം ഉള്ളവരായിരിക്കണം എന്നതാണ് നാലാമത്തെ സവിശേഷത. അതായത് ആദ്യത്തെ എട്ടര നൂറ്റാണ്ടിനു മുമ്പ് ജീവിച്ചിരുന്നവർ ആയിരിക്കണം.

സഭാപിതാക്കന്മാർ എന്ന സംജ്ഞയുടെ കീഴിൽ വരുന്നവർ മാത്രമല്ല പട്രോളജിയിലെ ചർച്ചാവിഷയം. പിതാക്കന്മാർ അല്ലാത്തവരെയെല്ലാംകൂടി ക്രൈസ്തവസഭാ സാഹിത്യകാരന്മാർ എന്നു വിളിക്കുന്നു. പട്രോളജി പാഷണ്ഡികളെപ്പറ്റിയും (ആരിയൂസ്:+336) ശീശ്മക്കാരെപ്പറ്റിയും (നൊവേഷ്യൻ:+257/8) പരാമർശിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഫീലോ, ജൊസേഫൂസ് എന്നീ യൂദന്മാരുടെയും ആദിമസഭാകാലത്തുള്ള മറ്റ് അക്രൈസ്തവരുടെയും കൃതികൾ ആദിമ

സഭയെപ്പറ്റി പഠിക്കാൻ സഹായകമാണെങ്കിലും, അവയൊന്നും പട്രോളജിയിൽ ഉൾപ്പെടുന്നില്ല.

സഭാപിതാവും സഭാമൽപാനും തമ്മിൽ വ്യത്യാസമുണ്ട്. എട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിനുശേഷവും സഭാമൽപാന്മാർ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. എല്ലാ മൽപാന്മാരും പിതാക്കന്മാരല്ല; എന്നാൽ പിതാക്കന്മാരെല്ലാം മൽപാന്മാരാണ്. പിതാക്കന്മാരിൽതന്നെ വളരെ പ്രശസ്തരായവരുണ്ട്. അത്തരത്തിൽപ്പെട്ട വലിയ സഭാപിതാക്കന്മാർ കുറച്ചേയുള്ളു. പാശ്ചാത്യലോകത്തു നാലും പൗരസ്ത്യലോകത്തു നാലും; അവർ വി. അംബ്രോസ് (+397), വി. ജറോം (+420), വി. അഗസ്റ്റിൻ (+430), മഹാനായ ഗ്രിഗറി (+604) എന്നീ പാശ്ചാത്യരും മഹാനായ വി. ബേസിൽ (+ 379), വി. ഗ്രിഗറി നസ്യാൻസൻ (+390), വി. ജോൺ ക്രിസൊസ്തോം (+407), വി. അത്തനാസ്യോസ് (+373) എന്നീ പൗരസ്ത്യരുമാണ്. രണ്ടാമത്തെ വിഭാഗത്തിലെ ആദ്യത്തെ മൂന്നുപേരെ സാർവ്വത്രിക മല്പാന്മാരായി ഗ്രീക്കുസഭ കണക്കാക്കുന്നു.

യൊഹാന്നെസ് ഗെർഹാർഡ് എന്നയാളാണ് പട്രോളജി എന്ന നാമം ഈ ദൈവശാസ്ത്രശാഖയെ കുറിക്കാൻ ആദ്യമായി ഉപയോഗിച്ചത്. പട്രൊളോജിയ എന്ന പേരിൽ 1653-ൽ അദ്ദേഹം ഒരു കൃതി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. പ്രാചീന ക്രൈസ്തവ സാഹിത്യകാരന്മാരെപ്പറ്റിയും അവരുടെ ദൈവശാസ്ത്ര സംഭാവനകളെപ്പറ്റിയും വിചിന്തനം ചെയ്യുന്ന രീതി വളരെ നേരത്തേയുണ്ടായിരുന്നു. സഭാചരിത്രകാരനായ എവുസേബിയസാണ് (+339) ആദ്യമായി ഇപ്രകാരം ഒരു സംരംഭത്തിന് മുതിർന്നത്. അന്നുവരെയുള്ള സഭാസാഹിത്യകാരന്മാരുടെ കൃതികളിൽ നിന്നുള്ള ഉദ്ധരണികൾ, അവരുടെ വിശദവിവരങ്ങൾ, കൃതികൾ എന്നിവ തന്റെ സഭാചരിത്രത്തിൽ അദ്ദേഹം നൽകി.

എങ്കിലും ആദ്യമായി ക്രൈസ്തവ ദൈവശാസ്ത്ര സാഹിത്യചരിത്രം എഴുതിയത് ജറോമാണ് (+420). മഹദ്‌വ്യക്തികൾ എന്ന തന്റെ കൃതിയിൽ അന്നുവരെയുള്ള പ്രമുഖരായ ക്രൈസ്തവ സാഹിത്യകാരന്മാരെപ്പറ്റി വിവരിക്കുന്നു. ബേത്‌ലഹേമിൽവച്ചു 392-ൽ ഡെക്സ്ടെർ എന്ന പ്രൊട്ടോറിയൻ പ്രീഫെക്ടിന്റെ ആവശ്യപ്രകാരമാണു ജറോം ഇപ്രകാരം ചെയ്തത്. പത്രോസ് മുതൽ ജറോം വരെയുള്ളവരെല്ലാം അതിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. 135 തലക്കെട്ടിലായിട്ടാണ് ജറോമിന്റെ വിവരണം. ഫീലോ, ജോസേഫൂസ് എന്നീ യൂദസാഹിത്യകാരന്മാരെയും, സെനെക്കായെയും ചില അബദ്ധോപദേശകരെയും ജറോം തന്റെ കൃതിയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തി. 78 തലക്കെട്ടുകൾ എവുസേബിയസിനെ പദാനുപദം ആശ്രയിച്ച് എഴുതിയിട്ടു

ള്ളതാണ്. ഈ കൃതി പ്രസിദ്ധീകൃതമായ ഉടൻതന്നെ അഗസ്റ്റിൻ (ലേഖനം 40) ഇതിന്റെ കുറവു ചൂണ്ടിക്കാട്ടി. ജറോം സത്യവിശ്വാസികളെയും അബദ്ധോപദേശകരെയുംതമ്മിൽ വേർതിരിച്ചു കാണിച്ചില്ല. മിക്കയിടങ്ങളിലും വസ്തുനിഷ്ഠമല്ലാത്ത വിവരണങ്ങൾ ഇതിൽ ദൃശ്യമാണ്. ജറോമിന്റെ ഇഷ്ടാനിഷ്ടങ്ങൾ അതിൽ ഉടനീളം കാണാം. എങ്കിലും ഒരായിരം വർഷത്തേക്കു ജറോമിന്റെ ഈ കൃതിയായിരുന്നു പട്രോളജിയുടെ വലിയൊരു ഉറവിടം.

ജന്നാഡിയൂസ് ഇതേപേരിൽ 480-ൽ ഒരു കൃതി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. ജറോമിന്റെ കൃതിയുടെ തുടർച്ചയായിട്ടാണ് ഇതു വിരചിതമായത്. ഇസിദോർ ഇതേപേരിൽ 615-നും 618-നും മധ്യേ ഒന്നെഴുതി. ഇതും ജറോമിന്റെ കൃതിയുടെ തുടർച്ചയായിരുന്നു. സ്പെയിനിലെ ഗ്രന്ഥകർത്താക്കൾക്കായിരുന്നു അതിൽ മുൻതൂക്കം. തൊളേദോയിലെ ഇൽഫോൺ സുസ് (+667) ഇതേപേരിൽ പ്രാദേശിക ചായ്‌വുള്ള ഒരു കൃതി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. വി. ജറോമിന്റെയും ജൊന്നാഡിയുസിന്റെയും ചുവടുപിടിച്ചു മധ്യകാലഘട്ടത്തിൽ പലരും ക്രൈസ്തവസാഹിത്യചരിത്രം എഴുതാൻ ശ്രമിച്ചു.

സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ ഭാഷ

രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനംവരെ ഗ്രീക്കായിരുന്നു സഭയുടെ പ്രധാനഭാഷ. റോമൻ സാമ്രാജ്യത്തിലെ നഗരങ്ങളിലെല്ലാം ഗ്രീക്കുഭാഷ പ്രചരിച്ചിരുന്നു. റോം, ഉത്തരാഫ്രിക്കാ, ഗാൾ എന്നിവിടങ്ങളും ഇതിനപവാദമായിരുന്നില്ല. അങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ ഗ്രീക്കായിരുന്നു പട്രോളജിയുടെ ഭാഷ. പിന്നീട് പാശ്ചാത്യലോകത്ത് ലത്തീൻ പ്രഗത്ഭരെത്തി. പൗരസ്ത്യദേശങ്ങളിൽ സുറിയാനി, കോപ്റ്റിക്, അർമേനിയൻ എന്നീ ഭാഷകളിലും പിതാക്കന്മാർ കൃതികൾ രചിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. എങ്കിലും ഗ്രീക്കുതന്നെ ഒന്നാം സ്ഥാനത്തുനിന്നു.

സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ പ്രസക്തി

സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ പ്രസക്തിയെന്താണ്? സഭാപിതാക്കന്മാർ വികസിപ്പിച്ചെടുത്ത ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ പ്രത്യേകതകൾ എന്തെല്ലാം? ഇരുപത്തിയൊന്നാം നൂറ്റാണ്ടിൽ സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ പ്രാധാന്യം എന്താണ്? നൂറ്റാണ്ടുകൾ പിന്നിട്ട സഭ പിതാക്കന്മാരെ എപ്രകാരം പരിഗണിച്ചിരുന്നു?

'സഭാപിതാക്കന്മാർ' സഭയുടെ ബലിഷ്ഠസ്തംഭങ്ങളാണ്. സർവകാലിക സഭയ്ക്കുവേണ്ടി അവർ ശാശ്വത ധർമ്മം നിർവ്വഹിക്കുന്നു. അവരുടെ പ്രബോധനത്തോടും അധ്യാപനത്തോടും പൊരു

ത്തപ്പെട്ടുപോയെങ്കിലേ ഇന്നത്തെ സുവിശേഷപ്രഘോഷണവും ഔദ്യോഗിക പ്രബോധനവും അവികലമാകൂ. സഭാപിതാക്കന്മാരാകുന്ന സജീവ ഉറവയിൽനിന്ന് ഉത്ഭവിക്കേണ്ടവയാണ് എല്ലാ ആദ്ധ്യാത്മിക സൃഷ്ടികളും സഭാശുശ്രൂഷകളും. അനുദിനം വളരുകയും വികസിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന വിശുദ്ധ സഭാസൗധത്തോടു കൂട്ടിച്ചേർത്തു പണിയുന്ന ഓരോ പുതിയ കല്ലും സഭാപിതാക്കന്മാർ നേരത്തെ പണിതിട്ടുള്ളതിനോട് അനുരൂപപ്പെടുന്നതായിരിക്കണം. ഈ സൗധത്തോട് ഓരോ കല്ലും ഇളകാത്ത വിധം സ്ഥാപിക്കണം. ക്രിസ്തു മൂലക്കല്ലും വിശുദ്ധ ശ്ലീഹന്മാർ അടിസ്ഥാനവുമായ സൗധത്തിലെ ബലമേറിയ തൂണുകളാണ് സഭാപിതാക്കന്മാർ എന്നു പരിശുദ്ധപിതാവ് ജോൺപോൾ രണ്ടാമൻ മാർപാപ്പ പഠിപ്പിക്കുന്നതു തികച്ചും ശരിയാണ്. സഭയുടെ ഉത്ഭവത്തിൽ വിശുദ്ധ ശ്ലീഹന്മാർക്കുള്ള അതുല്യസ്ഥാനം പോലൊന്നു സഭയുടെ വളർച്ചയിൽ സഭാപിതാക്കന്മാർക്കുണ്ട്. അവർ നിർവ്വഹിച്ച ധർമ്മം സാർവ്വത്രിക സഭയ്ക്കുവേണ്ടിയാണ്. തങ്ങളുടെ ചുറ്റുപാടുമുള്ളവരെ മുന്നിൽക്കണ്ടുകൊണ്ടാണ് അവർ വചനം പ്രസംഗിച്ചത്. എന്നാൽ ക്രിസ്ത്വാനുഭവത്തോട് അടുത്തു പെരുമാറുകയും അതു സ്വാംശീകരിക്കുകയും വ്യാഖ്യാനിച്ചു കൊടുക്കുകയും ചെയ്തതുകൊണ്ട് അവരുടെ വ്യാഖ്യാനങ്ങൾക്കു സഭയിൽ സവിശേഷമായ സ്ഥാനമുണ്ട്.

ആധുനികസഭയുടെ ആരാധനക്രമം, കാനൻനിയമം, സന്യാസ പ്രസ്ഥാനം ആദിയായവയെല്ലാം സഭാപിതാക്കന്മാരാകുന്ന സജീവ സ്രോതസ്സിലൂടെ വരുന്നവയാണ്. അവരുടെ പ്രാർത്ഥനാജീവിതമാണ് പിൻതലമുറയുടെ മാതൃക. അവരുടെ പ്രാർത്ഥനാനുഭവം പിൽക്കാലസഭയുടെ പ്രാർത്ഥനാ നിയമമായി. കെട്ടിടത്തിൽ പുതിയ കല്ലുകൾ കണക്കെ, തലമുറകൾ ഈ സഭാസൗധത്തിൽ കൂട്ടിച്ചേർക്കപ്പെടുന്നു; പണിതുയർത്തപ്പെടുന്നു; പിന്നെപ്പിന്നെ വയ്ക്കപ്പെടുന്ന കല്ലുകൾ നേരത്തെ കൂട്ടിച്ചേർക്കപ്പെട്ട കല്ലുകളോട് ചേർന്നുപോകുന്നതായിരിക്കണം. എങ്കിലേ അവ ഫലദായകമാകൂ.

സ്ഥലകാല സംസ്കാരങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ കുറെയൊക്കെ വിഭിന്നമായിരുന്നെങ്കിലും സത്യവിശ്വാസപ്രഘോഷണത്തിൽ സഭാപിതാക്കന്മാർ ഏകാഭിപ്രായക്കാരായിരുന്നു. അവികലമായും പൂർണ്ണമായും ഗ്രഹിച്ച രക്ഷാസന്ദേശം ജീവിതത്തിന്റെ ഭാഗമാക്കുകയും കളങ്കരഹിതമായി പകർന്നുകൊടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിൽ അവർ ദത്തശ്രദ്ധരായിരുന്നു. സത്യവിശ്വാസത്തോടുള്ള വിശ്വസ്തമായ ഒന്നുചേരലും അവരുടെ മുഖമുദ്രയായിരുന്നു. അക്കാരണത്താൽ അവർ പിൻതലമുറയുടെ മാർഗദർശികളായി; എല്ലാകാലത്തുമുള്ള ക്രൈസ്തവരുടെ മാതൃകകളായി, നിയമദാതാക്കളായി.

പ്രാചീനസഭതന്നെയും തൊട്ടുമുമ്പേ കടന്നുപോയ പണ്ഡിതരും പരിശുദ്ധരുമായ സഭാനേതാക്കന്മാരെ സഭാപിതാക്കന്മാർ എന്ന് അഭിസംബോധന ചെയ്യുകയും ആദരിക്കുകയും ചെയ്തു. അങ്ങനെ 'ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ പിതാവ്', 'പിതാവ് എലവുത്തേരൂസ്', 'സിപ്രിയാൻ പാപ്പ (പിതാവ്)' എന്നുതുടങ്ങുന്ന പദപ്രയോഗങ്ങൾ നാം ദർശിക്കുന്നു. നിഖ്യാസൂനഹദോസിനുശേഷം (325) ജീവിച്ച സഭാതനയർ നിഖ്യായിലെ '318' മെത്രാന്മാരെ 'പിതാക്കന്മാർ', എന്നു വിളിക്കുന്നു. കേസറിയായിലെ വിശുദ്ധ ബേസിൽ (+379) എഴുതുന്നു: 'ഞങ്ങളുടെ പ്രബോധനം ഞങ്ങളുടെ ചിന്താസന്താനമൊന്നുമല്ല, പിന്നെയോ വിശുദ്ധ പിതാക്കന്മാരിൽനിന്നു ഞങ്ങൾക്ക് ലഭിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്'. നാലും അഞ്ചും നൂറ്റാണ്ടുകളിലെ സഭാസംബന്ധമായ തർക്കങ്ങളിൽ പിതാക്കന്മാരിലേക്കു തിരിയുകയും അവരുടെ പ്രബോധനങ്ങളുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തി സത്യവിശ്വാസത്തിന്റെ നിജസ്ഥിതി വെളിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്ന രീതി പൊതുസവിശേഷതയായിത്തീർന്നു. വിശ്വാസസത്യങ്ങളുടെ ന്യായീകരണത്തിന് പിതാക്കന്മാരിൽനിന്നുള്ള ഉദ്ധരണികളുടെ സമാഹാരങ്ങൾ ശേഖരിക്കുന്ന പ്രവണത ഉടലെടുത്തു.

'സഭാപിതാക്കന്മാർ' ഉജ്ജ്വലപ്രകാശം ലഭിച്ച ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരാണ്. കത്തോലിക്കാസഭയുടെ പ്രബോധനങ്ങൾ ഉയർത്തിപ്പിടിക്കാൻ അവർ സർവ്വാത്മനാ ശ്രദ്ധിച്ചു. ജനങ്ങളോടു അവികലമായി ദൈവവചനം പ്രസംഗിക്കാനും അവരുടെ ക്രൈസ്തവജീവിതത്തിന് അവ ഉപയുക്തമാക്കാനും പരിശ്രമിച്ച അജപാലകരാണവർ. അപ്പസ്തോലിക പ്രസംഗത്തിന് നിശ്ചിത രൂപഭാവങ്ങൾ നൽകാൻ ശ്രമിച്ച ആദ്യവ്യക്തികളാണവർ. അജപാലകർ എന്നനിലയിൽ സുവിശേഷസന്ദേശം ചുറ്റുപാടുമുള്ള മനുഷ്യർക്കു മനസ്സിലാകത്തക്ക രീതിയിൽ വിവരിച്ചുകൊടുക്കാൻ പിതാക്കന്മാർ തത്രപ്പെട്ടു. വേദപാഠം, ദൈവശാസ്ത്രം, വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥം, ലിറ്റർജി, അജപാലന ജോലികൾ എന്നിവയെല്ലാം ഒന്നിച്ചുപോകുന്നവയായിരുന്നു, വെറും ഭൗതികതലത്തിൽമാത്രം ഒതുങ്ങുന്നതായിരുന്നില്ല അവരുടെ പ്രവർത്തനം പിന്നെയോ, സമ്പൂർണ്ണ വ്യക്തിയെ ഉന്നംവച്ചു കൊണ്ടുള്ളതായിരുന്നു.

അവർ വിശുദ്ധഗ്രന്ഥം വ്യാഖ്യാനിച്ചു ദൈവശാസ്ത്രം വളർത്തിയെടുത്തു. വേദപുസ്തകവ്യാഖ്യാനത്തിൽ സഭാപിതാക്കന്മാർ നമ്മുടെ പ്രബോധകരും ഗുരുക്കന്മാരുമാണ്. അവരുടെ വ്യാഖ്യാനത്തെ മറികടന്നു വിശുദ്ധഗ്രന്ഥത്തിനു സ്വതന്ത്രവ്യാഖ്യാനം നൽകുന്നതു വലിയ തെറ്റാണ്. അവരെല്ലാം സ്നാപകനെപ്പോലെ രക്ഷകനായ മിശിഹായിലേക്കു വിരൽചൂണ്ടി. നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കപ്പുറത്ത് ജീവി

ക്കുന്ന നമുക്ക് അവരുടെ വ്യാഖ്യാനവും വ്യാഖ്യാനരീതികളും തള്ളിക്കളയാനാവില്ല. അവരും നാമും ഒരേ സംഗതിയെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുന്നു: 'നമുക്കുവേണ്ടി ദൈവം മനുഷ്യനായി നമ്മുടെയിടയിൽ അവതരിച്ചു'. അതിനപ്പുറത്തൊന്നും നമുക്കു പറയാനില്ല. സ്ഥലകാലസാഹചര്യങ്ങൾക്കനുസൃതം ഇക്കാര്യം വിവരിക്കുമ്പോൾ വ്യത്യാസം വരുമെങ്കിലും അടിസ്ഥാനതത്വം ഒന്നുതന്നെ. വിശുദ്ധഗ്രന്ഥം പഠിപ്പിക്കുന്ന പ്രസ്തുത യാഥാർത്ഥ്യം ശ്ലീഹന്മാരിൽനിന്നും അവരുടെ പിൻഗാമികളിൽനിന്നും പിതാക്കന്മാർ ഗ്രഹിച്ചു. ആ അനുഭവം അവർ പകർന്നുകൊടുത്തു. ശാസ്ത്രസാങ്കേതികജ്ഞാനം പുരോഗമിച്ചെങ്കിലും പിതാക്കന്മാരുടെ അതുല്യാവസ്ഥ ഇന്നും നിലനില്ക്കുന്നു. സഭാപിതാക്കന്മാർക്കു വിശുദ്ധഗ്രന്ഥത്തോടുള്ള സ്നേഹത്തെപ്പറ്റി ജോൺപോൾ രണ്ടാമൻ മാർപാപ്പ ഇപ്രകാരം പ്രസ്താവിക്കുന്നു:

'പിതാക്കന്മാർ ദൈവവചനം തങ്ങളുടെ ആദ്ധ്യാത്മികജീവിതത്തിന്റെയും അജപാലനജീവിതത്തിന്റെയും ഭക്ഷണവും നിരന്തര ചിന്താവിഷയവുമാക്കി. അവർ വിശുദ്ധഗ്രന്ഥം പഠിക്കുകയും ഭാഷ്യങ്ങൾ രചിക്കുകയും ജനങ്ങൾക്കു വ്യാഖ്യാനിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. വിശുദ്ധഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ആഴം, പ്രസക്തി, അപ്രമാദിത്വം എന്നിവയ്ക്ക് അവർ വലിയ പ്രാധാന്യം നൽകി. 'നിങ്ങൾക്കു ദൈവവചനമുണ്ടല്ലോ, മറ്റൊരു പ്രബോധകനെ അന്വേഷിക്കേണ്ട' എന്നു വിശുദ്ധഗ്രന്ഥം വ്യാഖ്യാനിച്ചുകൊണ്ട് നിരവധി വിശിഷ്ടപ്രഭാഷണങ്ങൾ നടത്തിയ വിശുദ്ധ ജോൺ ക്രിസോസ്തോം പറയുന്നു. 'നിന്റെ വിശുദ്ധ ലിഖിതങ്ങൾ എന്റെ കലർപ്പില്ലാത്ത ആനന്ദമാകട്ടെ, അവയുടെ പഠനത്തിൽ എനിക്കു വഞ്ചനപറ്റാതെയും, വഞ്ചനയ്ക്കു വിധേയമായി ഞാൻ അവയെ ഉപേക്ഷിച്ചു കളയാതെയും ഇരിക്കട്ടെ.' എന്നു വിശുദ്ധഗ്രന്ഥം മനസ്സിലാക്കാനുള്ള കൃപയ്ക്കായി അപേക്ഷിച്ച വിശുദ്ധ അഗസ്റ്റിന്റെ പ്രാർത്ഥന അനുസ്മരിക്കാത്തവരില്ലല്ലോ. വിശുദ്ധഗ്രന്ഥത്തിൽ പൂർവ്വാപരവിരുദ്ധമായി ഒന്നുമില്ല; വിശുദ്ധഗ്രന്ഥത്തിൽ തെറ്റുകൾ ആരോപിക്കാതെ സ്വന്തം അജ്ഞത ഏറ്റുപറയുകയാണ് ശരിയായ മനോഭാവം എന്നു വിശുദ്ധ ജസ്റ്റിൻ പറയുന്നു. ഇതു സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ പൊതുവായ മനോഭാവമാണ്. ഹിപ്പോയിലെ മെത്രാൻ ഇതാവർത്തിച്ചുകൊണ്ട് വളരെ ശക്തമായ ഭാഷയിൽ പറയുന്നു. '.... വിശുദ്ധഗ്രന്ഥത്തിന്റെ കർത്താവ് സത്യംപറഞ്ഞിട്ടില്ലാ' എന്നു നീ പറയാൻപാടില്ല, പിന്നെയോ, 'ഈ കൈയ്യെഴുത്തുപ്രതിയിൽ തെറ്റുവരാം; വിവർത്തനത്തിലും തെറ്റുവരാം, നിനക്കു മനസ്സിലായില്ലെന്നുവരാം' എന്നേ പറയാവൂ.'

പിതാക്കന്മാരെല്ലാവരും വി. ഗ്രന്ഥത്തിൽ അഗാധപാണ്ഡിത്യമുള്ളവരായിരുന്നു. അവരെല്ലാവരും വചനത്തിന്റെ ശുശ്രൂഷയ്ക്കായി

തങ്ങളെത്തന്നെ സമർപ്പിച്ചു. ബൈബിൾ വിജ്ഞാനീയത്തിന്റെ മഹാസമുദ്രമാണു പിതാക്കന്മാരുടെ കൃതികൾ. ബൈബിൾ വ്യാഖ്യാനത്തിന്റെ പ്രഥമഗുരുക്കന്മാർ എന്ന് അവരെ വിളിക്കാവുന്നതാണ്. ദൈവവചനാധിഷ്ഠിതമായ ദൈവരാജ്യം പടുത്തുയർത്താൻ അവർ തത്രപ്പെട്ടു. അജപാലകോന്മുഖമായിരിക്കാൻ അവർ ശ്രദ്ധിച്ചു. വിശ്വാസത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ തങ്ങൾ വിശദീകരിച്ചു കൊടുത്തവ അതേ അരൂപിയിൽ വിശ്വാസികൾ സ്വീകരിക്കണമെന്ന് അവർക്ക് നിർബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. വിവിധ രീതികളിലുള്ള വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ പിതാക്കന്മാരിൽനിന്നു നമുക്ക് ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. വി. സുവിശേഷം തന്നെ വൈവിധ്യാധിഷ്ഠിതമായതിനാലും ഭാഷ്യകാരന്മാർ വൈവിധ്യമുള്ളവരാകയാലും വിവിധതരം ഭാഷ്യങ്ങൾ നമുക്കു ലഭിച്ചിരിക്കുന്നു. അവയൊക്കെ സമഗ്രക്രിസ്തുരഹസ്യം നന്നായി മനസ്സിലാക്കാൻ നമ്മെ സഹായിക്കുന്നു.

പ്രതീകാത്മവ്യാഖ്യാനം, രൂപകാത്മവ്യാഖ്യാനം, അന്തർജ്ഞാനീയവ്യാഖ്യാനം എന്നിങ്ങനെ വ്യാഖ്യാനരീതികളെ മൂന്നായി തിരിക്കാം. എങ്കിലും ഒരു സംഗതിയിൽ അവർ യോജിക്കുന്നു. അവരുടെയെല്ലാം വ്യാഖ്യാനം, ക്രിസ്തു കേന്ദ്രീകൃതമാണ്. 'വെളിപാടിന്റെയും രക്ഷാകരപദ്ധതിയുടെയും ആരംഭവും കേന്ദ്രബിന്ദുവും അവസാനവും' ക്രിസ്തുവാണ്. വി. ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ മൊത്തത്തിലുള്ള ഐക്യവും രക്ഷാകരപദ്ധതിയുടെ ക്രമേണയുള്ള വെളിപ്പെടുത്തലുകളും പുരോഗതിയും രക്ഷകന്റെ ഏകത്വവും പിതാക്കന്മാരുടെ ബൈബിൾ വിജ്ഞാനീയത്തിൽ മുഴച്ചുനിൽക്കുന്നു. ഗാഢമായ വേദപുസ്തക പരിചയവും അടിയുറച്ച വിശ്വാസവും അവരെ നലംതികഞ്ഞ ബൈബിൾ ഭാഷ്യകാരന്മാരാക്കി. അതുപോലെ ക്രിസ്തീയ ജീവിതവുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തി പഠിപ്പിച്ചതിനാൽ അവർ ശാശ്വതീകരിക്കപ്പെട്ടു.

അപ്പസ്തോലിക പ്രബോധനങ്ങളിലാണു തങ്ങൾ പാദമൂന്നിയിരിക്കുന്നതെന്ന് പിതാക്കന്മാർ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. അവർ അത് ആവർത്തിച്ചു പ്രഖ്യാപിച്ചിരുന്നു. സൂനഹദോസുകളിൽ പാസാക്കുന്ന നിയമങ്ങൾ അപ്പസ്തോലിക പ്രബോധനത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായിരിക്കണമെന്ന് അവർക്കു നിർബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. ഇതേപ്പറ്റി ജോൺപോൾ രണ്ടാമൻ മാർപാപ്പാ പറയുന്നതു ശ്രദ്ധേയമാണ്:

പാരമ്പര്യത്തോടുള്ള അദമ്യമായ ഒന്നുചേരൽ എന്നതാണ് പിതാക്കന്മാർ നൽകുന്ന രണ്ടാമത്തെ പാഠം. നമ്മുടെ ചിന്ത പെട്ടെന്ന് ഐറേനിയസിലേക്കു തിരിയുന്നു. അതു ന്യായമാണ്. എന്നാൽ അദ്ദേഹം അനേകരിൽ ഒരുവൻ മാത്രമാണ്. പാരമ്പര്യത്തോടുള്ള അവശ്യാവശ്യമായ ഒന്നുചേരൽ എന്ന തത്വം ഒരിജനിലും തെർത്തു

ല്യനിലും വി. അത്തനാസ്യോസിലും വി. ബേസിലിലും നാം കാണുന്നു. ഈ തത്വംതന്നെ ആഴമായും സദാ ഓർമയിൽ നിലനിർത്തത്തക്ക രീതിയിലും ഒരിക്കൽക്കൂടി വി. അഗസ്റ്റിൻ ആവർത്തിക്കുന്നു: 'കത്തോലിക്കാ സഭയുടെ അധികാരം എന്നെ ആനയിച്ചില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ഞാൻ സുവിശേഷത്തിൽ വിശ്വസിക്കുമായിരുന്നില്ല. അത് ക്രിസ്തുവിൽ അധിഷ്ഠിതമാണ്; ശ്ലീഹന്മാരിലൂടെ, ഇടമുറിയാതുള്ള ശ്ലൈഹിക പിൻതുടർച്ചവഴി അത് നമ്മുടെ പക്കൽ എത്തിയിരിക്കുന്നു.'

അവതരിച്ച വചനമായ മിശിഹായെ വരച്ചു കാട്ടുക എന്നത് സഭാപിതാക്കന്മാരുടെയെല്ലാം ചിന്താവിഷയമായിരുന്നു. ദൈവപുത്രൻ എങ്ങനെ മനുഷ്യപുത്രനാകും? പിതാവിന്റെ ഏകജാതൻ എങ്ങനെ കന്യകയുടെ ആദ്യജാതനാകും? ഈശോമിശിഹാ എന്ന ഏക വ്യക്തി എങ്ങനെ ഒരേസമയം ദൈവവും മനുഷ്യനുമാകും? ഒരേ വ്യക്തിയിൽ എങ്ങനെ ദൈവസ്വഭാവവും മനുഷ്യസ്വഭാവവും ഒന്നിച്ചു നിലകൊള്ളും? എന്നു തുടങ്ങിയ പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് ഉത്തരം കണ്ടെത്താൻ സഭാപിതാക്കന്മാർ ശ്രമിച്ചു. ചിലർ മാനുഷിക വശത്തിനു കൂടുതൽ ഊന്നൽ നല്കിയെങ്കിൽ, മറ്റുചിലർ ദൈവിക വശത്തിനു ഊന്നൽ കൊടുത്തു. തൽഫലമായി തർക്കങ്ങളും വാദപ്രതിവാദങ്ങളും ഉണ്ടായി. എങ്കിലും ഇന്നത്തെ എക്യുമെനിക്കൽ വീക്ഷണത്തിൽ ചിന്തിക്കുമ്പോൾ ഈ വൈവിധ്യങ്ങളൊക്കെ പരസ്പര പൂരകങ്ങളായിരുന്നെന്ന് മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. ക്രിസ്തുഭാഷ്യം വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതിൽ ചിലർ പരാജയപ്പെടുകയും പാഷണ്ഡതകളുടെ നീർച്ചുഴിയിൽ പെടുകയും സത്യവിശ്വാസത്തിൽ മായം ചേർക്കുകയും ചെയ്തു. ക്രിസ്തുവിന്റെ മനുഷ്യത്വം നിഷേധിച്ചവർ, ക്രിസ്തുവിനു മനുഷ്യാത്മാവില്ലെന്നു സങ്കല്പിച്ചവർ, ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരം മായയാണെന്നു കരുതിയവർ, ക്രിസ്തുവിന്റെ ദൈവസ്വഭാവത്തിൽ മനുഷ്യസ്വഭാവം ലയിച്ച് ഏകസ്വഭാവമായി തീർന്നെന്ന് വാദിച്ചവർ, രണ്ടു വ്യക്തിത്വങ്ങളുടെ ഉടമയാണ് ക്രിസ്തു എന്നു കരുതിയവർ, ദത്തെടുക്കൽവഴി യേശു ദൈവപുത്രനായി എന്നു പഠിപ്പിച്ചവർ, യേശു സ്നാനംവഴി മിശിഹായായി എന്നു വിചാരിച്ചവർ, യേശുവിലെ ബൗദ്ധികാത്മാവിനെയും ബൗദ്ധികേച്ഛയേയും നിഷേധിച്ചവർ, ക്രിസ്തുവിന്റെ ദൈവത്വം നിഷേധിക്കുകയും ക്രിസ്തു ഒരു സൃഷ്ടിയും നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട വസ്തുവുമാണ് എന്ന് കരുതിയവർ – ഇങ്ങനെപോകുന്നു അബദ്ധപ്രബോധകരുടെ നീണ്ട പട്ടിക. ഇവരുടെ മധ്യത്തിൽ, ശ്ലീഹന്മാരിൽനിന്നു ലഭിച്ച സത്യവിശ്വാസം കളങ്കരഹിതമായി പിൻതലമുറയിലേക്കു പിതാക്കന്മാർ പകർന്നുകൊടുത്തു. സമ്പൂർണ്ണ മനുഷ്യനും സമ്പൂർണ്ണ ദൈവവുമായ, മനുഷ്യനുവേണ്ടി മനുഷ്യനായിത്തീർന്ന,

മനുഷ്യന്റെ ദൈവമായി അവതരിച്ച വചനത്തെ അവർ വസ്തുനിഷ്ഠമായി പഠിപ്പിച്ചു. ഇവിടേയും ജോൺപോൾ രണ്ടാമൻ മാർപാപ്പയുടെ വാക്കുകൾ ശ്രദ്ധേയമാണ്.

"മനുഷ്യരക്ഷകനായ മിശിഹായെപ്പറ്റിയുള്ള പ്രതിപാദനമാണ് പിതാക്കന്മാർ നൽകുന്ന മൂന്നാമത്തെ വലിയ പാഠം. ക്രിസ്തുരഹസ്യം വിശദമാക്കാനും പാഷണ്ഡതകളെ എതിർക്കാനും ചെയ്ത പരിശ്രമത്തിനിടയിൽ മനുഷ്യനെപ്പറ്റിയുള്ള പ്രബോധനം അവ്യക്തമായി മാത്രമേ പിതാക്കന്മാർ പഠിപ്പിച്ചുള്ളൂ എന്നു ചിന്തിക്കുന്നവരുണ്ടാകാം. എന്നാൽ ആഴമായി വിശകലനം ചെയ്യുന്നവർക്കു മറിച്ചുതന്നെ മനസ്സിലാകും. അവർ സ്നേഹപൂർവ്വം ബൗദ്ധികമായി ക്രിസ്തുരഹസ്യത്തെ ഉറ്റുനോക്കി. അപ്പോൾ ആ ക്രിസ്തുരഹസ്യത്തിൽ മനുഷ്യരഹസ്യം പ്രകാശിതമാകുന്നതും അർത്ഥസംപുഷ്ടമാകുന്നതും അവർ ദർശിച്ചു. മനുഷ്യരക്ഷയെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ക്രിസ്തീയ പ്രബോധനം - അതിസ്വാഭാവിക മനുഷ്യശാസ്ത്രം - ക്രിസ്തുരഹസ്യം സംബന്ധിച്ചുള്ള പ്രബോധനത്തെ അരക്കിട്ടുറപ്പിക്കാൻ പലപ്പോഴും പര്യാപ്തമാണ്. 'ക്രിസ്തു ദൈവമല്ലെങ്കിൽ, അവിടുന്ന് നമ്മെ ദൈവങ്ങളാക്കിയിട്ടില്ല' എന്ന് ആര്യൻ തർക്കത്തിനിടയിൽ വി. അത്തനാസ്യോസ് ശക്തിയായി വാദിക്കുന്നു. വചനം ബൗദ്ധികാത്മാവുള്ള സമ്പൂർണ്ണ മനുഷ്യനെ എടുത്തിട്ടില്ലെങ്കിൽ സമഗ്രമനുഷ്യനെ അവിടുന്ന് സമുദ്ധരിച്ചിട്ടില്ല. കാരണം, എടുക്കപ്പെടാത്തതു രക്ഷിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല' എന്ന് അപ്പോളിനാരിയൻ തർക്കത്തിനിടയിൽ വി. ഗ്രിഗറി നസ്യാൻസൻ പറയുന്നു. ക്രിസ്തു ഒരേസമയം ദൈവവും മനുഷ്യനുമല്ലെങ്കിൽ - പൂർണ്ണമനുഷ്യനും പൂർണ്ണദൈവവും - ദൈവത്തിന്റെയും മനുഷ്യരുടെയും ഇടയ്ക്ക് മധ്യസ്ഥനായിരിക്കാൻ അവിടുത്തേയ്ക്ക് സാധിക്കുകയില്ല' എന്നു 'ദൈവനഗര'ത്തിൽ വി. അഗസ്റ്റിൻ പഠിപ്പിക്കുന്നു. 'വെറുമൊരു മനുഷ്യൻ മാത്രമല്ലാത്ത ദൈവംകൂടിയായ മനുഷ്യനെ അന്വേഷിക്കുക' എന്നും അദ്ദേഹം എഴുതുന്നു."

രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ സൂനഹദോസും ഇതുതന്നെ പഠിപ്പിക്കുന്നു: അവതരിച്ച വചനത്തിന്റെ രഹസ്യത്തിൽ മാത്രമേ മനുഷ്യരഹസ്യത്തിനു യഥാർത്ഥത്തിൽ പ്രകാശിതമാകാൻ സാധിക്കൂ. പുതിയ ആദമായ ക്രിസ്തു പിതാവിന്റെയും അവിടുത്തെ സ്നേഹത്തിന്റെയും രഹസ്യത്തെ ശരിയായി വെളിപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് മനുഷ്യനു മനുഷ്യനെ പൂർണ്ണമായി വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. ക്രിസ്തു മാത്രമാണ് മനുഷ്യന്റെ യഥാർത്ഥ-രക്ഷ എന്നു സഭ തളരാതെ പ്രഘോഷിക്കുന്നു. ഈ പ്രഘോഷണചരിത്രമാണു പിതാക്കന്മാരുടെ പ്രബോധനം.

02

അപ്പസ്തോലിക പിതാക്കന്മാർ

ഒന്നാം നൂറ്റാണ്ടിലും രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യഘട്ടത്തിലും ജീവിച്ചിരുന്ന ക്രൈസ്തവ സാഹിത്യകാരന്മാരെയാണ് അപ്പസ്തോലിക പിതാക്കന്മാർ എന്നു വിളിക്കുക. വി. ശ്ലീഹന്മാരുടെ പ്രബോധനരീതികളോട് അവരുടെ ഉപദേശങ്ങൾക്കു വളരെ സാമീപ്യമുള്ളതിനാൽ അവർ പ്രത്യേകം ബഹുമാന്യരായി ഗണിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. സഭാരംഭകാലത്ത് 'അപ്പസ്തോലിക പിതാക്കന്മാർ' എന്ന സംജ്ഞ അജ്ഞാതമായിരുന്നു. 17-ാം നൂറ്റാണ്ടിലെ പണ്ഡിതന്മാരാണ് ആ പേരിനു പ്രചുരപ്രചാരം നൽകിയത്. 1672-ൽ ജെ.ബി. കൊത്തെലിയെർ ഈ സംജ്ഞയുടെ കീഴിൽ അഞ്ചു സഭാസാഹിത്യകാരന്മാരെ ഉൾപ്പെടുത്തി: ബർണാബാസ്, റോമിലെ വി. ക്ലെമെന്റ്, അന്ത്യോക്യയിലെ വി. ഇഗ്നേഷ്യസ്, സ്മിർണയിലെ വി. പൊളിക്കാർപ്പ്, ഹെർമാസ്. ഈ പേരുകളോടുകൂടെ പിന്നീട് ഹിയെരാപ്പൊളീസിലെ പപ്പിയാസ്, ഡയാഗ്നേറ്റസിനുള്ള ലേഖനത്തിന്റെ കർത്താവ് എന്നീ പേരുകളും കൂട്ടിച്ചേർക്കപ്പെട്ടു. ആധുനികകാലത്ത് ഡിഡാക്കെയുടെ കർത്താവിനെയും ഇതിൽ ഉൾപ്പെടുത്തി. ഇവരെല്ലാം ഏതാണ്ട് ഒരേ കാലഘട്ടത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്നതിനാൽ ഒരേ സംജ്ഞയുടെ കീഴിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു.

1. റോമിലെ വി. ക്ളെമെന്റ് (92–101)

റോമിലെ നാലാമത്തെ മെത്രാനായിരുന്നു വി. ക്ളെമെന്റ്. പത്രോസ്, ലീനൂസ്, അനാക്ളെറസ്, ക്ളെമെന്റ് എന്നു തുടങ്ങുന്നു റോമിലെ മെത്രാന്മാരുടെ ലിസ്റ്റ്. (ഇരനെയൂസ് പാഷണ്ഡികൾക്കെതിരേ= പാഷ 3:3–37; എവു സഭാ 3:15–34) വി. പൗലോസ്, ഫിലിപ്യ ലേഖനത്തിൽ (4:3) പറയുന്ന 'ആയുസ്സിന്റെ പുസ്തകത്തിൽ പേര് എഴുതപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന' ക്ളിമ്മീസ് ഇദ്ദേഹമാണെന്ന് ഒരിജനും (+253) എവുസേബിയസും (+339) എപ്പിഫാനിയസും (+403) ജറോമും (+420) സാക്ഷിക്കുന്നു. പക്ഷേ ഇതു തെളിയിക്കാൻ അവർക്കു സാധിച്ചിട്ടില്ല. പത്രോസിൽനിന്ന് നേരിട്ടു ക്ലെമെന്റിനു കൈവെപ്പ് കിട്ടിയെന്നു തെർത്തുല്യൻ സാക്ഷിക്കുന്നു (ദെ പ്രെസ്ക്രിപ്സിയോണെ 32). എപ്പിഫാനിയസിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ ക്ളെമെന്റ് പത്രോസിൽനിന്നു കൈവെപ്പ് സ്വീകരിച്ചെങ്കിലും അനാക്ളെറ്റസിന്റെ മരണംവരെ കാത്തിരുന്നു. 92 മുതൽ 101 വരെ റോമിലെ മെത്രാനായിരുന്ന ക്ളെമെന്റിന്റെ ബാല്യകാലത്തെ സംബന്ധിച്ചു നമുക്ക് അറിവൊന്നുമില്ല. വി. പത്രോസിനോടും പൗലോസിനോടും ക്ളെമെന്റു നേരിട്ട് ബന്ധപ്പെട്ടിരുന്നുവെന്നു ഇരനെയൂസ് പറയുന്നു.

'സെവുടൊ-ക്ളെമെന്റൈൻ' സാഹിത്യത്തിൽ ക്ലെമിന്റിനെ റോമൻ രാജകുടുംബാംഗമായി ചിത്രീകരിക്കുന്നുണ്ട്. 95-ലോ 96-ലോ കൊല്ലപ്പെട്ട ഒരു ക്ളെമെന്റ് റോമിലെ ക്ളെമെന്റാണെന്ന് ഡിയോ കാസ്സിയുസ് (Hist. Rom. 67,14) പറയുന്നു. ക്ളെമെന്റ് രക്തസാക്ഷിയായി മരിച്ചുവെന്ന് ഒരു പാരമ്പര്യവും ഉണ്ട് ഇവയ്ക്കൊന്നിനും വേണ്ടത്ര അടിസ്ഥാനം ഇല്ല.

മലങ്കര കത്തോലിക്കാ കുർബാനയിലെ അഞ്ചാം മദ്ധ്യസ്ഥ പ്രാർത്ഥനയിൽ (തുബ്ദേനിൽ) റോമിലെ വി. ക്ലെമെന്റിനെ ഓർക്കുന്നുണ്ട്. മലങ്കരക്രമത്തിൽ ക്ളെമെന്റിന്റെ പേരിൽ ഒരു കുർബാന തക്സാ അറിയപ്പെടുന്നു. നവംബർ 23-നാണ് ക്ളെമെന്റിന്റെ പെരുന്നാൾ. ഡൊമീഷ്യൻ, നേർവാ ട്രാജൻ എന്നീ റോമൻ ചക്രവർത്തിമാരുടെ കാലത്താണ് ക്ളെമെന്റ് സഭയെ നയിച്ചത്. റോമിലെ ക്ളെമെന്റിന്റെ ദേവാലയം (ബസിലിക്ക) ക്ളെമെന്റിന്റെ വീട് ഇരുന്നിടത്താണ് എന്നു തെളിയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

കൊറിന്തോസുകാർക്കെഴുതിയ ലേഖനം

ക്ളെമെന്റു 95-നും 97-നും ഇടയ്ക്കു കൊറിന്തോസിലെ സഭയ്ക്ക്

ഒരു ലേഖനം അയച്ചിട്ടുണ്ട്. വേദപുസ്തകത്തോടടുത്ത സ്ഥാനം ക്ളെമെന്റിന്റെ ലേഖനത്തിന് ആദിമസഭ നൽകി വന്നു. ലേഖനകർത്താവിന്റെ പേരും സ്ഥാനവും കാലവും കൃത്യമായി അറിയാവുന്നതിൽ 'സബപ്പസ്തോലിക' കാലത്തെ ഏറ്റം പ്രധാനപ്പെട്ട രേഖയായി ഇതിനെ കണക്കാക്കാം. ഡൊമീഷ്യന്റെ ഭരണകാലത്ത് കൊറിന്ത്യൻ സഭയിലുണ്ടായ ഒരു തർക്കമാണ് ഈ ലേഖനമെഴുതാൻ ക്ലെമെന്റിനെ പ്രേരിപ്പിച്ചത്. വി. പൗലോസ് കൊറിന്ത്യൻ സഭയിലെ തർക്കങ്ങളെ നിശ്ശിതമായി വിമർശിച്ചു. എന്നാൽ അവ വീണ്ടും നാമ്പെടുത്തു. സഭാധികാരികളുമായി ചിലർ മല്ലയുദ്ധത്തിനിറങ്ങി. ചില അധികാരികളെ അവർ സ്ഥാനങ്ങളിൽനിന്ന് തുരത്തി. ഒരു ചെറിയ കൂട്ടം മാത്രം പ്രെസ്ബിറ്റർമാരോട് വിശ്വസ്തത കാട്ടി. അവരുടെ ഇടയിലെ കലഹം അവസാനിപ്പിച്ച് ഐക്യവും സമാധാനവും പുനഃസ്ഥാപിക്കുക എന്നതായിരുന്നു ക്ളെമെന്റിന്റെ ഉദ്ദേശം. കലഹത്തെപ്പറ്റിയുള്ള വാർത്ത റോമിൽ എത്തിച്ചത് കോറിന്തോസിൽനിന്നു വന്ന റോമാക്കാരായിരിക്കാം.

ഒരാമുഖം (1-3), രണ്ടു പ്രധാന ഭാഗങ്ങൾ (4-36; 37-61). ഒരുപസംഹാരം (62-65) എന്നിങ്ങനെ നാലു ഭാഗങ്ങളുണ്ട് ലേഖനത്തിന്. വഴക്കിനു മുൻപുള്ള ശാന്തി നിറഞ്ഞ സഭാന്തരീക്ഷത്തെപ്പറ്റി ആമുഖം പ്രതിപാദിക്കുന്നു. അക്കാലത്തു നന്മചെയ്യാൻ സഭാംഗങ്ങൾ മുന്നിട്ടിരുന്നു; സഭ പുഷ്ടി പ്രാപിച്ചിരുന്നു; ഐക്യം പാലിച്ചിരുന്നു. മൂന്നാം അദ്ധ്യായം, ഇവയ്ക്കു കടകവിരുദ്ധമായ കലഹാന്തരീക്ഷം വിവരിക്കുന്നു. ഒന്നാമത്തെ പ്രധാനഭാഗം പൊതുസ്വഭാവമുള്ളതാണ്. സ്പർദ്ധയും വഴക്കും കലഹവും നിന്ദാർഹവും വർജ്യവുമാണെന്ന് ഇവിടെ എടുത്തുകാട്ടുന്നു. പഴയനിയമത്തിൽനിന്നും ക്രൈസ്തവകാലത്തുനിന്നും നിരവധി ഉദാഹരണങ്ങളാൽ അതു വെളിവാക്കുന്നു (4-6). അനുതാപം, പ്രായശ്ചിത്തം, അതിഥിസൽക്കാരം, ഭക്തി, എളിമ എന്നിവയ്ക്ക് അവരെ പ്രേരിപ്പിക്കുകയും അത്തരക്കാരുടെ മാതൃക ചൂണ്ടിക്കാട്ടുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടീ ഭാഗത്ത്. ദൈവത്തിന്റെ നന്മ, സൃഷ്ടിയിൽ കാണുന്ന ഒത്തൊരുമ (harmony), ദൈവത്തിന്റെ സർവ്വശക്തി, ഉയിർപ്പ്, വിധി, താഴ്മ, മിതത്വം, വിശ്വാസം എന്നിവയെപ്പറ്റി ക്ളെമെന്റ് ചുരുക്കി ചർച്ച ചെയ്യുന്നു.

രണ്ടാമത്തെ പ്രധാനഭാഗം കൊറിന്തോസുകാരുടെയിടയിലെ കലഹത്തെപ്പറ്റിയാണ് പ്രതിപാദിക്കുന്നത്. പ്രകൃതിയിലെ ക്രമത്തിന്റെ സ്രഷ്ടാവ് സൃഷ്ടിയിൽ ക്രമവും വിധേയത്വവും പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു. റോമൻ സൈന്യത്തിന്റെയും പഴയനിയമഹയരാർക്കിയുടെയും അനുസരണയും ചിട്ടയും മാതൃകയായി എടുത്തുകാട്ടുന്നു. അതുപോലെ

ക്രിസ്തു അപ്പസ്തോലന്മാരെയും അവർ മെത്രാന്മാരെയും ഡീക്ക ന്മാരെയും നിയമിച്ചു. കലഹത്തിന്റെ സ്ഥാനത്തു സ്നേഹം ഉണ്ടാ കണം. സ്നേഹം ക്ഷമിക്കാൻ നമ്മെ പ്രേരിപ്പിക്കണം. കലഹത്തിനു കാരണക്കാർ അനുതപിക്കുക തന്നെ വേണം. സമാധാനം കോറി ന്തോസിൽ പുനഃസ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു എന്ന സദ്വാർത്തയുമായി ദൂത ന്മാർ എത്തട്ടെ എന്നു കത്തു പ്രത്യാശ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നു.

സഭാചരിത്രം സംബന്ധിച്ച് ഈ രേഖയ്ക്കു വളരെ പ്രാധാന്യമു ണ്ട്. പത്രോസിന്റെ റോമാവാസം, പൗലോസിന്റെ സ്പെയിൻ യാത്ര, അവരിരുവരുടെയും റോമിൽവച്ചുള്ള മരണം എന്നിവ സ്പഷ്ടമായി ക്ലെമെന്റ് വിവരിക്കുന്നു.

'നമ്മുടെ തലമുറയിലെ മഹനീയ മാതൃകകൾ നമുക്കു പരിഗ ണിക്കാം. അസൂയയും വിദ്വേഷവും നിമിത്തം ശ്രേഷ്ഠതരവും അതി പരിശുദ്ധവുമായ തൂണുകൾ (ഗലാ 2:9) പീഡിപ്പിക്കപ്പെട്ടു; അവർ മരണംവരെ പൊരുതി. ശ്രേഷ്ഠരായ ശ്ലീഹന്മാരെ നമുക്ക് അനു സ്മരിക്കാം. നിത്യമായ അസൂയ നിമിത്തം പത്രോസ് ഒന്നോ രണ്ടോ അല്ല അനേകം കഷ്ടതകൾ സഹിച്ചു. എങ്കിലും സാക്ഷ്യം നല്കി അവന് അർഹമായ മഹത്ത്വസ്ഥലത്തു പ്രവേശിച്ചു. അസൂയയിലും കലഹത്തിലും സഹനത്തിന്റെ പ്രതിഫലത്തിനുള്ള വഴി പൗലോസ് ചൂണ്ടിക്കാട്ടി. ഏഴു തവണ അദ്ദേഹം ചങ്ങലകളാൽ ബന്ധിതനായി; നാടുകടത്തപ്പെട്ടു; കല്ലെറിയപ്പെട്ടു (2 കൊറി. 11:23 ff). അദ്ദേഹം കിഴക്കും പടിഞ്ഞാറും സന്ദേശവാഹകനായി, വിശ്വാസത്തിന്റെ ശ്രേഷ്ഠ പ്രതിഫലം നേടി. അദ്ദേഹം ലോകമെല്ലാം നീതി പ്രസംഗിച്ചു പശ്ചിമദേശത്തിന്റെ അറ്റം വരെ എത്തി. രാജാക്കന്മാ രുടെ മുമ്പാകെ സാക്ഷ്യം വഹിച്ചിട്ട് ലോകത്തിൽനിന്നു കടന്നു പോയി; സഹനത്തിന്റെ വിശിഷ്ട മാതൃകയായി തീർന്നശേഷം വിശുദ്ധ സ്ഥലത്തേക്ക് എടുക്കപ്പെട്ടു' (5:1–7).

ആറാം അദ്ധ്യായം നീറോയുടെ കാലത്തുണ്ടായ മതമർദ്ദനത്തെ പ്പറ്റി സൂചിപ്പിക്കുന്നു. നിരവധി ക്രൈസ്തവർ അന്ന് രക്തസാക്ഷി കളായി; അവരിൽ നിരവധിപേർ സ്ത്രീകളായിരുന്നു:

'വിശുദ്ധ ജീവിതം നയിച്ച ഇവരെ കൂടാതെ, അസൂയനിമിത്തം അനേകം പീഡകൾ സഹിക്കുകയും ശോഭ പരത്തുന്ന മാതൃകക ളായിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവരുടെ ഒരു വലിയ കൂട്ടം നമ്മുടെ ഇടയിൽ ഉണ്ട്' (6.1).

'നമ്മുടെ ഇടയിൽ' എന്നത് റോമാക്കാരുടെ ഇടയിൽ എന്ന് സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. ടാസിറ്റസ് തന്റെ കൃതിയിൽ (Annals, 15.44)

നീറോ കൊന്ന വലിയൊരു കൂട്ടത്തെപ്പറ്റി (multitudo ingens) പറ യുന്നത് ക്ളെമെന്റിന്റെ പരാമർശനവുമായി ഒത്തുപോകുന്നു.

ദൈവശാസ്ത്രം

(1) ഡോഗ്മകളുടെ ചരിത്രം പഠിക്കുന്നവർക്ക് ഈ രേഖ വളരെ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നതാണ്. സഭാഭരണാധികാരത്തിന്റെ (ecclesiastical jurisdiction) മാനിഫെസ്റ്റോ എന്ന് ക്ളെമെന്റിന്റെ ലേഖ നത്തെ വിളിക്കാം. അപ്പസ്തോലിക പിൻതുടർച്ചയെപ്പറ്റി വ്യക്ത മായും സ്പഷ്ടമായും സംസാരിക്കുന്ന ആദ്യത്തെ രേഖയാണിത്. പ്രെസ്ബിറ്റർമാരെ ജനങ്ങൾക്ക് മാറ്റുവാൻ അധികാരമില്ല, കാരണം, ജനങ്ങളിൽനിന്നല്ല അവർ അധികാരം സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഭരി ക്കുവാനുള്ള അധികാരം അവർ അപ്പസ്തോലന്മാരിൽനിന്നുമാണ് പ്രാപിച്ചത്; അപ്പസ്തോലന്മാർ ക്രിസ്തുവിൽനിന്നും, ക്രിസ്തു ദൈവത്തിൽനിന്നും (44:1–3).

(2) റോമൻസഭയുടെ അദ്ധ്യക്ഷസ്ഥാനം സംബന്ധിച്ചു സംശ യാതീതമായ തെളിവാണ് ഈ ലേഖനം. റോമൻസഭയുടെ പര മാധികാരത്തെപ്പറ്റി രേഖ സംസാരിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ കോറിന്തോ സിലെ പ്രശ്നം ക്ളെമെന്റ് കൈകാര്യം ചെയ്ത രീതി റോമൻസഭ യുടെ അധികാരത്തെ പ്രകടമാക്കുന്നു. ഒരധികാരി കീഴുള്ളവരോട് സംസാരിക്കുന്ന മട്ടിലാണ് റോമാസഭ കൊറിന്തോസിലെ സഭയോട് സംസാരിക്കുന്നത്. ദൂരെ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന കൊറിന്തോസിലെ പ്രശ്നങ്ങളിൽ നേരത്തെ തന്നെ ഇടപെടാൻ സാധിക്കാത്തതിൽ ക്ളെമെന്റ് കുറ്റം ഏറ്റു പറയുന്നു. അവരെ ശാസിക്കുകയും തിരു ത്തുകയും ചെയ്യുക തന്റെ കടമയായി റോമിലെ മെത്രാൻ കരുതി: പിണക്കവും കലഹവും പിളർപ്പും പാപമാണെന്ന് അദ്ദേഹം സ്പഷ്ടമായി അവർക്കെഴുതി (59:1–2). പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ പ്രേര ണയാലാണ് താനിതെഴുതുന്നതെന്ന് ക്ളെമെന്റിനു ബോധ്യം ഉണ്ടാ യിരുന്നു. 'പരിശുദ്ധാത്മാവിനാൽ നാം നിങ്ങൾക്കെഴുതിയത് നിങ്ങൾ അനുസരിക്കുകയും.... നിങ്ങൾ നമുക്കും ആനന്ദവും സന്തോഷവും പകർന്നു തരും' (63:2).

(3) മരിച്ചവരുടെ ഉയിർപ്പിനെപ്പറ്റി 24-ഉം 25-ഉം അധ്യായങ്ങൾ ചർച്ചചെയ്യുന്നു. ഫീനിക്സ് കഥയും ഈ ഭാഗത്താണ് വരുന്നത്. സഭാരേഖകളിൽ ആദ്യമായി ഈ ഐതിഹ്യം പരാമർശിക്കുന്നത് ക്ളെമെന്റാണ്. പിൽക്കാല ക്രൈസ്തവ സാഹിത്യത്തിലും കല യിലും ഈ കഥ വളരെയധികം സ്വാധീനം ചെലുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

(4) ലോകത്തിൽ ദൃശ്യമാകുന്ന ഐക്യം (harmony) 20-ാം അധ്യാ

യത്തിൽ ചർച്ചയ്ക്ക് വിഷയമാകുന്നു. സ്റ്റോയിക് തത്വശാസ്ത്രസ്വാധീനത്തിലാണ് ഇതെഴുതപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്.

(5) ആരാധനാക്രമം: (a) ഹയരാർക്കിയും അൽമായരും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട് ലേഖനത്തിൽ. പഴയനിയമ ഹയരാർക്കിയിൽ വിവിധ തരക്കാരുണ്ടായിരുന്നു. എന്നിട്ട് പറയുന്നു: അൽമായർ അൽമായർക്കുവേണ്ടിയുള്ള നിയമത്താൽ ബന്ധിതരാണ് (40:5). ദൈവം ക്രമീകരിച്ചിട്ടുള്ളവയിൽനിന്ന്നിന്ന് വഴുതിമാറാൻ ഒരുവനും പരിശ്രമിക്കാതെ ഓരോരുത്തരും സ്വന്തം മനസ്സാക്ഷിക്കനുസരണം തന്റെ സ്ഥാനത്തുനിന്ന് ദൈവത്തെ പ്രസാദിപ്പിക്കണം എന്നും ക്ളെമെന്റ് ഉപദേശിക്കുന്നു (41:1).

(b) ക്രിസ്റ്റ്യൻ ഹയരാർക്കിയിലെ അംഗങ്ങളെ എപ്പിസ്ക്കോപ്പോയ് (Episcopoi) എന്നും ദിയാക്കൊണോയ് (diakonoi) എന്നും ക്ളെമെന്റ് വിളിക്കുന്നു. ചിലയിടങ്ങളിൽ അവരെ മൊത്തത്തിൽ പ്രെസ്ബിത്തെറോയ് (Presbyteroi)എന്നാണു വിളിക്കുക (44:5; 57:1). വി. കുർബാന അർപ്പണമാണ് അവരുടെ പ്രധാന ജോലി (4:44).

(c)അവസാന ഭാഗത്തുള്ള പ്രാർത്ഥന (59:4-61:3) റോമൻ സഭയ്ക്ക് മറ്റു സഭകളുടെ ഐശ്വര്യത്തിലുള്ള താല്പര്യം പ്രകടമാക്കുന്നു.

(6) പ്രയാസപൂർണ്ണവും അപകടം നിറഞ്ഞതുമായ സാഹചര്യത്തിൽപോലും ക്രിസ്ത്യാനികൾ പൗരധർമ്മം വെടിഞ്ഞ് തികച്ചും ആന്തരിക ജീവിതം മാത്രം നയിക്കുവാൻ പാടില്ലെന്ന് ക്ളെമെന്റ് അനുശാസിക്കുന്നു. ക്രൈസ്തവവിരുദ്ധവും ക്രൂരവുമായാലും സാമൂഹ്യമോ രാഷ്ട്രീയമോ ആയ സംഘടനകളെ ബലപ്രയോഗത്താൽ അട്ടിമറിക്കാൻ ക്രിസ്ത്യാനികൾ കൂട്ടുനിൽക്കരുത്. പ്രത്യുത മനുഷ്യഹൃദയങ്ങളിൽ പരിവർത്തനം സൃഷ്ടിക്കുകയും, അതു വഴി സമൂഹത്തിൽ ചലനമുളവാക്കുകയും ചെയ്യത്തക്ക ഒരു പുളിപ്പായി ക്രിസ്ത്യാനികളും സഭയും വർത്തിക്കണം. അങ്ങനെ ധർമ്മസമരപാതയിലൂടെ അന്തിമവിജയം കൈവരിക്കുകയാണ് ക്രൈസ്തവ ധർമ്മം. മതപീഡനത്തിന്റെ തീച്ചൂളയിൽ കിടന്നുകൊണ്ടുള്ള ക്ളെമെന്റിന്റെ ഈ ഉപദേശം ഏറ്റം ശ്രദ്ധേയമാണ് (37:1-3).

ആദിമസഭയിലെ മഹനീയവ്യക്തികളിൽ ഒരാളായിരുന്നു ക്ളെമെന്റ്. ലേഖനത്തിൽ ക്ളെമെന്റിന്റെ പേരില്ല. 'റോമിലുള്ള ദൈവത്തിന്റെ സഭയാണ്' കത്തയയ്ക്കുന്നത്. തന്നെപ്പറ്റി പറയുമ്പോൾ 'നാം' എന്ന ബഹുവചനമാണ് ലേഖന കർത്താവ് ഉപയോഗിക്കുക. ഒരാൾ തന്നെ ആദ്യവസാനം എഴുതി എന്നു ലേഖനത്തിൽനിന്ന് വ്യക്തമാണ്. ആരാധനയുടെ അവസരം കോറിന്തോസ് സഭയിൽ പരസ്യമായി ഈ ലേഖനം വായിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു എന്ന് കോറിന്തോസിലെ ദിവന്നാസ്യോസ് സാക്ഷിക്കുന്നു (ക്രി. വ. 170). കോറിന്തോസ് കൂടാതെ മറ്റു പല സഭാകേന്ദ്രങ്ങളിലും ആരാധനയ്ക്കിടയിൽ ക്ളെമെന്റിന്റെ ലേഖനം വായിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു എന്ന് എവുസേബിയസ് എഴുതുന്നു (സഭാ 4:23 11.3.16). യൂദമതത്തിൽ നിന്നുള്ള ആളായിരുന്നു ക്ളെമെന്റ് എന്നുവേണം കരുതുവാൻ. പഴയനിയമത്തിൽ നിന്നുള്ള ഉദ്ധരണികളും, 'യൂദയോ-ക്രൈസ്തവ' ശൈലിയും ഇതു തെളിയിക്കുന്നു. പുതിയനിയമത്തിൽനിന്ന് വളരെ കുറച്ച് ഉദ്ധരണികളേ ക്ളെമെന്റിന്റെ ലേഖനത്തിൽ ഉള്ളൂ. ഒരു 'യൂദയോ-സ്റ്റോയ്ക്' പശ്ചാത്തലമാണ് ക്ളെമെന്റിന്റേത്. ക്രിസ്തുവിനെ 'നാമം' എന്നും (59:3) 'പ്രിയൻ' എന്നും (59:3) 'പ്രിയ കുട്ടി' (egepemenos pais) (61:2-3) എന്നും വിളിക്കുന്നു. ഈ പ്രയോഗങ്ങൾ യൂദയോ ക്രൈസ്തവ സാഹിത്യ പശ്ചാത്തലത്തിലുള്ളവയാണ്. അവസാന പ്രാർത്ഥന പഴയനിയമ പശ്ചാത്തലമുൾക്കൊള്ളുന്നതാണ് (59-61). ക്രൈസ്തവ സഭയുടെ 'പഴയ രേഖകളു'മായി (archaic literature) ക്ളെമെന്റിന് പരിചയമുള്ളതായി തോന്നുന്നു. 'ക്ളെമെന്റിന്റെ ഹോമിലെറ്റിക് ഹഗ്ഗാദ' ശൈലി (Homiletic Haggada) യൂദ പാരമ്പര്യത്തിൽ നിന്നുള്ളതാണ് (4:1-12; 9:3-4; 10:1-7; 11:1-3; 12:1-7).

2. അന്ത്യോക്യയിലെ വി. ഇഗ്നേഷ്യസ് (+110)

അന്ത്യോക്യയിലെ മൂന്നാമത്തെ മെത്രാനായിരുന്നു വി. ഇഗ്നാത്യോസ് (ഇഗ്നേഷ്യസ്). പത്രോസ്, എവോദിയോസ്, ഇഗ്നേഷ്യസ് എന്നുതുടങ്ങുന്നു അന്ത്യോക്യയിലെ മെത്രാന്മാരുടെ പട്ടിക (എവു.സഭാ 3:36). മർക്കോസിന്റെ സുവിശേഷത്തിൽ (9:33-36) പറയുന്ന ശിശു ഇഗ്നേഷ്യസ് ആയിരുന്നെന്ന് ഒരു പാരമ്പര്യം ഉണ്ട്. ഇഗ്നേഷ്യസിന് ശ്ലീഹന്മാരെ അടുത്തു പരിചയമുണ്ടായിരുന്നെന്നും സ്നേഹിതനായ പൊളിക്കാർപ്പിനോടുകൂടെ വി. യോഹന്നാൻ ശ്ലീഹായുടെ പ്രസംഗങ്ങൾ കേട്ടിരുന്നെന്നും പറയപ്പെടുന്നു. ശ്ലീഹന്മാരുടെ കൈകളിൽനിന്ന് കൈവയ്പ്പു ലഭിച്ച ആളാണ് അദ്ദേഹം എന്ന് വി. ജോൺ ക്രിസോസ്തോം സാക്ഷിക്കുന്നു.

ട്രാജൻ ചക്രവർത്തിയുടെ കാലത്ത് (98-117) വന്യമൃഗങ്ങൾക്ക് എറിയപ്പെടാനായി ഇഗ്നേഷ്യസ് അന്ത്യോക്യയിൽവച്ച് ബന്ധിതനായി. പട്ടാളക്കാർ സിറിയായിൽനിന്ന് റോമിലേയ്ക്ക് അദ്ദേഹത്തെ

കൊണ്ടുപോയി. ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസത്തിനുവേണ്ടി നാഥനെ അനുഗമിച്ചു ജീവൻ ഹോമിക്കുന്നതു മഹാഭാഗ്യമായി അദ്ദേഹം കരുതി. റോമിലേയ്ക്കുള്ള യാത്രാമധ്യേ ഏഷ്യാമൈനറിലെ സഭകൾക്കും പോളിക്കാർപ്പിനും, റോമാസഭയ്ക്കുമായി അദ്ദേഹം ഏഴു ലേഖനങ്ങൾ എഴുതി. എഫേസോസ്, മഗ്നേഷ്യ, ത്രാള്ളിയ, ഫിലാഡെൽഫിയ, സ്മിർണാ എന്നീ ഏഷ്യാമൈനറിലെ സഭാകേന്ദ്രങ്ങൾക്കാണ് അദ്ദേഹം അഞ്ചു ലേഖനങ്ങൾ അയച്ചത്. എഫേസോസ്, മഗ്നേഷ്യ, ത്രാള്ളിയ, റോം എന്നിവിടങ്ങളിലെ സമൂഹങ്ങൾക്കുള്ള കത്തുകൾ സ്മിർണായിൽനിന്നും, പോളിക്കാർപ്പിനും ഫിലാഡെൽഫിയ, സ്മിർണാ എന്നിവിടങ്ങളിലെ സമൂഹങ്ങൾക്കും ത്രോവാസിൽ നിന്നുമാണ് എഴുതിയത്.

ഈ കത്തുകൾവഴി ഈ സഭാസമൂഹങ്ങൾക്ക് ഇഗ്നേഷ്യസ് നന്ദി പറയുകയും, അവർ തന്നോടു കാട്ടിയ ഔദാര്യത്തെ പുകഴ്ത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. സഭാധികാരികളോടു വിധേയത്വമുള്ളവരായിരിക്കാനും അബദ്ധാഭിപ്രായങ്ങളിൽനിന്ന് അകന്നിരിക്കാനും അദ്ദേഹം അവരെ ഉപദേശിക്കുന്നു. രക്തസാക്ഷിത്വത്തിൽനിന്നു തന്നെ പിന്തിരിപ്പിക്കുന്ന ഒന്നും ചെയ്യാൻ ഇടയാകരുതെന്നു റോമിലെ സമൂഹത്തോട് അപേക്ഷിക്കുന്നു. യേശുക്രിസ്തുവിനുവേണ്ടി മരിക്കുക എന്നതിനേക്കാൾ അഭികാമ്യമായി അവന് ഒന്നുമില്ല-മരണം അവന് യഥാർത്ഥ ജീവിതത്തിന്റെ ആരംഭം മാത്രമാണ്. 'അടുത്തൊരൾത്താര ഒരുക്കപ്പെട്ടിരിക്കുമ്പോൾ ദൈവത്തിനൊരു യാഗമായി ത്തീരുക എന്നതിലുപരിയായി ഒന്നും നിങ്ങൾ എനിക്കനുവദിക്കേണ്ട...' (റോമാ 2:2). 'തടസ്സംകൂടാതെ എന്റെ അവകാശത്തെ പ്രാപിക്കാനുള്ള ഭാഗ്യം എനിക്കുണ്ടാകട്ടെ; നിങ്ങളുടെ മഹാമനസ്കത എനിക്ക് ഹാനികരമായി നിൽക്കുമോ എന്നു ഞാൻ ഭയപ്പെടുന്നു. ദൈവത്തെ പ്രാപിക്കാൻ എനിക്ക് ഇനിയൊരിക്കലും ഇതുപോലൊരു അവസരം കിട്ടുകയില്ല. ഞാൻ ദൈവത്തിന്റെ ഗോതമ്പാണ്. ക്രിസ്തുവിനു പാവനമായ അപ്പം നിർമ്മിക്കാൻ ഞാൻ വന്യമൃഗങ്ങളുടെ ദംഷ്ട്രകളാൽ പൊടിക്കപ്പെടട്ടെ' (റോമ 1:2; 2:1; 4:1).

സഭയിലെ ഐക്യം അഭംഗുരം കാത്തുപരിപാലിക്കാൻ കത്തുകളിലുടനീളം അദ്ദേഹം ആഹ്വാനം ചെയ്യുന്നു. ഉറച്ചവിശ്വാസവും പരിശുദ്ധാത്മശക്തിയും ധരിച്ച ഒരു യഥാർത്ഥ ഇടയനെയത്രേ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലേഖനങ്ങളിൽ നാം കാണുന്നത്. രക്തസാക്ഷിത്വത്തിനുവേണ്ടി തീക്ഷ്ണതാപൂർവ്വം ആഗ്രഹിക്കുന്ന ഒരു ധീരനേതാവിനെയാണ് ഇവിടെ നാം ദർശിക്കുക. ക്രിസ്തുവിനും ക്രിസ്തീയവിശ്വാസത്തിനുംവേണ്ടി കൊലയ്ക്കു വിധിക്കപ്പെട്ടവന്റെ ദൈവികധീരതയും നാഥനോടൊന്നിക്കാനുള്ള അടങ്ങാത്ത ദാഹ

വുമത്രേ ഈ കത്തുകളിൽ കണ്ടെത്തുക.

യാത്രയ്ക്കിടയിൽ പട്ടാളക്കാരുടെ മധ്യത്തിൽ എഴുതപ്പെട്ടവയാകയാൽ ലേഖനങ്ങൾക്കു ഒരേ പ്രതിപാദനരീതിയാണ്. മെത്രാനോടും വൈദികരോടും സഹകരിച്ച് സ്നേഹത്തിലും യോജിപ്പിലും ജീവിക്കാൻ തുടരെത്തുടരെ ഉദ്ബോധിപ്പിക്കുന്നു. ഈ ലോകത്തിലാണു ജീവിക്കുന്നതെങ്കിലും അദ്ദേഹം സ്വർഗീയജീവിതം ആരംഭിച്ചു കഴിഞ്ഞു. നമുക്കുവേണ്ടി ജനിക്കുകയും ജീവിക്കുകയും മരിക്കുകയും ഉയിർക്കുകയും ചെയ്ത യേശുക്രിസ്തു ഇഗ്നേഷ്യസിന്റെ ഓരോ നാഡിമിടിപ്പിലും ജീവിച്ചു.

അന്ത്യോക്യയിലെ മെത്രാൻ എന്നനിലയിൽ അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന ക്രിസ്തീയ സമൂഹമത്രേ ഇഗ്നേഷ്യസിന്റെ പശ്ചാത്തലം. 'യൂദയോ-ക്രിസ്ത്യൻ' ശൈലി ലേഖനങ്ങളിൽ വ്യക്തമാണ്. യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരം യഥാർത്ഥമല്ലെന്നും മായയാണെന്നും 'ഡോസെറ്റിസ്റ്റുകൾ' വാദിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹം തന്റെ കത്തുകളിൽ ഈ അബദ്ധസിദ്ധാന്തക്കാരെ എതിർത്തു. പന്തിയോസ് പീലാത്തോസിന്റെ നാളുകളിൽ മരിച്ച നസ്രായനേശു സത്യമായും മനുഷ്യനായിത്തീർന്ന ദൈവമാണെന്ന് ഉറക്കെ പ്രഖ്യാപിച്ചു. 'ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരം മായയാണെന്ന് ഡോസെറ്റിസ്റ്റുകൾ വാദിച്ചപ്പോഴും, യൂദയാനാട്ടിൽ അവന്റെ രക്തം തളംകെട്ടിക്കിടക്കുകയായിരുന്നു' എന്നു ജറോം (+420) പറഞ്ഞത് ഇത്തരുണത്തിൽ സ്മർത്തവ്യമാണ് (ലൂസിഫറിനെതിരേ,23).

അന്ത്യോക്യയിൽ ഉരുത്തിരിഞ്ഞ ഒരു സിറിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ സമൂഹമാണ് ഇഗ്നേഷ്യൻ കത്തുകളിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുക. അതോടൊപ്പം 'ഡോസെറ്റിക്' പ്രശ്നങ്ങൾ നിറഞ്ഞ ഏഷ്യാമൈനർ സഭയെയും നമുക്കു കാണാം. ലത്തീൻചുവ കലർന്നതാണ്, എഗ്നാത്തുസ് എന്ന പേരെങ്കിലും അദ്ദേഹം ചിന്തയിലും വാക്കിലും തികച്ചും പൗരസ്ത്യനായി നിലകൊണ്ടു. 7 ലേഖനങ്ങൾക്കു പുറമേ ഇഗ്നേഷ്യസിന്റേതായി അറിയപ്പെടുന്ന വേറെ ചില കൃതികളുമുണ്ട്. അവ അദ്ദേഹത്തിന്റേതല്ല എന്നത്രെ പണ്ഡിതമതം. മലങ്കരസഭ ഇഗ്നേഷ്യസിനെ അഞ്ചാം മധ്യസ്ഥ പ്രാർത്ഥനയിൽ ഓർക്കുന്നു.

ദൈവശാസ്ത്രം

ദൈവത്തിന്റെ രക്ഷണീയ വ്യാപാരവേദിയാണ് ഈ പ്രപഞ്ചം. ഇഗ്നേഷ്യസിന്റെ ഒരു അടിസ്ഥാന ചിന്തയാണിത്. ഈ ലോകത്തിന്റെ അധികാരികളുടെ ക്രൂരതകളിൽനിന്നും ലോകത്തെയും മനുഷ്യകുലത്തെയും രക്ഷിക്കാൻ ദൈവം തിരുമനസ്സായി. പ്രവാ

ചകന്മാർവഴി യൂദമതത്തിലൂടെ രക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി മനുഷ്യകുലത്തെ ദൈവം ഒരുക്കി. അവരുടെ പ്രതീക്ഷ ക്രിസ്തുവിൽ പൂവണിഞ്ഞു. 'ദിവ്യപ്രവാചകന്മാർതന്നെയും യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ പാതയിൽ ജീവിച്ചു' (മഗ്നേ. 9:2). മിശിഹായുടെ ദൈവത്വവും മനുഷ്യത്വവും സ്പഷ്ടമായി അദ്ദേഹം പഠിപ്പിച്ചു: 'ശാരീരികനും ആത്മീയനും, ജനിച്ചവനും സൃഷ്ടിയല്ലാത്തവനും, ദൈവം മനുഷ്യനായവനും മൃത്യുവിന്റെ മധ്യത്തിലുള്ള യഥാർത്ഥ ജീവനും, മറിയത്തിൽനിന്നും ദൈവത്തിൽനിന്നും ജനിച്ചവനും, ആദ്യം സഹനാധീനനും പിന്നെ സഹനാതീതനുമായ നമ്മുടെ കർത്താവ് യേശുക്രിസ്തു എന്ന ഒരേയൊരു വൈദ്യൻ മാത്രമേ നമുക്കുള്ളൂ' (എഫേ 7:2). 'ശാരീരികമായി അവൻ ദാവീദിന്റെ വംശാവലിയിൽനിന്നാണ്, ദൈവേച്ഛയാലും ദൈവശക്തിയാലും അവൻ ദൈവപുത്രനത്രേ: അവൻ സത്യമായും കന്യകയിൽനിന്നു പിറന്നു. എല്ലാം പൂർത്തിയാക്കുവാൻ അവൻ യോഹന്നാനിൽനിന്നു സ്നാനമേറ്റു' (സ്മിർണ 1:1).

ക്രിസ്തു സമായാതീതനും അദൃശ്യനുമാണ്: പോളിക്കാർപ്പിനെഴുതുന്നു: 'കാലാതീതനും കാലരഹിതനും അദൃശ്യനുമായ ഏകനെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുക. അവൻ നമുക്കുവേണ്ടി ദൃശ്യനായി. സ്പർശനത്തിനും സഹനത്തിനും അതീതനായ അവൻ നമുക്കുവേണ്ടി എല്ലാം സഹിക്കുകയും ചെയ്തു' (3:2).

ക്രിസ്തുവിന്റെ മനുഷ്യത്വത്തെയും സഹനങ്ങളെയും നിഷേധിച്ച ഡോസെറ്റിസ്റ്റുകളെ ഇഗ്നേഷ്യസ് നിശിതമായി വിമർശിക്കുന്നു: 'ചില നിരീശ്വരന്മാർ, അതായത് അവിശ്വാസികൾ, ജൽപിക്കുന്നതുപോലെ, അവന്റെ പീഡാനുഭവം വെറുമൊരു കാപട്യമായിരുന്നെങ്കിൽ – അവരാണ് യഥാർത്ഥത്തിൽ ജാലവിദ്യക്കാർ – ഞാനെന്തിനാണ് തടവുകാരനായിരിക്കുന്നത്? ഞാൻ എന്തിന് വന്യമൃഗങ്ങളോടു യുദ്ധം ചെയ്യാനായി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു? അങ്ങനെയെങ്കിൽ ഞാൻ ലക്ഷ്യമില്ലാതെ മരിക്കുന്നു.. അതേ, എന്റെ സാക്ഷ്യം കർത്താവിനെതിരേ കള്ളസാക്ഷ്യമാണ്. മാരകമായ ഫലം പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന ഇത്തരം ദുഷിച്ച മുളകളിൽനിന്ന് ഓടിയകലുവിൻ. അതു രുചിച്ചുനോക്കുന്നവൻ അപ്പോഴെ മരിക്കുന്നു. അവയൊന്നും പിതാവിന്റെ കൃഷിയല്ല' (ത്രാള്ള്യ 10–11,1). 'അവർ കുർബാനയിൽനിന്നും പ്രാർത്ഥനാ ശുശ്രൂഷയിൽനിന്നും അകന്നിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ പാപങ്ങൾമൂലം കഷ്ടപ്പെടുകയും തന്റെ നന്മയിൽ മരിച്ചവരിൽനിന്ന് പിതാവ് ഉയിർപ്പിക്കുകയും ചെയ്ത നമ്മുടെ രക്ഷകനായ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരമാണ് വി. കുർബാനയെന്ന് അംഗീകരിക്കാൻ അവർ വിസമ്മതിക്കുന്നു. ദൈവനാമത്തെ ചോദ്യംചെയ്യുന്നവർ അവരുടെ തർക്കത്തിൽ മരിക്കും. സ്നേഹിക്കുകയും ഉയിർപ്പിൽ പങ്കുകാരാവുകയും ചെയ്യുകയായിരുന്നു അവർക്കു നല്ലത്. അപ്രകാരമുള്ളവരെ ഒഴിഞ്ഞുമാറുകയും അവരെപ്പറ്റി രഹസ്യമായോ പരസ്യമായോ സംസാരിക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുകയാണുത്തമം' (സ്മിർണ 6:3–7:1).

സഭയെ 'ആരാധനാസ്ഥലം' എന്ന് ഇഗ്നേഷ്യസ് വിളിക്കുന്നു (എഫേ 5:2; ത്രാള്ള്യ 7:2; ഫിലാ 4). വിശുദ്ധ കുർബാന 'അമർത്യതയുടെ ഔഷധവും മരണത്തിന് പ്രതിവിധിയും യേശുക്രിസ്തുവിലുള്ള നിത്യജീവനുമാണ്' (എഫേ 20:2). അദ്ദേഹം ഉപദേശിക്കുന്നു: 'ഒരേ കുർബാനയിൽ പങ്കെടുക്കാൻ ശ്രമിക്കുവിൻ. എന്തെന്നാൽ വൈദികസമൂഹത്തോടും എന്റെ സഹപ്രവർത്തകരായ ശെമ്മാശ്ശന്മാരോടുംകൂടെ ഒരു മെത്രാൻ എന്നപോലെ നമ്മുടെ കർത്താവ് യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരവും നമ്മെ ഒന്നാക്കിത്തീർക്കുന്ന രക്തത്തിന്റെ കാസായും അൾത്താരയും ഏകമാണ്' (ഫിലാ 4). സ്മിർണാക്കാർക്കുള്ള ലേഖനത്തിൽ വളരെ വ്യക്തമായി കുർബാനയെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിക്കുന്നു (7:1).

ക്രിസ്തുവിന്റെ സഭയെ ആദ്യമായി കത്തോലിക്കാ സഭ എന്നുവിളിച്ചത് ഇഗ്നേഷ്യസാണ്.. 'യേശുമിശിഹാ ഉള്ളിടത്ത് കത്തോലിക്കാ സഭയുണ്ട്. അതുപോലെ മെത്രാൻ അവിടെ സന്നിഹിതനാണോ, അവിടെ ജനങ്ങൾ ഒന്നിച്ചുകൂടട്ടെ' (സ്മിർണ 8:2). മെത്രാന്മാർക്കുള്ള സഭയിലുള്ള സ്ഥാനത്തെപ്പറ്റി വ്യക്തമായ ചിത്രം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലേഖനങ്ങളിൽനിന്നു ഗ്രഹിക്കാം. മെത്രാൻ ദൈവത്തെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നു; വൈദികർ ശ്ലീഹന്മാരെയും. ശെമ്മാശ്ശന്മാർ ക്രിസ്തുവിന്റെ ശുശ്രൂഷകരാണ്. മെത്രാനുചുറ്റും ഒരു സമൂഹമായി അവർ ഒന്നിച്ചുകൂടുന്നു (cf.മഗ്നേ 6:1–2). ദൈവത്തിന്റെ പ്രതിനിധിയാകയാൽ പ്രായംകുറഞ്ഞ മെത്രാനെപ്പോലും നിന്ദിക്കരുത്. (മഗ്നേ 3:1). ജനങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കാനുള്ള ചുമതല മെത്രാനുള്ളതാണ്. തെറ്റിനും അബദ്ധത്തിനും അതീതരായിരിക്കാൻ എളുപ്പമാർഗ്ഗം മെത്രാനുമായി ചേർന്നിരിക്കയാണ് (ത്രാള്ള്യ 6; ഫിലാ 3).

ഐക്യത്തിനും സമാധാനത്തിനുംവേണ്ടി മെത്രാൻ വിശ്വാസികളെ നിരന്തരം ഉദ്ബോധിപ്പിക്കുന്നു (എഫേ 4). ആരാധനയുടെ പ്രധാനാചാര്യനും ദൈവീകരഹസ്യങ്ങളുടെ കാര്യവിചാരകനും മെത്രാനാണ്. മെത്രാനെക്കൂടാതെ സഭയിൽ ഒന്നും ചെയ്തുകൂടാ: 'മെത്രാന്റെ മേൽനോട്ടം കൂടാതെ സ്നാനമോ, സ്നേഹഭോജനമോ അനുവദനീയമല്ല. മറിച്ച് അദ്ദേഹം അംഗീകരിക്കുന്നവയെല്ലാം ദൈവത്തിനു പ്രീതികരമാണ്. ഇങ്ങനെ നിങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതെന്തും

സാധുവും സുരക്ഷിതവുമായിരിക്കും' (സ്മിർണ 8:2). 'മെത്രാന്റെ അംഗീകാരം കൂടാതെ സഭയെ സംബന്ധിക്കുന്നതൊന്നും ആരും ചെയ്യരുത്. മെത്രാനാലോ, അദ്ദേഹം നിയോഗിക്കുന്നവരാലോ അർപ്പിക്കപ്പെടുന്ന കുർബാന മാത്രം സാധുവായി കണക്കാക്കണം' (സ്മിർണ 8:1). വിവാഹവും മെത്രാന്റെ മുമ്പാകെയാണ് നടത്തേണ്ടത് (പോളി 5:2). ചുറ്റിക്കറങ്ങിനടന്ന 'പ്രവാചകന്മാരെ'പ്പറ്റി അദ്ദേഹം ഒന്നും പറയുന്നില്ല. ഡിഡാക്കെ അവരെ സ്തുതിച്ച് സംസാരിക്കുന്നു.

വിവാഹ കൂദാശയെ സംബന്ധിച്ച് ഇഗ്നേഷ്യസിന്റെ സ്വാധീനം വി. പൗലോസ് ശ്ലീഹായിൽനിന്നാണ്. വിവാഹം ക്രിസ്തുവും തന്റെ വധുവായ സഭയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു: 'കർത്താവിനെ സ്നേഹിക്കാനും തങ്ങളുടെ ഭർത്താക്കന്മാരോടു സന്തുഷ്ടരായി വർത്തിക്കാനും എന്റെ സഹോദരിമാരോടു പറയണം. കർത്താവ് സഭയെ സ്നേഹിക്കുന്നതുപോലെ ഭാര്യമാരെ സ്നേഹിക്കുവാൻ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ നാമത്തിൽ എന്റെ സഹോദരന്മാരെ ഉദ്ബോധിപ്പിക്കുക' (പോളി 5:1). കന്യാത്വത്തെപ്പറ്റിയും അദ്ദേഹം ഉപദേശിക്കുന്നു: കർത്താവിന്റെ ശരീരത്തോടുള്ള ബഹുമാനാർത്ഥം ശുദ്ധതയിൽ ജീവിക്കാൻ ആർക്കെങ്കിലും കഴിയുമെങ്കിൽ അവൻ ആത്മപ്രശംസകൂടാതെ അപ്രകാരം ചെയ്യട്ടെ (പോളി 5:2).

ഇഗ്നേഷ്യസ് റോമാസഭയെ വളരെ സ്തുതിച്ച് സംസാരിക്കുന്നു. റോമാക്കാർക്കുള്ള ലേഖനത്തിന്റെ ആമുഖം ശ്രദ്ധിക്കൂ: 'അത്യുന്നതനായ പിതാവിന്റെയും അവിടുത്തെ ഏകജാതനായ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെയും കൃപ ലഭിച്ച സഭയ്ക്ക്: "നമ്മുടെ ദൈവമായ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ സ്നേഹത്താലും വിശ്വാസത്താലും സ്നേഹിക്കപ്പെട്ടതും പ്രകാശിതമായതും റോമൻ പ്രദേശത്തിന്റെ പ്രധാന സ്ഥലത്ത് അധ്യക്ഷ ആയിരുന്നതും (പ്രോകത്തേതായ് എൻ തോപോ കോറിയൂ റോമയ്സോൻ) ദൈവത്തിനു ചേർന്നതും ബഹുമാനവും അഭിനന്ദനവും സ്തുതിയും വിജയവും വിശുദ്ധിയും അർഹിക്കുന്നതും സ്നേഹത്തിൽ അധ്യക്ഷസ്ഥാനത്തിരിക്കുന്നതും ക്രിസ്തുവിന്റെ നിയമം അനുസരിച്ചുകൊണ്ട് പിതാവിന്റെ നാമം വഹിക്കുന്നതുമായ സഭയ്ക്ക് പിതാവിന്റെ പുത്രനായ യേശുക്രിസ്തുവിൽ എന്റെ അഭിവാദനങ്ങൾ".

ഈ ആമുഖം മറ്റു ലേഖനങ്ങളുടെ ആമുഖത്തിൽനിന്നു തികച്ചും വ്യത്യസ്തമാണ്. ഇഗ്നേഷ്യസ് ഈ ഭാഗത്ത് റോമാസഭയെ വളരെ സ്തുതിച്ച് പറയുന്നു എന്നത് തർക്കമറ്റ സംഗതിയാണ്. ഇതു റോമാ

സഭ അർഹിക്കുന്നതുമാണെന്ന് അദ്ദേഹം കരുതുന്നു. ഈ ആമുഖത്തിലെ ഒന്നുരണ്ടു പ്രയോഗങ്ങൾ അപഗ്രഥിക്കാം:

(1) 'റോമൻ പ്രദേശത്തിന്റെ പ്രധാന സ്ഥലത്ത് അധ്യക്ഷ ആയിരിക്കുന്നതും' (2) 'സ്നേഹത്തിൽ അധ്യക്ഷ സ്ഥാനത്തിരിക്കുന്നതും.'

'റോമൻ പ്രദേശം' എന്നത് റോമിന്റെ ചുറ്റുമുള്ള സ്ഥലങ്ങൾ മാത്രമല്ല അർത്ഥമാക്കുക. റോമൻ പ്രദേശത്തിന്റെ വ്യാപ്തിയെന്താണ്? റോമൻ രൂപതയാണോ? റോമൻ സാമ്രാജ്യമാണോ? എല്ലാവരും ഒരേ രീതിയിലുള്ള അർത്ഥമല്ലിതിനു കൊടുക്കുക. 'റോമൻ സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ പ്രധാന സ്ഥാനത്ത് (റോമിൽ) അധ്യക്ഷയായിരിക്കുന്ന സഭ' എന്ന് അനേകർ മനസ്സിലാക്കുന്നു. 'തോപോ' എന്ന പദം ഏതെങ്കിലും രീതിയിൽ പ്രാധാന്യമുള്ള സ്ഥലത്തെയോ, വസ്തുവിനെയോ കുറിക്കാൻ ഉപയോഗിക്കുന്നു. തോപോ കോറിയു എന്നതിനർത്ഥം പ്രധാനസ്ഥലം. 'കോറിയു' എന്നതിനു പകരം ക്രിസ്തു എന്നു വായിക്കണമെന്ന് ചിലർ പറയുന്നു. ക്രിസ്തുവിന്റെ സ്ഥാനത്ത് അധ്യക്ഷയായിരിക്കുന്ന റോമാസഭ എന്ന് അർത്ഥംവരും. അതിന് അവർ മറ്റു ന്യായങ്ങൾ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു: മഗ്നേഷ്യർക്കുള്ള ലേഖനത്തിൽ ഇപ്രകാരം കാണുന്നു: 'മെത്രാൻ ദൈവത്തിന്റെ സ്ഥാനത്തും പ്രെസ്ബിറ്റർമാർ ശ്ലൈഹികസമൂഹത്തിന്റെ സ്ഥാനത്തും അധ്യക്ഷന്മാരായിരിക്കട്ടെ. എനിക്കേറ്റവും പ്രിയപ്പെട്ട ഡീക്കന്മാർ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ശുശ്രൂഷാസ്ഥാനം ഏറ്റെടുക്കട്ടെ'(6:1). ഇവിടെ 'തോപോൺ തെവു'എന്നുള്ളതുപോലെയാണ് തോപോ ക്രിസ്തു എന്ന് ചിലർ പറയുന്നു. എന്നാൽ ഈ വ്യാഖ്യാനം എല്ലാവരും സ്വീകരിക്കുന്നില്ല.

'പ്രോകത്തേതായ്' (അധ്യക്ഷയായിരിക്കുക), 'പ്രോകത്തേമെനേ' (അധ്യക്ഷസ്ഥാനത്തിരിക്കുക) എന്നീ പദങ്ങൾ അധികാരത്തെ കുറിക്കുന്ന പദങ്ങളാണ്. വെറും ബഹുമാനത്തെ മാത്രം കുറിക്കുന്ന പദങ്ങളല്ല. ഇഗ്നേഷ്യസിൽതന്നെ ഈ പദം അധികാരവുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തിയാണ് ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്. മഗ്നേഷ്യർക്കുള്ള ലേഖനം 6:2-ൽ മെത്രാനോടും അധ്യക്ഷന്മാരോടും യോജിച്ചു പോകുവിൻ എന്നുകാണുന്നു. 'പ്രോകത്തേമെനോയിസ്' എന്ന വാക്കാണിവിടെ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്. മഗ്നേഷ്യർ, 6:2-ൽ 'പ്രോകത്തേമെനു' എന്നാണ്. ഇത് സഭാധികാരവുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തിയാണ് പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്. മറ്റൊരിടത്തും ഇതു കാണുന്നില്ല. റോമാലേഖനത്തിന്റെ ആമുഖത്തിൽ കാണുന്ന 'ആധ്യക്ഷ്യം' എന്ന പദം സഭാധികാരത്തെയാണ് കുറിക്കുന്നത്. അവിടെ രണ്ടുപ്രാവശ്യം

അദ്ദേഹം ഇതുപയോഗിക്കുന്നു. 'റോമൻ പ്രദേശത്തിന്റെ പ്രധാന സ്ഥലത്ത് അധ്യക്ഷയായിരിക്കുന്ന സഭ' എന്നത് റോമാസഭയ്ക്കുള്ള അധികാരത്തെ കുറിക്കുന്നതായി മനസ്സിലാക്കുന്നതിൽ തെറ്റില്ലെന്നു തോന്നുന്നു.

'സ്നേഹത്തിൽ ആധ്യക്ഷ്യം വഹിക്കുന്ന സഭ' എന്നതിന്റെ അർത്ഥവും ഇതിലേക്കാണു വിരൽചൂണ്ടുന്നത്. ഇതു റോമാസഭയുടെ കാരുണ്യപ്രവർത്തികളെയാണ് സൂചിപ്പിക്കുന്നത് എന്നും പറയുന്നവരുണ്ട്. കാരുണ്യം കാട്ടുന്നതിൽ റോമാസഭ എക്കാലവും മുൻപന്തിയിൽനിന്നു. എന്നാൽ അതിലുപരിയായ ഒരു അർത്ഥം ഇതിൽ കാണുന്ന അനേകം പണ്ഡിതന്മാരുണ്ട്. 'പ്രോകത്തേമെനേത്തേസ് അഗാപേസ്' എന്നതിലെ 'അഗാപെ' എന്നതിന്റെ അർത്ഥമെന്താണ്? ഇഗ്നേഷ്യസിൽ 'അഗാപെ' സ്നേഹസമൂഹങ്ങളുടെ (സഭാസമൂഹങ്ങളുടെ) പേരാണ് (ഫിലാ 11,2; സ്മിർണ 12,1; ത്രാള്ളിയാ 13,1; റോമാ 9,3). സ്നേഹബന്ധത്തിൽ അധ്യക്ഷയായിരിക്കുന്ന സഭ; അതായതു സാർവ്വത്രിക സഭ. തന്റെ സ്നേഹത്താൽ ക്രിസ്തു സഭയ്ക്കു നൽകിയ അതിസ്വാഭാവിക ജീവിതത്തിന്റെ പൂർണതയാണ് 'അഗാപെ'. സ്നേഹത്തിൽ അധ്യക്ഷസ്ഥാനത്തിരിക്കുന്നു എന്നതിന്, നയിക്കാനും നേതൃത്വം നൽകാനും റോമാസഭയ്ക്കുള്ള അധികാരം എന്നർത്ഥം നൽകാം. സ്നേഹത്തിലും വിശ്വാസത്തിലും റോമാസഭ മുൻപന്തിയിൽ നിൽക്കുന്നു എന്നതാകാം കാരണം.

പ്രോകത്തേമായ് (അധ്യക്ഷയായിരിക്കുക) എന്നതിനുശേഷം പട്ടണം, നഗരം, സ്ഥലം എന്നിങ്ങനെയുള്ള പദങ്ങളാണു വരിക. 'സ്നേഹം' (അഗാപെ) എന്ന നാമം സാധാരണമല്ല. അപ്പോൾ സാർവ്വത്രികമായ ഒരു മേൽക്കോയ്മയാണ്; ചെറിയൊരു സ്ഥലത്തെയോ, ചില സംഗതികളുടെയോമേലുള്ള മേൽക്കോയ്മയല്ല വിവക്ഷ എന്നു കരുതുന്നവരുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ വ്യാഖ്യാനം ഈ രീതിയിൽ സ്വീകരിക്കാത്തവരുമുണ്ട്.

റോമാസഭ റോമൻ സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ തലസ്ഥാനനഗരിയിലെ സഭയാണ്. വ്യക്തിപരമായി ഇഗ്നേഷ്യസിന് ഏറ്റവും പ്രിയപ്പെട്ട സഭയാണത്. അതുകൊണ്ടാണല്ലോ ഈ സഭയ്ക്ക് സ്തുതിയും പുകഴ്ച്ചയും ബഹുമാനവും കൊടുക്കാൻ അദ്ദേഹം തയാറാകുന്നത്. 'ആക്സിയോ' കൊണ്ട് 6 വാക്കുകൾ തുടങ്ങുന്നു. അതുകഴിഞ്ഞാണ്, എപ്രകാരം സ്നേഹത്തിൽ അധ്യക്ഷ സ്ഥാനത്തിരിക്കുന്നതെന്ന് പറയുന്നത്. ഇത്രമാത്രം ബഹുമാനാദരവുകളോടെ മറ്റൊരു സഭയെപ്പറ്റിയും അദ്ദേഹം പ്രസ്താവിക്കുന്നില്ല. ഏഷ്യാമൈനറിലെ

സഭകളിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായ ചില സംഗതികൾ റോമാസഭയ്ക്കുണ്ടെന്ന് അദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. റോമാസഭയ്ക്കു ശ്രേഷ്ഠ ശ്ലീഹന്മാരുടെ കല്പനകളും പ്രബോധനങ്ങളും ഉള്ളതിനാൽ, തന്റെ കല്പനകളുടെ ആവശ്യമില്ലെന്ന് അദ്ദേഹം കരുതി: 'പത്രോസിനെയും പൗലോസിനെയുംപോലെ ഞാൻ നിങ്ങൾക്ക് ഒരു കല്പനയും നൽകുന്നില്ല: അവർ ശ്ലീഹന്മാരായിരുന്നു; ഞാനോ തടവുകാരൻ. അവർ സ്വതന്ത്രരായിരുന്നു; ഞാൻ ഇപ്പോഴും ഒരടിമ' (റോമാ 4:3).

'നിങ്ങൾ മറ്റുള്ളവരെ പഠിപ്പിച്ചവരാണ്' എന്ന് ഇഗ്നേഷ്യസ് പറയുന്നു (3,1). ക്ലെമെന്റ് കോറിന്തോസുകാർക്കെഴുതിയ ലേഖനമായിരിക്കാം വിവക്ഷ. സ്നേഹംമൂലം ദൈവപുത്രൻ ധരയിലെത്തിച്ച പുതിയനിയമവും ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ സാരസത്തയും മനുഷ്യർക്കെല്ലാം അനുഭവവേദ്യമാക്കാൻ അവരെ ഭരിക്കാനും നയിക്കാനും ഒരു പ്രത്യേകാധികാരം റോമാസഭയ്ക്കുണ്ട്. 'നീ തിരിഞ്ഞു നിന്റെ സഹോദരന്മാരെ ഉറപ്പിക്കുക' എന്ന കർതൃവചനം (ലൂ. 22:32) പത്രോസ് കാത്തുസൂക്ഷിച്ചു. റോമാസഭയും തദനുസരണം വർത്തിച്ചു. അതാണ് മുകളിൽ പറഞ്ഞ വാചകത്തിന്റെ അർത്ഥം. റോമാക്കാരനല്ലാത്ത ഒരാൾ റോമാസഭയെ സ്തുതിച്ചു പറയുന്ന ആദ്യപരാമർശമാണിത്. തക്ക അടിസ്ഥാനത്തോടുകൂടിയാണ് ഇഗ്നേഷ്യസ് ഇപ്രകാരം ചെയ്യുക; അതായത് ശ്ലൈഹികാടിസ്ഥാനം. സത്യവിശ്വാസം അഭംഗുരം നിലനിൽക്കുന്നു; ക്രിസ്തുവിന്റെ സ്നേഹം ചുറ്റും പരത്തുന്നു. സ്നേഹസമൂഹങ്ങളുടെ അധ്യക്ഷയായിരുന്നുകൊണ്ട് മറ്റുള്ളവരെ പഠിപ്പിക്കുന്നു. ഇതൊക്കെയാണ് റോമാസഭയുടെ പ്രത്യേകതകൾ. അവളുടെ മഹത്വത്തിന് ആസ്പദമായിട്ടുള്ളതും അവതന്നെ.

3.സ്മിർണായിലെ പോളിക്കാർപ്പ് (+ 156)

ശ്ലീഹന്മാരുടെ ശിഷ്യനായ പോളിക്കാർപ്പ് സ്മിർണായിലെ മെത്രാനായിരുന്നു. യോഹന്നാൻ ശ്ലീഹായുടെ പാദത്തിലിരുന്ന് സദ്വാർത്ത ശ്രവിച്ചവനാണ് പോളിക്കാർപ്പെന്ന് വി. ഇരനൈവൂസ്, എവുസേബിയൂസ്, തെർത്തുല്യൻ എന്നിവർ പറയുന്നു (ഇരനൈവൂസ്, പാഷാ 3,3,4, എവുസേബിയസ്, സഭാ. 5:20.5) തെർത്തുല്യൻ, ദെ പ്രെസ്ക്രിപ്സിയോണ ഹെരത്തിക്കോരും, 32:2).

ശ്ലീഹന്മാരാണ് അദ്ദേഹത്തെ സ്മിർണായിലെ മെത്രാനായി നിയമിച്ചതെന്ന് ഇരനൈവൂസ് ഒരു കത്തയച്ചത്. 155-ൽ പോളിക്കാർപ്പും അനിസെറ്റസ് മാർപാപ്പായും തമ്മിൽ സഭാ സംബന്ധമായ പല

കാര്യങ്ങളും റോമിൽവച്ച് ചർച്ച നടത്തി. 'ഉയിർപ്പു ദിവസം' (Quartodecimanism) സംബന്ധിച്ച പ്രശ്നവും അവരുടെ ചർച്ചയിൽ പ്രധാന വിഷയമായിരുന്നു. ഒരു തീരുമാനവും എടുക്കാൻ അവർക്കു സാധിച്ചില്ല. പോളിക്കാർപ്പ് യോഹന്നാൻ ശ്ലീഹായിൽ നിന്നുള്ള പാരമ്പര്യവും അനിസെറ്റസ് തന്റെ മുൻഗാമികളിൽനിന്നുള്ള പാരമ്പര്യവും ഉയർത്തിക്കാട്ടി.

എന്താണീ 'ഉയിർപ്പുദിവസം' സംബന്ധിച്ച പ്രശ്നം? ക്രൈസ്തവസഭയിൽ ചിലയിടങ്ങളിൽ ഉയിർപ്പുദിവസം (ക്യാതാ) അഥവാ ക്രിസ്ത്യൻ പെസഹാ യൂദരീതിയനുസരിച്ച് നിസാൻ മാസം 14-ാം തീയതി ഘോഷിച്ചിരുന്നു. ആഴ്ചയിൽ ഏതു ദിവസം വന്നാലും അന്നു ഘോഷിക്കുക; അല്ലാതെ, മറ്റിടങ്ങളിലെപോലെ അടുത്ത ഞായറാഴ്ച ആചരിക്കാൻ അവർ കൂട്ടാക്കിയില്ല. ഏഷ്യാമൈനറിൽ ഈ പാരമ്പര്യം ശക്തിയായി പ്രചരിച്ചിരുന്നു. യോഹന്നാൻശ്ലീഹായിൽനിന്നു ലഭിച്ചതാണീ പാരമ്പര്യമെന്ന് അവിടുത്തുകാർ അവകാശപ്പെട്ടു. സാർദിസിലെ മെലിറ്റോ, ഹിയരാപ്പൊളീസിലെ അപ്പൊള്ളിനാരിയൂസ്, സ്മിർണായിലെ പോളിക്കാർപ്പ്, എഫെസൂസിലെ പോളിക്രാട്ടസ് എന്നിവർ ഈ പാരമ്പര്യം ഉയർത്തിക്കാട്ടി.

പോപ്പ് അനിസെറ്റസിനെ ഏഷ്യാറ്റിക് രീതിയിലേക്ക് ആനയിക്കാൻ പോളിക്കാർപ്പ് ശ്രമിച്ചു; എന്നാൽ അതിലദ്ദേഹം വിജയിച്ചില്ല. എങ്കിലും അവരിരുവരും ഉത്തമ സുഹൃത്തുക്കളായി പിരിഞ്ഞു.

ഇരനെവൂസ് പോളിക്കാർപ്പിനെപ്പറ്റി രസകരമായ ഒരു സംഭവം വിവരിക്കുന്നുണ്ട്: ഒരിക്കൽ പോളിക്കാർപ്പിനെ കണ്ട മാർസിയൻ എന്ന അപദ്ധോപദേശകൻ തന്നെ അറിയുമോ എന്നു പോളിക്കാർപ്പിനോടു ചോദിച്ചു. അദ്ദേഹം പ്രതിവചിച്ചു: 'തീർച്ചയായും! സാത്താന്റെ ആദ്യജാതനെ എനിക്കറിയാം.'

ഫിലിപ്പിയർക്കെഴുതിയ ലേഖനം

ചുറ്റുമുള്ള ക്രൈസ്തവ സമൂഹങ്ങൾക്കും ചില മെത്രാന്മാർക്കും പോളിക്കാർപ്പ് കത്തുകൾ അയച്ചിരുന്നുവെന്നു ഇരനെയൂസ് സാക്ഷിക്കുന്നു (cf എവു. സഭാ. 5.20.8). അവയിൽ ഫിലിപ്പിയർക്കെഴുതിയ ലേഖനം ലത്തീൻ വിവർത്തനങ്ങളിലൂടെ പൂർണ്ണമായി നമുക്കു കൈവന്നിട്ടുണ്ട്.

ഈ ലേഖനത്തിനു രണ്ടു ഭാഗങ്ങളുണ്ട്. (i) നേരത്തെ എഴുതപ്പെട്ട 13-ാം അധ്യായം. അതായത് ഇഗ്നേഷ്യസ് സ്മിർണായിൽനിന്നു റോമിലേക്കു പോയ ഉടനെ പോളിക്കാർപ്പ് ഇഗ്നേഷ്യസിന്റെ കത്തുകൾ ഫിലിപ്പിയാക്കാർക്കയച്ചു കൊടുത്തു. അവയ്ക്കൊരാമുഖക്കുറിപ്പായിട്ടാണു 13-ാം അധ്യായം. 1-12 വരെ അധ്യായങ്ങൾ. ഏതാണ്ടു ഇരുപതോ അതിലധികമോ വർഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞാണു (ക്രി. വ. 135) ഈ ഭാഗം എഴുതപ്പെട്ടത്. ഏഷ്യാമൈനറിൽ മാർസിയന്റെ പാഷാണ്ഡതയ്ക്കെതിരായിട്ടാണ് ഇത്.

ഒമ്പതാം അധ്യായത്തിൽ ഇഗ്നേഷ്യസ് മരിച്ചതായി രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു; പതിമൂന്നാം അധ്യായം ഇഗ്നേഷ്യസിന്റെ സാമീപ്യം വിവരിക്കുന്നു. എവുസേബിയസ് സഭാചരിത്രത്തിൽ 9-ഉം 13-ഉം അധ്യായങ്ങൾ ഗ്രീക്കിൽ ഉദ്ധരിക്കുന്നു. എന്നാൽ പതിമൂന്നാം അധ്യായത്തിന്റെ അവസാനവാചകം വിട്ടു കളഞ്ഞു: 'ഇഗ്നേഷ്യസിനെപ്പറ്റിയും അദ്ദേഹത്തോടുകൂടെ ഉള്ളവരെപ്പറ്റിയും നിങ്ങൾക്കറിയാവുന്ന വസ്തുനിഷ്ഠമായ വിവരണങ്ങൾ ഞങ്ങളെ അറിയിക്കണം.' ലത്തീൻ വിവർത്തനത്തിലേ ഈ വാചകം ഉള്ളൂ. രണ്ടു ഭാഗവും ഒരു കത്തെന്നു കരുതിയാകാം ചേർന്നു പോകാൻ പ്രയാസമുള്ള ഈ വാചകം എവുസേബിയസ് വിട്ടുകളഞ്ഞത്. 14-ാം അധ്യായം ഒരു അനുബന്ധമാകാം.

പുതിയനിയമത്തിലും, ഡിഡാക്കെയിലും, ബർണബാസിലും, ഹെർമാസിന്റെ ആദ്യഭാഗത്തും ഉള്ള പ്രബോധകശൈലിയാണു പോളിക്കാർപ്പിന്റെ ലേഖനത്തിലുള്ളത്. വിനീതനും, ശുദ്ധമാനസനും, സത്യസന്ധനുമായ ഒരു ദൈവപുരുഷനെ നമുക്കതിൽ കാണാം. അദ്ദേഹത്തിനു വലിയ താത്വിക പരിശീലനമൊന്നും സിദ്ധിച്ചിട്ടില്ല. ഗ്രീക്കിന്റെ പാണ്ഡിത്യമോ, പഴയനിയമത്തിന്റെ പരിജ്ഞാനമോ അദ്ദേഹത്തിനില്ല, ക്രിസ്തീയ പ്രബോധനങ്ങളെ നിരന്തരം അദ്ദേഹം ധ്യാനിച്ചിരുന്നു.

ലേഖനത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കം

(1) ക്രിസ്തുവിന്റെ മനുഷ്യാവതാരം, കുരിശിലെ മരണം ആദിയായ കാര്യങ്ങൾ അബദ്ധോപദേശകർക്കെതിരേ ഉറക്കെ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നുണ്ടു പോളിക്കാർപ്പ്. എന്തെന്നാൽ യേശുക്രിസ്തു ശരീരത്തിൽ വന്നുവെന്നു പ്രഖ്യാപിക്കാത്തവൻ എതിർക്രിസ്തുവാകുന്നു. അതുപോലെ കുരിശിന്റെ സാക്ഷ്യം പ്രഘോഷിക്കാത്തവൻ പിശാചിന്റേതാകുന്നു. തന്റെ ദുഷ്ക്കർമത്തിനു വേണ്ടി കർത്തൃവചനങ്ങളെ തട്ടിമാറ്റുകയും ഉയിർപ്പും, വിധിയും ഇല്ലെന്നു പറയുകയും ചെയ്യുന്നവൻ സാത്താന്റെ ആദ്യജാതനാകുന്നു (7:1).

(2) ഫിലിപ്പിയായിലെ മെത്രാനെപ്പറ്റി പോളിക്കാർപ്പ് ഒന്നും പറയുന്നില്ല. എന്നാൽ പ്രെസ്ബിറ്റർമാരോടും ഡീക്കൻമാരോടുമുള്ള വിധേയത്വത്തെപ്പറ്റി അദ്ദേഹം പരാമർശിക്കുന്നുണ്ട്. പ്രെസ്ബിറ്റർമാ

രുടെ ഒരു കമ്മിറ്റിയായിരിക്കാം ഫിലിപ്പിയസഭയെ ഭരിച്ചിരുന്നത്. അദ്ദേഹം നല്ലൊരു പ്രെസ്ബിറ്ററിന്റെ ചിത്രം വരച്ചുകാട്ടുന്നു: 'വൈദിക അനുകമ്പയും എല്ലാവരോടും ദയയും ഉള്ളവരായിരിക്കണം. വഴിതെറ്റിപ്പോയവരെ തിരിച്ചു കൊണ്ടുവരണം. രോഗികളെ ശുശ്രൂഷിക്കണം, വിധവകളേയും അനാഥരേയും ദരിദ്രരേയും അവഗണിക്കരുത്; പിന്നെയോ ദൈവത്തിന്റെയും മനുഷ്യരുടെയും മുമ്പിൽ മാന്യമായതെന്തോ അതു ചെയ്യണം. അവർ എല്ലാവിധ കോപത്തിൽനിന്നും പക്ഷപാതത്തിൽനിന്നും നീതിയില്ലാത്ത വിധിയിൽനിന്നും ധനമോഹത്തിൽനിന്നും അകന്നിരിക്കണം. ആരുടെയും കുറ്റങ്ങളെപ്പറ്റി വേഗത്തിൽ വിശ്വസിക്കരുത്. നമുക്കെല്ലാം പാപങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നറിഞ്ഞുകൊണ്ടു മറ്റുള്ളവരെ വിധിക്കുമ്പോൾ കർക്കശനായിരിക്കരുത്' (6:1).

(3) ദാനധർമ്മം വലിയൊരു പുണ്യമായി പോളിക്കാർപ്പ് എടുത്തുകാട്ടുന്നു. 'കാരുണ്യപ്രവൃത്തി ചെയ്യാൻകഴിയുമ്പോൾ, മാറ്റിവയ്ക്കരുത്. കാരണം, ദാനം മരണത്തിൽനിന്നു സ്വതന്ത്രമാക്കുന്നു (10:2).

(4) രാഷ്ട്രീയാധികാരികൾക്കുവേണ്ടി ക്രൈസ്തവർ പ്രാർത്ഥിക്കണമെന്ന് അദ്ദേഹം നിർദ്ദേശിക്കുന്നു (12:3).

പോളിക്കാർപ്പിന്റെ രക്തസാക്ഷിത്വം

റോമിൽനിന്നു തിരിച്ചെത്തിയ ഉടനെ (മിക്കവാറും ഫെബ്രുവരി 22, 156) പോളിക്കാർപ്പു രക്തസാക്ഷിമകുടം ചൂടി. ഇതേപ്പറ്റി സ്മിർണായിലെ സഭ ഗ്രേറ്റർ ഫ്രീജിയായിലെ ഫിലൊമെലിയം എന്ന സ്ഥലത്തെ ക്രിസ്തീയ സമൂഹത്തിനു ഒരു കത്തെഴുതിയിട്ടുണ്ട്.

വേദപുസ്തകത്തിൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ കുരിശുമരണത്തെയും വി. സ്തേഫാനോസിന്റെ രക്തസാക്ഷിത്വത്തെയും കുറിച്ചു സമൃക്കായി വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. വേദപുസ്തകത്തിനു പുറത്ത്, ക്രിസ്തുവിനെപ്രതി മരിച്ച ഒരാളെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഏറ്റംപഴക്കം ചെന്ന രേഖ വി. പോളിക്കാർപ്പിന്റെ രക്തസാക്ഷിത്വത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ളതാണ്. രക്തസാക്ഷികളോടുള്ള വണക്കം സംബന്ധിച്ചുള്ള ഏറ്റം പുരാതന രേഖയും ഇതുതന്നെ (17:3). അതായത്, സഭയിലെ രക്തസാക്ഷികളുടെ ഭൗതികാവശിഷ്ടങ്ങളോടുള്ള വണക്കവും, ആണ്ടുതോറും അവരുടെ ഓർമ്മകൊണ്ടാടുന്ന രീതിയും ഈ രേഖയിൽ ദൃശ്യമാണ് (18:2). മൃഗീയമായ നരവേട്ടയുടെ ദൃക്സാക്ഷി വിവരണമാണ് ഇവിടെ വരച്ചുകാണിച്ചിരിക്കുന്നത്. മാർസിയൻ എന്നൊ

രാളാണിതെഴുതിയത്. പോളിക്കാർപ്പിന്റെ രക്തസാക്ഷിത്വത്തോടടുത്ത കാലത്തുതന്നെ ഈ രക്തസാക്ഷി വിവരണം എഴുതപ്പെട്ടു. എന്നാൽ പിൽക്കാലത്തു ചില കാര്യങ്ങൾ അതോടുകൂടി ചേർക്കപ്പെട്ടു. പോളിക്കാർപ്പിന്റെ മഹനീയ വ്യക്തിത്വത്തിലേക്കു വെളിച്ചം വീശുന്നതാണ് ഈ രക്തസാക്ഷി വിവരണം. സ്താത്സിയൂസ് ക്വാഡ്രാത്തുസ് എന്ന പ്രോകോൺസുൾ, 'സത്യം ചെയ്യുക, ഞാൻ നിന്നെ മോചിപ്പിക്കാം, ക്രിസ്തുവിനെ ശപിക്കുക' എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ പോളിക്കാർപ്പു മറുപടി പറഞ്ഞു: '86 വർഷം ഞാൻ അവനെ സേവിച്ചു; അവൻ എനിക്കൊരു ദ്രോഹവും ചെയ്തിട്ടില്ല. എന്നെ രക്ഷിച്ച എന്റെ രാജാവിനെ പിന്നെ ഞാനെങ്ങനെ ശപിക്കും?' (9.3). അവർ അവന്റെ ശരീരത്തിൽ ആണിയടിക്കാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ അവൻ പറഞ്ഞു: 'എന്നെ വിടുവിൻ. കാരണം, ഈ അഗ്നി സഹിക്കാൻ എനിക്കു ശക്തി നല്കുന്നവൻ ആണികളിൽനിന്നു നിങ്ങൾ പ്രതീക്ഷിക്കുന്ന മുൻകരുതൽ കൂടാതെ തന്നെ നിശ്ചലമായി ചിതയിൽ നിൽക്കാൻ എനിക്കു കഴിവുതരും' (13:3). വിവരണത്തിനിടയിൽ കാണുന്ന പ്രാർത്ഥന, ക്രൈസ്തവ പ്രാർത്ഥനാചരിത്രം പഠിക്കുന്നവർക്കു വളരെ ഉത്തേജനകരമാണ് (14). ഈ പ്രാർത്ഥനയിൽ ലിറ്റർജിക്കൽ ശൈലി പ്രതിധ്വനിക്കുന്നു.

4. ഹിയെരാപ്പൊളീസിലെ പപ്പിയാസ് (+130)

ഏഷ്യാമൈനറിലെ ഹിയെരാപ്പൊളീസിന്റെ മെത്രാനായിരുന്നു പപ്പിയാസ്. ഇദ്ദേഹം വി. യോഹന്നാനെ ശ്രവിച്ചിരുന്നെന്നും വി. പോളിക്കാർപ്പിന്റെ ശിഷ്യനായിരുന്നെന്നും ഇരനെവൂസ് എഴുതിയിരിക്കുന്നു (പാഷ. 5, 33, 4= രേഖാശകലം 1:4). എവുസേബിയസിന്റെ വീക്ഷണത്തിൽ പപ്പിയാസ് അതിബുദ്ധിമാനായിരുന്നില്ല; കൃതികളിൽനിന്ന് അതു വ്യക്തവുമാണ് (സഭാ 3, 39,3). നൂറ്റിമുപ്പതാം ആണ്ടിൽ 'കർത്തൃ വചനഭാഷ്യം (ലോഗി ഓൻ കുരിയാകോൻ എക്സെഗെസെയിസ്) എന്നൊരു കൃതി അഞ്ചു ഭാഗങ്ങളായി ഇദ്ദേഹം എഴുതി. പപ്പിയാസ് സഹസ്രാബ്ദവാഴ്ചയിൽ (മില്ലേനിയത്തിൽ) വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. സ്രോതസ്സുകളുടെ ശേഖരത്തിലും അവയുടെ വ്യാഖ്യാനത്തിലും വളരെ കുറച്ചേ വിമർശനബുദ്ധി പപ്പിയാസ് കാട്ടിയുള്ളൂ. ഇങ്ങനെയാണെങ്കിലും ശ്ലീഹന്മാരുടെ പിൻഗാമികളായ മൂപ്പന്മാരുടെ വാമൊഴിയിൽ ചിലവ പപ്പിയാസ് വഴി നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടുള്ളതിനാൽ വളരെ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നയാളാണ് അദ്ദേഹം. തന്റെ ഭാഷ്യത്തിനു കൂടുതലും പുതിയനിയമവാക്യങ്ങാണു

പപ്പിയാസ് ഉപയോഗിച്ചതെങ്കിലും വാമൊഴിയായി എത്തിയിട്ടുള്ള കർത്തൃപ്രബോധനങ്ങളും തേടിപിടിക്കാൻ അദ്ദേഹം ശ്രദ്ധിച്ചു. മർക്കോസിന്റെ സുവിശേഷത്തെപ്പറ്റിയുള്ള പരാമർശം (എവു.സഭാ.3, 39, 15-16) വളരെ വിലപ്പെട്ട ഒരു രേഖയാണ്. മത്തായി ആദ്യം എബ്രായഭാഷയിൽ (സുറിയാനി – അറമായക്) ആണു തന്റെ സുവിശേഷം എഴുതിയതെന്നും പപ്പിയാസിൽനിന്നു ഗ്രഹിക്കാം. പപ്പിയാസിന്റെ ജനനത്തെപ്പറ്റി കൃത്യമായി പറയുക പ്രയാസമാണ്. ക്രിസ്തു വർഷം 80-ാമാണ്ടിനു മുൻപു ജനിച്ചു എന്നു കരുതാം. മെത്രാൻ എന്ന നിലയിലുള്ള പ്രവർത്തനത്തെപ്പറ്റിയോ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തെപ്പറ്റിയോ നമുക്കു വിവരങ്ങളില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതിയും നമുക്കു നഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ്. ചില ചില്ലറ രേഖാശകലങ്ങളേ നമുക്കു കൈവന്നിട്ടുള്ളൂ. മരിച്ച സ്ഥലവും, സമയവും, രീതിയും നമുക്കജ്ഞാതമാണ്.

കർത്തൃവചനങ്ങളത്രയും പുതിയനിയമ ഗ്രന്ഥങ്ങളിലില്ല (യോഹ. 21:25) എന്നുകണ്ട സത്യാന്വേഷിയായ പപ്പിയാസ് കർത്തൃവചനങ്ങൾ തേടിയിറങ്ങി ശ്ലീഹന്മാരിൽ യോഹന്നാനെ മാത്രം ശ്രവിക്കാനിടയായ പപ്പിയാസ് മൂപ്പന്മാരോടാരാഞ്ഞു. ഇഗ്നേഷ്യസ്, പോളിക്കാർപ്പ്, ഫിലിപ്പ് ആദിയായവരുടെ വിവരണങ്ങൾ അദ്ദേഹം കേട്ടു. മൂപ്പനായ യോഹന്നാനും അരിസ്തിയോനും ഇക്കാര്യത്തിൽ വളരെ സഹായിച്ചു. അഞ്ചുവാല്യങ്ങളിലായി അവ ശേഖരിക്കാൻ പപ്പിയാസ് നന്നേ യത്നിച്ചു. ഉദ്ദേശശുദ്ധിയുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും പുരാണേതിഹാസ പ്രധാനമായ വിവരങ്ങൾ കത്തിക്കുറിച്ചതിനാൽ പപ്പിയാസ് അപ്പസ്തോലിക പിതാക്കന്മാരിൽ ഒന്നാംകിടയിൽ കരുതപ്പെടുന്നില്ല.

5. രക്തസാക്ഷിയായ വി. ജസ്റ്റിൻ

രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടിലെ ഗ്രീക്ക് വിശ്വാസസമർത്ഥകരിൽ അഗ്രഗണ്യനാണ് രക്തസാക്ഷിയായ വി. ജസ്റ്റിൻ. ആദിമ ക്രൈസ്തവസാഹിത്യകാരന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ മഹനീയമായൊരു വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ ഉടമയാണദ്ദേഹം. പലസ്തീനായിലെ ഷേക്കേമിൽ (ഫ്ളാവിയ നെയാപ്പൊളീസിൽ) അക്രൈസ്തവ മാതാപിതാക്കളിൽനിന്ന് ജസ്റ്റിൻ ജനിച്ചു. സ്റ്റോയിക്, പെരിപതെറ്റിക്, പിത്തഗോറിയൻ സ്കൂളുകളൊന്നും അദ്ദേഹത്തെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തിയില്ല (സംവാദം, 2-8). കുറേനാൾ പ്ലറ്റോണിക് തത്വശാസ്ത്രത്തിൽ അദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചു. എങ്കിലും അവസാനം പ്രവാചകന്മാർ പ്രഘോഷിച്ച സത്യത്തിൽ

അദ്ദേഹം എത്തിച്ചേർന്നു. സത്യം തേടിയുള്ള പ്രയാണത്തിൽ അദ്ദേഹം സത്യം കണ്ടെത്തി. പ്രവാചകന്മാർ വരച്ചുകാട്ടിയതും പലസ്തീനായിൽ അവതരിച്ചതുമായ യേശുക്രിസ്തു എന്ന സത്യത്തിൽ എത്തിച്ചേർന്നപ്പോൾ ആ സത്യം സ്വീകരിച്ച് ജസ്റ്റിൻ സന്തുഷ്ടനായി (സംവാദം, 8).

ക്രിസ്ത്യാനികൾ മരണത്തെ തൃണവൽഗണിച്ചുകൊണ്ട് യേശുക്രിസ്തുവിനെ പ്രഘോഷിച്ച സംഭവങ്ങളും ജസ്റ്റിന് പ്രചോദനമരുളി: 'പ്ലേറ്റോയുടെ പ്രബോധങ്ങളിൽ ഞാൻ സന്തോഷിച്ചിരുന്നു: ക്രിസ്ത്യാനികളെപ്പറ്റി ചീത്തക്കാര്യങ്ങൾ സംസാരിക്കുമ്പോൾ ഞാൻ ആനന്ദിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ മരണത്തിന്റെ മുമ്പിലും മറ്റു ഭീകരയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളുടെ മുമ്പിലും അവർ നിർഭയരായി വസിക്കുന്നത് കണ്ടപ്പോൾ, അവർ ദുഷ്ടന്മാരോ സുഖഭോഗികളോ അല്ലെന്ന് എനിക്ക് ബോധ്യമായി' (അപ്പോളജി, 2, 12). തുറന്ന മനസ്സോടും നിരന്തര പ്രാർത്ഥനയോടുംകൂടെ അദ്ദേഹം ക്രിസ്തുവിനെ തേടി; അവസാനം ക്രിസ്തു അവനെ തന്റെ സ്വന്തമാക്കി (അപ്പോളജി, 2, 13).

എഫേസോസിൽവച്ച് 130-ൽ ക്രിസ്ത്യാനിയായ ജസ്റ്റിൻ തുടർന്നുള്ള ജീവിതം മുഴുവൻ ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസം സംരക്ഷിക്കാൻ വിനിയോഗിച്ചു. ഗ്രീക്കുതാത്വികർ ധരിക്കുന്ന 'പാലിയം' ധരിച്ചുകൊണ്ട് ചുറ്റിനടന്ന് പഠിപ്പിച്ചു; അന്താണീനുസ് പീയൂസിന്റെ കാലത്ത് റോമിലെത്തിച്ചേരുകയും അവിടെ ഒരു വിദ്യാപീഠം ആരംഭിക്കുകയും ചെയ്തു. ജസ്റ്റിന്റെ ശിഷ്യനായിരുന്നു താസ്യൻ. ക്രെഷൻസ് എന്ന സിനിക് താത്വികന്റെ ശക്തിയായ എതിർപ്പ് ജസ്റ്റിന് നേരിടേണ്ടിവന്നു. റോമിൽവച്ച് 165-ാമാണ്ടിൽ പ്രീഫെക്ട് ജൂനിയൂസ് റുസ്തിക്കുസ് ഭരണത്തിലിരിക്കുമ്പോൾ ജസ്റ്റിനും ആറ് കൂട്ടുകാരും കൊല്ലപ്പെട്ടു. അവരുടെ രക്തസാക്ഷിത്വവിവരണം നമുക്ക് ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്.

കൃതികൾ

നിരവധി ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ കർത്താവാണ് ജസ്റ്റിൻ. എന്നാൽ മൂന്ന് കൃതികളേ നമുക്ക് കൈവന്നിട്ടുള്ളൂ. അവ എവുസേബിയസിനും സുജ്ഞാതമായിരുന്നു (സഭാ. 4, 18). രണ്ട് വിശ്വാസ സമർത്ഥനങ്ങൾ (അപ്പോളജി), യൂദനായ ട്രീഫോയുമായുള്ള സംവാദം എന്നിവയാണവ. തുറന്ന മനസ്സും സത്യസന്ധതയുള്ള ഒരു ഗ്രന്ഥകാരനെയുമാണ് കൃതികളിൽ കാണാൻ കഴിയുക. തന്റെ എതിരാളികളുമായി ധാരണയിലെത്താൻ അദ്ദേഹം ഉദ്യമിക്കുന്നു. "സത്യം സംസാരിക്കാൻ കഴിവുണ്ടായിരിക്കുകയും എന്നാൽ സത്യം

സംസാരിക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവനെ ദൈവം ശിക്ഷിക്കും" (സംവാദം, 82) എന്ന അഭിപ്രായമാണ് ജസ്റ്റിനുള്ളത്. ക്രൈസ്തവ ചിന്തയേയും ഗ്രീക്ക് തത്വശാസ്ത്രത്തേയും അനുരഞ്ജിപ്പിക്കാൻ തുനിഞ്ഞ ആദ്യത്തെ ക്രൈസ്തവതാത്വികൻ ജസ്റ്റിനാണ്.

റോമിൽവച്ച് 148-നും 161-നും ഇടയ്ക്ക് രണ്ട് അപ്പോളജികൾ എഴുതി അന്താണീനുസ് പീയൂസിന് ജസ്റ്റിൻ സമർപ്പിച്ചു. ഒന്നാമ ത്തേതിന് 68 അധ്യായങ്ങളും രണ്ടാമത്തേതിന് 15 അധ്യായങ്ങളുമാ ണുള്ളത്. രണ്ടാമത്തേത് പ്രത്യേകമായി റോമൻ സെനറ്റിനാണ് സമർപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. മിക്ക പണ്ഡിതന്മാരുടേയും അഭിപ്രായത്തിൽ രണ്ടാമത്തെ ''അപ്പോളജി' ഒന്നാമത്തേതിന്റെ അനുബന്ധമോ, ഒന്നാ മത്തേതിനോടു പില്ക്കാലത്ത് കൂട്ടിച്ചേർത്തതോ ആകാനാണ് സാധ്യ ത. അതേപ്പറ്റി എവുസേബിയൂസ് എഴുതിയിട്ടുണ്ട് (സഭാ. 4:18).

1. ഒന്നാം അപ്പോളജി

ബഹുജനങ്ങളുടെ ആരവങ്ങളല്ല സത്യമാണ് ചക്രവർത്തി സ്വീക രിക്കേണ്ടതെന്നും ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കെതിരേയുള്ള കേസുകൾ ചക്ര വർത്തി നേരിട്ടു കൈകാര്യം ചെയ്യണമെന്നും ആമുഖത്തിൽതന്നെ ജസ്റ്റിൻ ആവശ്യപ്പെടുന്നു. ഈ കൃതിക്ക് രണ്ടു ഭാഗങ്ങളുണ്ട്: ഒന്നാം ഭാഗം (4-12) ക്രിസ്തുമതത്തിനെതിരേയുള്ള ഔദ്യോഗികമനോ ഭാവത്തെ നിശിതമായി വിമർശിക്കുന്നു. കോടതികളിൽ സർക്കാർ അനുവർത്തിക്കുന്ന നയം, ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കെതിരായി ഉന്നയി ക്കപ്പെടുന്ന ആരോപണങ്ങൾ എന്നിവയും അദ്ദേഹം ചോദ്യം ചെയ്യുന്നു: 'ക്രിസ്ത്യാനി എന്ന നാമം നിമിത്തം തന്റെ സഹവിശ്വാ സികൾ പീഡിപ്പിക്കപ്പെടുന്നത് ക്രൂരതയാണ്. 'താത്വികൻ' എന്നൊ രാൾ പേരെടുത്താൽ റോമാക്കാർ അയാളെ പീഡിപ്പിക്കുന്നില്ലല്ലോ. അത് അവന്റെ കുറ്റമോ, നിഷ്കളങ്കതയോ വ്യക്തമാക്കുന്നില്ല. അതു പോലെയാണ് 'ക്രിസ്ത്യാനി' എന്ന നാമം. തെറ്റിനല്ലേ ശിക്ഷയു ള്ളൂ. തെറ്റ് ചെയ്തെന്ന് കോടതി തെളിയിക്കുകയും വേണം. ക്രിസ്ത്യാനികൾ ചെയ്തെന്ന് ആരോപിക്കപ്പെടുന്ന തെറ്റുകൾ വെറും ദുരാരോപണങ്ങൾ മാത്രമാണ്. വിഗ്രഹാരാധന നിന്ദ്യമായ തിനാലാണ് ക്രിസ്ത്യാനികൾ അതിന് ഒരുമ്പെടാത്തത്. കാലാന്ത്യ ത്തേയും മരണത്തേയുംകുറിച്ചുള്ള ചിന്ത തെറ്റുചെയ്യുന്നതിൽനിന്ന് അവരെ പിൻതിരിപ്പിക്കുന്നു; അവരാണ് രാഷ്ട്രത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ സുഹൃത്തുക്കൾ'. രണ്ടാംഭാഗം (13-67) ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ ഒരു ന്യായീകരണമാണ്. സഭയിലെ ആരാധനയും സഭാസിദ്ധാന്തങ്ങളും ചരിത്രത്തിൽ അതിനുള്ള അടിസ്ഥാനവും നിലനില്പിനുള്ള കാര ണവും വരച്ചുകാട്ടുന്നു. അവസാനഭാഗം (68) ചക്രവർത്തിയോടുള്ള

ഒരുപദേശമാണ്.

ഹഡ്രിയാൻ ചക്രവർത്തി 125-ൽ ഏഷ്യയിലെ പ്രോകോൺസുൾ മിനുചിയുസ് ഫുൻദാനുസിനയച്ച ഒരു കത്തുകൂടി ജസ്റ്റിൻ ഇതിനോട് ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. ക്രിസ്ത്യാനികളെ വിസ്തരിക്കുമ്പോൾ അനുവർത്തി ക്കേണ്ട നാലു കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി ഹഡ്രിയാൻ സംസാരിക്കുന്നു:

(1) ക്രിമിനൽ കോടതിയിലെ സാധാരണ നടപടി അനുസരിച്ച് ക്രിസ്ത്യാനികൾ വിധിക്കപ്പെടണം. (2) റോമൻ നിയമത്തിനെതിരേ തെറ്റു ചെയ്തെന്ന് തെളിയിക്കപ്പെട്ടാലേ ശിക്ഷിക്കാവൂ. (3) തെറ്റിന്റെ സ്വഭാവവും ഗൗരവവും അനുസരിച്ചാണ് ശിക്ഷിക്കേണ്ടത്. (4) തെറ്റായ ആരോപണങ്ങൾ ഉന്നയിക്കുന്നവർ ശിക്ഷിക്കപ്പെടണം. ഈ രേഖ ലത്തീൻ ഭാഷയിൽതന്നെ തന്റെ ഗ്രീക്കിലെഴുതിയ അപ്പോ ളജിയോടുകൂടി ചേർത്ത് ചക്രവർത്തിക്ക് സമർപ്പിച്ചു (എവു. സഭാ. 4:8, 8). എവുസേബിയൂസ് അത് ഗ്രീക്കിലേക്ക് ഭാഷാന്തരം ചെയ്ത് തന്റെ സഭാചരിത്രത്തിൽ ചേർത്തു (4:9).

2. രണ്ടാം അപ്പോളജി

അടുത്തകാലത്ത് റോമിൽ നടന്ന ഒരു സംഭവം വിവരിച്ചുകൊ ണ്ടാണ് ഇതു തുടങ്ങുന്നത്. ക്രിസ്ത്യാനികളാണെന്ന് പ്രഖ്യാപിച്ച കാരണത്താൽ റോമിലെ പ്രീഫെക്ട് ഉർബിക്കൂസ് മൂന്നു ക്രിസ്ത്യാ നികളെ തലവെട്ടിക്കൊന്നു. ഈ അപ്പോളജി റോമൻ ജനതയോട് നേരിട്ട് ജസ്റ്റിൻ തന്റെ എതിർപ്പ് പ്രകടിപ്പിക്കുന്നു. നിന്ദ്യമായ ക്രൂര തയ്ക്കെതിരേ അദ്ദേഹം ശക്തിയായി പ്രതിഷേധിക്കുകയും ദുരാ രോപണങ്ങൾക്ക് മറുപടി പറയുകയുമാണ്. സത്യത്തിനും സുകൃ തത്തിനും എതിരായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന പിശാചുക്കളുടെ പ്രേരണമൂലമാണ് ക്രിസ്ത്യാനികൾ പീഡിപ്പിക്കപ്പെടുന്നത്. തന്റെ ദാസന്മാരെ പരീക്ഷണവിധേയരാക്കാൻ ദൈവം അനുവദിച്ചെങ്കിൽ മാത്രമേ അവർക്കെതിരേ എന്തെങ്കിലും ചെയ്യാൻ അവന് സാധി ക്കൂ. ക്രിസ്തുമതത്തിന്റ ശ്രേഷ്ഠത പ്രഘോഷിക്കാൻ ഒരവസരമാണ് മതപീഡനം. സത്യത്തേയും ധർമ്മത്തേയും മുൻനിർത്തി മാത്രമേ ക്രിസ്ത്യാനികളെ വിധിക്കാൻ പാടുള്ളൂ എന്ന അപേക്ഷയോടു കൂടി ഈ കൃതി അവസാനിപ്പിക്കുന്നു.

3. ട്രീഫോയുമായുള്ള സംവാദം

യൂദന്മാർക്കെതിരേ നമുക്ക് ലഭിച്ചിട്ടുള്ള ഏറ്റവും പുരാതന വിശ്വാ സസമർത്ഥന കൃതിയാണിത്. ഈ കൃതിയുടെ ആമുഖവും 74-ാം അധ്യായത്തിന്റെ നല്ലൊരു ഭാഗവും നഷ്ടപ്പെട്ടു. അപ്പോളജികൾക്കു ശേഷമാണ് ഈ ഡയലോഗ് എഴുതപ്പെട്ടത്. 120-ാം അധ്യായത്തിൽ

ഒന്നാം അപ്പോളജിയെപ്പറ്റി ഒരു പരാമർശമുണ്ട്. പഴയനിയമത്തിന്റെ യഹൂദഭാഷ്യമായ മിഷ്നയിൽ പറയപ്പെടുന്ന റബി തർഫോണുമായി രണ്ടു ദിവസം നടത്തിയ ചർച്ചയാണ് ഈ കൃതി. എഫേസോസിൽ വച്ചാണ് ചർച്ച നടന്നത് (എവു. സഭാ. 4, 18.6). മാർക്കുസ് പോംപെയുസ് എന്നയാളിനാണ് ജസ്റ്റിൻ ഈ കൃതി സമർപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. മൊത്തം 142 അധ്യായങ്ങളുണ്ട്. തന്റെ ആദ്യകാല ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചും മാനസാന്തരത്തെക്കുറിച്ചും ചർച്ച ചെയ്തുകൊണ്ട് കൃതി ആരംഭിക്കുന്നു (2-8). ഈ കൃതിയെ മൂന്നു ഭാഗങ്ങളായി തിരിക്കാം: ഒന്നാംഭാഗം (9-47) പഴയനിയമത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ക്രിസ്തീയവീക്ഷണം വിവരിക്കുന്നു. മോശയുടെ നിയമത്തിന് താല്ക്കാലികമായ അധികാരമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ക്രിസ്തുമതമാകട്ടെ സർവ മനുഷ്യർക്കും വേണ്ടിയുള്ള നവീനവും നിത്യവുമായ നിയമമാണ്. രണ്ടാം ഭാഗം (48-100) ക്രിസ്തുവിനെ ദൈവമായി ആരാധിക്കുന്നത് ന്യായീകരിക്കുന്നു. മൂന്നാംഭാഗം (109-142) ക്രിസ്തുവിൽ വിശ്വസിക്കുകയും തന്റെ നിയമം അനുസരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരെ പുതിയ ഇസ്രായേലായി ചിത്രീകരിക്കുന്നു. അവരാണ് യഥാർത്ഥത്തിൽ തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ദൈവജനം.

ഈ സംവാദത്തിൽ ജസ്റ്റിൻ പഴയനിയമം ഊന്നിപ്പറയുന്നു. ക്രിസ്തു ജനിക്കുന്നതിനുമുമ്പേ ക്രിസ്തീയ തത്വങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. പഴയനിയമപ്രവാചകന്മാരെയാണ് ഇതിന് അദ്ദേഹം കൂട്ടുപിടിക്കുന്നത്. പഴയ ഇസ്രായേലിന്റെ തിരസ്കാരവും വിജാതിയരുടെ തെരഞ്ഞെടുപ്പും ചർച്ചചെയ്യുന്ന പ്രവാചകവാക്യങ്ങൾ തെരഞ്ഞുപിടിച്ച് കുത്തിക്കുറിക്കുന്നതിൽ ജസ്റ്റിൻ താല്പര്യം കാണിച്ചു. ട്രീഫോയുമായുള്ള സംവാദം നടന്ന രീതിയിൽ കൃത്യമായി എഴുതിയതല്ല ഈ കൃതി. എഴുതുന്നതിനു മുമ്പ്, ബർ കോക്ബായുടെ യുദ്ധകാലത്ത് എഫേസോസിൽവച്ച് ഒരു സംവാദം നടന്നിരിക്കാം.

നഷ്ടപ്പെട്ട കൃതികൾ

ഈ മൂന്നു കൃതികൾ കൂടാതെ ജസ്റ്റിൻ മറ്റ് നിരവധി കൃതികൾ രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ അവയെല്ലാം നഷ്ടപ്പെട്ടു: (1) എല്ലാ പാഷണ്ഡതകൾക്കുമെതിരേ: ഈ കൃതിയെപ്പറ്റി ഒന്നാം അപ്പോളജിയിൽ ജസ്റ്റിൻ തന്നെ സംസാരിക്കുന്നു (26). (2)മാർസിയനെതിരേ: ഐറേനിയസ് ഈ കൃതി ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട് (പാഷ. 4, 6.2). അതേപ്പറ്റി എവുസേബിയൂസും സൂചിപ്പിക്കുന്നു (സഭാ. 4, 11.8 ff). (3) ഗ്രീക്കുകാർക്കെതിരേയുള്ള ചർച്ചകൾ: 'ക്രിസ്ത്യാനികളും അക്രൈസ്തവരും ഉന്നയിക്കുന്ന നിരവധി പ്രശ്നങ്ങൾ

വിശദമായി ചർച്ച ചെയ്ത ശേഷം പിശാചുക്കളുടെ സ്വഭാവത്തെപ്പറ്റി ജസ്റ്റിൻ പ്രതിപാദിക്കുന്നു' എന്ന് എവുസേബിയൂസ് പറയുന്നു (സഭാ. 4, 18,3). (4) ഗ്രീക്കുകാർക്കെതിരെ ഒരു ഖണ്ഡനകൃതി (എവു. സഭാ. 4,18,4). (5) ദൈവത്തിന്റെ പരമാധികാരം സംബന്ധിച്ച്: ഈ കൃതിയിൽ വേദപുസ്തകത്തിൽനിന്നും ഗ്രീക്കു താത്വികരുടെ കൃതികളിൽനിന്നും ഉദ്ധരണികൾ ഉണ്ടായിരുന്നു (എവു. സഭാ. 4,18,4). (6) ആത്മാവിനെക്കുറിച്ച്: ആത്മാവിനെക്കുറിച്ചുള്ള വിവിധ പ്രശ്നങ്ങൾ ഉന്നയിച്ചിട്ട്, ഗ്രീക്ക് താത്വികരുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ രേഖപ്പെടുത്തി. മറ്റൊരു ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഇവയെ ഖണ്ഡിച്ച് തന്റെ അഭിപ്രായങ്ങൾ രേഖപ്പെടുത്താമെന്ന് ജസ്റ്റിൻ വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്നു (എവു. സഭാ. 4,18,5). (7) സങ്കീർത്തനം. (8) ഉയിർപ്പിനെപ്പറ്റി.- ഈ കൃതികളൊന്നും നമുക്ക് കിട്ടിയില്ല. എന്നാൽ നിരവധി കൈയെഴുത്തു പ്രതികളിൽ ജസ്റ്റിന്റെ പേരിൽ ഒൻപതിൽ കുറയാതെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പ്രചരിച്ചിരുന്നു. ശൈലിയിലും ഉള്ളടക്കത്തിലും അവ ജസ്റ്റിന്റെ കൃതികളല്ലെന്ന് തെളിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

ദൈവശാസ്ത്രം

ക്രിസ്തീയവിശ്വാസത്തിന്റെ എല്ലാ വശങ്ങളും വ്യാപകമായി ജസ്റ്റിൻ ചർച്ച ചെയ്യുന്നില്ല. തികച്ചും ദൈവശാസ്ത്രപരമായ അഞ്ചു കൃതികൾ നഷ്ടപ്പെട്ടവയുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. നമുക്കു ലഭിച്ചിരുന്ന മൂന്നു കൃതികൾ ചില ദൈവശാസ്ത്രവശങ്ങൾമാത്രം പ്രതിപാദിക്കുന്നവയാണ്.

1. ദൈവം

ജസ്റ്റിന്റെ ദൈവശാസ്ത്രത്തിൽ പ്ലറ്റോണിക് ചിന്തയുടെ സ്വാധീനം വ്യക്തമാണ്. ദൈവം ആരംഭരഹിതനാണ്; നാമരഹിതനാണ്: 'ജനിച്ചവനല്ലാത്ത' എല്ലാറ്റിന്റെയും പിതാവിന് നാമമില്ല. അവിടുത്തെ ഏതു പേരു ചൊല്ലിവിളിച്ചാലും, പേരു കൊടുക്കുന്നവൻ അവിടുത്തേക്കാൾ പ്രായമുള്ളവനായിരിക്കണം. പിതാവ്, ദൈവം, സ്രഷ്ടാവ്, കർത്താവ് എന്നീ വാക്കുകൾ നാമങ്ങളല്ല, പിന്നെയോ, തന്റെ സൽക്കർമ്മങ്ങളിൽ നിന്നു രൂപീകരിക്കപ്പെട്ട പദങ്ങൾ മാത്രമാണ്... 'ദൈവം' എന്ന പദം നാമമല്ല, പിന്നെയോ, വിശകലനാതീതമായ ഒന്നിനെപ്പറ്റി മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിൽ സ്ഥാപിതമായിരിക്കുന്ന അഭിപ്രായമാണ്. ദൈവത്തെ കുറിക്കാനുള്ള ഏറ്റവും നല്ല പദം 'പിതാവ്' എന്നുള്ളതാണ്. അവിടുന്ന് സ്രഷ്ടാവാകയാൽ എല്ലാറ്റിന്റേയും പിതാവാണ്. പിതാവ് ആകാശ

ങ്ങൾക്കുമുകളിൽ വസിക്കുന്നു. അവിടുത്തേക്ക് തന്റെ സ്ഥലത്തിരുന്ന് മാറാൻ സാധ്യമല്ല; അതുകൊണ്ട് ഈ ലോകത്തിൽ കാണപ്പെടാനും പറ്റില്ല (സംവാദം, 60 127).

ദൈവവും മനുഷ്യനും തമ്മിലുള്ള വിടവു നികത്തുന്നത് വചനമാണ് *(ലോഗോസ്)*. ലോകവുമായി ദൈവത്തിനുള്ള ബന്ധമെല്ലാം വചനത്തിലൂടെ മാത്രമാണ്; വചനംവഴി ദൈവം ലോകത്തിന് സ്വയം വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ വഴികാട്ടിയും മനുഷ്യന്റെ പ്രബോധകനുമാണ് വചനം. ആദ്യം ദൈവത്തിലുള്ള ശക്തിയായി വചനം വ്യാപരിച്ചു. എന്നാൽ ലോകസൃഷ്ടിക്കുമുമ്പ് അവിടുന്ന് പിതാവിൽനിന്ന് ജനിച്ചു. അവിടുന്നുവഴി ലോകം നിർമ്മിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. വിളക്കിൽനിന്ന് വിളക്കിലേക്ക് തീ പകരുമ്പോൾ ആദ്യത്തേത് കുറഞ്ഞുപോകുന്നില്ല; രണ്ടാമത്തേത് സ്വന്തമായി നിലനിൽക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതുപോലെയാണ് ദൈവവും വചനവും (സംവാദം, 61).

വചനത്തെ പിതാവിൽനിന്ന് താഴ്ന്ന പടിയിലാണ് ജസ്റ്റിൻ കാണുന്നതെന്ന് അപ്പോളജി 2,6– ൽ നിന്ന് ചിലർ അനുമാനിക്കുന്നു. ലോകം സൃഷ്ടിക്കാനും ഭരിക്കാനുംവേണ്ടി ലോകസൃഷ്ടിക്ക് മുമ്പാണ് വചനം ബാഹ്യമായി സ്വതന്ത്രനായത്. വ്യക്തിപരമായ ദൗത്യം വ്യക്തിപരമായ അസ്തിത്വം അവിടുത്തേക്ക് പ്രധാനം ചെയ്തു. അവിടുന്ന് ഒരു ദൈവിക വ്യക്തിയായി, എന്നാൽ പിതാവിന് കീഴ്പ്പെട്ട് മാത്രം (സംവാദം, 61)

വചനത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള പ്രബോധനമാണ് ജസ്റ്റിന്റെ പ്രബോധനങ്ങളിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടത്. ഗ്രീക്കു തത്വശാസ്ത്രവും ക്രിസ്തുമതവും തമ്മിലുള്ള പാലമായി അതു വർത്തിക്കുന്നു. ദൈവവചനം പൂർണ്ണമായി ക്രിസ്തുവിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു; എങ്കിലും ക്രിസ്തുവിന്റെ വരവിനു വളരെ മുമ്പുതന്നെ വചനത്തിന്റെ വിത്ത് മനുഷ്യകുലത്തിൽ ചിതറിക്കിടന്നിരുന്നു; വചനത്തിന്റെ വിത്ത് എല്ലാ മനുഷ്യരുടേയും ബുദ്ധിയിൽ വിതയ്ക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. പഴയനിയമപ്രവാചകന്മാരും ഗ്രീക്ക് താത്വികരും തങ്ങളുടെ ഉള്ളിൽ വചനത്തിന്റെ മുളച്ചുവരുന്ന വിത്ത് വഹിച്ചിരുന്നു. ഹെരാക്ലിറ്റസ്, സോക്രട്ടീസ് തുടങ്ങിയവർ വചനത്തിന്റെ നിയന്ത്രണത്തിൽ ജീവിച്ചു. അപ്രകാരം ജീവിച്ചവർ ക്രിസ്ത്യാനികളായിരുന്നു (അപ്പോളജി 1,46). ഇക്കാരണത്താൽ ക്രിസ്തുമതവും തത്വശാസ്ത്രവും തമ്മിൽ സംഘട്ടനത്തിന് സ്ഥാനമില്ല. മനുഷ്യർ സംസാരിച്ച നല്ല കാര്യങ്ങളെല്ലാം ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ സ്വന്തമാണ് (അപ്പോളജി, 2:10). വചനത്തെ ധ്യാനിച്ചതിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ് അവർക്ക് ജ്ഞാനം ലഭിച്ചത്. വചനത്തെ പൂർണ്ണമായി കാണാൻ സാധിക്കാത്തതിനാൽ വികലചിന്തയ്ക്ക് അധീനരായെന്നുമാത്രം. ചിലർ പരസ്പരവിരുദ്ധങ്ങളായ തത്വങ്ങളും പ്രചരിപ്പിച്ചു.

ഗ്രീക്കു താത്വികർ യഹൂദരുടെ സാഹിത്യമായ പഴയനിയമത്തിൽ നിന്ന് നിരവധി കാര്യങ്ങൾ കടമെടുത്തിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് സത്യത്തിന്റെ അംശം അവരിൽ കണ്ടെത്തിയാൽ അത്ഭുതത്തിന് അവകാശമില്ല (അപ്പോളജി, 4:44). ക്രിസ്തുമതത്തിൽ മാത്രമേ സത്യത്തിന്റെ പൂർണ്ണതയുള്ളൂ. കാരണം, ക്രിസ്തുവിൽ സത്യം തന്നെ അവതരിച്ചു.

2. ഹവ്വായും മറിയവും

പൗലോസ്ശ്ലീഹാ ക്രിസ്തുവിനെ രണ്ടാമത്തെ ആദം എന്നു വിളിക്കുന്നു. മറിയത്തെ രണ്ടാമത്തെ ഹവ്വാ എന്നു വിളിക്കുന്ന ആദ്യത്തെ ക്രൈസ്തവസാഹിത്യകാരൻ ജസ്റ്റിനത്രേ: 'ക്രിസ്തു ഒരു കന്യകയിലൂടെ മനുഷ്യനായി. സർപ്പത്തിന്റെ സ്വാധീനത്തിലുണ്ടായ അനുസരണക്കേട്, ഉത്ഭവിച്ചതുപോലെ തകർക്കപ്പെടാൻ വേണ്ടിയായിരുന്നു അത്. കന്യകയും കളങ്കരഹിതയുമായ ഹവ്വാ സർപ്പത്തിന്റെ വചനം ഗർഭം ധരിച്ച് അനുസരണക്കേടും മരണവും പ്രസവിച്ചു. മറിയമാകട്ടെ, 'പരിശുദ്ധാത്മാവ് നിന്റെമേൽ വരും, അത്യുന്നതന്റെ ശക്തി നിന്റെമേൽ നിഴലിക്കും' എന്ന ഗബ്രിയേൽ മാലാഖയുടെ മംഗലവാർത്ത ശ്രവിച്ചപ്പോൾ വിശ്വാസവും സന്തോഷവും സ്വീകരിച്ചു; അതിനാൽ അവളിൽനിന്ന് ജനിച്ചവൻ ദൈവപുത്രനാകുന്നു. 'നിന്റെ വാക്കുപോലെ എന്നിൽ ഭവിക്കട്ടെ' എന്ന് അവൾ മറുപടി പറയുകയും ചെയ്തു. അവളിൽനിന്ന് അവിടുന്ന് പിറന്നു. നിരവധി വേദപുസ്തകഭാഗങ്ങൾ അവിടുത്തെപ്പറ്റി സംസാരിക്കുന്നതായി നാം തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവിടുന്ന്വഴി ദൈവം സർപ്പത്തെയും സർപ്പത്തേപ്പോലെയുമുള്ള മനുഷ്യരേയും ദൂതന്മാരെയും നശിപ്പിക്കുന്നു' (സംവാദം, 100).

3. മാലാഖമാരും പിശാചുക്കളും

സഭയിൽ മാലാഖമാരെ വണങ്ങുന്നു എന്നതിന്റെ വ്യക്തമായ സാക്ഷ്യം ജസ്റ്റിൻ നൽകുന്നു (അപ്പോളജി, 1:6). അവർ സ്വർഗ്ഗത്തിൽനിന്ന് മനുഷ്യരെ സംരക്ഷിക്കുന്നു (2:5). മാലാഖമാർക്ക് ആത്മീയ സ്വഭാവമുണ്ടെങ്കിലും അവർക്ക് മനുഷ്യരെപ്പോലെയുള്ള ശരീരമുണ്ട്. അവർ സ്വർഗ്ഗീയ ഭക്ഷണത്താൽ പോറ്റപ്പെടുന്നു (സംവാദം, 57). മാലാഖമാരുടെ പാപം ലൈംഗികമാണ്. ചില മാലാഖമാർ മനുഷ്യസ്ത്രീകളുമായി ലൈംഗിക ബന്ധത്തിലേർപ്പെട്ടു. അവ

രാണ് പിശാചുക്കൾ (അപ്പോളജി, 2:5). ക്രിസ്തു രണ്ടാമത് വന്നശേഷം പിശാചുക്കൾ നിത്യാഗ്നിയിൽ എറിയപ്പെടും. അതുകൊണ്ട്, ഇക്കാലത്ത് മനുഷ്യരെ വഴിതെറ്റിക്കാൻ അവർക്ക് സാധിക്കും. ദൈവത്തിലേക്കും ദൈവവചനത്തിലേക്കുമുള്ള മാനസാന്തരം തടയുന്നതാണ് ഇപ്പോൾ അവരുടെ ജോലി (അപ്പോളജി, 1:26,28,54,57,62). പാഷണ്ഡികൾ പിശാചിന്റെ ഉപകരണങ്ങളാണ്. പിതാവിനെയും തന്റെ പുത്രനെയും അല്ലാതെ മറ്റൊരു ദൈവത്തെപ്പറ്റിയാണ് പാഷണ്ഡികൾ പഠിപ്പിക്കുന്നത്. യേശുക്രിസ്തുവിൽ കാണപ്പെട്ട വചനത്തെ പീഡിപ്പിക്കാൻ പിശാചുക്കൾ യൂദന്മാരെ കുരുടന്മാരാക്കി. പുറജാതികളിൽ നിന്ന് ക്രിസ്തു തന്റെ ശിഷ്യരെ സമ്പാദിക്കുമെന്ന് കണ്ട ശത്രു അത് തടയാനായി പരക്കംപായുന്നു. യേശുവിന്റെ നാമം പിശാചുക്കൾക്ക് ഭീതിജനകമാണ് (സംവാദം, 30).

4. ഉത്ഭവപാപം

എല്ലാ മനുഷ്യർക്കും ദിവ്യത്വം നേടാൻ സാധിക്കുമായിരുന്നു. ദൈവം മനുഷ്യരെ ആദിയിൽ സൃഷ്ടിച്ചപ്പോൾ ഇതായിരുന്നു അവസ്ഥ. ആദിമാതാപിതാക്കളുടെ പാപം നിമിത്തം മനുഷ്യരെല്ലാം മരണത്തിന് അധീനരായി. എന്നാൽ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ രക്ഷാകര കർമ്മം വഴി ഈ ശക്തി മനുഷ്യർ വീണ്ടെടുത്തു (സംവാദം, 81,124).

5. മാമ്മോദീസായും കുർബാനയും

ഒന്നാം അപ്പോളജിയുടെ അവസാനം മാമ്മോദീസായേയും കുർബാനയേയും സംബന്ധിച്ച് ജസ്റ്റിൻ നൽകുന്ന വിവരണം വിലപ്പെട്ടതാണ്. മാമ്മോദീസായെപ്പറ്റി 61-ാം അധ്യായത്തിൽ വിവരിക്കുന്നു: 'ക്രിസ്തുവിൽ ഞങ്ങൾ നവീകരിക്കപ്പെടുമ്പോൾ എപ്രകാരമാണ് ദൈവത്തിന് ഞങ്ങളെത്തന്നെ സമർപ്പിക്കുന്നത് എന്നുകൂടി വിവരിക്കാം. അതുകൂടി ചേർക്കാതിരുന്നാൽ വിവരണം പൂർണമായിരിക്കയില്ല. ഞങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കുകയും പ്രസംഗിക്കുകയും ചെയ്തവ സത്യമാണെന്ന് വിശ്വസിക്കുകയും ബോധ്യംവരികയും തദനുസരണം ജീവിക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരെ ഞങ്ങൾ പ്രാർത്ഥിക്കാൻ പഠിപ്പിക്കുന്നു. അവരുടെ കഴിഞ്ഞകാല പാപങ്ങൾക്ക് പ്രായശ്ചിത്തമായി ഉപവസിച്ചുകൊണ്ട് ദൈവത്തോടവർ അപേക്ഷിക്കാനും ഞങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കുന്നു. ഞങ്ങളും അവരോടൊപ്പം പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ഉപവസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു; പിന്നീട് വെള്ളമുള്ളിടത്തേക്ക് ഞങ്ങൾ അവരെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകുന്നു. ഞങ്ങൾ വീണ്ടും ജനിച്ചതുപോലെ അവരും അവിടെ പുനർജന്മം

പ്രാപിക്കുന്നു. പിതാവും ലോകനാഥനുമായ ദൈവത്തിന്റെയും നമ്മുടെ രക്ഷകനായ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെയും പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെയും നാമത്തിൽ അവർ വെള്ളത്താൽ കഴുകപ്പെടുന്നു. കാരണം, നിങ്ങൾ വീണ്ടും ജനിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിൽ പ്രവേശിക്കുകയില്ലെന്ന് ക്രിസ്തു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഒരിക്കൽ ജനിച്ചയാളിന് വീണ്ടും അമ്മയുടെ ഉദരത്തിൽ പ്രവേശിക്കുക സാധ്യമല്ലെന്നുള്ളത് എല്ലാവർക്കും വ്യക്തമാണല്ലോ.

ഞാൻ നേരത്തേ പറഞ്ഞതുപോലെ പാപം ചെയ്യുകയും പിന്നീട് അനുതപിക്കുകയും ചെയ്തവർ എപ്രകാരം അവരുടെ പാപങ്ങളിൽനിന്ന് മോചിതരാകുമെന്ന് ഏശയ്യാ പ്രവാചകൻ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാക്കുകൾ ഇപ്രകാരമാണ്: "കഴുകി വെടിപ്പാക്കുവിൻ, നിങ്ങളുടെ ആത്മാക്കളിൽനിന്ന് പാപം നീക്കിക്കളയുവിൻ, നല്ലതുപ്രവർത്തിക്കാൻ പഠിക്കുവിൻ, അനാഥർക്കും വിധവകൾക്കുംവേണ്ടി ന്യായം വാദിക്കുവിൻ. അതിനുശേഷം വരൂ, നമുക്ക് ഒരുമിച്ച് ന്യായവാദം നടത്താം. കർത്താവ് പറയുന്നു: നിങ്ങളുടെ പാപങ്ങൾ കടുംചുവപ്പ് പോലെയാണെങ്കിലും ഞാൻ അവ വെള്ളക്കമ്പിളിപോലെ വെൺമയുള്ളതാക്കും. അവ രക്തവർണ്ണം പോലെ ചെമന്നതാണെങ്കിലും ഞാൻ അവ മഞ്ഞുപോലെ വെൺമയുള്ളതാക്കും. എന്നാൽ നിങ്ങൾ എന്നെ ശ്രവിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ വാൾ നിങ്ങളെ സംഹരിക്കും. കാരണം, കർത്താവിന്റെ തിരുവായ് ഇത് അരുൾ ചെയ്തിരിക്കുന്നു" (ഏശ. 1:16-20).

ഇക്കാരണത്താലാണ്, അപ്പസ്തോലന്മാരിൽനിന്ന് പഠിച്ചതനുസരിച്ച് ഞങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതുപോലെ ഞങ്ങൾ മാമ്മോദീസാ മുക്കുന്നത്. ഞങ്ങളുടെ ആദ്യജനനം പൂർണ്ണമായും ഞങ്ങളുടെ അറിവ് കൂടാതെ നടന്നു. ഞങ്ങളുടെ മാതാപിതാക്കളുടെ സംയോഗത്താൽ ദ്രാവകരൂപത്തിലുള്ള വിത്തിൽ നിന്ന് അവശ്യാവശ്യം ഞങ്ങൾ ജനിച്ചു. ദുഷ്ടവും പാപകരവുമായ ആചാരങ്ങൾ ഞങ്ങൾ പരിശീലിച്ചു. ആവശ്യത്തിന്റെയും അജ്ഞതയുടെയും മക്കളായി തുടരാതിരിക്കാനും എന്നാൽ അറിവിന്റെയും തിരഞ്ഞെടുപ്പിന്റെയും മക്കളായി തീരാനും ചെയ്തുപോയ പാപങ്ങൾക്ക് ജലത്താൽ മോചനം പ്രാപിക്കാനുംവേണ്ടി പുനർജന്മം പ്രാപിക്കാനാഗ്രഹിക്കുകയും പാപങ്ങളെപ്പറ്റിയും ദുഃഖിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവരുടെമേൽ പിതാവും ലോകനാഥനുമായ ദൈവത്തിന്റെ നാമം ഉച്ചരിക്കപ്പെടുന്നു. ഈ നാമത്താൽതന്നെ അവനെ വിളിച്ചുകൊണ്ട് കഴുകപ്പെടാനായി ജലത്തിലേക്ക് അവിടുന്ന് അവനെ നയിക്കുന്നു. പ്രകാശിപ്പിക്കൽ എന്ന് ഇത് വിളിക്കപ്പെടുന്നു. ഇക്കാര്യങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കുന്നവർ ആത്മീയ

മായി പ്രകാശിതരാകുന്നു. പൊന്തിയോസ് പീലാത്തോസിന്റെ നാളുകളിൽ ക്രൂശിക്കപ്പെട്ട യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ നാമത്തിലും യേശുവിനെപ്പറ്റി പ്രവാചകന്മാർവഴി എല്ലാം വെളിപ്പെടുത്തിയ പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ നാമത്തിലും പ്രകാശിതരായവർ കഴുകപ്പെടുന്നു.

കുർബാനയെപ്പറ്റി ഒന്നാം അപ്പോളജി 65-67 വരെയുള്ള വിവരണം താഴെ ചേർക്കുന്നു: അധ്യായം 65:1. 'വിശ്വസിക്കുകയും ഞങ്ങളോടുകൂടെ ചേരുകയും ചെയ്തയാളിനെ ഇപ്രകാരം കഴുകിയശേഷം, ഞങ്ങൾക്കു വേണ്ടിയും ഇപ്പോൾ പ്രകാശിപ്പിക്കപ്പെട്ട ആളിനു വേണ്ടിയും എല്ലായിടത്തുമുള്ള എല്ലാ മനുഷ്യർക്കുവേണ്ടിയും ഒന്നിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കാനായി 'സഹോദരന്മാർ' എന്നു ഞങ്ങൾ വിളിക്കുന്നവർ ഒന്നിച്ചു കൂടിയിരിക്കുന്നിടത്തേക്ക് ഞങ്ങൾ അയാളെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോകുന്നു. സത്യം ഗ്രഹിച്ച ഞങ്ങൾ സത്പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യാൻ യോഗ്യരായി കാണപ്പെടാനും കല്പനകളനുസരിച്ച് നിത്യരക്ഷ പ്രാപിക്കാനും ആഗ്രഹിക്കുന്നു. **2.** പ്രാർത്ഥിച്ചു കഴിയുമ്പോൾ ഞങ്ങൾ പരസ്പരം സമാധാനചുംബനം നല്കുന്നു'.

3. 'അതിനുശേഷം സഹോദരന്മാരുടെ അധ്യക്ഷന്റെ പക്കൽ അപ്പവും, വീഞ്ഞും വെള്ളവും കലർത്തിയ കാസായും എത്തിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം അതെടുക്കുകയും, എല്ലാറ്റിന്റെയും പിതാവായ ദൈവത്തെ പുത്രന്റെയും പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെയും നാമത്തിലൂടെ മഹത്വപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് പ്രാർത്ഥനകൾ അർപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ ദാനങ്ങൾക്ക് പിതാവ് ഞങ്ങളെ യോഗ്യരാക്കി കണക്കാക്കിയതിനാൽ, അദ്ദേഹം ദീർഘനേരം കൃതജ്ഞതാസ്തോത്രം ചെയ്യുന്നു. കൃതജ്ഞതാസ്തോത്രപ്രാർത്ഥന' അവസാനിക്കുമ്പോൾ 'ആമേൻ' പറഞ്ഞുകൊണ്ട് സന്നിഹിതരായ ജനങ്ങളെല്ലാവരും അതംഗീകരിക്കുന്നു. 4. എബ്രായയിൽ 'ആമേൻ' എന്നാൽ 'എപ്രകാരം ആയിരിക്കട്ടെ' എന്നാണർത്ഥം. 5. അധ്യക്ഷൻ കൃതജ്ഞതാസ്തോത്രം അർപ്പിക്കുകയും ജനങ്ങൾ അതിന് സമ്മതം നൽകുകയും ചെയ്തുകഴിയുമ്പോൾ, കൃതജ്ഞതാസ്തോത്രം അർപ്പിക്കപ്പെട്ട അപ്പവും, വീഞ്ഞും വെള്ളവും 'ഡീക്കന്മാർ' എന്നു ഞങ്ങൾ വിളിക്കുന്നവർ, സന്നിഹിതരായ ഓരോരുത്തർക്കുമായി പങ്കിട്ടുകൊടുക്കുന്നു; സന്നിഹിതരല്ലാത്തവർക്കും അവർ എത്തിച്ചു കൊടുക്കുന്നു'.

അധ്യായം. 66. 1. 'ഈ ആഹാരത്തെ ഞങ്ങൾ എവുക്കരിസ്തിയാ എന്നു വിളിക്കുന്നു; ഞങ്ങളുടെ പ്രബോധനം സത്യമാണെന്ന് വിശ്വസിക്കുകയും പാപമോചനത്തിനും പുനർജന്മത്തിനുമുള്ള സ്നാനത്താൽ കഴുകപ്പെടുകയും ക്രിസ്തു പഠിപ്പിച്ചതുപോലെ ജീവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർ മാത്രമേ ഇത് സ്വീകരിക്കുന്നുള്ളൂ.

2. കാരണം, സാധാരണ ഭക്ഷണപാനീയങ്ങളായിട്ടല്ല ഞങ്ങളിതു സ്വീകരിക്കുന്നത്. ഞങ്ങളുടെ രക്ഷകനായ യേശുക്രിസ്തു ദൈവത്തിന്റെ വചനത്താൽ അവതരിക്കുകയും നമ്മുടെ രക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി ജഡവും രക്തവും എടുക്കുകയും ചെയ്തതുപോലെ, തന്നിൽനിന്നു വരുന്ന പ്രാർത്ഥന വാക്കിലൂടെ, കൃതജ്ഞതാസ്തോത്രം അർപ്പിക്കപ്പെട്ട ആഹാരം, നമ്മുടെ ശരീരരക്തങ്ങളെ പോഷിപ്പിക്കാനും രൂപാന്തരീകരിക്കാനും വേണ്ടി, അവതരിച്ച യേശുവിന്റെ ശരീരവും രക്തവുമായി തീരുന്നു എന്ന് ഞങ്ങൾ പ്രബോധിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

3. കാരണം, ശ്ലീഹന്മാർ എഴുതിയ സുവിശേഷങ്ങൾ എന്ന് ഞങ്ങൾ വിളിക്കുന്ന അവരുടെ ഓർമ്മക്കുറിപ്പുകളിൽ, അവർക്കിപ്രകാരമുള്ള ദൗത്യം ലഭിച്ചെന്ന് അവർ ഞങ്ങളോട് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്: യേശു അപ്പം എടുത്ത് കൃതജ്ഞതാസ്തോത്രം ചെയ്ത് അരുൾചെയ്തു. ഇത് എന്റെ ഓർമ്മയ്ക്കായി ചെയ്യുവിൻ; ഇതെന്റെ ശരീരമാകുന്നു. അപ്രകാരംതന്നെ കാസായുമെടുത്ത് കൃതജ്ഞതാസ്തോത്രം ചെയ്ത് അരുൾചെയ്തു. ഇതെന്റെ രക്തമാകുന്നു. ഇത് അവർക്കു മാത്രമായി അവിടുന്ന് നൽകുകയും ചെയ്തു.

4. ഇവയെല്ലാം മിത്രാരാധനയിൽ അനുകരിക്കാൻ ദുഷ്ടപിശാചുക്കൾ മനുഷ്യരെ പഠിപ്പിച്ചു. കാരണം, നിങ്ങൾക്ക് അറിയാവുന്നതുപോലെ, അല്ലെങ്കിൽ നിങ്ങൾക്കു മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കുന്നതുപോലെ, ആളുകളെ തങ്ങളുടെകൂടെ കൂട്ടുന്ന ചടങ്ങുകളിൽ അവർ ചില വാക്കുകൾ ഉച്ചരിച്ചുകൊണ്ട് അപ്പവും പാത്രത്തിൽ വെള്ളവും കൊണ്ടുവരുന്നുണ്ട്'.

3. ഞായറാഴ്ച എന്നു വിളിക്കപ്പെടുന്ന ദിവസം ഗ്രാമങ്ങളിലും പട്ടണങ്ങളിലും പാർക്കുന്നവർ ഒന്നിച്ചു കൂടുകയും സമയം അനുവദിക്കുന്നതനുസരിച്ച് ശ്ലീഹന്മാരുടെ ഓർമ്മക്കുറിപ്പുകളോ, പ്രവാചകന്മാരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളോ വായിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. **4.** വായനക്കാർ വായിച്ചു കഴിയുമ്പോൾ, കേട്ട മഹനീയ സംഗതികൾ അനുകരിക്കണമെന്ന് അധ്യക്ഷൻ ഞങ്ങളെ ഉദ്ബോധിപ്പിക്കുകയും പ്രബോധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

5. പിന്നീട് ഞങ്ങളെല്ലാവരും എഴുന്നേറ്റുനിന്ന് പ്രാർത്ഥന അർപ്പിക്കുന്നു. നേരത്തേ പറഞ്ഞതുപോലെ, ഞങ്ങൾ പ്രാർത്ഥിച്ചു കഴിയുമ്പോൾ അപ്പവും, വീഞ്ഞും വെള്ളവും അധ്യക്ഷന്റെ പക്കലെത്തിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം തന്റെ കഴിവനുസരിച്ച് ഉചിതമായ കൃതജ്ഞ

താസ്തോത്രപ്രാർത്ഥനകൾ അർപ്പിക്കുന്നു. ജനങ്ങൾ 'ആമേൻ' എന്നു പറഞ്ഞ് തങ്ങളുടെ സമ്മതം നൽകുന്നു. പിന്നീട്, കൃതജ്ഞതാസ്തോത്രം അർപ്പിക്കപ്പെട്ട കാഴ്ചവസ്തുക്കൾ പങ്കിട്ടു കൊടുക്കുകയും ഓരോരുത്തരും അതിൽ പങ്കുകൊള്ളുകയും ചെയ്യുന്നു. സന്നിഹിതരല്ലാത്തവർക്ക് ഡീക്കന്മാർവശം അവ എത്തിച്ചുകൊടുക്കുന്നു.

6. സംഭാവന കൊടുക്കാൻ താല്പര്യമുള്ള ധനവാന്മാർ, തങ്ങൾ ഇച്ഛിക്കുന്നതുപോലെ ദാനം ചെയ്യുന്നു. അത് അധ്യക്ഷനെ ഏൽപ്പിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം ആ തുകകൊണ്ട് അനാഥരേയും വിധവകളേയും രോഗം മൂലമോ മറ്റെന്തെങ്കിലും മൂലമോ ആവശ്യക്കാർ ആയിരിക്കുന്നവരേയും തടവുകാരേയും സന്ദർശകരായ അപരിചിതരേയും, ഒറ്റ വാക്കിൽ, ആവശ്യക്കാരായ സകലരേയും സഹായിക്കുന്നു. **7.** ഞായറാഴ്ചയാണ് ഞങ്ങൾ സഭായോഗം കൂടുന്നത്. അത് ദൈവം ഇരുളിനെയും പദാർത്ഥത്തെയും രൂപാന്തരപ്പെടുത്തി ലോകത്തെ സൃഷ്ടിച്ചതും, നമ്മുടെ രക്ഷകനായ യേശുക്രിസ്തു മരിച്ചവരിൽനിന്നുയർത്തതുമായ ആദ്യദിവസം ആയതിനാലാണ്'.

കുർബാനയെപ്പറ്റിയുള്ള ആദ്യവിവരണം സ്നാനത്തോടു ബന്ധപ്പെടുത്തിയുള്ളതാണ്. അതായത്, സ്നാനാനന്തരമുള്ള കുർബാന. രണ്ടാമത്തെ വിവരണം ഞായറാഴ്ചതോറുമുള്ള കുർബാനയുടെ വിവരണമാണ്. രണ്ടുവിവരണങ്ങളും ഒരുപോലെയാണ്. മാമ്മോദീസായോട് ബന്ധപ്പെടുത്തിയുള്ള കുർബാനയിൽ വായനയെപ്പറ്റി പറയുന്നില്ല. എന്നാൽ തുടർന്നുള്ള പ്രാർത്ഥനയെപ്പറ്റിയും അനാഫൊറയെപ്പറ്റിയും ഉള്ള രണ്ടു വിവരണങ്ങളും ഒന്നുപോലെയാണ്. അപ്പവും, വീഞ്ഞും വെള്ളവും കലർത്തിയ കാസായും സ്തോത്രാർപ്പണത്തിന് ഉപയോഗിക്കുന്നു. കർത്താവ് കൃതജ്ഞതാസ്തോത്രമർപ്പിച്ച് അപ്പത്തേയും വീഞ്ഞിനേയും തന്റെ ശരീരവും രക്തവുമാക്കി ശിഷ്യന്മാർക്കു നൽകി. 'ഇത് എന്റെ ഓർമ്മയ്ക്കായി ചെയ്യുവിൻ. ഇത് എന്റെ ശരീരമാകുന്നു, ഇത് എന്റെ രക്തമാകുന്നു' എന്ന് കർത്താവ് ശിഷ്യന്മാരോട് കല്പിച്ചതനുസരിച്ച് അവർ ഈ രഹസ്യം ആചരിച്ചു. പിൻതലമുറയ്ക്ക് ഈ ദൗത്യം കൈമാറി. ഈ ആഹാരം 'എവുക്കരിസ്തിയ' എന്ന് അറിയപ്പെടുന്നു. ഇത് അവതരിച്ച കർത്താവിന്റെ ശരീരവും രക്തവുമാണ്. സാധാരണ അപ്പവും വീഞ്ഞുമല്ല. കുർബാനയ്ക്കായി ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഒന്നിച്ചു കൂടുമ്പോൾ ആവശ്യക്കാരായ സഹോദരങ്ങളെ സഹായിക്കാനായി സംഭാവനകൾ കൊടുത്തിരുന്ന പതിവിനെപ്പറ്റി ജസ്റ്റിൻ സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

ട്രീഫോയുമായുള്ള സംവാദത്തിലും കുർബാനയെപ്പറ്റി വിലപ്പെട്ട പരാമർശമുണ്ട്: അധ്യായം 41.1 'എല്ലാവിധ ദുഷ്ടതകളിൽനിന്നും ആത്മാക്കൾ വിമുക്തമാകുന്നതിനുവേണ്ടി, നമ്മുടെ കർത്താവായ യേശുക്രിസ്തു സഹിച്ച കഷ്ടാനുഭവത്തിന്റെ ഓർമ്മയായി ആചരിക്കാൻ അവിടുന്ന് നമ്മോടു കല്പിച്ച കുർബാനയപ്പത്തിന്റെ മുൻകുറിയായിരുന്നു, കുഷ്ഠരോഗത്തിൽ നിന്ന് വിമുക്തരായവർക്ക് നിർദേശിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന നല്ല അരിമാവിന്റെ അർപ്പണം (ലേവ്യ. 14:10). ഈ ലോകത്തേയും അതിലുള്ള സകലത്തേയും മനുഷ്യനുവേണ്ടി ദൈവം സൃഷ്ടിച്ചതിനും, നാം ഏതിലേക്ക് പിറന്നു വീണുവോ ആ തിന്മയിൽനിന്ന് നമ്മെ സ്വതന്ത്രരാക്കുന്നതിന് ദൈവേഷ്ടപ്രകാരം സഹനാധീനൻ ആയിത്തീർന്ന കർത്താവിലൂടെ ശക്തികളെയും അധികാരങ്ങളെയും പൂർണ്ണമായി നശിപ്പിച്ചതിനും നാം ദൈവത്തിന് കൃതജ്ഞതാസ്തോത്രം അർപ്പിക്കാനാണ് അവിടുന്ന് ഇപ്രകാരം നമ്മോട് കൽപ്പിച്ചത്.

2. നിങ്ങൾ അർപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ബലികളെക്കുറിച്ച് പന്ത്രണ്ട് പ്രവാചകന്മാരിൽ ഒരാളായ മലാക്കിയിലൂടെ ദൈവം അരുൾ ചെയ്യുന്നു: 'എനിക്ക് നിങ്ങളിൽ പ്രസാദമില്ല എന്ന് കർത്താവ് പറയുന്നു. നിങ്ങളുടെ കൈകളിൽനിന്ന് നിങ്ങളുടെ ബലികൾ ഞാൻ സ്വീകരിക്കുകയില്ല. കാരണം, സൂര്യോദയം മുതൽ അസ്തമയംവരെ എന്റെ നാമം ജനതകളുടെ ഇടയിൽ വലുതാകുന്നു. എന്നാൽ നിങ്ങളോ അതിനെ അശുദ്ധമാക്കി എന്ന് കർത്താവ് പറയുന്നു' (1:10-12).

3. ജനതകളായ ഞങ്ങൾ എല്ലായിടത്തും ദൈവത്തിന് അർപ്പിക്കുന്ന ബലികളെപ്പറ്റി അവിടുന്ന് ഈ വാചകത്തിൽ മുൻകൂട്ടി സംസാരിച്ചിരിക്കുന്നു. അതായത്, കുർബാനയിലെ അപ്പവും കുർബാനയിലെ കാസായും. ഞങ്ങൾ അവിടുത്തെ നാമത്തെ മഹത്വപ്പെടുത്തുമ്പോൾ, നിങ്ങൾ അതിനെ നിന്ദിക്കുന്നെന്നും അവിടുന്ന് കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്നു.

അധ്യായം 70:4-ൽ 'തന്നിൽ വിശ്വസിക്കുന്നവർക്കുവേണ്ടിയും, അവിടുന്ന് ആർക്കുവേണ്ടി സഹിച്ചുവോ അവർക്കുവേണ്ടിയും, തന്റെ മനുഷ്യാവതാരത്തിന്റെ അനുസ്മരണയായി അർപ്പിക്കുവാൻ നമ്മുടെ ക്രിസ്തു നമ്മോട് കൽപ്പിച്ച അപ്പത്തെപ്പറ്റിയും തന്റെ രക്തത്തിന്റെ അനുസ്മരണയായി നന്ദിയോടുകൂടെ അർപ്പിക്കുവാൻ അവിടുന്നു കൽപ്പിച്ച കാസായെപ്പറ്റിയും ദൈവം ഈ വചനത്തിലും വ്യക്തമായി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു' (ഏശാ. 33:16).

അധ്യായം 117.**1.** 'യേശുക്രിസ്തു കൽപ്പിച്ചതുപോലെ തന്റെ നാമത്തിൽ അർപ്പിക്കപ്പെടുന്ന എല്ലാ ബലികളും, അതായത്, ലോകത്തിൽ എല്ലായിടത്തും അപ്പത്തിന്മേലും വീഞ്ഞിന്മേലും ക്രിസ്ത്യാനികൾ അർപ്പിക്കുന്ന തങ്ങളുടെ കൃതജ്ഞതാസ്തോത്രം തനിക്ക് പ്രിയങ്കരമാണെന്ന് ദൈവം നമ്മോട് മുൻകൂട്ടി അരുളി ചെയ്യുന്നു. **2.** യോഗ്യരായ മനുഷ്യർ ദൈവത്തിനർപ്പിക്കുന്ന പ്രാർത്ഥനകളും കൃതജ്ഞതാസ്തോത്രങ്ങളും മാത്രമാണ് പൂർണവും ദൈവത്തിന് പ്രീതികരവുമായ ബലികളെന്ന് ഞാനും പറയുന്നു. **3.** ക്രിസ്ത്യാനികൾ അർപ്പിക്കാൻ പഠിച്ചിട്ടുള്ള ബലികൾ ഖരരൂപത്തിലും ദ്രാവകരൂപത്തിലുമുള്ള ആഹാരംകൊണ്ടുള്ള അനുസ്മരണം മാത്രമാണ്. തങ്ങളുടെ രക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി ദൈവപുത്രൻ സഹിച്ച പീഡാനുഭവം അതുവഴി അവർ അനുസ്മരിക്കുന്നു. **4.** ക്രൂശിക്കപ്പെട്ട യേശുവിന്റെ നാമത്തിൽ പ്രപഞ്ചസ്രഷ്ടാവായ ദൈവത്തിന് പ്രാർത്ഥനകളും കൃതജ്ഞതാസ്തോത്രങ്ങളും അർപ്പിക്കാത്ത ഒരൊറ്റ മനുഷ്യസമൂഹം പോലുമില്ല'.

മലാക്കിയുടെ പ്രവചനം ക്രിസ്തീയബലിയെക്കുറിച്ചാണെന്ന് ജസ്റ്റിൻ പഠിപ്പിക്കുന്നു. യഹൂദബലി നീക്കിക്കളഞ്ഞിട്ട് ക്രിസ്തീയ ബലി അവിടുന്ന് സ്വീകരിക്കുന്നു. ക്രിസ്തുവിന്റെ കല്പനയാണ് ക്രിസ്തീയബലിയുടെ ഉത്ഭവകാരണം. ഡിഡാക്കെയും മലാക്കിയെ ഉദ്ധരിക്കുന്നു. എന്നാൽ രണ്ടിടത്തും അല്പസ്വല്പ വ്യത്യാസങ്ങളോടെയാണ് ഉദ്ധരിക്കുന്നതും വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതും. ബലി (തുസിയാ), യോഗ്യരായ മനുഷ്യരുടെ പ്രാർത്ഥനകളിലും (എവുക്കായ്) കൃതജ്ഞതാസ്തോത്രങ്ങളിലും (എവുക്കരിസ്തിയാ)അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു എന്ന് ജസ്റ്റിൻ പറയുന്നു. കർത്താവിന്റെ പീഡാനുഭവത്തിന്റെ അനുസ്മരണം ആചരിച്ചുകൊണ്ട് ഇപ്രകാരം ചെയ്യാനാണ് പാരമ്പര്യം പഠിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. മറ്റു ബലികളെപ്പറ്റി ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കറിയില്ല (സംവാദം, 117). ലോകം മുഴുവനുമുള്ള എല്ലാ ദൈവജനവും എല്ലായിടത്തും അർപ്പിക്കുന്ന ബലിയാണിത്. ഇത് സാർവത്രിക ബലിയാണ്.

ഈ അപ്പവും കാസായും അനുസ്മരണമാണ്. യഹൂദപശ്ചാത്തലമുള്ള ഒരു പദമാണിത്. തന്റെ ജനത്തിന് ദൈവം ചെയ്ത കാര്യം അനുസ്മരിക്കുക എന്നാൽ തന്റെ സജീവസാന്നിധ്യം പുതുക്കുക എന്നാണർത്ഥം. ഇപ്പോൾ ഇവിടെ അത് യാഥാർത്ഥ്യവൽക്കരിക്കുന്നു എന്നാണ് അതിന്റെ അർത്ഥം. കുർബാനയിലെ അനുസ്മരണം ക്രിസ്തുവിന്റെ പീഡാനുഭവത്തിന്റെ അനുസ്മരണമാണ് (സംവാദം, 41:1). ഈ അനുസ്മരണം നടത്തണമെന്ന് ക്രിസ്തു ഉദ്ദേശിക്കുകയും കല്പിക്കുകയും ചെയ്തതിനാലാണ് ഇത് യാഥാർത്ഥ അനുസ്മരണയായിതീരുന്നത്. മനുഷ്യനുവേണ്ടി പ്രപഞ്ചത്തെ സൃഷ്ടിച്ചതിനും യേശുക്രിസ്തുവഴി തിന്മയുടെമേൽ വിജയം കൈവരിച്ചതിനും ദൈവത്തിനു നന്ദിപറയുകയും മിശിഹായുടെ പീഡാനുഭവം അനുസ്മരിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ട് കുർബാനയപ്പം കാഴ്ചവയ്ക്കുന്നതാണ് ക്രൈസ്തവബലി. കുർബാനയെപ്പറ്റിയുള്ള വ്യക്തമായ പ്രബോധനമാണിത് (41:1).

കാലദേശാന്തരമനുസരിച്ച് അല്പസ്വല്പ വ്യത്യാസങ്ങളുണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, വി. കുർബാന അന്നും ഇന്നും ഒന്നുതന്നെ. അതേപ്പറ്റിയുള്ള ധാരണയും കർമ്മവിധികളും മാറ്റമില്ലാതെ നിലനില്ക്കുന്നു. കുർബാന എന്ന ബലിയെപ്പറ്റി ശരിയായ വിവരണമാണ് ജസ്റ്റിൻ നല്കുന്നത്. മനുഷ്യരെ ക്രിസ്തുവിൽ നവീകരിച്ചുകൊണ്ട് ദൈവത്തിന് ബലി അർപ്പിക്കുന്നു. യഥാർത്ഥ സാഹോദര്യത്തിൽ ജീവിക്കാൻ വിശ്വാസികളെ ചുമതലപ്പെടുത്തുന്നു. ക്രിസ്തുവിന്റെ ഉത്ഥാനത്തിലൂടെ ഒന്നാംദിവസം പ്രപഞ്ചത്തിനു ലഭിച്ച നവീകരണം ഓരോ ഞായറാഴ്ച ആചരണത്തിലൂടെയും ആവർത്തിക്കപ്പെടുന്നു. തന്റെ പുത്രന്റെ ബലിയിലൂടെ പിതാവ് ഇപ്രകാരം മഹത്വീകരിക്കപ്പെടുന്നു.

6. യുഗാന്ത്യം

യുഗാന്ത്യം സംബന്ധിച്ച് 'കിലിയാസ്റ്റിക്' ആശയങ്ങളാണ് ജസ്റ്റിൻ പുലർത്തിയിരുന്നത്: 'മരിച്ചവരുടെ ഉയർപ്പിനുശേഷം ജറുസലേമിൽ ആയിരം വർഷത്തെ ഭരണം ഉണ്ടായിരിക്കും. ജറുസലേം പണിയപ്പെടും; നവീകരിക്കപ്പെടും; വലിയ വികസനങ്ങൾ ഉണ്ടാകുകയും ചെയ്യും. ഞാനും മറ്റുള്ളവരും ഇപ്രകാരം ചിന്തിക്കുമ്പോൾ ഞങ്ങൾ ശരിയായിട്ടാണ് ചിന്തിക്കുന്നതെന്ന് ഞങ്ങൾക്കുറപ്പുണ്ട്'. എന്നാൽ എല്ലാ ക്രിസ്ത്യാനികളും ഈ ആശയക്കാരല്ല എന്ന് ജസ്റ്റിൻ പറയുന്നു: 'സത്യവിശ്വാസത്തോടും ഭക്തിയോടുംകൂടെ ജീവിക്കുന്ന യഥാർത്ഥ ക്രിസ്ത്യാനികളിൽ പലരും മറിച്ച് ചിന്തിക്കുന്നു എന്നുകൂടി പ്രസ്താവിക്കാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു'. (സംവാദം, 80). മരിച്ചവരുടെ ആത്മാക്കൾ ലോകാവസാനംവരെ പാതാളത്തിൽ പാർക്കുന്നു. എന്നാൽ രക്തസാക്ഷികളുടെ ആത്മാക്കൾ ഉടനെ സ്വർഗത്തിലേക്ക് എടുക്കപ്പെടും. പാതാളത്തിൽതന്നെയും നല്ലവർ ദുഷ്ടന്മാരിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്തമായ സ്ഥലത്തായിരിക്കും. നല്ലവർ തങ്ങൾക്ക് ലഭിക്കാൻ പോകുന്ന സൗഭാഗ്യമോർത്ത് സന്തോഷിക്കുന്നു; ദുഷ്ടന്മാർ വരാനിരിക്കുന്ന ദൗർഭാഗ്യമോർത്ത് ദുഃഖത്തിലായിരിക്കും (സംവാദം, 5:80).

6. ഡിഡാക്കെ

പന്ത്രണ്ട് അപ്പസ്തോലന്മാരുടെ പ്രബോധനം (ഡിഡാക്കെ തോൻ ദോദെക്കാ അപ്പസ്തോലോൺ) എന്നാണ് ഈ കൃതി അറിയപ്പെടുന്നത്. എന്നാലിതിന്റെ സമ്പൂർണനാമം 'പന്ത്രണ്ട് അപ്പസ്തോലന്മാർവഴി പുറജാതികൾക്കുള്ള കർതൃപ്രബോധനം' (ഡിഡാക്കെ തൂ കുരിയു ദിയാ തോൻ ദോദെക്കാ അപ്പസ്തോലൻ തോയിസ് എത്നേസിൻ) എന്നത്രേ. ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ കർത്താവാരെന്നു കൃതിയിൽ വ്യക്തമല്ല. തലക്കെട്ടിനെ ആധാരമാക്കി അപ്പസ്തോലന്മാർ ഇതെഴുതിയെന്ന് അനുമാനിക്കാനാവില്ല.

സബപ്പസ്തോലിക കാലത്തെ ഒരു പ്രധാനപ്പെട്ട രേഖയാണിത്. സഭാനിയമത്തിന്റെ ഏറ്റവും പുരാതന സ്രോതസും ഇതുതന്നെ. 1873-ൽ ഫിലോത്തെയോസ് ബ്രിയെന്നിയോസ് കോൺസ്റ്റാന്റിനോപ്പിളിലെ ഒരാശ്രമ ഗ്രന്ഥശേഖരത്തിൽനിന്ന് ഇതു കണ്ടെടുത്തു. 1056-ൽ ലെയോ എന്ന എഴുത്തുകാരൻ പകർത്തി എഴുതിയതാണ് ഈ കൈയ്യെഴുത്തുരേഖ. സഭാരംഭകാലത്തേക്കു വളരെയധികം വെളിച്ചംവീശുന്ന ഗ്രന്ഥമാണിത്.

ധാർമ്മിക നിയമസമാഹരണമാണിതിന്റെ ഉള്ളടക്കം. അതുപോലെ സമൂഹത്തിന്റെ ക്രമീകരണം സംബന്ധിച്ച പ്രബോധനങ്ങളും ആരാധനാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ സംബന്ധിച്ച ചട്ടങ്ങളും ഇതിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടിലെ ക്രൈസ്തവ ജീവിതനിയന്ത്രണ സംബന്ധിയായ നിയമങ്ങളിൽ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന പിൽക്കാല സഭാനിയമങ്ങളുടെ മാതൃക ഇതിൽ ദൃശ്യമത്രേ.

ഘടന

ഈ കൃതിക്കു രണ്ടു ഭാഗങ്ങളായി 16 അധ്യായങ്ങളാണുള്ളത്. അധ്യായം 1-10 ആരാധനാക്രമാനുഷ്ഠാന നിയമങ്ങൾ 11-15 ശിക്ഷണ നിയമങ്ങൾ, കർത്തൃപുനരാഗമനം അനുശാസിക്കുന്ന ക്രൈസ്തവ ധർമ്മങ്ങൾ എന്നിവ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന അവസാനത്തെ അധ്യായം എന്നിങ്ങനെയാണ് 'ഡിഡാക്ക'യുടെ ഘടന.

സ്നാനാർത്ഥികൾക്കുള്ള ഉപദേശമുൾക്കൊള്ളുന്ന ആദ്യഭാഗം (1-6) ലിറ്റർജിക്കൽ ഭാഗമത്രെ. ധാർമ്മികനിയമങ്ങൾ അനുശാസിക്കുന്ന രീതി രസകരമാണ്. 'രണ്ടു പാതകളുടെ' രീതിയാണ് അവയ്ക്കുള്ളത്. 'ജീവന്റെ വഴിയെന്നും മരണത്തിന്റെ വഴിയെന്നും പാതകൾ രണ്ടുണ്ട്' (1:1). തുടർന്നു രണ്ടുപാതകളെയും വിശദീകരിക്കുന്നു (1:2, 5:1). രണ്ടു പാതകളുടെ രീതിയിലുള്ള പ്രബോധനം ഗ്രീക്കുകാരിൽനിന്ന് ഹെല്ലനിസ്റ്റിക് സിനഗോഗുകൾ സ്വീകരിച്ചു. അതു യൂദയോ-ക്രൈസ്തവ മണ്ഡലങ്ങളിൽ സാധാരണയായിത്തീർന്നു (ഉദാ: ബർണാബാസിന്റെ ലേഖനം 18-20).

മാമ്മോദീസാ (7)

ഏഴുമുതൽ പത്തുവരെയുള്ള അധ്യായങ്ങൾ ലിറ്റർജിയുടെ ചരിത്രം പഠിക്കാൻ സഹായകമാണ്. സ്നാനത്തിനുള്ള നിർദേശങ്ങൾകൊണ്ട് അവ തുടങ്ങുന്നു: 'ജ്ഞാനസ്നാനം നൽകേണ്ടവിധം: താഴെ വരുംവിധമാണ് മാമ്മോദീസാ മുക്കേണ്ടത്. ജ്ഞാനസ്നാനത്തെപ്പറ്റി അർത്ഥിക്കു വേണ്ടത്ര ഉപദേശം നൽകിയശേഷം പിതാവിന്റെയും പുത്രന്റെയും പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെയും നാമത്തിൽ ഒഴുകുന്ന ജലത്തിൽ മാമ്മോദീസാ മുക്കണം. പ്രവഹിക്കുന്ന ജലം സൗകര്യമായില്ലെങ്കിൽ മറ്റേന്തിലെങ്കിലും സ്നാനപ്പെടുക; തണുത്ത വെള്ളത്തിൽ അസാധ്യമെങ്കിൽ ചെറിയ ചൂടുള്ള വെള്ളത്തിൽ മുക്കുക. ജലത്തിൽ മുക്കുവാൻ സൗകര്യമില്ലെങ്കിൽ പിതാവിന്റെയും പുത്രന്റെയും പിശുദ്ധാത്മാവിന്റെയും നാമത്തിൽ തലയിൽ മൂന്നു പ്രാവശ്യം ജലമൊഴിക്കുക' (7:1-3). ഒഴുകുന്ന ജലത്തിൽ മുക്കിയുള്ള സ്നാനമായിരുന്നു അന്നു നടപ്പിലിരുന്നതെന്നു ഇതിൽനിന്നു വ്യക്തമാണ്. അവശ്യഘട്ടങ്ങളിൽ തലയിൽ വെള്ളമൊഴിച്ചു നടത്തുന്ന സ്നാനത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ആദ്യപരാമർശം ഡിഡാക്കെയിലത്രേ.

സ്നാനാർത്ഥിയും സ്നാനം നൽകുന്നയാളും സ്നാനത്തിനു മുമ്പ് ഉപവസിക്കണമെന്ന് ഡിഡാക്കെ നിർദേശിക്കുന്നു (7:4). "ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഉപവസിക്കേണ്ടതു ബുധനും വെള്ളിയുമാണ്; യൂദന്മാർ തിങ്കളാഴ്ചയും വ്യാഴാഴ്ചയും ഉപവസിക്കുന്നു" (8:1). ദിവസത്തിൽ മൂന്നുപ്രാവശ്യം കർതൃപ്രാർത്ഥന ചൊല്ലണമെന്നു ഡിഡാക്കെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു.

കുർബാന (9,10,14)

ഏറ്റവും പുരാതനമായ എവുക്കരിസ്തിയ പ്രാർത്ഥനകൾ ഒൻപതും പത്തും അധ്യായങ്ങളിൽ ഉള്ളതിനാൽ അവ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നു. എവുക്കറിസ്തിയായെ സംബന്ധിച്ച് ഇപ്രകാരമാണ് നന്ദി പറയേണ്ടത്; ഒന്നാമത് കാസായോടനുബന്ധിച്ച് 'ഞങ്ങളുടെ പിതാവേ, നിന്റെ പുത്രനായ യേശുവഴി നീ വെളിപ്പെടുത്തിയ നിന്റെ പുത്രൻ ദാവീദിന്റെ പരിശുദ്ധ മുന്തിരിച്ചെടിയെപ്രതി ഞങ്ങൾ നിനക്കു നന്ദി പറയുന്നു. നിനക്ക് എന്നും മഹത്വമുണ്ടായിരിക്കട്ടെ.'

അതിനുശേഷം അപ്പംമുറിക്കലിനോടനുബന്ധിച്ച്: 'ഞങ്ങളുടെ പിതാവേ, നിന്റെ പുത്രനായ യേശുവഴി നീ വെളിപ്പെടുത്തിയ ജീവനെയും വിജ്ഞാനത്തെയുംപ്രതി ഞങ്ങൾ നിനക്കു നന്ദി പറയുന്നു. നിനക്ക് എന്നും മഹത്വമുണ്ടായിരിക്കട്ടെ. മുറിക്കപ്പെട്ട ഈ അപ്പം മലമുകളിൽ ചിതറപ്പെട്ടു കിടക്കുകയും ശേഖരിക്കപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഒന്നായിത്തീരുകയും ചെയ്തതുപോലെ നിന്റെ രാജ്യത്തിലേക്കു ഭൂമിയുടെ അതിർത്തികളിൽനിന്നു നിന്റെ സഭ ശേഖരിക്കപ്പെടട്ടെ. എന്തെന്നാൽ യേശുക്രിസ്തുവഴി ശക്തിയും മഹത്വവും എന്നേക്കും നിനക്കുള്ളതാകുന്നു. കർത്താവിന്റെ നാമത്തിൽ സ്നാനം സ്വീകരിക്കാത്തവരാരും നിങ്ങളുടെ സ്തോത്രത്തിൽനിന്നു ഭക്ഷിക്കുകയോ കുടിക്കയോ ചെയ്യാൻ നിങ്ങൾ അനുവദിക്കരുത്. എന്തെന്നാൽ തൽസംബന്ധമായി നമ്മുടെ കർത്താവ് പറഞ്ഞു: വിശുദ്ധമായവ നായ്ക്കൾക്കു കൊടുക്കരുത്'.

ഈ ഭാഗം കുർബാനയെപ്പറ്റിയാണ് അല്ലാതെ ഭക്ഷണസമയത്തുള്ള പ്രാർത്ഥനയെ സംബന്ധിച്ചല്ല. സ്നാനവും കുർബാനയും ഒന്നിച്ചാണിവിടെ ചർച്ച ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. സ്നാനം സ്വീകരിക്കാത്തവൻ കുർബാന സ്വീകരണത്തിന് അണയരുതെന്നും കല്പിക്കുന്നു. പത്താം അധ്യായത്തിൽ, കുർബാനസ്വീകരണാനന്തരമുള്ള ഒരു പ്രാർത്ഥനയുണ്ട്. "നിങ്ങൾ തൃപ്തരായ ശേഷം ഇപ്രകാരം നന്ദി പറയുവിൻ, നിന്റെ പുത്രനായ യേശുവഴി നീ വെളിപ്പെടുത്തിയ വിജ്ഞാനത്തെയും വിശ്വാസത്തെയും അമർത്യതയെയുംപ്രതിയും പരിശുദ്ധ പിതാവേ, ഞങ്ങൾ നിനക്കു നന്ദി പറയുന്നു. നിനക്ക് എന്നും മഹത്വമുണ്ടായിരിക്കട്ടെ. സർവ്വശക്തനായ കർത്താവേ, നിന്റെ നാമത്തെപ്രതി നീ എല്ലാം സൃഷ്ടിച്ചു. നിനക്കു നന്ദി പറയുവാൻ മനുഷ്യരുടെ സന്ധാരണാർത്ഥം നീ ഭക്ഷണവും പാനീയവും നൽകി. എന്നാൽ ഞങ്ങൾക്കു നിന്റെ പുത്രൻവഴി ആത്മീയഭക്ഷണവും പാനീയവും നിത്യജീവനും പ്രദാനം ചെയ്തു. നീ ശക്തനായതുകൊണ്ട് എല്ലാറ്റിനെയുംപ്രതി ഞങ്ങൾ നിനക്കു നന്ദി പറയുന്നു. നിനക്ക് എന്നേയ്ക്കും മഹത്വമുണ്ടായിരിക്കട്ടെ (10:1-4). വിശുദ്ധ കുർബാനയെ ആത്മീയഭക്ഷണപാനീയങ്ങളെന്ന് ഡിഡാക്കെ വിളിക്കുന്നു. 'പരിശുദ്ധൻ സമീപിക്കട്ടെ. അല്ലാത്തവൻ അനുതപിക്കട്ടെ' എന്നും കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്നു. ഉയിർപ്പു തിരുനാളിനു തൊട്ടുമുമ്പുള്ള സ്നാനവും സ്നാനാർത്ഥിയുടെ ആദ്യകുർബാന സ്വീകരണവുമാണ് ഇവിടെ ചർച്ച ചെയ്യുന്നതെന്ന് സാഹചര്യത്തിൽനിന്നും മറ്റു സമാന്തരരേഖകളിൽനിന്നും വ്യക്തമാണ്.

സാധാരണ ഞായറാഴ്ച ആരാധനയെപ്പറ്റി 14-ാം അധ്യായം ചർച്ച ചെയ്യുന്നു: 'കർത്താവിന്റെ ദിവസത്തിൽ നിങ്ങൾ ഒന്നിച്ചുകൂടുമ്പോൾ അപ്പം മുറിക്കുകയും നന്ദിപറയുകയും ചെയ്യുവിൻ. നിങ്ങളുടെ ബലി ശുദ്ധമായിരിക്കാൻ അശുദ്ധമാകാതിരിക്കാൻ, സഹോദരരോടു രമ്യതയില്ലാതിരിക്കുന്നവർ യോജിക്കുന്നതുവരെ നിങ്ങളോടുകൂടെ ചേരരുത്. കാരണം, ഈ ബലിയെപ്പറ്റിയാണ് കർത്താവ് പറഞ്ഞത്, എപ്പോഴും എല്ലായിടത്തും എനിക്ക് പരിശുദ്ധമായ ബലി അർപ്പിക്കുവിൻ. എന്തെന്നാൽ ഞാൻ മഹാരാജാവാകുന്നു. എന്റെ നാമം വിജാതീയരുടെയിടയിൽ വലുതാകുന്നു' (14:1-3).

കുർബ്ബാനയെ ബലി (തുസിയ) എന്നു വിളിക്കുന്നതും മലാക്കിയുടെ പ്രവചനം (1:11) ഉദ്ധരിക്കുന്നതും, വി. കുർബാന സ്വീകരിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് പാപമോചനം അത്യാവശ്യമാണെന്നു പറയുന്നതും ശ്രദ്ധേയമാണ്. കുർബ്ബാനയ്ക്കിടയ്ക്കുള്ള ഒരു പാപമോചനമാണ് ഇവിടെ വിവക്ഷ (10:6). ദേവാലയത്തിലെ പ്രാർത്ഥനയ്ക്കു മുമ്പുള്ള കുമ്പസാരത്തെപ്പറ്റി 14:1-ൽ പരാമർശമുണ്ട്. 'സഭയിൽ നിന്റെ പാപങ്ങൾ ഏറ്റുപറയുക. തെറ്റായ മനസ്സാക്ഷിയോടുകൂടി പ്രാർത്ഥിക്കാൻ ഒരുമ്പെടരുത്.'

സഭാധികാരികൾ

സമൂഹങ്ങളുടെ തലവന്മാരെ 'എപ്പിസ്കോപ്പോയ്' എന്നും 'ദിയാക്കൊണോയ്' എന്നും ഡിഡാക്കെ വിളിക്കുന്നു. ഈ 'എപ്പിസ്കോപ്പോയ്' വൈദികർ മാത്രമാണോ അതോ മെത്രാന്മാരാണോ എന്ന് രേഖയിൽനിന്നു വ്യക്തമല്ല. പ്രെസ്ബിറ്റർമാരെപ്പറ്റി ഡിഡാക്കെ സംസാരിക്കുന്നില്ല:

'നിങ്ങൾക്കുവേണ്ടി കർത്താവിനു യോഗ്യരായ മെത്രാന്മാരെയും ശുശ്രൂഷകരെയും നിങ്ങൾ തെരഞ്ഞെടുക്കണം. അവർ ശാന്തരും വിശാലമനസ്കരും വിശ്വസ്തരും നന്നായി പരിശോധിക്കപ്പെട്ടവരും ആയിരിക്കണം. നിങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള അവരുടെ ശുശ്രൂഷ പ്രവാചകന്മാരുടെയും ഉപദേഷ്ടാക്കളുടെയുംപോലെയാണ്. പ്രവാചകന്മാരോടും ഉപദേഷ്ടാക്കളോടുംകൂടെ അവർക്ക് നിങ്ങളുടെ ഇടയിൽ മാന്യമായ സ്ഥാനമുണ്ട്' (15:1-2).

പ്രവാചകന്മാർ

ആദിമസഭയിൽ പ്രവാചകന്മാർ പ്രമുഖസ്ഥാനം അലങ്കരിച്ചിരിക്കുന്നു. 'അദ്ദേഹം (പ്രവാചകൻ) നിങ്ങളുടെ മേൽപ്പട്ടക്കാരനാകുന്നു' (13,3). പ്രവാചകന്മാരെ കുർബാന അർപ്പിക്കാൻ അനുവദിക്കണം: 'അവരുടേതായ വിധത്തിൽ നന്ദി പറയുവാൻ (എവുക്കരിസെയിൻ) അവരെ അനുവദിക്കുവിൻ' (10:7). അവർ ആദ്യഫലത്തിന് അർഹരാണ്: 'മുന്തിരിയുടെയും ധാന്യങ്ങളുടെയും ആദ്യഫലങ്ങൾ പ്രവാ

ചകന്മാർക്ക് കൊടുക്കുവിൻ. അപ്പമുണ്ടാക്കുന്നെങ്കിൽ, ആദ്യത്തേത് എടുത്ത് കൽപനാനുസരണം കൊടുക്കുവിൻ. അതുപോലെ വീഞ്ഞോ, എണ്ണയോ നിറച്ച ഭരണികൾ തുറക്കുമ്പോൾ ആദ്യമായി എടുത്ത് പ്രവാചകന്മാർക്കു നൽകുക. പണം, വസ്ത്രങ്ങൾ അതുപോലെ നിങ്ങളുടെ സമ്പാദ്യം ഒക്കെയും ആദ്യഫലം നിങ്ങൾക്കു കൊടുക്കണമെന്നു തോന്നുന്ന രീതിയിൽ എടുത്ത് കല്പനാനുസരണം കൊടുക്കുവിൻ' (13:3-7). പ്രവാചകന്മാരെ വിധിക്കാൻ ജനങ്ങൾക്കധികാരം ഇല്ലായിരുന്നു (11:11). പ്രവാചകന്മാരെ വിമർശിക്കുക പാപമായി കരുതപ്പെട്ടിരുന്നു: 'ഒരു പ്രവാചകൻ ഹർഷോന്മത്തമായ ഭാഷണങ്ങൾ നടത്തിയാൽ അവനെ പരീക്ഷിക്കുകയോ, പരിശോധിക്കുകയോ ചെയ്യരുത്. കാരണം, എല്ലാ പാപവും ക്ഷമിക്കപ്പെടും; ഈ പാപം ക്ഷമിക്കപ്പെടുകയില്ല' (11:7).

സഹോദര സ്നേഹത്തിനും സാമൂഹ്യപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കും ഡിഡാക്കെ പ്രാധാന്യം കൊടുക്കുന്നു. ദാനം കൊടുക്കൽ പ്രശംസനീയമാണ്. എന്നാൽ ഓരോരുത്തരും അവനവന്റെ ആവശ്യാനുസരണം അധ്വാനിച്ചു ജീവിക്കണം. ജോലി ചെയ്യാൻ കഴിവില്ലാത്തവൻ മാത്രമാണ് ദാനം സ്വീകരിക്കുന്നതിനു അർഹൻ:

'വന്നവൻ ഒരു വഴിയാത്രക്കാരനാണെങ്കിൽ നിങ്ങളാൽ ആവും വിധം സഹായിക്കുവിൻ. എന്നാൽ അവൻ നിങ്ങളോടൊപ്പം രണ്ടു ദിവസങ്ങളിൽ കൂടുതൽ താമസിക്കരുത്. ഏറിയാൽ മൂന്നു ദിവസം. അവൻ നിങ്ങളോടൊത്തു താമസിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന ഒരു കൈത്തൊഴിൽ പണിക്കാരനാണെങ്കിൽ അവൻ അധ്വാനിക്കണം. അവന് ഒരു തൊഴിലും അറിയില്ലെങ്കിൽ, ക്രിസ്തുവിന്റെ ഒരു ശിഷ്യനും നിങ്ങളുടെയിടയിൽ അലസനായി വർത്തിക്കാതിരിക്കാൻ നിങ്ങൾ നടപടി എടുക്കണം. അവന് അതിനു സമ്മതമല്ലെങ്കിൽ, അവൻ ക്രിസ്തുവിനെ കച്ചവടം ചെയ്യുന്നു, അത്തരക്കാരെ നിങ്ങൾ സൂക്ഷിക്കണം' (12:2-5).

സഭ സാർവ്വത്രികമാണ്. എല്ലാം ഉൾക്കൊള്ളാൻ കഴിവുള്ള ഒരു ലോകസഭയെയാണു ഡിഡാക്കെ കാണുന്നത്. 'എക്ലേസിയാ' എന്ന പദം പ്രാർത്ഥനയ്ക്കായി ഒന്നിച്ചുകൂടിയിരിക്കുന്ന വിശ്വാസികളുടെ സമൂഹത്തെ മാത്രമല്ല, ദൈവരാജ്യത്തിൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെടുന്ന പുതിയ ജനത്തെ-പുതിയ ക്രിസ്തീയ വംശത്തെ- സൂചിപ്പിക്കുന്നു. സഭ ഏകവും വിശുദ്ധവുമാണ്. സഭയുടെ ഐക്യത്തിന്റെ പ്രതീകമാണ് കുർബ്ബാനയപ്പം (9:4). സഭയ്ക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതു ശ്രദ്ധേയമാണ്: 'കർത്താവേ നിന്റെ സഭയെ ഓർക്കണമേ. എല്ലാവിധ തിന്മകളിൽനിന്നും അവളെ രക്ഷിക്കണമേ. നിന്റെ സ്നേഹത്തിൽ അവളെ പൂർണ്ണയാക്കണമേ. വിശുദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ട അവളെ അവൾക്കുവേണ്ടി നീ ഒരുക്കിയിരിക്കുന്ന നിന്റെ രാജ്യത്തിലേക്കു നാല് ദിക്കുകളിൽനിന്നും ഒന്നിച്ചു ചേർക്കണമേ. എന്തെന്നാൽ ശക്തിയും മഹത്വവും എന്നേക്കും നിനക്കുള്ളതാകുന്നു' (10:5).

കാലാന്ത്യം

ഡിഡാക്കെയിൽ കാലാന്ത്യചിന്ത പ്രമുഖമായിട്ടുണ്ട്. കുർബാനയ്ക്കുള്ള പ്രാർത്ഥനകളിൽ അതു സുതാര്യം വ്യക്തമാണ്: 'കൃപ വരികയും ഈ ലോകം കടന്നുപോകുകയും ചെയ്യട്ടെ.... ഞങ്ങളുടെ കർത്താവേ, വന്നാലും. 'മാറാനാത്താ' (10:6) കർത്താവിന്റെ പുനരാഗമനം അടുത്തിരിക്കുന്നു, എന്നാൽ ആ സമയം അവ്യക്തമായി നിലകൊള്ളുന്നു. അക്കാരണത്താൽ വിശ്വാസികൾ കൂടെക്കൂടെ ഒന്നിച്ചുകൂടി, ആത്മീയ ജീവിതത്തിനുള്ള കാര്യങ്ങൾ ആരായണമെന്ന് ആദിമക്രൈസ്തവർ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. കാലാന്ത്യത്തിന്റെ അടയാളത്തെപ്പറ്റി ഡിഡാക്കെ മുന്നറിയിപ്പു തരുന്നു: 'അന്ത്യനാളുകളിൽ അസംഖ്യം കള്ളപ്രവാചകന്മാരും വഴിപിഴയ്ക്കുന്നവരും വർദ്ധിക്കും. ആടുകൾ ചെന്നായ്ക്കളായും സ്നേഹം വിദ്വേഷമായും മാറും. അധർമം പെരുകുന്നതോടൊപ്പം മനുഷ്യർ പരസ്പരം വെറുക്കുകയും പീഡിപ്പിക്കുകയും ഒറ്റിക്കൊടുക്കുകയും ചെയ്യും. അപ്പോൾ ലോകചതിയൻ ദൈവപുത്രന്റെ വേഷത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടും. അവൻ അത്ഭുതങ്ങളും അടയാളങ്ങളും കാണിക്കും. ഭൂമി അവന്റെ കൈകളിൽ നിപതിക്കും. മുമ്പൊരിക്കലും ഉണ്ടായിട്ടില്ലാത്ത കൊടിയ ദ്രോഹം അവൻ കാട്ടിക്കൂട്ടും. അപ്പോൾ മനുഷ്യർ അഗ്നിപരിശോധനയ്ക്കു വിധേയരാക്കപ്പെടും. അനേകർ ഇടറുകയും നശിക്കുകയും ചെയ്യും. എന്നാൽ വിശ്വാസത്തിൽ നിലനിൽക്കുന്നവർ ശാപത്താൽതന്നെ രക്ഷപ്രാപിക്കും. അപ്പോൾ സത്യത്തിന്റെ അടയാളങ്ങൾ കാണപ്പെട്ടു തുടങ്ങും' (16:3-6). അതുകൊണ്ട് ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഒരുക്കമുള്ളവരായിരിക്കാൻ ഡിഡാക്കെ ഉപദേശിക്കുന്നു: 'നിങ്ങളുടെ വിളക്കുകൾ കെട്ടുപോകുവാൻ അനുവദിക്കരുത്. നിങ്ങളുടെ അരകെട്ടി ഒരുങ്ങിയിരിക്കുവിൻ. എന്തെന്നാൽ നമ്മുടെ കർത്താവ് വരുന്ന നാഴിക നിങ്ങൾ അറിയുന്നില്ലല്ലോ' (16:1). അവസാനത്തെ അധ്യായം മുഴുവൻ യുഗാന്ത്യത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ചർച്ചകളാണ്.

എഴുതിയ കാലം

എഴുതിയ കാലത്തെപ്പറ്റി കൃതിയിൽനിന്നു ഗ്രഹിക്കാനാവില്ല. ഡിഡാക്കെ തയ്യാറാക്കിയ ആൾ അന്നു നിലവിലിരുന്ന ഗാർഹികവും ആരാധനാക്രമപരവുമായ പല നിയമങ്ങളും ഒന്നിച്ചുചേർത്തു.

അവയെ ഒന്നിച്ചൊരു സമാഹാരമാക്കുന്നതിന് അയാൾ തത്രപ്പെട്ടില്ല. ഡിഡാക്കെയിലെ 'ഇരുവഴി'പ്രബോധനം മറ്റുപല പ്രാചീന കൃതികളിലും കാണാം. ഇതിന്റെ മൂലരൂപം അൻപതിനും എഴുപതിനും ഇടയ്ക്ക് വിരചിതമായി. ഇപ്പോഴുള്ള രൂപം 100 നും 150 നും ഇടയ്ക്കു സിറിയായിൽവച്ച് എഴുതപ്പെട്ടെന്നു കരുതാം. പല പ്രാചീന ഗ്രന്ഥകർത്താക്കളും ഡിഡാക്കെയെ പുതിയ നിയമത്തിലുൾപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ എവുസേബിയസ് (സഭാചരിത്രം 3,25,4), അത്തനാസ്യോസ് (ലേഖനം 39), റൂഫിനസ് (ശ്ലീഹന്മാരുടെ വിശ്വാസപ്രമാണത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനം 38) എന്നിവർ ഇതിന്റെ കാനോനികതയെ എതിർക്കുകയും ഇതൊരു 'അപ്പോക്രിഫാ' മാത്രമായതിനാൽ ബൈബിൾ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടുത്താൻ പാടില്ലെന്ന് വാദിക്കുകയും ചെയ്തു.

'സുറിയാനി ഡിഡസ്കാലിയ', 'ഹിപ്പോളിറ്റസിന്റെ അപ്പസ്തോലിക പാരമ്പര്യം', 'അപ്പസ്തോലിക കോൺസ്റ്റിറ്റ്യൂഷൻസ്' എന്നിവ ഡിഡാക്കെയെ മാതൃകയാക്കിയിട്ടുണ്ട്. സ്നാനാർത്ഥികളുടെ ഉപദേശാർത്ഥം ഇത് ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു എന്നു വി. അത്തനാസ്യോസ് സാക്ഷിക്കുന്നു.

യൂദയോ-ക്രൈസ്തവ പശ്ചാത്തലത്തിൽ ഉരുത്തിരിഞ്ഞതാണ് ഡിഡാക്കെ. ഇന്നു നമുക്കു ലഭിച്ചിരിക്കുന്ന രീതിയിൽ എത്തുന്നതിനുമുമ്പ് ഇത് പല മാറ്റങ്ങളിൽക്കൂടി കടന്നുപോയിട്ടുണ്ട്. 'ഇരുപാത'ഭാഗം യൂദായിസ്റ്റിക്കാണ്. ഖുംറാൻ സമൂഹത്തിൽ ഈ പ്രബോധനരീതി മൊത്തത്തിൽ എസ്സീൻ സമൂഹത്തിന്റെ നിയമാവലിയോടു സദൃശ്യമാണ്. ഒഴുകുന്ന വെള്ളത്തിലുള്ള മാമ്മോദീസാ, ദിവസങ്ങളിൽ മൂന്നുപ്രാവശ്യമുള്ള പ്രാർത്ഥന (8:3) എന്നിവ എസ്സീൻ നിയമങ്ങളോടു സദൃശ്യമാണ്. കുർബാനയെ സംബന്ധിച്ച പ്രാർത്ഥനകൾ യൂദപാരമ്പര്യങ്ങളോടു ബന്ധപ്പെട്ടവയും അവയിൽനിന്ന് ഉരുത്തിരിഞ്ഞവയുമാണ് (9-10). പ്രവാചകന്മാർക്കു ഡിഡാക്കെ നൽകുന്ന പ്രാധാന്യം യൂദയാ-ക്രൈസ്തവ പാരമ്പര്യത്തിൽനിന്നുള്ളതാണ്. 'ഏശയ്യായുടെ സ്വർഗ്ഗാരോഹണം' എന്ന അപ്പോക്രിഫൽ കൃതിയും (3:27) ഹെർമ്മാസിന്റെ ഇടയനും (കല്പന 11:7-9) പ്രവാചകന്മാർക്ക് ഇത്തരം പ്രാധാന്യം കൊടുക്കുന്നുണ്ട്. സുറിയാനി പശ്ചാത്തലത്തിൽ എഴുതപ്പെട്ട ഡിഡാക്കെയിൽ 'ഓശാനാ', 'മാറാനാത്താ', 'അമ്മീൻ' എന്നീ അറമായ പദങ്ങളും കാണുന്നു.

7. ഹെർമാസിന്റെ ഇടയൻ

അപ്പസ്തോലിക പിതാക്കന്മാരിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നെങ്കിലും ഹെർമാസിന്റെ 'ഇടയൻ' ഒരു അപ്പൊകാലിപ്റ്റിക് അപ്പൊക്രിഫായാണ് റോമിൽവച്ച് ഹെർമാസിനുണ്ടായ വെളിപാടാണ് ഇതിന്റെ സംഗ്രഹം. രണ്ടു ദൂതന്മാർ-ഒന്ന് ഒരു വൃദ്ധയുടെ രൂപത്തിലും, മറ്റൊന്ന് ഒരിടയന്റെ രൂപത്തിലും-ഹെർമാസിന് നിരവധി കാര്യങ്ങൾ വെളിപ്പെടുത്തിക്കൊടുത്തു. 'ഇടയ'ന്റെ പേരിനോട് ചേർന്നാണ് ഗ്രന്ഥം മുഴുവൻ അറിയപ്പെടുന്നത്.

ഗ്രന്ഥത്തിന് അഞ്ച് ദർശനങ്ങളും (Visions) 12 കല്പനകളും (mandates) 10 ഉപമകളും (Parables) ഉണ്ട്. ഈ ഗ്രന്ഥം ദൈവനിവേശിതം ആണെന്ന് പലരും ധരിക്കുകയും പല സഭാസമൂഹങ്ങളിലും പരസ്യാരാധനയിൽ ഇത് വായിക്കുകയും ചെയ്തു പോന്നു. 'വി. ഗ്രന്ഥം നന്നായി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു' എന്നു പറഞ്ഞാണ് ഇരനെയൂസ് 'ഇടയനി'ലെ ഒരു വാചകം ഉദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നത്, (പാഷ. 4. 20) എവുസേബിയസ് ഈ കാര്യം എടുത്തു പറയുന്നുണ്ട്. (സഭാ. 5. 8). ഗാള്ളിക്കൻ സഭയിൽ ഇത് അറിയപ്പെട്ടിരുന്നു. അലക്സാണ്ട്രിയായിലെ ക്ലെമെന്റിൽ ഇതിൽനിന്ന് ഉദ്ധരണികളുണ്ട്. എല്ലായ്പ്പോഴും ഇതിലെ വെളിപാടിന്റെ ദൈവികസ്വഭാവം അംഗീകരിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് ക്ലെമെന്റ് (+215) ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഒരിജൻ (+253) മിക്കപ്പോഴും ഇതു ഉദ്ധരിക്കുകയും, വളരെ പ്രയോജനപ്രദവും, നിവേശിതവുമെന്ന് പറയുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട് (റോമാ ലേഖനഭാഷ്യം 16:4). ഇതിന്റെ ദൈവനിവേശിത സ്വഭാവത്തെപ്പറ്റി സംശയമുള്ളവർക്ക് ത്യജിക്കാൻ ഒരിജൻ അനുവാദം നൽകുന്നു. ചിലർ ഇത് ദൈവനിവേശിത ഗ്രന്ഥമായി അംഗീകരിക്കുന്നില്ല, എന്നാൽ പള്ളികളിലൊക്കെ പരക്കെ ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ട് എന്ന് എവുസേബിയസ് പറയുന്നു (സഭാ. 3.3). അത്തനാസ്യോസ് (+373) ഇത് പഴയനിയമത്തിലെ 'ഡെവുത്തെരൊകാനോനിക്കൽ' ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെകൂടെ ഉൾപ്പെടുത്തുന്നു. നിവേശിതമല്ലെങ്കിലും പ്രബോധനപ്രധാനമാണെന്ന് അത്തനാസ്യോസ് സമ്മതിക്കുന്നു. നാലാം നൂറ്റാണ്ടിലെ 'കോഡക്സ് സിനൈറ്റിക്കസി'ൽ ഈ ഗ്രന്ഥം ഉണ്ട്.

'മൂറത്തോറിയൻ രേഖാശകല'മനുസരിച്ച് പീയൂസ് പാപ്പായുടെ ഭരണകാലത്ത് (140-150) ഒരു ഹെർമാസാണിത് എഴുതിയത്. ജനങ്ങളുടെ ഭക്തിവർദ്ധനവിനും മറ്റും ഇത് വായിക്കാം. എന്നാൽ വി. ഗ്രന്ഥങ്ങളോടൊപ്പം പള്ളിയിൽ പരസ്യമായി വേണ്ട എന്ന അഭി

പ്രായമാണ് രേഖാശകലത്തിനുള്ളത്. 'ഇടയന്റെ പ്രാധാന്യത്തെപ്പറ്റി തെർത്തുല്യനും സാക്ഷ്യം നൽകുന്നു'. 'പ്രാർത്ഥനയെപ്പറ്റി'(De oratione) എന്ന കൃതിയിൽ, പ്രാർത്ഥന കഴിഞ്ഞാലുടൻ ആളുകൾ ഇരിക്കുന്ന പതിവിനെ സംബന്ധിച്ച് തെർത്തുല്യൻ തർക്കിക്കുന്നു. 'പ്രാർത്ഥന കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഹെർമാസ് കട്ടിലിൽ ഇരുന്നു' എന്ന ഒറ്റ കാരണമേ ഇരിക്കാൻ പ്രേരകമായി തെർത്തുല്യൻ കാണുന്നു ള്ളൂ.

രണ്ടാംനൂറ്റാണ്ടിന്റെ അന്ത്യത്തിൽ, മിക്കസഭകളും 'ഇടയനു'നിവേ ശിതം കല്പിച്ചിരുന്നു. ഹെർമാസിന്റെ ദർശനങ്ങൾ യഥാർത്ഥങ്ങ ളായി കരുതപ്പെട്ടിരുന്നു. 'ദൂരെയുള്ള പട്ടണങ്ങൾക്ക്' ഈ ഗ്രന്ഥം അയച്ചുകൊടുക്കാൻ ഏതോ ഒരു ക്ലെമെന്റിന് ഗ്രന്ഥത്തിൽ തന്നെ നിർദ്ദേശമുണ്ട്. (ദർശനം 2.4). അതിനാലായിരിക്കാം ആദിമസഭ യിൽ വളരെ ഉന്നതമായൊരു സ്ഥാനം ഇതിനുണ്ടായിരുന്നത്.

ഉള്ളടക്കം

ഒന്നാംഭാഗത്ത് (ദർശനം 1-4) വൃദ്ധയായ ഒരു സ്ത്രീയിൽനിന്ന് ഹെർമാസ് ദർശനം സ്വീകരിക്കുന്നതാണ്. സാവധാനം അവൾ യൗവനയുക്തയായി മാറുന്നു; ദൈവത്തിന്റെ തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട സഭയുടെ പ്രതീകമാണ് സ്ത്രീ. പാപപരിഹാരാർത്ഥം പ്രായശ്ചിത്തം അനുഷ്ഠിക്കാൻ സ്ത്രീ ഹെർമാസിനെ ഉപദേശിക്കുന്നു. പണിതു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു ഗോപുരം മൂന്നാം ദർശനത്തിൽ സ്ത്രീ അവനെ കാണിക്കുന്നു. ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ ഭാവിസൂചകമാണ് ആ ഗോപുരം. ചേരാത്ത കല്ലുകൾ ദൂരെ എറിയപ്പെടുന്നതുപോലെ അനു തപിക്കാത്ത പാപികൾ സഭയിൽനിന്ന് തിരസ്കൃതരാകും. പിന്നീട് അലംകൃതയായ വധുവായി സഭയെ അവൻ കാണുന്നു. നാലാം ദർശനത്തിൽ സ്ത്രീയുടെ രൂപം മാറി ഒരിടയൻ തൽസ്ഥാനത്ത് കാണപ്പെടുന്നു. അവന്റെയും പ്രസംഗവിഷയം അനുതാപമാണ്. അവനാണ് ഹെർമാസിലെ കല്പനകളും ഉപമകളും പറഞ്ഞുകൊ ടുക്കുന്നത്.

രണ്ടാം ഭാഗത്തു 12 കല്പനകളും 10 ഉപമകളും ഉൾക്കൊള്ളു ന്നു. 12 കല്പനകൾ ക്രിസ്ത്യൻ ധർമ്മസംഹിതാസമാഹാരമാണ്. അനുതാപത്തിന്റെ പുതിയ ജീവിതത്തിനാവശ്യമായ പ്രമാണങ്ങ ളാണവ. 10 ഉപമകളിൽ ആദ്യത്തെ 5 എണ്ണം ധാർമ്മികനിയമങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാണ്. ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഈ ധരയിൽ പരദേശിക ളാണെന്ന് ഒന്നാം ഉപമ പഠിപ്പിക്കുന്നു. ആവശ്യക്കാരെ ധനവാന്മാർ സഹായിക്കണം എന്ന് രണ്ടാമത്തേത് നിർദ്ദേശിക്കുന്നു. കഠിനമായ

തെറ്റുകളാൽ സഭാജീവിതത്തിൽ നിന്നകന്നവർ അനുതാപം വഴി കൃപാവര ജീവിതത്തിലെത്തണം എന്ന് ഉപമ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു. പത്താമത്തേത് ഈ കൃതിയുടെ ഉപസംഹാരമാണ്.

സഭയിലെ എല്ലാത്തരം ആളുകളെപ്പറ്റിയും ഹെർമാസിന് പറ യാനുണ്ട്. നല്ലവരും ദുഷ്ടരുമായ ക്രിസ്ത്യാനികളെ നാമതിൽ കണ്ടു മുട്ടും. മെത്രാന്മാരെപ്പറ്റിയും, വൈദികരെപ്പറ്റിയും, ഡീക്കന്മാരെപ്പ റ്റിയും സ്തുത്യർഹമായി വിവരിച്ചിരിക്കുന്നത് നമുക്കിവിടെ കാണാം. വിധിക്കേല്പിക്കപ്പെട്ടവരും, അഹങ്കാരികളും, കരുതലില്ലാത്തവരും, ആയ വൈദികരെയും, വിധവകളുടെയും അനാഥരുടെയും പണം സ്വന്തമാക്കിയ ഡീക്കന്മാരെയും നാം കണ്ടുമുട്ടുന്നു. സത്യവിശ്വാ സാർത്ഥം ജീവൻ ഹോമിച്ച രക്തസാക്ഷികളെയും, വിശ്വാസത്യാ ഗികളായ മനുഷ്യരെയും, വെറും ലൗകികനേട്ടത്തിനുവേണ്ടി ദൈവ ത്തെയും സഹക്രിസ്ത്യാനികളെയും ശപിച്ച ജനങ്ങളെയും നമു ക്കതിൽ കാണാം. പാപകളങ്കമേശാത്ത ജനങ്ങളെപ്പറ്റിയും എല്ലാ വിധ പാപങ്ങളുമുള്ളവരെപ്പറ്റിയും ഹെർമാസ് വിവരിക്കുന്നു. ധനം ഉണ്ടെങ്കിലും അത് ഇറുക്കിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവരും ഉള്ള ധനം ദാനം ചെയ്യുന്നവരും എല്ലാം ഹെർമാസിൽ അപഗ്രഥനവിഷയമാ യിട്ടുണ്ട്. ചുരുക്കത്തിൽ റോമാസഭയുടെ ഒരു ആത്മശോധനയാണ് 'ഇടയൻ'.

നല്ല ജീവിതം നയിക്കുന്നവരാണു ഹെർമസിന്റെ നോട്ടത്തിൽ അധികം പേരും.

മാമ്മോദീസായ്ക്കുശേഷം പാപമോചനത്തിനു സഭയിൽ സ്ഥാന മുണ്ട്. ഇതൊരു പുതിയ പ്രബോധനമല്ല. സ്നാനത്തിനു ശേഷ മുള്ള പാപം സഭാംഗത്വം നഷ്ടമാക്കുന്നു എന്ന ചിലരുടെ പ്രബോ ധനം ഹെർമാസ് സ്വീകരിക്കുന്നില്ല. ഒരു പാപിയും ഒഴിവാക്കപ്പെടു ന്നില്ല. അനുതപിക്കുന്നവരെല്ലാം രക്ഷപെടും. അനുതാപം മാന സ്സാന്തരത്തിലേക്കു നയിക്കണം. സഭ നൽകുന്ന അവസരം വീണ്ടും പാപംചെയ്യാനുള്ള അനുവാദമായി കരുതരുത്. കർത്താവു സമീപ സ്ഥനാകയാൽ തെറ്റുകാരൻ എത്രയും വേഗം അനുതപിക്കണം. ഒട്ടും മാറ്റിവയ്ക്കാൻ പാടില്ല. ഗോപുരം പണി പൂർത്തിയാകുന്ന തിനു മുൻപിതു നടന്നിരിക്കണം. പാപിക്ക് അനുതപിക്കാൻ അവ സരം നല്കിക്കൊണ്ടു പണി നിർത്തിവയ്ക്കപ്പെട്ടിരിക്കയാണ്.

പാപി മാനസ്സാന്തരപ്പെടണം; പ്രായശ്ചിത്തം ചെയ്യണം, ഉപവ സിക്കണം, ജീവിതം നവീകരിക്കണം, ചെയ്ത പാപങ്ങൾക്കു മോചനം ലഭിക്കാൻ പ്രാർത്ഥിക്കണം. പാപമോചനം വഴി ശുദ്ധീക

രണവും വിശുദ്ധീകരണവും ലഭിക്കുന്നു. സഭ രക്ഷയ്ക്കുള്ള സ്ഥാപനമാണ്. മൂപ്പന്മാർ പാപികൾക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥന അർപ്പിക്കണം.

ഹെർമാസിന്റെ ത്രിത്വം പിതാവും പരിശുദ്ധാത്മാവും മാത്രം ഉള്ളതാണ്. രണ്ടാമത്തെ ആളിനെ പുത്രനായി ഹെർമാസ് കരുതുന്നു. മാനുഷികവശം പരിഗണിക്കപ്പെടുമ്പോൾ രക്ഷകൻ ദൈവത്തിന്റെ ദത്തുപുത്രനാണ്.

സഭ എല്ലാ സൃഷ്ടികൾക്കും മുമ്പുള്ളവളാണ്. അതിനാലത്രേ അവൾ വൃദ്ധയായിരിക്കുന്നത്. സഭയ്ക്കുവേണ്ടിയാണു പ്രപഞ്ചം മുഴുവനും സംവിധാനം ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത് (ദർശനം, 2, 4, 1). ഗോപുരം സഭയെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. (ദർശനം, 3, 3, 31; ഉപമ 8. 13,1) വിജയസഭയുടെ പ്രതീകമാണു പണിതീർന്ന ഗോപുരം.

സ്നാനംവഴി അത്രേ മനുഷ്യർ സഭയിൽ പ്രവേശിക്കുന്നത് (ദർശനം, 3, 3.5). സ്നാനത്തെ മുദ്ര എന്നു ഒരിടത്തു ഹെർമാസ് വിളിക്കുന്നു (ഉപമ, 9, 16). ശ്ളീഹന്മാരും പ്രബോധകരും മരിച്ചവരുടെ പക്കലേക്ക് ഇറങ്ങിച്ചെന്നു അവർക്കു സ്നാനം നൽകി. അങ്ങനെ ക്രിസ്തുവിനു മുൻപുള്ള നീതിമാന്മാർ സഭയിലായി.

കല്പനയും ഉപദേശവും തമ്മിലൊരന്തരം ഹെർമാസിൽ കാണാം: 'കടപ്പെട്ട'കാര്യങ്ങളും, പുണ്യപൂർണ്ണതയ്ക്കു ചേർന്നവയും (ഉപമ, 5, 3, 3). മനുഷ്യഹൃദയങ്ങളെ വഴിതെറ്റിക്കുന്ന അരൂപികളെപ്പറ്റി ഹെർമാസ് മുന്നറിയിപ്പു നൽകുന്നു (കല്പന, 6, 2, 1-4). നല്ല അരൂപികൾ നന്മയിലേക്കു നയിക്കുന്നു. അവർ നന്മയും, വിശുദ്ധിയും, അടക്കവും, നീതിയും നമ്മിൽ സംസാരിക്കുന്നു. നല്ലതും തീയതുമായ ആത്മാക്കൾക്കു ഒരേ സമയം ഒരേ ഹൃദയത്തിൽ കുടികൊള്ളുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല (കല്പന 5, 2, 5-7).

വ്യഭിചാരിണിയെ ദൂരെയകറ്റണം. അവൾ അനുതപിച്ചാൽ സ്വീകരിക്കണം. സ്വീകരിച്ചില്ലെങ്കിൽ ഭർത്താവ് തെറ്റുകാരനാണ് (കല്പന 4, 1, 8).

ആദ്യവിവാഹത്തിലെ പങ്കാളി മരിച്ചാൽ പുനർവിവാഹം ചെയ്യുവാൻ ഹെർമാസ് അനുവദിക്കുന്നു. മിക്ക ആദിമ പിതാക്കന്മാരും ഇതിനെതിരായിരുന്നു (കല്പന, 4, 4, 1-2).

'രണ്ടു മാലാഖമാരുടെ തത്ത്വം' 'ഇരുപാതതത്ത്വത്തിന്റെ ഒരു വികസനമാണ്'. ഹെർമാസിലും ഇരുപാത തത്ത്വത്തിന്റെ നിഴലുകൾ കാണാം (കല്പന, 6, 2).

രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടിൽ നിലവിലുണ്ടായിരുന്ന 'യൂദയോ-ക്രിസ്ത്യൻ

സമൂഹത്തെ ഹെർമാസ് പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നു'. 'വെളിപാട്' ഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ ദർശനത്തിനു തുല്യമായവയാണു ഹെർമാസിന്റെ വെളിപാടുകൾ (visions) കല്പനകൾ (Mandates)എന്നിവ. അരൂപികളെ തിരിച്ചറിയാനുള്ള ഒരു പ്രതിപാദനമാണ്. ഡിഡാക്കെയിലും ബർണബാസിന്റെ കത്തിലുമുള്ള 'ഇരുവഴി തത്വം തന്നെ മറ്റൊരു രൂപത്തിൽ ഇവിടെ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു എന്നു മാത്രം. ഉപമകൾ യൂദന്മാരുടെ 'അപ്പൊക്കലിപ്റ്റിക്' സാഹിത്യത്തിൽ കാണുന്ന 'സിംബോളിക്കൽ' ദർശനങ്ങൾക്കുതുല്യമാണ്. ഉഗ്രാകാരമുള്ള മാലാഖമാരുടെ വർണ്ണന (ഉപമ, 8, 1, 2) ഒരു സ്വർഗ്ഗാരോഹണത്തിൽ മാലാഖ പ്രധാന കഥാപാത്രമാകുന്നത് (ഉപമ, 3.10,1) ആദിയായവ 'യൂദയോ-ക്രിസ്ത്യൻ' പാരമ്പര്യത്തിൽനിന്ന് വരുന്നതാണ്. 'പത്രോസിന്റെ സുവിശേഷത്തിലും' 'യൂദന്മാരുടെ അപ്പൊക്കലിപ്റ്റിക്' സാഹിത്യത്തിലും ഖുംറാൻ ആദ്ധ്യാത്മികതയിലും ഇത്തരം വർണ്ണനകൾക്കു വളരെ പ്രസക്തിയുണ്ട്.

'മരിച്ചവരുടെ ഇടയിലേക്കുള്ള യാത്ര' പഴയനിയമവിശുദ്ധരുടെ രക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടിയാണ് എന്ന ആശയം (ഉപമ, 9, 16. 2) 'പത്രോസിന്റെ സുവിശേഷ'ത്തിലും 'അപ്പസ്തോലന്മാരുടെ ലേഖനത്തിലും'കാണാം. അതായതു ഈ ആശയം യൂദയോ-ക്രിസ്ത്യനെന്നു ചുരുക്കം.

ഹെർമാസിന്റെ 'ആൻജെലോമോർഫിക്' ദൈവശാസ്ത്രം യൂദയോ-ക്രിസ്ത്യനാണ്. വചനമായ ദൈവം പ്രധാനപ്പെട്ട ആറു മാലാഖമാരിൽ ഒരുവനാണ്. ത്രിത്വ തിയോളജിയുടെ സിംബലുകൾ 'ആൻജെലോളജി'യിൽനിന്നു കടമെടുത്തവയാണ്.

'നാമം' എന്ന പദം വചനത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതു യൂദയോ-ക്രിസ്ത്യനാണ്. 'സത്യസുവിശേഷം' (The Gospel of truth) എന്ന ഗ്നോസ്റ്റിക് കൃതിയിൽ ഈ പ്രയോഗമുണ്ട്. ഗ്നോസ്റ്റിക്കുകാർ ഇതു യൂദയോ-ക്രൈസ്തവ പാരമ്പര്യത്തിൽനിന്നു എടുത്തതാണ്.

കുർബാനയെ ഭക്ഷണവുമായി ബന്ധിക്കുന്നതു യൂദയോ-ക്രിസ്ത്യൻ പാരമ്പര്യമാണ്.

'ഇരുമനസ്സ്' (double-mindedness) എന്ന പ്രയോഗം ഒരു 'റബീനിക്കൻ' പദമാണ്. അതു യൂദ പാരമ്പര്യത്തിൽനിന്നു വരുന്നതാണ്. 'ഇരുമനസ്സാണ്' സത്യത്തെ തിരസ്കരിച്ചു തിന്മയെ ആശ്ലേഷിക്കാൻ മനുഷ്യനെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നത്.

ഏക ദൈവത്തിൽ വിശ്വസിച്ച് അവനെ ഭയപ്പെടാനുള്ള കല്പന യൂദമതത്തിൽനിന്നുള്ള സ്വാധീനമാണ്. ഹെർമാസ് അതു വളരെ

ശക്തിയായി പഠിപ്പിക്കുന്നു.

ചുരുക്കത്തിൽ വളരെ ശക്തമായ ഒരു യഹൂദപശ്ചാത്തലം ഹെർമാസിൽ ദർശിക്കുവാൻ സാധിക്കും ഹെർമാസിന്റെ യൂദയോ-ക്രിസ്ത്യൻ പാരമ്പര്യം കൃതിയിൽ വളരെ സ്പഷ്ടമാണ്. പലരും ഹെർമാസിനെ മന്ദബുദ്ധിയെന്നും 'ഭക്തൻ' എന്നും മറ്റും പറഞ്ഞു പഴിക്കാറുണ്ട്. എന്നാൽ തന്റെ കാലത്തുണ്ടായിരുന്ന ക്രൈസ്തവ സമൂഹവുമായി വളരെ അടുത്ത ബന്ധം പുലർത്തിയവനാണു ഹെർമാസ് എന്നു കൃതിയിൽനിന്നു വ്യക്തമാണ്. അക്കാലത്തുള്ളവർ എങ്ങനെ ചിന്തിക്കുകയും, പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നുവെന്നു 'ഇടയ'നിൽ നിന്നറിയുവാൻ നമുക്കു സാധിക്കും (L.W.Barnard, op.cit.P.63). ഹെർമാസ് ഒരു ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞനേയല്ല. ഹെർമാസിലുള്ള ദൈവശാസ്ത്രം തികച്ചും അവ്യക്തമാണ്. അവനൊരു ദാർശനികനും പ്രവാചകനുമാണ്! അവൻ ദർശിച്ചവ കുത്തിക്കുറിക്കുവാൻ തത്രപ്പെട്ടു. അത് അവന്റെ ഭാഷാശൈലിയിൽക്കൂടി കടന്നപ്പോൾ 'ഇടയൻ' പിറന്നു.

03

ഗ്രീക്ക് പിതാക്കന്മാർ

1. ലയൺസിലെ വി. ഐറേനിയസ്

രണ്ടാംനൂറ്റാണ്ടിലെ ഒരു പ്രധാനപ്പെട്ട ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞനാണ് വി. ഐറേനിയസ്. ഏഷ്യാമൈനറിലെ സ്മിർണായിൽ 140 നും 160 നും ഇടയ്ക്കു ജനിച്ചു. പോളിക്കാർപ്പിന്റെ പ്രസംഗങ്ങൾ തന്റെ ചെറുപ്പകാലത്തു കേട്ടിട്ടുണ്ടെന്ന് റോമൻ പ്രെസ്ബിറ്ററായ ഫ്ളോറീനുസിനുള്ള കത്തിൽ അദ്ദേഹം പറയുന്നു. വളരെ വിശദമായും കൃത്യമായും പോളിക്കാർപ്പിനെപ്പറ്റി ഈ കത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട്, നേരിട്ട് പോളിക്കാർപ്പിനെ അറിയാൻ അദ്ദേഹത്തിനു സാധിച്ചു എന്നുവേണം കരുതാൻ.

'ഞാൻ ഒരു കുട്ടിയായിരിക്കുമ്പോൾതന്നെ ഏഷ്യാമൈനറിൽ പോളിക്കാർപ്പിന്റെ ഭവനത്തിൽവച്ച് അങ്ങയെ എനിക്ക് അറിയാമായിരുന്നു. അങ്ങ് അന്ന് രാജകീയ ഭവനത്തിൽ ഒരു ഉന്നത വ്യക്തിയും പോളിക്കാർപ്പിന്റെ സുഹൃത്തും ആയിരുന്നു. ഈ അടുത്ത കാലത്തു നടന്നവയെക്കാൾ അന്നത്തെ സംഭവങ്ങൾ ഞാൻ വ്യക്തമായി ഓർക്കുന്നു: കാരണം കുട്ടികളായിരിക്കുമ്പോൾ നാം പഠിക്കുന്നവ ആത്മാവിനോ

ടൊപ്പം വളരുകയും ചേർന്നിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പോളിക്കാർപ്പ് ഇരുന്ന് ചർച്ച നടത്തിയ സ്ഥലം, അവന്റെ പോക്കുവരവുകൾ, അവന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ സ്വഭാവം, അവന്റെ ശരീരാകാരം, ജനങ്ങളോടവൻ ചെയ്ത പ്രസംഗങ്ങൾ, കർത്താവിനെ കണ്ട യോഹന്നാനുമായും മറ്റുള്ളവരുമായും നടത്തിയ സമ്പർക്കങ്ങൾ അവൻ വിവരിക്കുന്നതും, അവരുടെ വാക്കുകൾ അവൻ അനുസ്മരിക്കുന്ന രീതി, കർത്താവിനെപ്പറ്റി അവരിൽനിന്നു കേട്ട സംഗതികൾ, അവരുടെ അത്ഭുതങ്ങൾ, അവരുടെ പ്രബോധനങ്ങൾ, ദൈവവചനത്തിന്റെ ദൃക്സാക്ഷികളിൽനിന്ന് അവൻ സ്വീകരിച്ച രീതി, വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥങ്ങളിലേതുപോലുള്ള അവരുടെ പഠിപ്പിക്കൽ ആദിയായവ എനിക്കു നന്നായി പറയാൻ സാധിക്കും. എനിക്കു നൽകപ്പെട്ട ദൈവകൃപയ്ക്കനുസരിച്ച്, ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം ഈ സംഗതികൾ ഞാൻ കേട്ടു. കടലാസിലല്ല ഹൃദയത്തിൽ അപ്പോഴേ ഞാൻ അവ കുറിച്ചിട്ടു.ദൈവകൃപയാൽ ഞാൻ അവ ധ്യാനിക്കുന്നു' (എവു.സഭാ. 5,20,5-7).

പോളിക്കാർപ്പുവഴി അപ്പസ്തോലിക കാലത്തോട് ഐറേനിയസ് ബന്ധപ്പെട്ടിരുന്നെന്ന് ഈ കത്തു വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. ഐറേനിയസ് ഏഷ്യാമൈനർ വിട്ട് ഗോളിൽ എത്തുകയും 177 ൽ ലയൺസിലെ സഭാനേതാവാകുകയും ചെയ്തു. മോണ്ടാനിസത്തെപ്പറ്റി ചർച്ചനടത്താൻ ലയൺസിലെ സഭാംഗങ്ങൾ റോമിലെ ഏലെവുത്തേരുസ് പാപ്പായുടെ പക്കലേക്കു 177 ൽ അദ്ദേഹത്തെ അയച്ചു. ലയൺസിലെ സഭ എഴുതിയ ശുപാർശക്കത്ത് അദ്ദേഹത്തെ വളരെയധികം സ്തുതിക്കുന്നു: 'ഞങ്ങളുടെ സഹോദരനും സഹപ്രവർത്തകനുമായ ഐറിനിയസിനോട് ഈ കത്ത് അങ്ങേ പക്കലെത്തിക്കാൻ ഞങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെട്ടു; അദ്ദേഹത്തെ താല്പര്യപൂർവ്വം സ്വീകരിക്കണമെന്ന് ഞങ്ങൾ അപേക്ഷിക്കുന്നു. കാരണം ക്രിസ്തുവിന്റെ ഉടമ്പടിയെപ്രതി അദ്ദേഹം തീക്ഷ്ണമതിയാണ്' (എവു. സഭാ. 5,4,2).

ഐറേനിയസ് റോമിൽനിന്ന് തിരികെ വന്നപ്പോഴെക്കും വൃദ്ധനായ ഫൊത്തീനുസ് മെത്രാൻ രക്തസാക്ഷി മരണം വരിച്ചുകഴിഞ്ഞു. തുടർന്ന് അദ്ദേഹം ലയൺസിൽ ഫൊത്തീനുസിന്റെ പിൻഗാമിയായിത്തീർന്നു. പിൽക്കാലത്ത് ഉയിർപ്പു ദിവസം സംബന്ധിച്ച് വിക്ടർ പാപ്പായും (189-199) ഏഷ്യമൈനറിലെ മെത്രാന്മാരും തമ്മിൽ തർക്കമുണ്ടായപ്പോൾ, അദ്ദേഹം ഐക്യപുന:സ്ഥാപനാർത്ഥം അവർക്കെല്ലാം നിരവധി കത്തുകൾ അയക്കുകയുണ്ടായി. തന്റെ നാമത്തിനു യോജിച്ചവിധം യഥാർത്ഥ സമാധാന സ്ഥാപകനായി (ഐറേനോപൊയ്യോസ്) അദ്ദേഹം ജീവിച്ചെന്ന് എവുസേബിയസ് സാക്ഷിക്കുന്നു (സഭാ. 5,24,17). ഈ സംഭവ

ത്തിനുശേഷം ചരിത്രത്തിൽനിന്നു അദ്ദേഹം പാടേ മറയുന്നു. അദ്ദേഹം രക്തസാക്ഷിയായി മരിച്ചു എന്ന് ടൂർസിലെ ഗ്രിഗറി (538-594) ഹിസ്തോറിയാ ഫ്രാങ്കോരും എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ (1,27) പറയുന്നു. എന്നാൽ അതിനുമുമ്പ് ആരും അപ്രകാരം എഴുതിയിട്ടില്ല. എവുസേബിയസ് ഒന്നും പറയാത്തതുകൊണ്ട് ഗ്രിഗറിയുടെ പിൽക്കാലസാക്ഷ്യം അപ്പാടെ സ്വീകാര്യമല്ല.

ദൈവശാസ്ത്രം

പാരമ്പര്യ ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ പിതാവാണ് ഐറേനിയസ്. ഗ്നോസ്റ്റിസിസത്തിന്റെ കപട ക്രൈസ്തവ സ്വഭാവം അദ്ദേഹം തുറന്നുകാട്ടി. സഭയിൽനിന്ന് ഇത്തരക്കാരെ പുറന്തള്ളാനുള്ള പ്രക്രിയ ത്വരിതപ്പെടുത്തി. കൃതിയിലുടനീളം കത്തോലിക്കാസഭയുടെ വിശ്വാസസത്യങ്ങൾ അവതരിപ്പിച്ചു. ഗ്നോസ്റ്റിക്കുകൾ അവ നിഷേധിക്കുകയോ തെറ്റായി ചിത്രീകരിക്കുകയോ ചെയ്തു. താത്വികചർച്ചകളിൽ അദ്ദേഹം അതീവ തല്പരനായിരുന്നില്ല; നവമായ ദൈവശാസ്ത്ര കണ്ടുപിടുത്തങ്ങളും നടത്തിയില്ല. വെറും താത്വിക ചർച്ചയിലേക്കു നയിക്കുന്നവയെല്ലാം അദ്ദേഹം സംശയദൃഷ്ട്യാ ദർശിച്ചിരുന്നു (പാഷ. 2,26,1), എങ്കിലും ക്രിസ്തീയ തത്വസംഹിത മുഴുവൻ ഡോഗ്മാറ്റിക് പദങ്ങളിൽ എഴുതിപ്പിടിപ്പിക്കുന്നതിന് അദ്ദേഹം പരിശ്രമിച്ചു.

1. ത്രിത്വം

തെയോഫിലസ്, ത്രിയാസ് എന്ന പദം ത്രിത്വത്തെ സൂചിപ്പിക്കാൻ ഉപയോഗിച്ചെങ്കിലും, ഏകദൈവത്തിൽ മൂന്നാളുകളെ സൂചിപ്പിക്കാൻ ഈ പദം ഐറേനിയസ് ഉപയോഗിക്കുന്നില്ല. ഗ്നോസ്റ്റിക്കുകളുമായുള്ള തർക്കത്തിൽ അദ്ദേഹം ദൈവത്തിന്റെ മറ്റൊരു വശമാണ് ഊന്നിപ്പറയുന്നത്. ഏകസത്യദൈവം സത്യമായും ലോകസ്രഷ്ടാവും പഴയനിയമദൈവവും വചനത്തിന്റെ പിതാവുമാണ്. ത്രിത്വത്തിലെ മൂന്നാളുകൾ തമ്മിലുള്ള ബന്ധം ചർച്ചാവിഷയമാകുന്നില്ലെങ്കിലും, മനുഷ്യചരിത്രത്തിൽ പിതാവ്, പുത്രൻ, പരിശുദ്ധാത്മാവ് എന്നീ മൂന്നാളുകളുടെ അസ്തിത്വം തെളിയിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നെന്ന് അദ്ദേഹം ഉറപ്പായി വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. ലോകസൃഷ്ടിക്കുമുമ്പ് അവരുണ്ടായിരുന്നു. 'നമുക്ക് മനുഷ്യനെ നമ്മുടെ ഛായയിലും സാദൃശ്യത്തിലും സൃഷ്ടിക്കാം' എന്ന് പിതാവ് പുത്രനോടും പരിശുദ്ധാത്മാവിനോടുമാണ് പറഞ്ഞത്. രൂപകാർത്ഥത്തിൽ അവരെ അവൻ ദൈവത്തിന്റെ കൈകൾ എന്നു വിളിക്കുന്നു (പാഷ 5,1,3). വചനത്തിന്റെ സേവനത്തിനായി പരിശുദ്ധാത്മാവ് പ്രവാചകന്മാരെ നിവേശനകൃപയാൽ നിറയ്ക്കുന്നു: പിതാവതിന് കല്പന

കൊടുക്കുന്നു. ഈ കാര്യം അദ്ദേഹം തുടരെത്തുടരെ പ്രസ്താവിക്കുന്നു. പഴയനിയമത്തിലെ രക്ഷാകരവ്യാപാരങ്ങൾ ഏകദൈവത്തിലുള്ള മൂന്നു ദൈവികാളുകളെപ്പറ്റിയുള്ള ഒരു പ്രബോധനമാണ്.

2. ക്രിസ്തുശാസ്ത്രം

പിതാവിനും പുത്രനും ഇടയ്ക്കുള്ളത് അവാച്യമായ രഹസ്യമാണ്. പിതാവ് ജനിപ്പിച്ചു. പുത്രൻ ജനിച്ചു. എങ്ങനെ ഇതു സംഭവിച്ചുവെന്നത് വിശകലനാതീതമാണ് (പാഷ. 2,28,6). 'ദൈവം പുത്രൻവഴി അറിയപ്പെട്ടു; അവൻ പിതാവിലാണ്. പിതാവ് അവനിലും' (3,6,2). വിവിധ പേരുകളുണ്ടെങ്കിലും ക്രിസ്തു ഏകനാണ്. ദൈവപുത്രനും വചനവും യേശു എന്ന ദൈവമനുഷ്യനും നമ്മുടെ രക്ഷകനും കർത്താവും എല്ലാം ഒരാൾ തന്നെയാണ്.

ഐറേനിയസിന്റെ ക്രിസ്തുശാസ്ത്രത്തിന്റെയും ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെയും ഹൃദയം, 'റീകാപ്പിറ്റുലേഷൻ തിയറി' (അനാകെഫാലൈയോസിസ്) ആണ്. ഈ ആശയം വി. പൗലോസ് ശ്ലീഹായിൽനിന്ന് എടുത്തതാണ്: ദൈവം തന്റെ പദ്ധതിയുടെ രഹസ്യം നമുക്ക് വെളിപ്പെടുത്തിത്തന്നു. അത് 'കാലത്തിന്റെ പൂർണതയിൽ സ്വർഗത്തിലും ഭൂമിയിലുമുള്ള എല്ലാറ്റിനെയും ക്രിസ്തുവിൽ ഒന്നിപ്പിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയാണ്' (എഫേ 1,10). ഐറേനിയസ് ഇത് കുറേക്കൂടി വികസിപ്പിച്ചു. ആരംഭം മുതലുള്ളതെല്ലാം ക്രിസ്തു സംവഹിക്കുന്നു. ആദത്തിന്റെ പാപംമൂലം തടസ്സപ്പെട്ടിരുന്ന ദൈവികപദ്ധതി ദൈവം ക്രിസ്തുവിൽ പുതുക്കി. അവതരിച്ച തന്റെ പുത്രൻവഴി എല്ലാം നവീകരിക്കാനും കൂട്ടിച്ചേർക്കാനും പണിയാനും ദൈവം തിരുമനസ്സായി. ഇങ്ങനെ ക്രിസ്തു നമുക്ക് രണ്ടാമത്തെ ആദാമായിത്തീർന്നു. ആദ്യവീഴ്ചയിൽ സകലരും നശിച്ചതിനാൽ നവസൃഷ്ടിക്കായി ദൈവപുത്രൻ മനുഷ്യപുത്രനായി അവതരിക്കുക ആവശ്യമായിരുന്നു (5:14,2). ആദാമും മനുഷ്യകുലത്തിലെ ഓരോ വ്യക്തിയും ഈ നവീകരണവും നവസൃഷ്ടിയും വഴി നവജീവൻ പ്രാപിച്ചു. നമുക്ക് നഷ്ടപ്പെട്ട ഛായയും സാദൃശ്യവും തിരികെ കിട്ടി (3,18,1). ആദത്തിന്റെ അനുസരണക്കേടിന്റെ ദോഷഫലങ്ങൾ ക്രിസ്തു ഇല്ലാതാക്കി; അവൻ മരണത്തെ കൊല്ലുകയും മരണത്തിന്റെ ശക്തി ഇല്ലാതാക്കുകയും ചെയ്തു (3,18,7). സാത്താനോടുള്ള ശത്രുത പുതുക്കി, അവന്റെമേൽ അന്തിമവിജയം നേടി (5,21,2). ഈ 'റീകാപ്പിറ്റുലേഷൻ'വഴി ക്രിസ്തു എല്ലാറ്റിനെയും നവീകരിച്ചു. പ്രവചിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന തന്റെ വരവുവഴി അവിടുന്ന് എല്ലാ നവീനത്വവും ഇവിടെ എത്തിച്ചു. കാരണം, നവീകരിക്കാനും മനുഷ്യനു

ജീവൻ നൽകാനും നവീനത്വം സുഗമമാകുമെന്ന് നേരത്തേ അറിയിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു (4,34,1).

3. കന്യകാമറിയം

ആദവും ക്രിസ്തുവും തമ്മിലുള്ള സാമ്യം വി. പൗലോസ് വിവരിച്ചു (റോമ 5:12 ff). ഹവ്വായും മറിയവും തമ്മിലുള്ള സാമ്യം വി. ജസ്റ്റിൻ വരച്ചുകാട്ടി. ഐറേനിയസ് ഈ സാമ്യം കുറേക്കൂടി വിപുലീകരിക്കുന്നു (3:22,4). ആദ്യ മനുഷ്യൻ വീണ പ്രക്രിയ മുഴുവൻ ശരിപ്പെടുത്തേണ്ടതുണ്ട്. എല്ലാ തെറ്റായ കാൽവയ്പിനും ദൈവം പരിഹാരമാവശ്യപ്പെടുന്നു. തെറ്റിലേക്കു നയിച്ച സാത്താനെ അങ്ങനെ മാത്രമേ പൂർണമായി കീഴടക്കാനാകൂ. ആദ്യമനുഷ്യന്റെ സ്ഥാനത്ത് മനുഷ്യകുലത്തിനു രണ്ടാമതൊരു തലവനെ കിട്ടി. ആദ്യ അനുസരണക്കേടിൽ ആദ്യതരുണിക്കു ഭാഗഭാഗിത്വം ഉണ്ടായിരുന്നതുപോലെ സൗഖ്യദായക കർമത്തിൽ ഒരു സ്ത്രീയുടെ അനുസരണം ആവശ്യമാണ്. പുതിയ ആദത്തിനു ജീവൻ കൊടുത്തതുവഴി അവൾ യഥാർത്ഥ ഹവ്വായും ജീവനുള്ളവരുടെ മാതാവും രക്ഷയുടെ കാരണവുമായി. ഇപ്രകാരം മറിയം ഹവ്വായുടെ മധ്യസ്ഥയായിത്തീർന്നു (5:19,1). മനുഷ്യകുലത്തിന്റെ പുതിയ മാതാവാകയാൽ മറിയത്തെ 'മനുഷ്യകുലത്തിന്റെ ഉദരം' എന്ന് അദ്ദേഹം വിളിക്കുന്നു. ഇതുവഴി മറിയത്തിന്റെ സാർവ്വത്രിക മാതൃത്വം അദ്ദേഹം പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു. ക്രിസ്തുവിന്റെ ജനനത്തെപ്പറ്റി അദ്ദേഹം പറയുന്നതിപ്രകാരമാണ്: 'ദൈവത്തിലേക്ക് മനുഷ്യരെ വീണ്ടും ജനിപ്പിക്കുന്ന പരിശുദ്ധമായ ഉദരം പരിശുദ്ധമായി തുറക്കുന്ന പരിശുദ്ധൻ' (4,33,11).

4. സഭാശാസ്ത്രം

'റീകാപ്പിറ്റുലേഷൻ' സിദ്ധാന്തവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഭാശാസ്ത്രം. ദൈവം ക്രിസ്തുവിൽ ഭൂതവും ഭാവിയും ഒന്നിച്ചുകോർത്തിണക്കുന്നു. ദൈവം ക്രിസ്തുവിനെ സഭ മുഴുവന്റെയും ശിരസ്സാക്കി. ലോകാവസാനംവരെ സഭവഴി തന്റെ നവീകരണ പ്രക്രീയ തുടർന്നുകൊണ്ടിരിക്കും (3,16,6). ശ്ലൈഹിക പാരമ്പര്യങ്ങളും പ്രബോധനങ്ങളും കോട്ടംതട്ടാതെ സഭയിൽ തുടരുന്നു; വിശ്വാസ സ്രോതസ്സും വിശ്വാസ മാനദണ്ഡവും ഈ പാരമ്പര്യമാണ്. ഇതാണ് സത്യത്തിന്റെ കാതൽ. ഇത് ജ്ഞാനസ്നാന വിശ്വാസപ്രമാണത്തിൽ ഉണ്ട്. നമുക്കത് സ്നാനാവസരം ലഭിക്കുന്നു (1:9,4). സഭാവിശ്വാസത്തിന്റെ ഒരു കൃത്യവിവരണം അദ്ദേഹം നല്കുന്നു. അതു ശ്ലീഹന്മാരുടെ വിശ്വാസപ്രമാണവുമായി ഒത്തുപോകുന്നതാണ് (1:10,1–2). ശരിയായ വിശ്വാസവും സത്യവും ശ്ലീഹന്മാർ സ്ഥാപിച്ച സഭകളിലാണുള്ളത്. ഇടമുറിയാതുള്ള മെത്രാന്മാരുടെ പിന്തുടർച്ച

അവരുടെ പ്രബോധനങ്ങളുടെ വാസ്തവികതയ്ക്കുള്ള ഉറപ്പാണ് (3,3,1). അബദ്ധോപദേശകർക്ക് ഇത് കാട്ടാൻ സാധ്യമല്ല. അവർ ശ്ലൈഹിക പാരമ്പര്യമുള്ളവരല്ല; സത്യം അവരിൽ കാണുകയില്ല (4,26,2).

5. റോമാസഭ

ശ്ലീഹന്മാർ നിയമിച്ച എല്ലാ മെത്രാന്മാരുടെയും അവരുടെ പിൻഗാമികളുടെയും പട്ടിക നല്കാൻ തന്നെക്കൊണ്ടാകും; എങ്കിലും അതു ബൃഹത്തായ ഒരു കാര്യമാകയാൽ പ്രധാന സ്ഥലത്തേതു മാത്രം നൽകുന്നു എന്നു തന്റെ കൃതിയിൽ അദ്ദേഹം പറയുന്നു: 'ശ്രേഷ്ഠരായ പത്രോസും പൗലോസും റോമിൽ സ്ഥാപിച്ച അതിശ്രേഷ്ഠവും അതിപ്രാചീനവും സുപ്രസിദ്ധവുമായ സഭയിൽ മെത്രാന്മാരുടെ പട്ടിക നൽകി സത്യവിശ്വാസം അവിടെ എപ്രകാരം പരിരക്ഷിക്കപ്പെട്ടുപോന്നു' എന്ന് അദ്ദേഹം സമർത്ഥിക്കുന്നു (3,3,2): ഈ സഭയുടെ കഴിവുറ്റ നേതൃത്വംമൂലം ഈ സഭയോട് എല്ലാ സഭകളും യോജിച്ചിരിക്കുന്നു; അതായത് എല്ലാ സ്ഥലത്തുമുള്ള വിശ്വാസികൾ; കാരണം അപ്പസ്തോലിക പാരമ്പര്യം എക്കാലവും ഈ സഭയിൽ പാലിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ഈ ടെക്സ്റ്റിന്റെ മൂലഗ്രീക്കുപാഠം നമുക്ക് കിട്ടിയിട്ടില്ല; നമുക്ക് ലത്തീൻ വിവർത്തനമേയുള്ളൂ. അതു തന്നെ ശുദ്ധമായ ലത്തീനല്ല-ഗ്നോസ്റ്റിക്കുകളുടെ കെട്ടുകഥകൾ അപ്പസ്തോലിക പാരമ്പര്യത്തിൽനിന്ന് ഉടലെടുത്തതല്ല. അപ്പസ്തോലിക സഭകളുടെ വിശ്വാസം ഗ്നോസ്റ്റിക് ഊഹാപോഹങ്ങളിൽനിന്ന് തികച്ചും വ്യത്യസ്തമാണ്.

റോമാസഭയ്ക്ക് ഒരു പ്രത്യേകസ്ഥാനം അദ്ദേഹം അംഗീകരിക്കുന്നു. അവിടെ മറ്റു സഭകളിലേതിനേക്കാൾ കഴിവുറ്റ നേതൃത്വമാണുള്ളത്. ശ്രേഷ്ഠരായ പത്രോസും പൗലോസും സ്ഥാപിച്ചതിനാലും ഇടമുറിയാതുള്ള മെത്രാന്മാരുടെ പിന്തുടർച്ചയാലും സത്യവിശ്വാസത്താലും ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസത്തിന്റെ ഉറപ്പുള്ള അസ്ഥിവാരം അവിടെ കാണാൻ സാധിക്കും. എലവുത്തേരൂസ് (174-189) വരെയുള്ള റോമൻ മെത്രാന്മാരുടെ പട്ടിക അദ്ദേഹം നൽകുന്നു. ശ്ലീഹന്മാർ പ്രസംഗിച്ച സത്യവിശ്വാസം റോമാസഭയിൽ നിലനിൽക്കുന്നു എന്നതിന്റെ തെളിവായി ഈ അപ്പസ്തോലിക പിന്തുടർച്ചയെ അദ്ദേഹം എടുത്തുകാട്ടുന്നു (3,3,3,).

6. കുർബാന

വിശുദ്ധ കുർബാനയിൽ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ സജീവശരീരവും രക്തവും സന്നിധി ചെയ്യുന്നു എന്ന സത്യം അദ്ദേഹം പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു. യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരരക്തത്താൽ പരിപോഷിതമായ

ശരീരം കാലാന്ത്യത്തിൽ പൂഴിയിൽനിന്ന് നിദ്രവിട്ടുണരും. ഉത്ഥാനത്തിനു തെളിവായി അദ്ദേഹം ഉന്നയിക്കുന്നത് ഈ വാദമാണ് (4,18,5). പരിശുദ്ധാത്മാവിനാലാണ് അപ്പവീഞ്ഞുകൾ ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരരക്തങ്ങളായിത്തീരുന്നത്. ഡിഡാക്കേയും ജസ്റ്റിനും പഠിപ്പിച്ചതുപോലെ, മലാക്കി പ്രവചിച്ച ബലിയാണിത് എന്നത്രേ ഐറേനിയസിന്റെ ചിന്ത (4,17,5).

7. വേദപുസ്തകം

ഐറേനിയസിന്റെ പുതിയനിയമ കാനനിൽ നാലു സുവിശേഷങ്ങൾ, പൗലോസിന്റെ ലേഖനങ്ങൾ, വെളിപാട്, പത്രോസിന്റെ ഒന്നാംലേഖനം, ഹെർമാസിന്റെ ഇടയൻ എന്നിവ ഉൾപ്പെടുന്നു. ഹെബ്രായലേഖനം കാനോനിലില്ല. പഴയനിയമത്തിനുള്ളതുപോലെ പുതിയനിയമ ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കും അദ്ദേഹം നിവേശിതം കല്പിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് അവയേയും വി. ഗ്രന്ഥം എന്ന് അദ്ദേഹം വിളിക്കുന്നു: 'സുവിശേഷങ്ങൾ നാലു മാത്രമേയുള്ളൂ. ഹെബ്രായരുടെ ഗ്രാമ്യഭാഷയിൽ മത്തായി ഒരു സുവിശേഷം എഴുതി; പത്രോസും പൗലോസും റോമിൽ പ്രസംഗിക്കുകയും സഭയുടെ അടിസ്ഥാനമിടുകയും ചെയ്തു. അവരുടെ യാത്രതിരിക്കലിനുശേഷം പത്രോസിന്റെ ശിഷ്യനും സഹായിയുമായ മർക്കോസ്, പത്രോസ് പ്രസംഗിച്ചത് എഴുതി. പൗലോസിന്റെ സഹായിയായ ലൂക്കോസ് അവന്റെ പ്രസംഗം എഴുതിവച്ചു. അതിനുശേഷം കർത്താവിന്റെ ശിഷ്യനും മാർവിൽ ചാരിക്കിടന്നവനുമായ യോഹന്നാൻ ആസിയായിലെ എഫേസോസിൽവച്ച് ഒരു സുവിശേഷം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു' (1,1,1).

'സുവിശേഷങ്ങൾ എണ്ണത്തിൽ കൂടാനോ കുറയാനോ സാധ്യമല്ല. കാരണം, ലോകത്തിനു നാലു ഭാഗങ്ങളുള്ളതുപോലെ, നാലു പ്രധാന കാറ്റുകൾ ഉള്ളതുപോലെ, ധര മുഴുവൻ വിതയ്ക്കപ്പെട്ട ഒരു വിത്താണു സഭ എന്നതുകൊണ്ടും സുവിശേഷങ്ങൾ സഭയുടെ തൂണും അസ്ഥിവാരവും ജീവാത്മാവും ആയതുകൊണ്ടും എല്ലാ ഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും അമർത്യത ഊതിക്കൊണ്ടും ജീവനിലേക്കു മനുഷ്യരെ പ്രകാശിപ്പിച്ചുകൊണ്ടും സഭയ്ക്ക് നാലു തൂണുകൾ ഉണ്ടാവുക സ്വഭാവികമാണ്. ഇക്കാരണത്താൽ എല്ലാറ്റിന്റെയും നിർമ്മാതാവും ക്രോബകളുടെമേൽ ആരൂഢനും എല്ലാറ്റിലും ഒന്നിച്ചു ചേർന്നിരിക്കുന്നവനുമായ വചനം മനുഷ്യർക്കു വെളിപ്പെട്ടപ്പോൾ, അരൂപിയാൽ ഒന്നിച്ചു ചേർക്കപ്പെട്ട അവന്റെ സുവിശേഷം നാലു രീതിയിൽ നമുക്കു നൽകി' (3,11,8).

ക്രോബകൾക്ക് നാലു മുഖങ്ങൾ ഉണ്ട്: ദൈവപുത്രന്റെ വ്യാപാരത്തിന്റെ സാദൃശ്യമാണ് അവരുടെ മുഖങ്ങൾ. കാരണം, ഒന്നാ

മത്തെ ജീവി സിംഹമാണെന്ന് അവൻ പറയുന്നു (യോഹന്നാൻ); അത് അവന്റെ യഥാർത്ഥ കാര്യക്ഷമതയും നേതൃത്വശക്തിയും രാജകീയ സ്വഭാവവും ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു; രണ്ടാമത്തേത് കാളക്കിടാവിനു സമം (ലൂക്കോസ്). ബലിയർപ്പകനും പുരോഹിതനും എന്ന അവന്റെ സ്ഥാനത്തെ അതു സൂചിപ്പിക്കുന്നു; മൂന്നാമത്തേതിനു മനുഷ്യമുഖമുണ്ട് (മത്തായി). മനുഷ്യനായ അവന്റെ സാന്നിധ്യത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു; നാലാമത്തേതു പറക്കുന്ന കഴുകനു തുല്യം (മർക്കോസ്). ആവസിക്കുന്ന പരിശുദ്ധാത്മദാനത്തെ അതു സൂചിപ്പിക്കുന്നു' (3,11,8). ഇത് ആദ്യമായി കാണുന്നത് എസക്കിയേലിലാണ് (10:14). വെളിപാട് 4:6-11 ലും ക്രോബേമാലാഖമാരെപ്പറ്റി പരാമർശമുണ്ട്. പിൽക്കാല ക്രൈസ്തവ കലയിൽ ഈ വിവരണം വളരെ സ്വാധീനം ചെലുത്തിയിട്ടുണ്ട്; പിൽക്കാല ചിന്തയിൽ ഈ സാദൃശ്യങ്ങൾക്കു മാറ്റവും വന്നിട്ടുണ്ട്.

പഴയനിയമ ഗ്രന്ഥങ്ങളും പുതിയനിയമ ഗ്രന്ഥങ്ങളും സഭയാകുന്ന തോട്ടത്തിലെ വൃക്ഷങ്ങളാണ്; സഭയ്ക്കാണ് വേദപുസ്തക വ്യാഖ്യാനത്തിനുള്ള അധികാരം. അപ്പസ്തോലികാടിത്തറയോടുകൂടെ സഭാപാരമ്പര്യംകൂടെ കണക്കിലെടുക്കണം; സഭ നമ്മെ അതിലെ വൃക്ഷങ്ങളുടെ ഫലത്താൽ പോഷിപ്പിക്കുന്നു (5,20,2).

8. രക്ഷാശാസ്ത്രം

എല്ലാ മനുഷ്യർക്കും യേശുക്രിസ്തുവിലൂടെയുള്ള രക്ഷ ആവശ്യമാണ്. അവർ അതിനു പ്രാപ്തരുമാണ്. ആദിമാതാപിതാക്കളുടെ പാപം നിമിത്തം എല്ലാവരും പാപത്തിന് അടിമകളായി; മരണത്തിനു വിധേയരായി; ദൈവികസാദൃശ്യം നഷ്ടപ്പെടുത്തി. പാപത്തിന്റെയും മരണത്തിന്റെയും സാത്താന്റെയും അടിമത്തത്തിൽനിന്ന് ദൈവപുത്രൻ നമ്മെ മോചിപ്പിച്ചു. യേശുക്രിസ്തുവിൽ മനുഷ്യകുലം മുഴുവനും നവീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അവൻ നമ്മെ ദൈവവുമായി അനുരഞ്ജനപ്പെടുത്തി; നാം ദൈവികജീവനിൽ ഭാഗഭാക്കുകളായി, ദൈവമഹത്വത്തിൻ ഓഹരിക്കാരായി. 'ഛായയും സാദൃശ്യവും' തമ്മിൽ ഐറേനിയസിന് വ്യത്യാസമുണ്ട്. സ്വഭാവത്താലെ അമർത്യമായ ആത്മാവുവഴി മനുഷ്യൻ ദൈവഛായയാണ്. 'ദൈവസാദൃശ്യം' എന്നതു ദൈവത്തിന്റെ നന്മകൊണ്ട് ദൈവം സ്വന്തമായി ആദത്തിന് നൽകിയ അതിസ്വാഭാവിക കൃപാവരം. നമ്മിൽ ദൈവികസാദൃശ്യം ഉണ്ടാക്കുന്നത് പരിശുദ്ധാത്മാവാണ്.

യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ നാമത്തിൽ സഭയും സഭയിലെ കൂദാശകളുമാണ് വ്യക്തികളുടെ രക്ഷ സാധിക്കുന്നത്. കൂദാശകൾവഴി സൃഷ്ടിസ്വഭാവത്തിനു പൂർണത ലഭിക്കുന്നു. യേശുക്രിസ്തുവിലുള്ള നവ

സൃഷ്ടിയുടെ മകുടമാണ് കൂദാശ. സ്നാനത്തിൽ ദൈവത്തിനായി നാം വീണ്ടും ജനിക്കുന്നു. ശിശുസ്നാനത്തെപ്പറ്റി അദ്ദേഹം സംസാരിക്കുന്നു: 'താൻവഴി എല്ലാവരേയും രക്ഷിക്കാൻ അവൻ വന്നു - അവൻവഴി ദൈവത്തിനു ജനിക്കുന്ന എല്ലാവരേയും എന്നു ഞാൻ പറയുന്നു - ശിശുക്കൾ, കുട്ടികൾ, ബാലന്മാർ, യുവാക്കൾ, വൃദ്ധർ' (2,22,4).

9. കാലാന്ത്യം

ഐറേനിയസിന്റെ 'എസ്കത്തോളജി'യിലും 'റീകാപ്പിറ്റുലേഷൻ' തിയറിയുടെ സ്വാധീനം വ്യക്തമാണ്. ക്രിസ്തുവിന്റെ എതിരാളിയായ എതിർ ക്രിസ്തു തന്നിൽ എല്ലാ അനീതികളും ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. കാലാരംഭം മുതൽ ഇന്നോളമുള്ള എല്ലാ തിന്മകളും അവൻ സംവഹിക്കുന്നു (5,29,2). അവനെ അഗ്നിയിൽ ഇടുന്നതുവഴി സകല അനീതിയും കത്തി നശിക്കുകയും പുതിയ യുഗം ആവിർഭവിക്കുകയും ചെയ്യും (5,32,1).

2. അലക്സാണ്ട്രിയായിലെ ക്ലെമന്റ്

തീത്തൂസ് ഫ്ളാവിയൂസു ക്ലെമന്റ് 150ൽ അക്രൈസ്തവ മാതാപിതാക്കളിൽനിന്ന് ജനിച്ചു. ജന്മസ്ഥലമായ ആഥൻസിൽ തന്നെ പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം നിർവ്വഹിച്ച ക്ലെമന്റ് ഇറ്റലി, സിറിയ, പാലസ്റ്റൈൻ എന്നിവിടങ്ങളിലെല്ലാം ചുറ്റി സഞ്ചരിച്ചു. ഏറ്റം പ്രശസ്തനായ ക്രൈസ്തവ പണ്ഡിതനെ ശ്രവിക്കുവാനാണ് ഇങ്ങനെ യാത്ര ചെയ്തത്. 'ഭാഗ്യവാന്മാരും ശ്രേഷ്ഠന്മാരുമായ ആളുകളുടെ പ്രഭാഷണങ്ങൾ ശ്രവിക്കുവാൻ ഭാഗ്യമുണ്ടായി' എന്നു ക്ലെമന്റ് തന്നെ സാക്ഷിക്കുന്നു (സ്ത്രോമാത്ത, 1,1,11). അവസാനം അദ്ദേഹം അലക്സാണ്ട്രിയായിൽ എത്തി. അവിടെവച്ചു യാത്ര അവസാനിപ്പിച്ചു. പന്തേനൂസിന്റെ വിജ്ഞാനവും വ്യക്തിത്വവും ക്ലെമന്റിനെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യനാക്കി.

അവിടെ താമസിച്ചുകൊണ്ട് ക്ലെമന്റ് പഠിച്ച് പന്തേനൂസിന്റെ സഹപ്രവർത്തകനായി. ക്രി.വ. 200-മാണ്ടോടുകൂടി അലക്സാണ്ട്രിയൻ വിദ്യാപാഠശാലയുടെ പ്രധാനാദ്ധ്യാപകനായി. ഒന്നുരണ്ടു വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം സെപ്തീമിയുസ് സെവേരൂസ് എന്ന ചക്രവർത്തിയുടെ മതമർദ്ദനകാലത്ത് ക്ലെമന്റിന് ഒളിവിൽ കഴിയേണ്ടിവന്നു. അവസാനം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രിയ ശിഷ്യനായ അലക്സാണ്ടർ പിന്നീട് ജറുസലേമിലെ മെത്രാനായി. ക്ലെമന്റ് വീണ്ടും ഈജിപ്ത് കാണാൻ സാധിക്കാതെ 215-ൽ കപ്പദോച്ചിയായിൽ വച്ചു മരിച്ചു.

കൃതികൾ

ക്ലെമന്റിന്റെ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചു വളരെ കുറച്ചേ നമുക്കറിയൂ. എങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിൽനിന്നു മഹത്തായ ആ വ്യക്തിത്വത്തെപ്പറ്റി ഓട്ടൊക്കെ ഗ്രഹിക്കാൻ സാധിക്കും. താൻ ജീവിക്കുന്ന കാലഘട്ടത്തിന്റെ സംഭാവനകളെല്ലാം വചനത്തിന്റെ ശുശ്രൂഷയ്ക്കു പയോഗിക്കുവാൻ പഠിച്ച നല്ലൊരു ആസൂത്രകനായിരുന്നു ക്ലെമന്റ്. തത്ത്വശാസ്ത്രം, സംഗീതം, സാഹിത്യം, പുരാണം, ഇതിഹാസം എന്നിവകളിലെല്ലാം നല്ല അറിവുള്ളതിന്റെ ലക്ഷണം കൃതികളിൽ വ്യക്തമാണ്. വി. ഗ്രന്ഥം, ആദിമഅപ്പസ്തോലികകൃതികൾ, പാഷണ്ഡരുടെ കൃതികൾ എന്നിവയെല്ലാം അദ്ദേഹം നന്നായി അറിഞ്ഞിരുന്നു. പഴയനിയമത്തിൽനിന്നു 1500-ഉം പുതിയ നിയമത്തിൽനിന്നും 2000-ഉം ഭാഗങ്ങൾ അദ്ദേഹം പരാമർശിക്കുന്നു.

ലോകത്തിന്റെ ഗുരുവും മാതാവുമായ സഭയ്ക്ക് ഗ്രീക്കു തത്ത്വചിന്തയെ കണ്ടില്ലെന്നു നടിക്കാനാവില്ല എന്ന് ക്ലെമന്റ് ഗ്രഹിച്ചു. ശാസ്ത്രീയമായി ഒരു ക്രിസ്തീയതത്ത്വചിന്ത, രൂപീകരിക്കാൻ ക്ലെമന്റിന്റെ താത്ത്വികവിദ്യാഭ്യാസം വളരെ സഹായിച്ചു. 'വിശ്വാസവും തത്ത്വശാസ്ത്രവും, സുവിശേഷവും ശാസ്ത്രീയജ്ഞാനവും, ശത്രുക്കളല്ല കൈകോർത്തു പോകേണ്ട സുഹൃത്തുക്കളാണ്' എന്നു ക്ലെമെന്റ് തെളിയിച്ചു.

താത്ത്വിക പഠനങ്ങളെല്ലാം ദൈവശാസ്ത്രത്തിന് സഹായകങ്ങളാണ്. വിവിധ തത്ത്വചിന്തകളിൽ കാണുന്നവയുടെയെല്ലാം പൂർണതയും, മകുടവും ക്രിസ്തുമതമാണെന്ന് അദ്ദേഹം പഠിപ്പിച്ചു.

താഴെപ്പറയുന്നവയാണ് ക്ലെമന്റിന്റെ പ്രധാന കൃതികൾ:

1. ഗ്രീക്കുകാരോടുള്ള ഉപദേശം (പ്രൊത്റെപ്തിക്കോസ് പ്രോസ് ഹെല്ലേനാസ്)
2. ഗുരു (പൈദഗോഗോസ്-പെഡഗോഗ്)
3. കയറ്റുപായ് (സ്ട്രോമാത്തെയിസ്-സ്ത്രോമാത്ത)
4. തെയൊഡോട്ടസിൽ നിന്നുള്ള ഉദ്ധരണികൾ
5. രക്ഷിക്കപ്പെടുന്ന ധനവാൻ ആര്?
6. മറ്റു കൃതികൾ

1. ഗ്രീക്കുകാരോടുള്ള ഉപദേശം

മാനസാന്തരത്തിനുള്ള ഒരു ഉപദേശമാണിത്. അർത്ഥമില്ലാത്ത വിഗ്രഹാരാധനയുടെ പിന്നാലെ പാഞ്ഞു നടക്കുന്നവർ, ലജ്ജാവഹങ്ങളായ പ്രവൃത്തികൾവിട്ട്, വചനത്തിന്റെ ശുശ്രൂഷകരായി മാറ

ണം. പണ്ട് പ്രവാചകന്മാർ വചനത്തെപ്പറ്റി പ്രവചിച്ചു. കാലാന്ത്യത്തിൽ വചനം ക്രിസ്തുവായി അവതരിച്ചു. അവിടുന്ന് മനുഷ്യന്റെ അന്തരംഗത്തിലെ തീവ്രാഭിലാഷങ്ങളുടെ പൂർത്തീകരണത്തിലേക്ക് നയിക്കുന്നൊരു ജീവിതം വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്നു. അവൻ നിത്യതയും രക്ഷയും വിടുതലും നൽകുന്നു. തന്റെ 'ഉപദേശത്തിന്റെ' ചുരുക്കം ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ അവസാനം ക്ലെമന്റ് രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. 'എന്റെ ഉപദേശം എന്താണ്? നിങ്ങൾ രക്ഷപ്രാപിക്കുവാൻ ഞാൻ നിങ്ങളെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു. അവിടുന്ന് നിങ്ങൾക്ക് സൗജന്യമായി ജീവൻ നൽകുന്നു. അവിടുന്ന് ആരാണ്? ചുരുക്കമായി ഗ്രഹിപ്പിൻ... സത്യവചനം: മനുഷ്യനെ സത്യത്തിലേക്കു നയിച്ചുകൊണ്ടു അവനെ ജനിപ്പിക്കുന്ന അമർത്യതയുടെ വചനം; രക്ഷയിലേക്കു പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന ശക്തി; അവൻ നാശത്തെ നീക്കുകയും മരണത്തെ മാറ്റുകയും ചെയ്യുന്നു; ദൈവം മനുഷ്യരിൽ വസിക്കുവാൻ, മനുഷ്യരിൽ അവൻ ദൈവാലയം നിർമ്മിക്കുന്നവനാകുന്നു (11, 117, 3-4).

ക്രൈസ്തവവിശ്വാസസമർത്ഥകരുടെ ശൈലിയിലാണ് ക്ലെമന്റ് ഇതെഴുതിയിരിക്കുന്നത്. അത്തരം കൃതികൾ പലതും ക്ലെമന്റിനു സുപരിചിതമായിരുന്നു. മനുഷ്യകുലത്തിന്റെ പ്രബോധനത്തിനു വചനത്തിനുള്ള അദ്വിതീയസ്ഥാനത്തെ സംബന്ധിച്ചു ക്ളെമെന്റ് തികച്ചും ബോധവാനായിരുന്നു.

ഒരു ഉന്നതതത്ത്വചിന്തയിലേക്ക് വരുന്നതിനും ഉന്നതജ്ഞാനം സമ്പാദിക്കുന്നതിനും മനുഷ്യരെ ക്ഷണിച്ചുകൊണ്ട് 'ഉപദേശങ്ങൾ' എഴുതുന്ന പതിവു ഗ്രീക്കുകാർക്കുണ്ടായിരുന്നു. അരിസ്റ്റോട്ടൽ, എപ്പിക്കുരൂസ്, സ്റ്റോയിക്ക് ക്ലെയാൻതസ്, ക്രിസിപ്പുസ്, പൊസെയ്ദോനിയുസ് എന്നിവരൊക്കെ 'ഉപദേശങ്ങൾ' എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. സിസറോയുടെ 'ഹൊർതെൻസിയൂസും' ഈ ഗണത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. പ്രസ്തുത ശൈലിയാണിതിൽ ക്ലെമന്റും സ്വീകരിച്ചത്.

2. ഗുരു

തന്റെ ഒന്നാമത്തെ കൃതിയിലെ ഉപദേശം ശ്രദ്ധിച്ചനുസരിച്ചവർക്കുള്ളതാണിത്. മാനസാന്തരപ്പെട്ടവർ എങ്ങനെ ജീവിതം കരുപ്പിടിപ്പിക്കണമെന്നു വചനം ഗുരുവായി വന്നു ശിക്ഷണം നൽകുകയാണ്. ഇതു മൂന്നു ഭാഗങ്ങളായിട്ടാണ്. ഒന്നാംഭാഗം പൊതുവായി, വചനത്തിന്റെ പ്രബോധകദൗത്യത്തെപ്പറ്റി സംസാരിക്കുന്നു. സുകൃതജീവിതത്തിലേക്കു നയിക്കുകയാണു വചനത്തിന്റെ ദൗത്യം (; 1,1,4). പ്രബോധകവിദ്യ പൈതങ്ങളുടെ ശിക്ഷണമാണ് (1,5,12.1). ആരാണ് പൈതങ്ങൾ? ഗ്നോസ്റ്റിക് അബദ്ധോപദേശകരുടെ ചിന്താരീതി പോലെ, ക്രിസ്തീയ 'ജ്ഞാനത്തിൽ' താഴേക്കിടയിൽ

നിൽക്കുന്നവരല്ല പൈതങ്ങൾ. സ്നാനം വഴി രക്ഷ പ്രാപിച്ചവരെല്ലാം ദൈവത്തിന്റെ പൈതങ്ങളാണ്: 'സ്നാനംവഴി നാം പ്രബുദ്ധരാകുന്നു; പ്രബുദ്ധരായി, മക്കളാകുന്നു; മക്കളായി പൂർണരാകുന്നു; പൂർണരായി, അമർത്യരാകുന്നു' (1,6,26,1). സ്നേഹം എന്ന മാധ്യമം ഉപയോഗിച്ച് വചനം നമ്മെ പരിശീലിപ്പിക്കുന്നു. എന്നാൽ നല്ലൊരു ഗുരുവിനെപ്പോലെ അവിടുന്നു ശിക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അവിടുന്ന് നല്ലവനും നീതിമാനുമാകുന്നു. പഴയനിയമത്തിലെ ദൈവവും പുതിയനിയമത്തിലെ ദൈവവും ഒന്നുതന്നെ (1;9,83,2-84,3).

രണ്ടാംഭാഗം അനുദിനജീവിതത്തിന്റെ ബഹുവിധ പ്രശ്നങ്ങളെ പരാമർശിക്കുന്നു. ഭക്ഷണം, പാനീയം, ഭവനം, ഉപകരണങ്ങൾ, സംഗീതം, ഡാൻസ്, ഉല്ലാസം, കുളി, വിനോദം, എണ്ണ, പെരുമാറ്റം, വിവാഹജീവിതം എന്നിവയെപ്പറ്റിയെല്ലാം രണ്ടും മൂന്നും ഭാഗങ്ങളിൽ വിശദമായി ചർച്ച ചെയ്യുന്നു; അലക്സാണ്ട്രിയൻ പട്ടണത്തിലെ അനുദിനജീവിതത്തിലുടനീളം കാണുന്ന സമൃദ്ധിയുടെ തിക്തഫലങ്ങളായ തിന്മകളെപ്പറ്റിയും ക്ലെമന്റ് വിവരിക്കുന്നു. ക്രിസ്ത്യാനികൾ അത്തരം തിന്മകളിൽനിന്നൊഴിഞ്ഞിരിക്കണം. അരൂപിയിലുള്ള ദാരിദ്ര്യമത്രേ പ്രധാനം. അലക്സാണ്ട്രിയായിലെ നാഗരികതയ്ക്ക് ഒരു ക്രൈസ്തവാരൂപി നൽകാൻ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു കടമയുണ്ട് എന്നിങ്ങനെ അദ്ദേഹം ഉപദേശിക്കുന്നു.

രക്ഷകനായ ക്രിസ്തുവിനോടുള്ള ഒരു സ്തുതിഗീതം കൊണ്ടാണു 'ഗുരു' അവസാനിക്കുന്നത്.

3. കയറ്റുപായ്

ഒരുപദേഷ്ടാവിന്റെ ദൗത്യനിർവഹണം നടത്തണം എന്ന ലക്ഷ്യമാണു ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ക്ലെമന്റിനുണ്ടായിരുന്നത്. അതായത്, ആദ്യ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഉപദേശം, രണ്ടാമത്തേതിൽ പരിശീലനം, ഇതിൽ പ്രബോധനം (ഡിഡസ്കാലിയ). എന്നാൽ ക്ലെമന്റിനതു സാധിച്ചില്ല. അതുകൊണ്ടു ക്ലെമന്റ് എഴുത്തിന്റെ രീതി മാറ്റി ഇതിനു 'ജ്ഞാനത്തിൽ' എന്നു പേരിട്ടു. ആ കാലഘട്ടത്തിൽ ഇത്തരം തലക്കെട്ടിൽ പല ഗ്രന്ഥങ്ങളും താത്ത്വികർ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരുന്നു. കൃത്യമായ അടുക്കും ചിട്ടയും കൂടാതെ ധാരാളം കാര്യങ്ങൾ പൊടിപ്പും തൊങ്ങലുംവച്ചു എഴുതുവാൻ ഈ സാഹിത്യശൈലി അനുവദിച്ചിരുന്നു. ഇത്തരത്തിൽപ്പെട്ടവയാണു 'പുൽത്തകിടി', 'സദ്യ', 'മധുകോശം' തുടങ്ങിയ പേരുകൾ.

എട്ടു ഗ്രന്ഥങ്ങളിലായിട്ടാണു കയറ്റുപായ് എഴുതപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന

ത്. ക്രൈസ്തവവിശ്വാസവും ഗ്രീക്കുതത്ത്വചിന്തയുമായുള്ള ബന്ധമാണിവിടെ പ്രധാന ചർച്ചാവിഷയം. യഹൂദർക്കു 'നിയമം' ലഭിച്ചതുപോലെ ഗ്രീക്കുകാർക്കു തത്ത്വചിന്ത ലഭിച്ചു. രണ്ടിന്റേയും കർത്താവു ദൈവമായിരുന്നു. വിശ്വാസത്തിന്റെ ആഴത്തിലേക്കാഴ്ന്നിറങ്ങുവാൻ തത്ത്വചിന്ത നിശ്ചയമായും സഹായിക്കും (1,5,28). വിശ്വാസസ്വീകരണത്തിനു കളമൊരുക്കുവാൻ തത്ത്വചിന്തയ്ക്കു സാധിക്കും. എന്നാൽ വിശ്വാസത്തിനു പകരം നിൽക്കാൻ അതിനൊരിക്കലും സാധ്യമല്ല (2,2,8,4). എല്ലാ വിജ്ഞാനത്തിന്റെയും അടിസ്ഥാനവും വിശ്വാസമാണെന്നാണു ക്ലെമന്റിന്റെ അഭിപ്രായം. എഴുതിവന്നപ്പോൾ പിന്നെയും പിന്നെയും ധാരാളം ആശയം പൊന്തിവന്നു. അതുകൊണ്ടു അടുത്ത ഗ്രന്ഥത്തിൽ അവ ചർച്ചചെയ്യാമെന്നു ക്ലെമന്റ് പറഞ്ഞെങ്കിലും (7; 18,111,4) അതിനുമുമ്പു ക്ലെമന്റു മരിച്ചു.

4. തെയൊഡോട്ടസിൽനിന്നുള്ള ഉദ്ധരണികൾ

തെയൊഡോട്ടസ് എന്ന ഗ്നോസ്റ്റിക് താത്ത്വികചിന്തകന്റെ കൃതികളിൽനിന്നുള്ള ഉദ്ധരണികൾ ക്ലെമന്റ് സമാഹരിച്ചിരുന്നു. അവ ക്ലെമന്റിന്റെ കൃതികളുടെ കൈയെഴുത്തുപ്രതികളുടെകൂടെ കാണുന്നുണ്ട്. അവയും തത്സംബന്ധമായി ക്ലെമന്റു നടത്തിയ പഠനങ്ങളും ഒന്നിച്ചു കിടക്കുന്നതിൽനിന്നു ക്ലെമന്റിന്റെ വാക്കുകൾ വേർതിരിച്ചെടുക്കാൻ പ്രയാസമാണ്.

5. രക്ഷിക്കപ്പെടുന്ന ധനവാൻ ആര്?

ഈ കൃതി മർക്കോസ് 10: 17-31 ന്റെ ഒരു വ്യാഖ്യാനമാണ്. കർത്തൃവചനം വെറും വാച്യാർത്ഥത്തിൽ അല്ല എടുക്കേണ്ടതെന്ന ആശയമാണു ക്ലെമന്റിനുള്ളത്. രക്ഷപ്രാപിക്കാൻ നമുക്കുള്ളതെല്ലാം വിൽക്കണമെന്നില്ല. പ്രത്യുത ലൗകികവസ്തുക്കളിൽനിന്നു മനസ്സിനെയകറ്റി പണത്തിനുള്ള അമിതാഗ്രഹത്തിൽനിന്നൊഴിഞ്ഞു ജീവിക്കുക എന്നാണു കർത്താവു അർത്ഥമാക്കിയത്. എല്ലാ ക്രൈസ്തവരും ഉള്ളതെല്ലാം വിറ്റാൽ പാവപ്പെട്ടവരെ ആരു പാലിക്കും? ഒരുവൻ പണക്കാരനോ പാവപ്പെട്ടവനോ എന്നതല്ല കാര്യം; മനസ്സിന്റെ മനോഭാവമത്രേ പ്രധാനം. നാം ദുർവികാരങ്ങളത്രേ തള്ളിക്കളയേണ്ടത്, ധനമല്ല; പാപമാണു നമ്മെ സ്വർഗരാജ്യത്തിൽനിന്നകറ്റുന്നത്.

6. മറ്റു കൃതികൾ

(a) ബൈബിൾ ഭാഷ്യം

വേദപുസ്തകത്തിലെ എല്ലാ ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കും 'ബാർണബാസിന്റെ ലേഖനം' 'പത്രോസിന്റെ വെളിപാട്' എന്നിവയ്ക്കും ക്ലെമന്റ്

വ്യാഖ്യാനമെഴുതി. ചിലഭാഗങ്ങളുടെ വ്യാഖ്യാനം മാത്രമേ ഇതിലുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ എന്നു ചിലർ കരുതുന്നു. ഏതായാലും എട്ടു പുസ്തകങ്ങളിലായി എഴുതപ്പെട്ട ഈ കൃതി നമുക്കിതുവരെ കിട്ടിയിട്ടില്ല. ഈ ഗ്രന്ഥത്തെപ്പറ്റി എവുസേബിയസും (സഭാ. 6,14,1) ഫോസിയസും സംസാരിക്കുന്നു.

(b) പെസഹായെ സംബന്ധിച്ച്

പെസഹായെ സംബന്ധിച്ച് അന്നുവരെയുള്ള പാരമ്പര്യങ്ങൾ കുറിച്ചിടാൻ സുഹൃത്തുക്കൾ പ്രേരിപ്പിച്ചെന്നും അക്കാരണത്താലാണിതെഴുതുന്നതെന്നും ആമുഖത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. സാർദിസിലെ മെലിറ്റോയുടെ പെസഹാപ്രസംഗവും മറ്റും അദ്ദേഹം വായിച്ചിരുന്നു (സഭാ. 6,13,9).

(c) സഭാ നിയമം അഥവാ യൂദാചാരാനുയായികൾക്കെതിരേ (എവു. സഭാ, 6.13,8)

(d) ദൈവപരിപാലന

(e) സഹനത്തിനുള്ള ഉപദേശം

ക്ലെമന്റിന്റെ ദൈവശാസ്ത്രം

താത്ത്വിക ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ സ്ഥാപകൻ എന്നു ക്ലെമന്റിനെ വിളിക്കുന്നവരുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സംഭാവന തികച്ചും സാരവത്തും അമൂല്യവുമായിരുന്നു. തത്ത്വശാസ്ത്രം ഉപയോഗിച്ചു വിശ്വാസത്തിന്റെ വേരുകൾ ആഴത്തിലോടിക്കാൻ മുന്നിട്ടിറങ്ങിയ യോദ്ധാവായിരുന്നു അദ്ദേഹം. ഇരനെയൂസ് പാരമ്പര്യത്തിന്റെ വക്താവായിരുന്നു. താത്ത്വിക സ്വാധീനങ്ങളൊക്കെ വിശ്വാസത്തിൽ കലർപ്പുളവാക്കും എന്നൊരു ധാരണയായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റേത്. എന്നാൽ മറിച്ചൊരു ധാരണയ്ക്കാരംഭമിടാൻ ക്ലെമന്റിനു കഴിഞ്ഞു. ഹെല്ലനിസത്തിന്റെ അപാകതകൾ കാണാതെയല്ല ക്ലെമന്റിതു ചെയ്തത്. അബദ്ധോപദേശകരായ ഗ്നോസ്റ്റിക് ചിന്തകരെ തറപറ്റിക്കാൻ ക്ലെമന്റിന്റെ തൂലികയ്ക്കു കഴിഞ്ഞു. ആ പീഠത്തിൽനിന്നുകൊണ്ടു യഥാർത്ഥവിജ്ഞാനം പണിതുയർത്തുന്നതിൽ ക്ലെമന്റ് കാണിച്ച ധീരത സ്തുത്യർഹമാണ്.

വചനം

വചനത്തെ ആരംഭവും അടിസ്ഥാനവുമാക്കിക്കൊണ്ടു ഒരു ദൈവശാസ്ത്രം കെട്ടിപ്പടുക്കാനാണു ക്ലെമന്റ് ശ്രമിച്ചത്. കൃതികളിലുടനീളം ഈ ചിന്താധാര വ്യക്തമാണ്. പ്രപഞ്ച സ്രഷ്ടാവാണു വചനം. അവൻവഴി എല്ലാം സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടു. പഴയ ഉടമ്പടിയിൽ നിയമത്തിലൂടെ ദൈവത്തെ വെളിപ്പെടുത്തിയതു അവിടുന്നാണ്. ഗ്രീക്കു

തത്ത്വചിന്തവഴിയും കാലാന്ത്യത്തിൽ കന്യകവഴിയും പ്രത്യക്ഷനായതു വചനമത്രേ. അവിടുന്നു പിതാവിനോടും പരിശുദ്ധാത്മാവിനോടും ചേർന്നു ഒരു ത്രിത്വം ആകുന്നു. വചനം വഴി നാം പിതാവിനെ അറിയുന്നു (സ്ത്രോമാത്ത, 5.12,82).

വചനം സത്താപരമായി പ്രാപഞ്ചിക പ്രബോധകനും, മനുഷ്യകുലത്തിന്റെ നിയമദാതാവുമാണ്. എന്നാൽ അവിടുന്നു മനുഷ്യകുലത്തിന്റെ രക്ഷകനും പുതിയൊരു ജീവിതത്തിന്റെ സ്ഥാപകനുമാണ്. വിശ്വാസംവഴി ആ ജീവിതമാരംഭിക്കുന്നു. അതിന്റെ പാത ജ്ഞാനവും സമാധിയുമാണ്. അതു സ്നേഹത്തിലൂടെയും സാഹോദര്യത്തിലൂടെയും അമർത്യതയിലേക്കും നിത്യജീവനിലേയ്ക്കും നയിക്കുന്നു. അവതരിച്ച വചനമായ ക്രിസ്തു ദൈവവും മനുഷ്യനുമാണ്; നാം ദൈവിക ജീവനിലേക്കു ഉയർന്നതു അവിടുന്നു വഴിയാണ്. ക്ലെമന്റ് ക്രിസ്തുവിനെ 'നീതിസൂര്യൻ' എന്നു വിളിക്കുന്നു:

'പ്രകാശമേ, സ്വാഗതം! അന്ധകാരത്താൽ മൂടപ്പെട്ടിരുന്ന, മരണനിഴലിൽ അടയ്ക്കപ്പെട്ടിരുന്ന, ഞങ്ങളിൽ സ്വർഗത്തിൽനിന്നു സൂര്യനേക്കാൾ ശുദ്ധവും താഴെയുള്ള ജീവനേക്കാൾ മാധുര്യവുമായ പ്രകാശം ഉദിച്ചിരിക്കുന്നു. ആ പ്രകാശം നിത്യജീവനാണ്. അതിൽ പങ്കുപറ്റുന്നവൻ ജീവിക്കുന്നു. എന്നാൽ രാത്രി പ്രകാശത്തെ ഭയപ്പെടുന്നു. വിറയലോടെ സ്വയം ഒളിക്കുന്നു. കർത്തൃദിവസത്തിനു അതു വഴി മാറിക്കൊടുക്കുന്നു. മങ്ങിപ്പോകാത്ത പ്രകാശം എല്ലാവരിലും ഉദയം ചെയ്തു. അസ്തമയം ഉദയത്തിനു സാക്ഷ്യം വഹിച്ചിരിക്കുന്നു. നവസൃഷ്ടിയുടെ അർത്ഥം ഇതാകുന്നു. എല്ലാവർക്കും ഉപരിസ്ഥനായി തന്റെ രഥം ഓടിക്കുന്ന നീതിസൂര്യൻ മനുഷ്യവർഗം മുഴുവനിലും വ്യാപരിക്കുന്നു. എല്ലാവരുടെമേലും തന്റെ സൂര്യനെ ഉദിപ്പിക്കുന്ന പിതാവിനെപ്പോലെയാണവൻ. അവൻ സത്യത്തിന്റെ പനിമഞ്ഞു സകലരിലും വർഷിക്കുന്നു. അവൻ അസ്തമയത്തെ ഉദയമാക്കി മാറ്റി; കുരിശാൽ മരണത്തെ ജീവനായി പകർത്തി; മനുഷ്യനെ അവൻ നാശത്തിൽനിന്നു വിടുവിച്ചു വാനോളമുയർത്തി; അവൻ മരണത്തെ അമർത്യതയായും ഭൂമിയെ സ്വർഗമായും മാറ്റി' (ഉപദേശം, 11,88.114)

സഭാശാസ്ത്രം

ദൈവം ഏകനാകുന്നു. വചനം ഏകനാകുന്നു; ശുദ്ധീകരിക്കുന്ന റൂഹാ ഏകനാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു സാർവത്രികസഭ ഏകമാകുന്നു; സഭ കന്യകയും മാതാവുമാണ്. ദൈവവചനമാകുന്ന പാൽ തന്നു അമ്മ നമ്മെ വളർത്തുന്നു:

'ഓ, അത്ഭുതരഹസ്യം! എല്ലാവരുടേയും പിതാവേകൻ, വചനം

ഒരുവൻ. എല്ലായിടത്തും വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്ന പരിശുദ്ധാത്മാവും ഒരുവൻ; കന്യകയും മാതാവുമായവളും ഒന്നുമാത്രം; അവളെ ഞാൻ സഭയെന്നു വിളിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. അവൾക്കു മാത്രം മുലപ്പാലില്ല; കാരണം അവൾ മാത്രം സ്ത്രീയായിത്തീർന്നില്ല; എന്നാൽ അവൾ കന്യകയും അമ്മയുമാണ്; അവൾ കന്യകയെപ്പോലെ കളങ്കരഹിതയാണ്. അമ്മയെപ്പോലെ കാരുണ്യമുള്ളവളുമാണ്. മക്കളെ തന്റെ പക്കലേക്കു മാടിവിളിച്ച് വചനമാകുന്ന നല്ല പാൽ അവരെ കുടിപ്പിക്കുന്നു (ഗുരു, 1,6,42,1).

'അമ്മ കുഞ്ഞുങ്ങളെ തന്റെ പക്കലേക്കു അടുപ്പിക്കുന്നു; നാം സഭയാകുന്ന അമ്മയെ തിരക്കുന്നു' (ഗുരു, 1,5,21,1). സഭ ഗുരുവിന്റെ വധുവാണ്. യേശുക്രിസ്തു അദ്ധ്യാപകനായുള്ള കലാലയമാണ് സഭ (3,12,98,1). 'അവന്റെ കീഴിൽ ശിക്ഷണം ലഭിച്ച ബിരുദധാരികളേ, സഭയുടെ മുഖശോഭ നമ്മുടെ സാന്നിധ്യത്താൽ പൂർണമാക്കാം. പൈതങ്ങളെപ്പോലെ നമ്മുടെ നല്ല അമ്മയുടെ പക്കലേക്കു ഓടിയടുക്കാം' (312,99,1). സഭ പാഷണ്ഡതകളിൽനിന്നു തികച്ചും വ്യത്യസ്തയാണ്. അവളിൽ ഐക്യം വസിക്കുന്നു. വിഷം കലർത്തിയ വെള്ളമാണു അബദ്ധോപദേശം. സത്യത്തിന്റെ ഛായ ഉണ്ടെങ്കിലും അവരിൽ സത്യമില്ല എന്നത്രേ ക്ലെമന്റിന്റെ ചിന്ത.

സത്യസഭ ഏകമാണ്. സഭയുടെ ഏകത്വവും പൂർണതയും കത്തോലിക്കാസഭയിൽ മാത്രമേ ക്ലെമന്റു കാണുന്നുള്ളൂ. അബദ്ധോപദേശകർ യൂദന്മാരുടെയും പുറജാതികളുടെയും സഭാപ്രവേശനത്തെ തടസ്സപ്പെടുത്തുന്നു. എന്നാൽ അതു ഗണ്യമാക്കാതെ രക്ഷ പ്രാപിക്കാൻ ആഗ്രഹമുള്ളവരെല്ലാം സഭയിലേക്കു ഓടിയടുക്കണം.

വേദപുസ്തകം ദൈവവചനമാണ്. അബദ്ധോപദേശകർ ദൈവവചനത്തെ കോട്ടിമറിക്കുന്നതു വഴി അനേകരെ വഴി തെറ്റിക്കുന്നു. അവർ ബൈബിളിലെ എല്ലാ പുസ്തകങ്ങളും ഉപയോഗിക്കുന്നില്ല; ഉദ്ധരിക്കുന്നതു തന്നെ വെറും ഭാഗികമായി മാത്രം; അതും സന്ദർഭത്തിൽനിന്നും മാറ്റി തങ്ങളുടെ ഇഷ്ടാനുസരണമത്രേ. സഭയിൽ മെത്രാന്മാർ, വൈദികർ, ശെമ്മാശ്ശന്മാർ എന്ന് മൂന്ന് സ്ഥാനങ്ങളാണുള്ളത് (സ്ത്രോമാത്ത, 6,13,10). മാലാഖമാരുടെ ക്രമം പോലെയാണ് സഭയിലേതും. മാലാഖമാർ ദൈവസമക്ഷം നമ്മുടെ പ്രാർത്ഥനകൾ എത്തിക്കുന്നു. അവർ നമ്മുടെ ഹൃദയവിചാരങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കുന്നു. അവരുടെ ഗ്രഹണശക്തിക്കു ചിന്തപോലെ വേഗതയുണ്ട്. മാലാഖമാർ അരൂപികളാണ്.

മാമ്മോദീസാ

മാമ്മോദീസാ വീണ്ടും ജനനമാണ്: 'രക്ഷകനെ ശ്രവിക്കൂ ഈ ലോകത്തിൽ മരണത്തിനായി പിറന്ന നിങ്ങളെ ഞാൻ വീണ്ടും ജനിപ്പിച്ചു; നിങ്ങളെ ഞാൻ സ്വതന്ത്രരാക്കി. നിങ്ങളെ ഞാൻ സുഖപ്പെടുത്തി; നിങ്ങളെ ഞാൻ വീണ്ടെടുത്തു. അന്ത്യമില്ലാത്തതും, നിത്യവും അതിസ്വാഭാവികവുമായ ജീവൻ നിങ്ങൾക്ക് ഞാൻ തരും; നല്ല പിതാവായ ദൈവത്തിന്റെമുഖം നിങ്ങളെ ഞാൻ കാണിക്കും; ഭൂമിയിൽ ആരെയും നിങ്ങൾ പിതാവെന്നു വിളിക്കരുത്... നിങ്ങളെ പ്രതി ഞാൻ മരണത്തോടു മല്ലിട്ടു; ദൈവസമക്ഷമുള്ള നിങ്ങളുടെ വിശ്വാസരാഹിത്യത്തിനും, പാപത്തിനും നിങ്ങൾ അർഹിച്ച മരണത്തിനും ഞാൻ പലിശ കൊടുത്തു' (രക്ഷ പ്രാപിച്ച ധനവാനാര്, 23,1). സ്നാനത്തെ മുദ്ര (സ്ഫ്രാഗിസ്) പ്രകാശം, കുളി, പൂർണത, രഹസ്യം എന്നൊക്കെ ക്ലെമന്റ് വിളിക്കുന്നു.

ദൈവം നവസൃഷ്ടിയുടെ ഈ കൂദാശയിൽ നമ്മെ തന്റെ മക്കളായി ദത്തെടുക്കുന്നു. 'ഗുരു'വിൽ ക്ലെമന്റ് മാമ്മോദീസായുടെ ഫലങ്ങൾ ഇപ്രകാരം വിവരിക്കുന്നു (1,6,26):

'മാമ്മോദീസാവഴി നാം പ്രകാശിതരാകുന്നു: പ്രകാശിതരായി നാം ദൈവമക്കളായി തീരുന്നു; ദൈവമക്കളാകുന്നതുമൂലം നാം പൂർണരാക്കപ്പെടുന്നു, പൂർണരാക്കപ്പെടുന്നതിനാൽ നാം അമർത്യരാക്കപ്പെടുന്നു. 'നിങ്ങൾ ദേവന്മാരും അത്യുന്നതന്റെ മക്കളുമാകുന്നു എന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞു' എന്ന് അവിടുന്നു അരുൾ ചെയ്യുന്നു (സങ്കീ. 81:6). ഈ കർമ്മം കൃപ, പ്രകാശിപ്പിക്കൽ, പൂർത്തീകരണം, കുളി എന്നൊക്കെ വിവിധ പേരുകളാൽ വിളിക്കപ്പെടുന്നു. ഇതിനാൽ നമ്മുടെ പാപങ്ങൾ കഴുകപ്പെടുന്നതിനാൽ കുളിയാണിത്; നമ്മുടെ അതിക്രമങ്ങൾമൂലം കുന്നുകൂടുന്ന ശിക്ഷയ്ക്കു മാപ്പുകൊടുക്കലാകയാൽ കൃപയാണിത്; രക്ഷയുടെ വലിയ ദീപത്തെ ഇതുവഴി നാം ദർശിക്കുന്നതിനാൽ ഇതു പ്രകാശിപ്പിക്കലാണ്; അതായത് അതുവഴിയാണു നാം വ്യക്തമായി ദൈവത്തെ കാണുന്നത്. അതിന് ഒന്നും ആവശ്യമില്ലാത്തതിനാൽ പൂർണത എന്നു നാം വിളിക്കുന്നു. ദൈവത്തെ അറിയുന്നവന് എന്താണാവശ്യമായിരിക്കുന്നത്? പൂർണമല്ലാത്ത ഒന്നിനെ ദൈവദാനം എന്നു വിളിക്കുന്നതു വാസ്തവത്തിൽ രാക്ഷസ തുല്യമാണ്'.

കുർബാന

പുറജാതികളുടെ രക്തബലികൾ ദൈവത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ക്രൈസ്തവാശയവുമായി യോജിച്ചു പോകാത്തതാണ്. അതു ദൈവത്തിനു സ്വീകാര്യമല്ല എന്നു ക്രൈസ്തവർ ചിന്തിക്കുന്നു. ഗ്രീക്ക് വിശ്വാസസംരക്ഷകരുടെ ശൈലിയിലാണു ക്ലെമന്റ് സംസാരിക്കു

ന്നത് (സ്ട്രോമാത്ത, 7,3,14-15). യൂദരുടെയും പുറജാതികളുടെയും അർത്ഥശൂന്യമായ രക്തബലികൾക്കുപകരം രക്തരഹിതമായ ആത്മീയബലിയെപ്പറ്റി ക്ലെമന്റ് സംസാരിക്കുന്നു. ദൈവത്തിനു സ്വയം സമർപ്പിക്കുന്നതാണ് ഏറ്റം സാരവത്തായ ബലി എന്ന് അദ്ദേഹം കരുതുന്നു (7,6,32). സഭയിലെ യഥാർത്ഥ ബലിയെപ്പറ്റി ക്ലെമന്റ് ഒരിടത്തു പറയുന്നു. പാഷണ്ഡികളെപ്പറ്റി ചർച്ച ചെയ്യുമ്പോഴാണ് ഇക്കാര്യം വ്യക്തമാക്കുക; കുർബാനയ്ക്കു ചിലർ അപ്പവും വെള്ളവും ഉപയോഗിക്കുന്നു. അത് സഭയുടെ കാനൻ അനുസരിച്ചല്ല. സഭാ കാനൻ അനുസരിച്ച് അപ്പവും വീഞ്ഞും ആണു വേണ്ടത്. മൽക്കീസദേക്ക് അർപ്പിച്ച അപ്പവീഞ്ഞുകൾ ഇതിന്റെ മുൻകുറി ആയിരുന്നു(1,19,96;4.25) വി. കുർബാന ബലിയും വിശ്വാസികൾക്കു ഭക്ഷണവുമാണ്. എന്നാൽ 'എന്റെ ശരീരം ഭക്ഷിക്കുക, എന്റെ രക്തം കുടിക്കുക' (യോഹ. 5:53) എന്ന കർത്തൃവചനത്തിന് ഒരു രൂപകാർത്ഥവും ക്ലെമന്റ് നൽകുന്നു.

'ശരീരം രൂപകാർത്ഥത്തിൽ പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. രക്തം നമുക്കു വചനത്തെ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു. സമൃദ്ധമായ രക്തം പോലെ വചനം ജീവനിലേക്കു നിവേശിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു; അവയുടെ രണ്ടിന്റെയും ഐക്യമാണു ശിശുക്കളുടെ ഭക്ഷണമായ നാഥൻ-അരൂപിയും വചനവുമായ കർത്താവ്' (ഗുരു, 1,6,42,3-43,2).

ക്രിസ്തുവിന്റെ ഭൗമികരക്തത്തെയും കുർബാനയിലെ രക്തത്തെയും ക്ലെമന്റ് വേർതിരിക്കുന്നു. തന്റെ ഭൗമികരക്തംവഴി നാം രക്ഷിക്കപ്പെട്ടു. ആത്മീയരക്തംവഴി നാം അഭിഷിക്തരായി. കർത്താവിന്റെ രക്തം കുടിക്കുക എന്നതിന്റെ അർത്ഥം കർത്താവിന്റെ അമർത്യതയിൽ ഭാഗഭാഗിത്വം ലഭിക്കുക എന്നതാണ്. വീഞ്ഞും വെള്ളവുംകൂടി കലരുന്നതുപോലെ അരൂപി മനുഷ്യനുമായി ചേരുന്നു. വി. കുർബാനസ്വീകരണം ആത്മശരീരങ്ങളെ വിശുദ്ധീകരിക്കുന്നു (ഗുരു, 2,2,19,4-20,1).

പാപവും പാപമോചനവും

ദൈവത്തിൽനിന്ന് പ്രബോധനം സ്വീകരിക്കാൻ ആദാം കൂട്ടാക്കിയില്ല. അതാണ് ആദ്യപാപം. അതു മനുഷ്യകുലം മുഴുവനിലേക്കും വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നു; ജന്മംകൊണ്ടല്ല, പിന്നെയോ ഒന്നാമത്തെ മനുഷ്യന്റെ ദുർമാതൃകവഴി പിൻതലമുറകളിലേക്ക് അത് പടർന്നു പിടിക്കുന്നു. വ്യക്തിപരമായ കർമ്മത്തിനു മാത്രമേ ആത്മാവിനെ കളങ്കപ്പെടുത്താൻ സാധിക്കൂ എന്നു ക്ലെമന്റ് ഉറച്ചു വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. പാപത്തിനുള്ള ശിക്ഷ ശുദ്ധീകരണത്തിനുവേണ്ടിയാണ് (ഗുരു, 1,8,67). എന്നാൽ ഈ വ്യാഖ്യാനം നരകത്തിനു ബാധകമാണെന്നു ഒരിടത്തും ക്ലെമന്റ് പറയുന്നില്ല. മാമ്മോദീസാ സ്വീകരണത്തിനു മുൻപ് ഒരനുതാപം ഉണ്ട്. എന്നാൽ മനുഷ്യന്റെ ബലഹീനതയും ദൈവത്തിന്റെ ദയയും പരിഗണിക്കുമ്പോൾ രണ്ടാമതൊരു അനുതാപത്തിനുകൂടി സ്ഥാനമുണ്ട് (സ്ട്രോമാത്ത, 2,13,56-57,4). ഹെർമാസും ഇപ്രകാരം അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരുന്നു (മുകളിൽ പേജ് 43 കാണുക). എന്നാൽ മനഃപൂർവ്വം ദൈവത്തിൽനിന്നു അകന്നു മാറുകയും അനുതാപത്തിലേക്കു വരാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവർക്ക് മോചനത്തിനു സാധ്യതയില്ല.

വിവാഹവും കന്യാത്വവും

വിവാഹത്തെ താറടിച്ചു കാണിക്കുന്ന ഗ്നോസ്റ്റിക് ചിന്താഗതിയെ ക്ലെമന്റ് ശക്തിയായി അപലപിക്കുന്നു. വിവാഹമേ പാടില്ല എന്നു പഠിപ്പിച്ച പാഷണ്ഡികൾക്കെതിരേ വിവാഹത്തിന്റെ ഔന്നത്യം അദ്ദേഹം ഉയർത്തിക്കാട്ടി. രാജ്യത്തിന്റെ ശ്രേയസ്സും ലോകപുരോഗതിയും സന്താനലാഭവും പരഗണിക്കുമ്പോൾ എല്ലാവരും വിവാഹം കഴിക്കണമെന്നാണു ക്ലെമന്റ് പറയുന്നത്. രാജ്യസ്നേഹികളായ എല്ലാവരുടെയും കടമയാണ് കുഞ്ഞുങ്ങളെ ജനിപ്പിക്കുക എന്നുള്ളത്. സ്രഷ്ടാവിന്റെ സൃഷ്ടികർമ്മത്തിൽ പങ്കെടുക്കുന്ന ഈ കർമ്മം ശ്രേഷ്ഠമാണ് (ഗുരു, 2,10,83.2). സന്താങ്ങളെ ജനിപ്പിക്കുക മാത്രമല്ല, പരസ്പരസ്നേഹവും പരസ്പരസഹായവും വിവാഹത്തിന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങളാണ്. ഒരിടത്ത് ക്ലെമന്റ് പറയുന്നു: 'രണ്ടോ മൂന്നോ പേർ ക്രിസ്തുവിന്റെ നാമത്തിൽ ഒന്നിച്ചുകൂടുമ്പോൾ അവരുടെ മധ്യേ താനുണ്ട്' എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു ആരെപ്പറ്റിയാണ്? പുരുഷനും സ്ത്രീയും ശിശുവും അല്ലേ അവർ? കാരണം പുരുഷനേയും സ്ത്രീയേയും യോജിപ്പിച്ചതു ദൈവമാണ് (സ്ട്രോമാത്ത, 3,10.68). ലൈംഗികബന്ധത്തേക്കാൾ ഉപരിസ്ഥമായൊരു തലത്തിലത്രേ ക്ലെമന്റ് വിവാഹത്തെ കാണുന്നത്. ആത്മീയവും മതപരവുമായ ഒരു ഐക്യമാണത്. 'വിവാഹജീവിതം തികച്ചും പരിപാവനമാണ്' എന്ന് ക്ലെമന്റ് സാക്ഷിക്കുന്നു (3,12,84). മരണംപോലും പുരുഷനെയും സ്ത്രീയേയും പൂർണമായി വേർതിരിക്കുന്നില്ല. അക്കാരണത്താൽ രണ്ടാം വിവാഹത്തിനു ക്ലെമന്റ് അനുവാദം നൽകുന്നില്ല (3,12,82).

വിവാഹത്തെപ്പറ്റി ഇത്ര ഉന്നതമായ ചിന്തകൾ പുലർത്തിയിരുന്നെങ്കിലും 'കർത്താവിനോടുള്ള സ്നേഹം നിമിത്തം' ക്ലെമന്റ് അവിവാഹിതനായി ജീവിച്ചു (3,7,59). 'നാം കന്യാത്വത്തെയും ദൈവം അതു നൽകിയവരെയും പുകഴ്ത്തുന്നു' എന്നു അദ്ദേഹം ഇടയ്ക്കിടെ പറയാറുണ്ടായിരുന്നു (3,1,4). കർത്തൃശുശ്രൂഷയ്ക്കുവേണ്ടി

ഏകനായി കഴിയുന്നയാൾ തീർച്ചയായും സ്വർഗീയ മഹത്ത്വം പ്രാപിക്കും (3,12.82). എന്നാൽ വിവാഹജീവിതം നയിക്കുന്നയാളെയും ഏകനായി ജീവിക്കുന്നയാളെയും തമ്മിൽ താരതമ്യപ്പെടുത്തുമ്പോൾ വിവാഹിതൻതന്നെയാണു ശ്രേഷ്ഠൻ എന്ന ചിന്തയാണ് അദ്ദേഹത്തിനുള്ളത് (7,12,70).

3. ഒരിജൻ (+253)

ഒരിജൻ ക്രൈസ്തവ മാതാപിതാക്കളിൽനിന്ന് അലക്സാണ്ഡ്രിയായിൽ പിറന്നു. കുടുംബത്തിലെ മൂത്ത സന്താനമായിരുന്ന ഒരിജന് ബൈബിളിലും ശാസ്ത്രവിഷയങ്ങളിലും ശിക്ഷണം ലഭിക്കുന്നതിൽ പിതാവായ ലെയോണിദാസ് ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു. സെവേരൂസിന്റെ മതമർദ്ദനത്തിൽ (202-ൽ) ലെയോണിദാസ് രക്തസാക്ഷിയായി. പിതാവിനെപ്പോലെ രക്തസാക്ഷിയാകാൻ ഒരിജനും വെമ്പൽപൂണ്ടു. എന്നാൽ ഒരിജന്റെ അമ്മ തടഞ്ഞുകളഞ്ഞു. സർക്കാർ അവരുടെ വസ്തുവകകൾ കണ്ടുകെട്ടി. പിന്നീട് അധ്യാപനവൃത്തി വഴി കുടുംബം പുലർത്തി; പതിനെട്ടാം വയസ്സിൽ അദ്ദേഹം അലക്സാണ്ഡ്രിയൻ വിദ്യാപാഠശാലയുടെ പ്രധാനാധ്യാപകനായി.

അലക്സാണ്ഡ്രിയൻ കലാലയം കീർത്തിയുടെ പാരമ്യത്തിലെത്തിയത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലത്താണ്. ക്ലെമെന്റിന്റെ പിൻഗാമിയായി അദ്ദേഹം കലാലയത്തിന്റെ ചുമതല ഏറ്റെടുത്തു. വളരെക്കാലം അവിടെ നേതൃത്വം നൽകി. പ്രഗത്ഭനായൊരധ്യാപകൻ, ആദിമസഭയിലെ പ്രശസ്തനായൊരു പണ്ഡിതൻ, കറ തീർന്ന വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ ഉടമ, ഒരു വിശ്വവിജ്ഞാനകോശം, ലോകം കണ്ടിട്ടുള്ള ബുദ്ധിരാക്ഷസന്മാരിൽ ഒരുവൻ- ഇതൊക്കെയായിരുന്നു ഒരിജൻ. എവുസേബിയസ് തന്റെ സഭാചരിത്രം ആറാം പുസ്തകത്തിന്റെ അധികപങ്കും ഒരിജനുവേണ്ടി നീക്കിവച്ചു. അത്ഭുതപ്രവർത്തകനായ വി. ഗ്രിഗോറിയസ് പലസ്തീനയിലെ കലാലയത്തിൽനിന്ന് വേർപിരിഞ്ഞ അവസരം ചെയ്ത പ്രസംഗത്തിൽ നിന്ന് അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി വളരെയധികം നമുക്കു ഗ്രഹിക്കാനാവും.

എവുസേബിയസിന് ഒരിജനെ വലിയ മതിപ്പായിരുന്നു. "അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാക്കുപോലെയായിരുന്നു ജീവിതവും; ജീവിതം പോലെ വാക്കും. ഇക്കാരണത്താൽ ദിവ്യശക്തിയുടെ സഹകരണത്തോടെ അനേകരെ തന്റെ തീക്ഷണതയിൽ അദ്ദേഹം പങ്കുകാരനാക്കി" (സഭാ, 6,3,7). അവനെ 'ഉരുക്കു മനുഷ്യൻ' എന്നാണ് എവുസേബിയസ് വിളിക്കുന്നത്: 'ഏറ്റവും താത്വികമായ രീതിയിലത്രേ അദ്ദേഹം

ജീവിച്ചിരുന്നത്. ചിലപ്പോൾ ഉപവാസത്തിൽ ആയിരിക്കാം അദ്ദേഹം സ്വയം പരിശീലിപ്പിക്കുന്നത്; മറ്റുചിലപ്പോൾ ജാഗരണത്തിലായിരിക്കാം. അദ്ദേഹം തറയിലല്ലാതെ ഒരിക്കലും കട്ടിലിൽ കിടന്നിട്ടില്ല. രണ്ടു വസ്ത്രങ്ങളോ രണ്ടുജോഡി ചെരിപ്പുകളോ പാടില്ല, ഭാവിയെപ്പറ്റിയുള്ള ചിന്തയാൽ ആകുലചിത്തനാകേണ്ട എന്നു തുടങ്ങിയ കർതൃപ്രബോധനങ്ങൾ ശരിയായി പാലിക്കണമെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് നിഷ്കർഷയുണ്ടായിരുന്നു' (6,3,9 -10).

അധ്യാപകൻ എന്ന നിലയിൽ ഒരിജന്റെ ജീവിതത്തെ രണ്ടായി തിരിക്കാം: ഒന്നാം ഭാഗം അലക്സാണ്ഡ്രിയായിൽ (230-231); രണ്ടാം ഭാഗം കേസറിയായിൽ (231-253). കീർത്തിയിൽനിന്നു പ്രശസ്തിയിലേക്കും, പ്രശസ്തിയിൽനിന്നു പെരുമയിലേക്കും, പെരുമയിൽനിന്നു ഉന്നതിയിലേക്കുമുള്ള കുതിച്ചുകയറ്റമായിരുന്നു അത്. ഗ്രീക്ക് തത്വചിന്ത, താത്വിക ദൈവശാസ്ത്രം, ഡയലെറ്റിക്സ്, ഫിസിക്സ്, കണക്ക്, ഭൂമിശാസ്ത്രം, വാനശാസ്ത്രം എന്നിവയുടെ പ്രാരംഭപാഠങ്ങളായിരുന്നു അദ്ദേഹം ആദ്യം പഠിപ്പിച്ചിരുന്നത്. എന്നാൽ കുറേക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ പ്രാരംഭപാഠങ്ങളെല്ലാം ശിഷ്യനായ ഹെറാക്ലസിനെ ഏല്പിച്ചിട്ട്, കുറേക്കൂടി ഗൗരവമേറിയ വിഷയങ്ങൾ അദ്ദേഹം കൈകാര്യം ചെയ്തു. തന്റെ തിരക്കേറിയ ജീവിതത്തിനിടയിലും നെയോപ്ലറ്റോണിക് താത്വികനായ അമ്മോണിയൂസ് സാക്കാസിന്റെ പ്രസംഗങ്ങൾ കേൾക്കാൻ അദ്ദേഹം പതിവായി പൊയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നു എന്നു പറയപ്പെടുന്നു.

ഒരിജൻ അനേകം യാത്രകൾ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. 'അതിപ്രാചീനമായ റോമാസഭയെ കാണാൻ' 212-ൽ അദ്ദേഹം റോമിലേക്കു പോയി (സഭാ. 6,14,10). ഇതു സെഫറീനൂസ് പാപ്പായുടെ കാലത്താണ്. അവിടെവച്ച് ഹിപ്പോളിറ്റസിനെ കാണാനും പരിചയപ്പെടാനും സാധിച്ചു. 215-ൽ അദ്ദേഹത്തെ നാം അറേബ്യയിൽ കാണുന്നു. പിന്നൊരിക്കൽ അന്ത്യോക്യയിലെ രാജസദസിൽ രാജമാതാവ് ജൂലിയാ മാമെയായോടു പ്രസംഗിക്കുന്നതായി കാണുന്നു.

കരക്കള്ള ചക്രവർത്തി 216-ൽ മതപീഡനം നടത്തിയപ്പോൾ പലസ്തീനായിലേക്കു പോകാൻ ഒരിജൻ തീരുമാനിച്ചു. കേസറിയാ, ജറുസലേം, മറ്റു പലസ്തീനിയൻ നഗരങ്ങൾ എന്നിവിടങ്ങളിലെ മെത്രാന്മാർ അദ്ദേഹത്തെ പ്രസംഗിക്കാൻ ക്ഷണിച്ചു. അദ്ദേഹം പ്രസംഗങ്ങൾ നടത്തി. ഒരു വൈദികൻ അല്ലാതിരിക്കെ മെത്രാന്മാരുടെ സന്നിധിയിൽ പ്രസംഗിച്ചതിനെ അലക്സാണ്ഡ്രിയൻ മെത്രാൻ ദെമെത്രിയൂസ് എതിർത്തു. ഒരിജനെ ഉടനെ തിരികെ വിളിച്ചു. അദ്ദേഹം അത് അനുസരിക്കുകയും ചെയ്തു. 15 വർഷ

ങ്ങൾക്കുശേഷം ഗ്രീസിലേക്ക് പോയവഴി കേസറിയായിൽവച്ച് ജറുസലേം മെത്രാൻ അലക്സാണ്ടറും കേസറിയാ മെത്രാൻ തെയോക്റ്റിറ്റസും ചേർന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് വൈദികപട്ടം നല്കി. ഇത് ദെമെത്രിയൂസിനെ രോഷാകുലനാക്കി. കാരണം, ഒരിജൻ 202/3-ൽ മത്തായി 19:12-നെ വാച്യാർത്ഥത്തിലെടുത്ത് സ്വയം ഷണ്ഡനാക്കിയിരുന്നു. അപ്രകാരമുള്ളയാളിന് സഭാനിയമം അനുസരിച്ച് പട്ടം നല്കാൻ പാടില്ലെന്നു ദെമെത്രിയൂസ് വാദിച്ചു. ഒരിജന്റെ പ്രശസ്തി കണ്ട് മെത്രാൻ മാനുഷിക ബലഹീനതകൾക്ക് കീഴ്പ്പെട്ടു പോകുകയാണ് ചെയ്തത് (എവു.സഭാ. 6,8,4). ദെമെത്രിയൂസ് ഒരു സിനഡ് വിളിച്ചുകൂട്ടി അദ്ദേഹത്തെ അലക്സാണ്ഡ്രിയൻ സഭയിൽനിന്നു പുറത്താക്കി. മറ്റൊരു സിനഡ് (231) അദ്ദേഹത്തിന്റെ പട്ടവും എടുത്തു കളഞ്ഞു. ഉടനെ ഒരിജൻ അവിടം വിട്ടുപോയി. ദെമെത്രിയൂസ് മരിച്ചപ്പോൾ (232) ഒരിജൻ അലക്സാണ്ഡ്രിയായിലെത്തി. എന്നാൽ ശിഷ്യനും പിൻഗാമിയുമായ ഹെരെക്ലസ് മുടക്കാവർത്തിച്ചു.

ഇനിയും ജീവിതത്തിന്റെ രണ്ടാം ഭാഗത്തേക്കു കടക്കാം: ഒരിജൻ അലക്സാണ്ഡ്രിയാ വിട്ടു കേസറിയായിലെത്തി. അവിടുത്തെ മെത്രാൻ അലക്സാണ്ഡ്രിയൻ മുടക്കുകൾ അവഗണിച്ച് ഒരിജനെ സ്വീകരിച്ചു. ഒരു വിദ്യാപാഠശാല തുടങ്ങാൻ അനുവദിച്ചു. അവിടെ 20 വർഷം അദ്ദേഹം അധ്യാപകനായിരുന്നു. ഈ പാഠശാലയിൽവച്ചാണ് അത്ഭുതപ്രവർത്തകനായ ഗ്രിഗറിയോസ് ഒരിജനെ സ്തുതിച്ച് പ്രസംഗിച്ചത്. അലക്സാണ്ഡ്രിയൻ വിദ്യാപീഠംപോലെ ഇതും പ്രശസ്തിയിലേക്ക് ഉയർന്നു. അറേബ്യയിൽ ഉടലെടുത്ത അബദ്ധോപദേശകരെ മാനസാന്തരപ്പെടുത്താൻ 244-ൽ അദ്ദേഹം അവിടേക്കു പോയി (എവു.സഭാ. 6.33). ടയറിൽവച്ച് 69-ാം വയസിൽ (253-ൽ) മതപീഡനം സഹിച്ച് അദ്ദേഹം മരിച്ചു.

ക്രിസ്തുവിനുവേണ്ടി അദ്ദേഹം സഹിച്ച പീഡനങ്ങളെപ്പറ്റി എവുസേബിയസ് വിവരിക്കുന്നു (സഭാ 6:39,5). ജീവിതകാലത്തും മരണശേഷവും അദ്ദേഹം വിരുദ്ധതയുടെ അടയാളമായിരുന്നു. ഈ കാര്യത്തിൽ അദ്ദേഹം ക്രൂശിതനെ പൂർണമായി അനുകരിച്ചു. ഇത്രയും സ്നേഹിതരും ശത്രുക്കളും ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരാളും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. എപ്പോഴും സത്യവിശ്വാസിയായിരിക്കണം എന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ തീവ്രാഭിലാഷം. 'സഭാപരവും ശ്ലൈഹികവുമായ പാരമ്പര്യത്തിൽനിന്ന് വ്യത്യാസമില്ലാത്തതു മാത്രമേ സത്യമായി അംഗീകരിക്കാവൂ' എന്ന് അദ്ദേഹം തന്റെ പ്രധാന കൃതിയുടെ ആമുഖത്തിൽ പറയുന്നു (ആദ്യതത്വങ്ങൾ, ആമുഖം, 2). അതനുസരിച്ചു ജീവിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു; സ്വന്തരക്തംകൊണ്ട് അതുറപ്പിക്കാൻ അദ്ദേ

ഹത്തിന് കഴിഞ്ഞു.

ക്ലെമന്റിന് ഗ്രീക്കു തത്വചിന്തയോട് ഉണ്ടായിരുന്നത്ര ആഭിമുഖ്യം ഒരിജനില്ലായിരുന്നു. ഗ്രീക്കുതത്വചിന്ത ക്രിസ്തുവിലേക്കുള്ള വഴി കാട്ടിയാണെന്നും അദ്ദേഹം ഏറ്റുപാടിയില്ല: 'തത്വശാസ്ത്രം പ്രാരംഭപഠനംമാത്രം; വി. ഗ്രന്ഥപഠനമത്രേ പ്രധാനം. എന്നാൽ പ്ലറ്റോണിക് തത്വചിന്തയെ സ്നേഹിച്ച ഒരിജൻ അതിന്റെ സ്വാധീനം ദൈവശാസ്ത്രത്തിലേക്കു കടത്തിവിട്ടു. ഒരിജൻ മരിച്ചയുടനെ തർക്കങ്ങളുയർന്നു. 300,400,550 എന്നീ വർഷങ്ങളിൽ വലിയ വാഗ്വാദങ്ങളുണ്ടായി. ആദ്യം ഫിലിപ്പിയയിലെ മെത്തോടിയനും അലക്സാണ്ഡ്രിയായിലെ പീറ്ററും ഒരിജനെ എതിർത്തു. അന്നു കേസറിയായിലെ പംഫീലസ് ഒരിജന്റെ വക്താവായിരുന്നു. 400-ൽ സലാമിസിന്റെ എപ്പിഫാനിയസും അലക്സാണ്ഡ്രിയായിലെ തെയോഫിലസും എതിർത്തു.

കൃതികൾ

ഒരിജന്റെ മരണശേഷം ഉടലെടുത്ത കോലാഹലങ്ങൾ അനേകം കൃതികൾ നശിക്കാനിടയാക്കി. ശേഷിച്ചവ പലതും ലത്തീൻ വിവർത്തനങ്ങളിൽ മാത്രമേ കിട്ടിയിട്ടുള്ളൂ. എവുസേബിയസ് ഒരു സമ്പൂർണ പട്ടിക തയാറാക്കിയെങ്കിലും അതുകണ്ടെടുത്തിട്ടില്ല. ഈ പട്ടിക ഉപയോഗിച്ച് ജറോം പറയുന്നത് ഒരിജൻ 2000 കൃതികൾ എഴുതിയിട്ടുണ്ടെന്നാണ് (റൂഫീനിയസിനെതിരെ, 2,22) മൊത്തം 6000-ഓളം വരുമെന്നാണ് എപ്പിഫാനിയസ് പറയുന്നത് (പാഷ. 64,63). പൗളാ എന്ന ശിഷ്യയ്ക്ക് ജറോം അയച്ച കത്തിൽനിന്ന് 800 കൃതികളുടെ പേരുകൾ നമുക്കറിയാം (ലേഖനം 33). ഒരിജനെ സഹായിക്കാൻ പണക്കാരനായ പല സ്നേഹിതരും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഒരേസമയം ഏഴിലേറെ ചുരുക്കെഴുത്തുകാർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുത്ത് ഉണ്ടായിരുന്നു. ചുരുക്കി എഴുതുന്നവരും, പകർത്തി എഴുതുന്നവരുമായി അനേകം സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ അദ്ദേഹത്തിന് ഉണ്ടായിരുന്നു (എവു.സഭാ. 6,23,12). അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളെ അഞ്ചായി തിരിക്കാം:

1. ഹെക്സപ്ലാ. 2. ഭാഷാകൃതികൾ. 3. വിശ്വാസസമർത്ഥന കൃതികൾ. 4. താത്വിക കൃതികൾ. 5. പ്രായോഗിക കൃതികൾ.

(1) ഹെക്സപ്ലാ

ഗ്രീക്കു പഴയനിയമത്തിന് ഒരു വിമർശന പതിപ്പ് (ക്രിട്ടിക്കൽ ടെക്സ്റ്റ്) ഉണ്ടാക്കാൻ ആദ്യമായി പരിശ്രമിച്ചത് ഒരിജിനാണ്. 'ഹെക്സപ്ലാ' എന്നാണ് കൃതിയുടെ പേര്. അദ്ദേഹം തന്റെ ജീവിതം

മുഴുവൻ ഇതിനായി ചിലവഴിച്ചു. അത്ര ബൃഹത്തായ ജോലിയായിരുന്നത്. ആറ് സമാന്തര കോളങ്ങളുണ്ടാക്കി: ഹീബ്രു ടെക്സ്റ്റ് ഹീബ്രൂ അക്ഷരത്തിൽ, ഹീബ്രൂടെക്സ്റ്റ് ഗ്രീക്കക്ഷരത്തിൽ, യൂദനായ അക്വിലായുടെ ഗ്രീക്കുവിവർത്തനം, മറ്റൊരു യൂദനായ സിമ്മാക്കുസിന്റെ ഗ്രീക്കുവിവർത്തനം, സെപ്ത്വജിന്ത് വിവർത്തനം, യൂദനായ തിയഡോഷ്യന്റെ ഗ്രീക്കുവിവർത്തനം എന്നിങ്ങനെ ആറു കോളങ്ങളിൽ നിരത്തിയെഴുതി. സെപ്ത്വജിന്തിന്റെ ക്രിട്ടിക്കൽ ടെക്സ്റ്റ് നിർണയിക്കാൻ വേണ്ടിയായിരുന്നത്. അഞ്ചാം കോളത്തിലാണ് 'ക്രിട്ടിക്കൽ ടെക്സ്റ്റ്' നിർണയിച്ചത്. അതായത് 'സെപ്ത്വജിന്തിൽ' ഹീബ്രുമൂലവുമായുള്ള ബന്ധം, വ്യത്യാസം എന്നിവയെല്ലാം അതിൽ രേഖപ്പെടുത്തി. + (ഒബേലുസ്) കൂട്ടിച്ചേർക്കലിനെ കുറിക്കുന്നു. * മറ്റു പതിപ്പുകളിൽനിന്ന് (കൂടുതലും തിയഡോഷ്യന്റെ പതിപ്പിൽനിന്ന്) എടുത്ത് സെപ്ത്വജിന്തിലെ കുറവു നികത്തുന്നതിനെ കുറിക്കുന്നു. തത്തുല്യമായ ഹീബ്രൂമൂലം ഇല്ലാത്ത ഭാഗങ്ങൾക്കു ഗ്രീക്കു മാത്രമുള്ള ടെട്രപ്ലായും (മൂന്നുകോളം), ചില സങ്കീർത്തനങ്ങൾക്കു കൂടുതൽ കോളങ്ങളുള്ള 'എന്നെയപ്ലായും' (ഒൻപതു കോളം) അദ്ദേഹം തയാറാക്കി. ഈ ബൃഹത്തായ കൃതിയുടെ ചില ഭാഗങ്ങൾ മാത്രമേ കിട്ടിയിട്ടുള്ളൂ. പഴയനിയമത്തിനു മുഴുവൻ ക്രിട്ടിക്കൽ ടെക്സ്റ്റ് ഉണ്ടാക്കിയോ എന്ന് ചിലർ സംശയിക്കുന്നു. വളരെക്കാലം ഈ കൃതി കേസറിയായിലെ ഗ്രന്ഥശേഖരത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു.

(2) ഭാഷാകൃതികൾ

ഒരിജൻ വി. ഗ്രന്ഥത്തിന് മൂന്നുതരം ഭാഷ്യങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കി: 1. സ്കോളിയ. 2. ഹൊമിലിയ. 3. തോമോയ്.

1. സ്കോളിയാ: ബൈബിളിലെ വളരെ പ്രയാസമുള്ള ഭാഗങ്ങളുടെ ചുരുങ്ങിയ വിശദീകരണമാണ് സ്കോളിയാ. അത്തരം ധാരാളം സ്കോളിയാകൾ അദ്ദേഹം എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. പുറപ്പാട്, ലേവ്യ, ഏശയ്യാ, സങ്കീ. 1-15, സഭാപ്രസംഗകൻ യോഹന്നാന്റെ സുവിശേഷം എന്നിവയ്ക്ക് സ്കോളിയാ എഴുതിയിരുന്നു (ജറോം, ലേഖനം,33).

2. ഹൊമിലിയാ: ചില അധ്യാങ്ങളേയോ, വാക്യങ്ങളേയോ സംബന്ധിച്ച് ആരാധനക്രമത്തിനിടയിൽ ചെയ്ത പ്രസംഗങ്ങളാണിവ; മിക്കവാറും സുവിശേഷ വായനയ്ക്കു ശേഷമുള്ള പ്രസംഗങ്ങൾ. അത്തരം 574 ഹൊമിലികളിൽ ഗ്രീക്കു മൂലത്തിൽ 20 എണ്ണമേ കിട്ടിയിട്ടുള്ളൂ. 388 എണ്ണത്തിനു ലത്തീൻ വിവർത്തനം പോലുമില്ല. ഒരിജൻ എല്ലാ ബുധനാഴ്ചയും വെള്ളിയാഴ്ചയും പ്രസംഗിച്ചിരുന്നെന്ന്

സൊക്രട്ടസ് പറയുന്നു, (സഭാ. 5,22). ഒരിജൻ മിക്കവാറും എല്ലാദിവസവും പ്രസംഗിച്ചിരുന്നെന്ന് പംഫീലസ് പറയുന്നു. ഹോമിലികൾ സാധാരണക്കാരെ ഉദ്ദേശിച്ചാണ്. അവയ്ക്ക് സംസാരശൈലിയാണ്.

3. തോമോയ്: ശാസ്ത്രീയപ്രതിപാദനങ്ങളാണ് തോമോയ്. ശബ്ദശാസ്ത്രം സംബന്ധിച്ചും മൂലപാഠത്തെ സംബന്ധിച്ചും നിരുക്തി സംബന്ധിച്ചുമുള്ള വിശദീകരണങ്ങളും, ചരിത്രപരവും ദൈവശാസ്ത്രപരവും താത്വികവുമായ വ്യാഖ്യാനങ്ങളും ഇതിൽപ്പെടുന്നു. അല്ലെഗോറിക്കൽ രീതി ഉപയോഗിച്ച് ആന്തരികാർത്ഥത്തിന് തീരെ പ്രസക്തിയില്ലെന്നു പറയാനാവില്ല. എന്നാൽ ഇത്തരം ഭാഷ്യങ്ങളിൽ ഒന്നുപോലും പൂർണമായി കിട്ടിയിട്ടില്ല. മത്തായിയുടെ സുവിശേഷത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനം, യോഹന്നാന്റെ സുവിശേഷത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനം, ലൂക്കാഭാഷ്യം, റോമാലേഖനഭാഷ്യം എന്നിവയുടെ കുറേഭാഗങ്ങൾ കിട്ടിയിട്ടുണ്ട്. ഉത്തമഗീതത്തിന് ഒരിജൻ ചമച്ച വ്യാഖ്യാനമത്രേ ഏറ്റവും മനോഹരം എന്നാണ് ജറോമിന്റെ അഭിപ്രായം. ഉൽപത്തി പുസ്തകത്തിന് 13 ഗ്രന്ഥങ്ങളിലായും ഏശയ്യായ്ക്ക് 30 ഗ്രന്ഥങ്ങളിലായും അദ്ദേഹം ഭാഷ്യങ്ങൾ എഴുതി (സഭാ. 6,24,2). 291 ഭാഷ്യങ്ങളിൽ 275-ഉം ഗ്രീക്കിൽ നഷ്ടപ്പെട്ടു. വളരെക്കുറച്ച് കൃതികളുടെ ലത്തീൻ വിവർത്തനങ്ങളുണ്ട്. (ഒരിജന്റെ മൂന്നു ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ മലയാളവിവർത്തനത്തിന്: ജി. ചേടിയത്ത്, ഉത്തമഗീതഭാഷ്യം, കോട്ടയം,1986; യോഹന്നാന്റെ സുവിശേഷം-ഒരിജന്റെ ഭാഷ്യം, തിരുവനന്തപുരം, 2005; ഒരിൻ-ലൂക്കാഭാഷ്യം, തിരുവനന്തപുരം, 2005).

(3) വിശ്വാസസമർത്ഥന കൃതികൾ

ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട അപ്പോളജെറ്റിക്കൽ കൃതി ചെൽസൂസിനെതിരേ (കത്ത കെൽസു-കോന്ത്രാ ചെൽസും) എന്ന കൃതിയാണ്. ചെൽസൂസിന്റെ 'സത്യവചനം' (അലേഥേസ് ലോഗോസ്) എന്ന കൃതിയുടെ ഖണ്ഡനമാണിത്. എട്ടു പുസ്തകങ്ങളായിട്ടാണ് അദ്ദേഹമിത് പ്രസിദ്ധീകരിച്ചത്. ചെൽസിയൂസ് ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കെതിരേ 178-ൽ എഴുതിയ കൃതി ലഭിച്ചിട്ടില്ല. എന്നാൽ ഒരിജന്റെ കൃതിയിൽ നാലിൽ മൂന്നു ഭാഗവും ചെൽസിയൂസിന്റെ കൃതിയിൽനിന്നുള്ള ഉദ്ധരണികളാണ്: സഭയിൽനിന്ന് ആളുകളെ പേഗനിസത്തിലേക്ക് തിരികെ കൊണ്ടുപോകാൻ ചെൽസിയൂസ് പരിശ്രമിച്ചു. അയാൾ സഭയെപ്പറ്റി കുറെയൊക്കെ പഠിച്ചു; അതിനുശേഷം വി. ഗ്രന്ഥവും ഗ്നോസ്റ്റിസവും പഠിച്ചു; പിന്നീട് യൂദമതത്തെയും ക്രിസ്തുമതത്തെയും തകർത്തു തരിപ്പണമാക്കുന്നതിന് പ്ലറ്റോണിക് താത്വികന്റെ

വേഷമണിഞ്ഞ് രംഗപ്രവേശം ചെയ്യുന്നു. ഗ്രീക്കു തത്വചിന്തയും ഗ്രീക്ക് ആരാധനാരീതിയുമാണ് ക്രിസ്ത്യാനികളുടേതിനേക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠമെന്ന് പറഞ്ഞുകൊണ്ട് അയാൾ സഭയെ ആക്രമിക്കുന്നു.

എന്നാൽ ആ ഗ്രന്ഥം ശ്രോതാക്കളിൽ ഒരു പ്രതികരണവും ഉണ്ടാക്കിയില്ല. ഒരിജൻതന്നെ ഇതേപ്പറ്റി കേൾക്കാനിടയായത് തന്റെ സ്നേഹിതനായ അംബ്രോസ് പറഞ്ഞപ്പോഴാണ്. ആദ്യം ഒരിജൻ മറുപടി എഴുതാൻ മടിച്ചു. 'നമ്മുടെ രക്ഷകനും കർത്താവുമായ യേശുക്രിസ്തുവിനെതിരേ കള്ളസാക്ഷികൾ രംഗത്തു വന്നപ്പോൾ അവിടുന്ന് മൗനമായി നിന്നതേയുള്ളൂ. അടിസ്ഥാനരഹിതമായ ആരോപണങ്ങൾ ഉന്നയിക്കപ്പെട്ടപ്പോഴും അവിടുന്ന് മറുപടി പറഞ്ഞിട്ടില്ല. യഹൂദരുടെ ഇടയിലെ തന്റെ ജീവിതം ശ്രേഷ്ഠമായ മറുപടിയായിരുന്നു. പിന്നെന്തിനു സുഹൃത്തെ, നീ എന്നെ നിർബന്ധിക്കുന്നു? എന്നാണ് ഒരിജൻ ചോദിക്കുന്നത് (ചെൽസിയൂസിനെതിരെ, ആമുഖം, 1). ഏതായാലും മറുപടിയെഴുതാൻ ഒരിജൻ പിന്നീട് നിർബന്ധിതനായി. 'വിശ്വാസത്തിൽ ശിശുക്കളായവരെ ഉദ്ദേശിച്ച്, അവർ ഇളകിപ്പോകാതിരിക്കാനാണ് ഇതെഴുതുന്നത്' എന്ന് പ്രസ്താവിച്ചുകൊണ്ട് ചെൽസിയൂസിനെതിരേ തൂലികയെടുത്തു. ആ തൂലികയിൽനിന്ന് മഷി കുടുകുടെ ചാടി. ആ മഷിയിൽ ചെൽസിയൂസിന്റെ സത്യവചനം നനഞ്ഞലിഞ്ഞുപോയി (എവു.സഭാ.6, 36.1).

(4) താത്വിക കൃതികൾ

1. ആദ്യതത്വങ്ങൾ. 2. ഹെറാക്ലിദെസുമായുള്ള ചർച്ച. 3. ഉയിർപ്പിനെക്കുറിച്ച്. 4. കയറ്റുപായ് (സ്ട്രോമാറ്റ).

(5) പ്രായോഗിക കൃതികൾ

1 . പ്രാർത്ഥനയെക്കുറിച്ച്. 2. രക്തസാക്ഷികളോടുള്ള ഉപദേശം. 3. പെസഹായെക്കുറിച്ച്. 4. കത്തുകൾ.

4. വി. ജോൺ ക്രിസോസ്തോം

നാല് വലിയ സഭാപിതാക്കന്മാരിൽ ഒരാളും മൂന്ന് എക്യൂമിനിക്കൽ പിതാക്കന്മാരിൽ ഒരാളുമാണ് അന്ത്യോക്യൻ സഭയിൽപ്പെട്ട വി. ജോൺ ക്രിസോസ്തോം. പല്ലാഡിയസ് 415-ൽ എഴുതിയ ജീവചരിത്രം മുതൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിരവധി ജീവചരിത്രങ്ങൾ എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അന്ത്യോക്യയ്ക്കടുത്ത് 344-നും 354 നും ഇടയ്ക്ക് കുലീനരും ധനികരുമായ മാതാപിതാക്കളിൽനിന്ന് ജോൺ ജനിച്ചു. പ്രാഥമിക വിദ്യാഭ്യാസം മാതാവായ അന്തോസായിൽ നിന്ന് ലഭിച്ചു. ശിശുവായിരുന്നപ്പോഴേ പിതാവ് മരിച്ചു. അന്ന് അൻതൂസായ്ക്ക് വെറും ഇരുപതു വയസ്സേ പ്രായമുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അൻഡ്രഗാത്തിയൂസിന്റെ കീഴിൽ തത്വശാസ്ത്രവും സോഫിസ്റ്റ് ലിബാനിയൂസിന്റെ കീഴിൽ പ്രഭാഷണകലയും അഭ്യസിച്ചു. ഗുരുക്കന്മാരുടെ വാചക കസർത്തുകൾ അദ്ദേഹം ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. ബുദ്ധിമാനായ ഈ മനുഷ്യൻ ദൈവികജ്ഞാനത്തിൽ ആനന്ദം കണ്ടെത്തിയെന്ന് പല്ലാഡിയസ് പറയുന്നു. അന്നത്തെ അന്ത്യോക്യൻ മെത്രാൻ മെലേസ്യൂസ്, ജോണിനെ ശ്രദ്ധിക്കുകയും സ്വഭാവശ്രേഷ്ഠതയിൽ സന്തുഷ്ടനാകുകയും ചെയ്തു. തന്റെ കൂടെ താമസിക്കാൻ മെത്രാൻ അദ്ദേഹത്തെ അനുവദിച്ചു. പ്രവാചക ദൃഷ്ടിയാൽ ഈ ആളുടെ ഭാവി അദ്ദേഹം ദർശിച്ചു. തുടർന്ന് ജോൺ മാമോദീസാ സ്വീകരിക്കുകയും മൂന്നു വർഷത്തെ സേവനത്തിനു ശേഷം വായനക്കാരൻ എന്ന നിരയിലേക്ക് ഉയർത്തപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ഈ കാലത്ത് ജോണിന്റെ ഗുരു തർസോസിലെ ദിയദോറും സഹപാഠി മൊപ്സുവെസ്ത്യായിലെ തിയഡോറുമായിരുന്നു.

ജോൺ വളരെ തപശ്ചര്യകൾ നിറഞ്ഞ ജീവിതം നയിച്ചു. അദ്ദേഹം തന്റെ ഭവനത്തിൽ നിന്നകന്ന് ഏകാന്ത ജീവിതത്തിന് ആഗ്രഹിച്ചെങ്കിലും, തന്നെ വീണ്ടും ഒരു വിധവയാക്കരുതെന്ന് അമ്മ അപേക്ഷിച്ചതിനാൽ അവളോടൊത്ത് ഭവനത്തിൽ തന്നെ കഴിച്ചുകൂട്ടി. എങ്കിലും അവസാനം സമീപത്തുള്ള മലകളിലേക്ക് തിരിച്ചു. അവിടെ കണ്ട പഴയ ആശ്രമത്തിൽ നാലുവർഷം താമസിച്ച് താപസകർമ്മങ്ങൾ അനുഷ്ഠിച്ചു. പിന്നീട് തനിയെ ഒരു ഗുഹയിൽ രണ്ടു വർഷം പാർത്തു. അവിടെ കൂടുതൽ ജാഗരണത്തിലും പരിത്യാഗത്തിലും ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം സുവിശേഷം പഠിച്ചു. വിശ്രമം കൂടാതെ രണ്ടു വർഷം തപസ്സ് അനുഷ്ഠിച്ചതിനാൽ ആരോഗ്യത്തിനു സാരമായ കേടുപറ്റി. തണുപ്പുകൊണ്ട് കിഡ്നികൾക്ക് തകരാറുമായി.

അന്ത്യോക്യായിൽ തിരിച്ചെത്തിയ ജോണിനെ 381 -ൽ അന്ത്യോക്യൻ മെത്രാൻ മെലേസ്യൂസ് ഡീക്കനാക്കി. 386-ൽ ഫ്ളാവിയൻ അദ്ദേഹത്തെ വൈദികനാക്കി, നഗരത്തിലെ പ്രധാന പള്ളിയിൽ പ്രസംഗകനായി നിയമിച്ചു. 397 വരെ ജോൺ ഈ ദൗത്യം നിറവേറ്റി. ക്രിസ്തീയ സുവിശേഷ പ്രസംഗകരിൽ ഒന്നാമനെന്ന സ്ഥാനം ജനങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിനു നൽകി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വളരെ പ്രശസ്തങ്ങളായ പ്രസംഗങ്ങൾ ഈ കാലഘട്ടത്തിലുള്ളവയാണ്. കോൺസ്റ്റാന്റിനോപ്പിൾ മെത്രാൻ നെക്താരിയൂസ് 397 സെപ്റ്റംബർ 27 ന് മരിച്ചപ്പോൾ ജോണിനെ ചക്രവർത്തി തൽസ്ഥാനത്തേക്കു തെരഞ്ഞെടുത്തു. അതോടെ ജീവിതത്തിലെ ആനന്ദം നിറഞ്ഞ

ഭാഗം അവസാനിച്ചു. മെത്രാൻ സ്ഥാനം സ്വീകരിക്കാൻ വൈമനസ്യം പ്രകടിപ്പിച്ച ജോണിനെ ചക്രവർത്തിയുടെ കൽപ്പനയാൽ ബലപ്രയോഗത്തിലും ചതിവിലുമാണ് കോൺസ്റ്റാന്റിനോപ്പിളിൽ കൊണ്ടുവന്നത്. അലക്സാൺഡ്രിയൻ മെത്രാൻ തെയോഫിലസ് 398 ഫെബ്രുവരി 26– ന് ജോണിനെ മെത്രാനായി വാഴിച്ചു.

കൃതികൾ

വളരെ അധികം കൃതികളുടെ കർത്താവാണ് ജോൺ. അന്ത്യോക്യൻ എഴുത്തുകാരിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളാണ് കൂടുതലായി സംരക്ഷിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. പിൻതലമുറയുടെ സ്നേഹവും അഭിനന്ദനവും ആർജ്ജിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞു. കറതീർന്ന വ്യക്തിത്വവും ആത്മാർത്ഥത നിറഞ്ഞ ജീവിതവും ലൗകിക ദൃഷ്ടിയാൽ അദ്ദേഹത്തെ ദുരന്തത്തിൽ എത്തിച്ചു. എന്നാലത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മഹത്വവും പ്രശസ്തിയും വർദ്ധിപ്പിച്ചു. സ്വതസിദ്ധമായ ഒരു വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ ഉടമയാണദ്ദേഹം. സ്വർണ്ണനാവുകാരൻ എന്നർത്ഥം വരുന്ന 'ക്രിസൊസ്തോമോസ്' (ക്രിസൊസ്തോം) എന്ന സ്ഥാനം പ്രസംഗ ചാതുരി വഴി അദ്ദേഹത്തിനു കിട്ടി. ആറാം നൂറ്റാണ്ടിലാണ് ആദ്യമായി ആ സംജ്ഞ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരോടുകൂടെ ചേർക്കപ്പെട്ടത്. പിന്നെ എന്നും അത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരിന്റെ ഭാഗമായിത്തീർന്നു. കുലീനശൈലി, സ്വതസിദ്ധമായ ചിന്ത, നൈസർഗ്ഗികമായ ചാതുരി എന്നിവ ഒത്തുവന്നപ്പോൾ ജോൺ, ക്രിസൊസ്തോമായിത്തീർന്നു. അന്നും ഇന്നും ജോണിന്റെ പ്രഭാഷണശൈലി സമുന്നതമായി നിൽക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മിക്ക കൃതികളും പ്രസംഗങ്ങളാണ്. ഒരു കാലഘട്ടത്തിന്റെ നാനാവശങ്ങളെയും ഉൾക്കൊള്ളുന്നതാണവ. പ്രശസ്തനായ ജോണിന്റെ പേരിൽ പലരും ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പ്രചരിപ്പിച്ചതിനാൽ, അത്തരം നിരവധി കൃതികൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരിൽ അറിയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

1. ഹോമിലികൾ (പ്രസംഗങ്ങൾ)

ആത്മാക്കളുടെ യഥാർത്ഥ ഭിഷഗ്വരനായിരുന്നു ജോൺ. അവരുടെ രോഗങ്ങൾ വളരെ കൃത്യമായി വിവേചിച്ചറിയാനുള്ള സ്വാഭാവിക കഴിവ് അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. അതേസമയം മനുഷ്യരുടെ ബലഹീനതയെപ്പറ്റി തികച്ചും ബോധവാനുമായിരുന്നു. എന്നാൽ സ്വാർത്ഥത, ധൂർത്ത്, അഹന്ത തുടങ്ങിയവ കാണുമ്പോഴെല്ലാം നിശിതമായി വിമർശിക്കാൻ അദ്ദേഹം മടിച്ചില്ല. ചില പ്രസംഗങ്ങൾ രണ്ടു മണിക്കൂർ വരെ ദീർഘിച്ചിരുന്നു. ജനഹൃദയങ്ങളെ സ്പർശിക്കാനും അവരുടെ ശ്രദ്ധ പിടിച്ചു നിർത്താനും അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാവന അത്ഭു

താവഹമാണ്. ക്രിസ്തീയ ജീവിതം സംബന്ധിച്ചുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ധാരണകൾ ഇന്നും നമ്മുടെ ബഹുമാനവും ആദരവും അർഹിക്കുന്നു.

5. മഹാനായ വി. ബേസിൽ

അലക്സാണ്ഡ്രിയയിൽ ഉടലെടുത്ത ആരിയനിസം ഏഷ്യാമൈനറിലും കോളിളക്കം സൃഷ്ടിച്ചു. എന്നാൽ ഏഷ്യാമൈനറിലെ കപ്പഡോഷ്യൻ സഭയിലെ നെടുംതൂണുകളായി മൂന്നു മഹാപണ്ഡിതന്മാർ ഉയർന്നുവന്ന് ആരിയൻ പാഷണ്ഡതയിൽ നിന്ന് സഭയെ രക്ഷിച്ചു. കപ്പഡോഷ്യൻ പിതാക്കന്മാർ എന്നറിയപ്പെടുന്ന കേസറിയായിലെ മഹാനായ ബേസിൽ (ബസേലിയോസ്), അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹോദരൻ ഗ്രിഗറി നീസാ, സ്നേഹിതനായ ഗ്രിഗറി നസ്യാൻസൻ എന്നിവരാണവർ. അത്തനാസ്യോസിന്റെ ദൈവശാസ്ത്ര ചിന്തയുടെ തുടർച്ചയും വളർച്ചയും പൂർണ്ണതയും ഈ പിതാക്കന്മാരിൽ കാണാൻ കഴിയും. നിഖ്യായിലെ സത്യവിശ്വാസം സ്പഷ്ടമായി വിശദീകരിക്കാനും പഠിപ്പിക്കാനും ശ്രമിച്ചതിൽ ഇവർ വിജയിച്ചു. ഹെല്ലനിസത്തെ ക്രിസ്തുമതത്തിന് ഉപയുക്തമാക്കുന്നതിനും ആരിയൻ പാഷണ്ഡത മൂലമുണ്ടായ പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് പരിഹാരം കാണുന്നതിനും ഈ മൂവരും ചെലുത്തിയ സ്വാധീനം സഭ മുഴുവൻ അലയടിച്ചു. സഭയുടെ പൊതുനന്മയെ ലാക്കാക്കി പ്രവർത്തിച്ച ഇവർ ആത്മസുഹൃത്തുക്കളും കറതീർന്ന വ്യക്തിത്വങ്ങളുടെ ഉടമകളുമായിരുന്നു. ബേസിൽ കർമനിരതൻ എന്നും ഗ്രിഗറി നസ്യാൻസൻ പ്രഭാഷകൻ എന്നും ഗ്രിഗറി നീസാ ചിന്തകൻ എന്നും അറിയപ്പെടുന്നു.

ജീവചരിത്രം

കപ്പഡോഷ്യൻ പിതാക്കന്മാരിൽ മഹാൻ എന്നാണ് ബേസിൽ അറിയപ്പെടുന്നത്. സഭാനേതാവ്, ഉത്തമ സംഘാടകൻ, ക്രിസ്തീയ തത്വസംഹിതയുടെ ഉത്തമ വ്യാഖ്യാതാവ്, സത്യവിശ്വാസ സംരക്ഷണത്തിൽ രണ്ടാം അത്തനാസ്യോസ്, പൗരസ്ത്യ സന്യാസപിതാവ്, ആരാധനക്രമ പരിഷ്കർത്താവ് എന്നീ നിലകളിൽ സഭയ്ക്ക് നൽകിയ സംഭാവനകളാണ് അദ്ദേഹത്തിന് മഹാൻ എന്ന നാമം നേടിക്കൊടുത്തത്.

ബേസിൽ 330–ൽ കപ്പഡോഷ്യയിലെ കേസറിയായിൽ ജനിച്ചു. ക്രിസ്തീയജീവിതത്തിൽ അടിയുറച്ച മാതാപിതാക്കൾ, ഉയർന്ന ജീവിതസാഹചര്യങ്ങൾ, സമ്പത്ത് എന്നിവ അദ്ദേഹത്തിന് നല്ലൊരു

തുടക്കം നൽകി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അപ്പന്റെ പേരും ബേസിൽ എന്നായിരുന്നു. അപ്പൻ നെയോചെസറിയായിൽ പ്രശസ്തനായ ഒരു പ്രഭാഷകായിരുന്നു. അത്ഭുതപ്രവർത്തകനായ വി. ഗ്രിഗോറിയോസിന്റെ ശിഷ്യ വി. മക്രീന ആയിരുന്നു പ്രഭാഷകനായ ബേസിലിന്റെ അമ്മ. അതായത്, മഹാനായ ബേസിലിന്റെ വലിയമ്മ. വി. ബേസിലിന്റെ അമ്മ എമ്മേലിയ ഒരു രക്തസാക്ഷിയുടെ മകളായിരുന്നു. പ്രഭാഷകനായ ബേസിലിനും എമ്മേലിയായ്ക്കും പത്ത് മക്കളുണ്ടായിരുന്നു. അവരിൽ മൂന്നുപേർ മെത്രാന്മാരായി: മഹാനായ ബേസിൽ, ഗ്രിഗറി നീസാ, സെബസ്തയിലെ പീറ്റർ. അവരുടെ ഏറ്റവും മൂത്ത സഹോദരി വി. മക്രീന താപസജീവിതത്തിന്റെ ഉത്തമ മാതൃക ആയിത്തീർന്നു. അങ്ങനെ വിശുദ്ധരുടെ കുടുംബം ആയിരുന്നു ബേസിലിന്റേത്.

ദൈവശാസ്ത്രം

വിവിധ ആരിയൻ വിഭാഗക്കാർക്കെതിരേ ബേസിൽ നിഖ്യാവിശ്വാസം ഉറക്കെ പ്രഖ്യാപിക്കുകയും പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. അത്തനാസ്യോസുമായി അദ്ദേഹത്തെ അടുപ്പിച്ചത് ഇതായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തെ സത്യവിശ്വാസത്തിന്റെ നെടുംതൂണായി ബേസിൽ കണ്ടു. "നിഖ്യാവിശ്വാസപ്രമാണത്തോട് നമുക്കൊന്നും കൂട്ടിച്ചേർക്കാൻ സാധിക്കയില്ല. ചെറിയ കാര്യം പോലും ചേർക്കരുത്. പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ സ്തുതിപ്പു മാത്രമാണ് നാം ചേർത്തത്. അത് നമ്മുടെ പിതാക്കന്മാർ സൂചിപ്പിച്ചതുകൊണ്ട് മാത്രം" എന്ന് അദ്ദേഹം പഠിപ്പിച്ചു (ലേഖനം, 258). വ്യക്തമായ ത്രിത്വദൈവശാസ്ത്രത്തിന് രൂപം നൽകാൻ ബേസിലിന് കഴിഞ്ഞു.

1. ത്രിത്വം

സെമി-ആരിയൻ വിഭാഗക്കാരെ സഭയിലേക്ക് തിരികെ കൊണ്ടുവരിക, ഉസിയ, ഹ്യൂപ്പോസ്തനിസ് എന്നീ പദങ്ങൾക്ക് അർത്ഥക്ലിപ്തത നൽകുക എന്നിവയിൽ ബേസിൽ ശ്രദ്ധചെലുത്തി. നിഖ്യായിലെ പിതാക്കന്മാരും അത്തനാസ്യോസും ഉസിയായും ഹ്യൂപ്പോസ്തസിസും പര്യായ പദങ്ങളായിട്ടാണ് ഉപയോഗിച്ചത്. ഈ അർത്ഥക്ലിപ്തത ഇല്ലായ്മ, അവസാനിക്കാത്ത തർക്കങ്ങൾക്കു വാതിൽ തുറന്നു കൊടുത്തു. ഉസിയായും ഹ്യൂപ്പോസ്തസിസും തമ്മിൽ വ്യത്യാസം ഉണ്ടെന്ന് ആദ്യമായി പറഞ്ഞത് ബേസിലാണ്. ദൈവത്തിൽ ഒരു ഉസിയായും മൂന്ന് ഹ്യൂപ്പോസ്തസിസും ഉണ്ട് (*മിയാ ഉസ്യാ, ത്രേയിസ് ഹ്യൂപ്പോസ്തസെയിസ്*) ഉസിയാ അസ്തിത്വത്തെ അഥവാ സത്തയെ കുറിക്കുന്നു. അഥവാ ദൈവത്തിന്റെ സത്താപരമായ യാഥാർത്ഥ്യത്തെ കുറിക്കുന്നു. അതൊന്നേയുള്ളൂ. എന്നാൽ ഹ്യൂപ്പോസ്തസിസ് പ്രത്യേക രീതിയിലുള്ള അസ്തിത്വത്തെ കുറിക്കുന്നു. ഓരോ ആളും ആയിരിക്കുന്ന അവസ്ഥ. അത്, ഒന്നല്ല, മൂന്നാണ്. അതുകൊണ്ട് ഉസ്യായും ഹ്യൂപ്പോസ്തസിസും ഒന്നല്ല, പര്യായപദങ്ങളുമല്ല. ഉസിയാ ലത്തീനിലെ സുബ്സ്താൻസ്യായും ഹ്യൂപ്പോസ്തസിസ് പെർസോണയുമാണ്. പ്രോസൊപ്പോൺ എന്ന പദത്തേക്കാൾ മെച്ചപ്പെട്ട പദമായിട്ടാണ് ബേസിൽ ഹ്യൂപ്പോസ്തസിസിനെ കാണുന്നത്. ഗ്രിഗറി നസ്യാൻസനും ഗ്രിഗറി നീസായും കോൺസ്റ്റാന്റിനോപ്പിൾ സിനഡും (381) ബേസിലിന്റെ പാതയിലൂടെയാണ് ഈ കാര്യത്തിൽ നീങ്ങിയതും ത്രിത്വസംബന്ധമായ ദൈവശാസ്ത്രം വളർത്തിയെടുത്തതും. ഉസിയായും ഹ്യൂപ്പോസ്തസിസും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം വ്യക്തമായപ്പോൾ *ഹോമോഉസിയോസ്* (സമസത്ത) എന്ന പദം കൂടുതലായി അംഗീകരിക്കപ്പെടാൻ തുടങ്ങി. സത്തയിലും സാരാംശത്തിലും പരിശുദ്ധാത്മാവ് പിതാവിനോടും പുത്രനോടും തുല്യനാണെന്ന് ബേസിൽ പഠിപ്പിച്ചു. പരിശുദ്ധാത്മാവ് പിതാവിൽ നിന്ന് പുറപ്പെടുകയും പുത്രനിൽ നിന്ന് എടുക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. പിതാവിൽ നിന്ന് പുറപ്പെടുന്നെങ്കിലും, പുത്രൻ ജനിച്ചതു പോലെയല്ല പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ പുറപ്പാട്. ക്രിസ്തുവിന്റെ ആത്മാവെന്നും പരിശുദ്ധാത്മാവ് വിളിക്കപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ അക്കാരണത്താൽ പുത്രനിൽ നിന്നു മാത്രമാണ് പരിശുദ്ധാത്മാവ് എന്നു കരുതുന്നത് ശരിയല്ല. തിരുലിഖിതം പിതാവിന്റെ ആത്മാവെന്നും പുത്രന്റെ ആത്മാവെന്നും പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ വിളിക്കുന്നു.

2. കുർബാന

ചെസാറിയാ എന്ന പട്രീഷ്യൻ സ്ത്രീക്ക് 372-ൽ എഴുതിയ കത്ത് (93) വി. കുർബാന സ്വീകരണത്തെപ്പറ്റി വിവരിക്കുന്നു. വ്യക്തികൾക്ക് സ്വഭവനങ്ങളിൽ അവരുടെ ഉപയോഗത്തിന് കുർബാന സൂക്ഷിക്കാമെന്നു പറയുന്നു. അതുപോലെ അനുദിന കുർബാനസ്വീകരണം, അപ്പവീഞ്ഞുകൾ ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരരക്തങ്ങളാണെന്നുള്ള വിശ്വാസം എന്നിവയെല്ലാം ഈ കത്തിൽ നിന്ന് ഗ്രഹിക്കാം: "എല്ലാ ദിവസവും കുർബാന സ്വീകരിക്കുകയും ക്രിസ്തുവിന്റെ വിശുദ്ധ ശരീരരക്തങ്ങളിൽ ഭാഗഭാക്കാകുകയും ചെയ്യുന്നത് നല്ലതും പ്രയോജനപ്രദവുമായ കാര്യമത്രേ. കാരണം, എന്റെ ശരീരം ഭക്ഷിക്കുകയും എന്റെ രക്തം കുടിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവന് നിത്യജീവനുണ്ട് എന്ന് അവിടുന്ന് വ്യക്തമായി പറയുന്നു. കൂടെക്കൂടെ ജീവനിൽ ഭാഗഭാഗിത്വം നടത്തുക പല ജീവനുണ്ടാകുന്നതിന് തുല്യമാണെന്നത് ആരാണ് കരുതുക? ഞാൻ തന്നെയും ആഴ്ചയിൽ നാലു

പ്രാവശ്യം കുർബാന സ്വീകരിക്കുന്നു. കർതൃദിനത്തിൽ, ബുധനാഴ്ച, വെള്ളിയാഴ്ച, ശനിയാഴ്ച, വിശുദ്ധരുടെ സ്മരണയുള്ള മറ്റു ദിവസങ്ങളിൽ. മതപീഡനാവസരം വൈദികന്റെയോ മറ്റുശുശ്രൂഷകരുടെയോ സാന്നിദ്ധ്യം കൂടാതെ കുർബാന എടുത്തു ഭക്ഷിക്കേണ്ടി വരിക ഒരിക്കലും തെറ്റായി കരുതാൻ പാടില്ല. ഈ രീതി പണ്ടേ നടപ്പുള്ളതാണ്. മരുഭൂമിയിലെ ഏകാന്ത ജീവിതക്കാർ വൈദികരില്ലാത്തപ്പോൾ കുർബാന സ്വയമെടുത്തു ഭക്ഷിക്കുകയും തങ്ങളുടെ വാസസ്ഥലത്ത് സൂക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അലക്സാണ്ഡ്രിയായിലും ഈജിപ്തിൽ മറ്റിടങ്ങളിലും അൽമായർ മിക്കവാറും വീട്ടിൽ കുർബാന സൂക്ഷിക്കുകയും ഇഷ്ടമുള്ളപ്പോൾ അതിൽനിന്ന് ഭക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. കാരണം, പുരോഹിതന്റെ അർപ്പണം പൂർത്തിയാക്കി കൊടുത്തു കഴിയുമ്പോൾ സ്വീകരിക്കുന്നയാൾ ഓരോ അവസരവും പൂർണ്ണമായി സ്വീകരിക്കുന്നു. അവൻ അത് ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം എടുക്കുകയും ദാതാവിൽ നിന്ന് സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നെന്നു കരുതുകയും വേണം. വൈദികൻ പള്ളിയിൽ വച്ച് ഒരു ഭാഗം കൊടുക്കുമ്പോൾ സ്വീകരിക്കുന്നവൻ പൂർണ്ണമായി സ്വീകരിക്കുന്നു. പൂർണ്ണമായി അവൻ അതിന് അവകാശിയാകുന്നു. അവൻ അത് സ്വന്തം കൈകൊണ്ട് തന്റെ അധരങ്ങളിലേക്ക് ഉയർത്തുന്നു. ഒരു ഭാഗമോ, പല ഭാഗങ്ങളോ സ്വീകരിച്ചാലും ഫലം ഒന്നുതന്നെ".

3. പാപമോചനം

പുരാതനകാലത്തെ സഭ പാപികൾക്ക് കഠിനപ്രായശ്ചിത്തം നിശ്ചയിച്ചിരുന്നു. ദീർഘകാലം പ്രായശ്ചിത്തം ചെയ്യണമായിരുന്നു. അക്കാലത്ത് അനുതാപികളെ ആരാധനാസമൂഹത്തിൽ നിന്ന് വേർതിരിച്ചിരുന്നു. നാലുതരം അനുതാപികളെപ്പറ്റി പറയുന്നു: പള്ളിക്കു പുറത്തുനിന്ന് കരയുന്നവർ, സുവിശേഷവായനയും പ്രസംഗവും കേൾക്കാൻ മാത്രം അനുവാദമുണ്ടായിരുന്ന ശ്രോതാക്കൾ, പ്രാർത്ഥനാ സമയങ്ങളിൽ മുട്ടുകുത്തി നിന്നും സാഷ്ടാംഗപ്രണാമം ചെയ്തും പ്രാർത്ഥിക്കുന്നവർ, കുർബാനയിൽ പങ്കെടുത്തിരുന്നെങ്കിലും കുർബാന സ്വീകരിക്കാൻ അനുവാദമില്ലാതിരുന്നവർ (ലേഖനം, 217).

04

ലത്തീൻ സഭാപിതാക്കന്മാർ

1. തെർത്തുല്യൻ

ആഫ്രിക്കയിൽനിന്നുള്ള ഒരു ക്രൈസ്തവ സാഹിത്യകാരനാണ് ക്വിൻതുസ് സെപ്തീമിയുസ് ഫ്ളോറെൻസ് തെർത്തുല്യാനുസ്. റോമൻ സാമ്രാജ്യത്തിൽ 'ആഫ്രിക്ക' എന്ന സംജ്ഞകൊണ്ട് വിവക്ഷിക്കുന്നത് നിഷ്കൃഷ്ടാർത്ഥത്തിൽ ആഫ്രിക്കൻ വൻകരയുടെ ഏതാണ്ട് വടക്കുപടിഞ്ഞാറ് ഭാഗത്തുണ്ടായിരുന്ന 'ആഫ്രിക്ക പ്രോകോൺസുളാരിസ്' എന്ന റോമൻ പ്രവിശ്യയാണ്. തെർത്തുല്യൻ ജനിച്ചത് ഈ റോമൻ പ്രവിശ്യയിലെ പ്രധാന നഗരമായ കാർത്തേജിലത്രേ. ഉത്തര ആഫ്രിക്കയിലെ മറ്റു റോമൻ പ്രൊവിൻസുകൾ താഴെപ്പറയുന്നവയാണ്. മൗരിതാനിയ സിത്തിഫെൻസിസ്, നുമീഡിയ, ബിസസേന, ത്രിപ്പൊള്ളിത്താനിയ, സിറെനായ്ക, ലിബിയ. ഇവയെയും പ്രോകോൺസുളാർ ആഫ്രിക്കയെയും ഉൾപ്പെടുത്തി ആഫ്രിക്കൻ രൂപത എന്ന് ഒരുകാലത്ത് വിളിച്ചിരുന്നു. ആഫ്രിക്കൻ വൻകരയിലെ മറ്റൊരു രൂപതയാണ് ഈജിപ്ത്. എന്നാൽ ആഫ്രിക്ക എന്ന സംജ്ഞയിൽ ഈജിപ്ത് ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. ഇന്നത്തെ ലിബിയയുടെ ഭാഗം, ടുണീഷ്യ, അൾജീറിയ, മൊറോക്കോയുടെ ഭാഗം എന്നിവ ചേർന്നതാണ് ആഫ്രിക്ക

എന്ന രൂപത. റോമൻ ഭരണകാലത്ത് ആ പ്രദേശത്തെ പ്രധാന പ്പെട്ട പട്ടണങ്ങൾ താഴെപ്പറയുന്നവയാണ്: സൈറീൻ, തൊളെമാ യിസ്, ലെപ്തിസ് മീനോർ, ഹഡ്റുമെത്തും, ഹിപ്പോ, മിലിയേവ്, കാർത്തേജ്, ലംബെസിസ്, ചെടിയാസ്, ചിർത, തഗാസ്തെ, മദൗ രോസ്, സിക്ക.

ആഫ്രിക്കൻ സഭയെപ്പറ്റി വൈകിയാണ് കേൾക്കാനിടയാകുന്ന ത്. റോമൻ കുടിയേറ്റക്കാരോടൊപ്പം കടൽത്തീരത്തുള്ള പ്രധാന പട്ടണങ്ങളിൽ യൂദന്മാർ കുടിയേറിപ്പാർത്തിരുന്നു. റോമിനോട് വ്യാപാര സംബന്ധമായി ഈ പ്രദേശം അടുത്ത ബന്ധം പുലർത്തി വന്നു. റോമിൽനിന്നുള്ള മിഷനറിമാരാണ് ഈ പ്രദേശത്ത് സുവി ശേഷം പ്രചരിപ്പിച്ചത്. അങ്ങനെ റോമൻസഭയുടെ തണലിലാണ് ആഫ്രിക്കൻസഭ വളർന്നത്. റോമിലെപ്പോലെ ആദ്യം ഗ്രീക്കിലും പിന്നെ ലത്തീനിലുമാണ് ഇവിടെയും സുവിശേഷം വ്യാപിച്ചത്. നിഖ്യാസൂനഹദോസിനു മുമ്പുതന്നെ (325) പ്രഗത്ഭരായ പല ക്രൈസ്തവചിന്തകരും ആഫ്രിക്കയിൽ ഉണ്ടായി. തെർത്തുല്യൻ അവരിൽ മുൻപന്തിയിൽ നില്ക്കുന്നു. രക്തസാക്ഷിയും മെത്രാനു മായ സിപ്രിയാൻ, അർനോബിയുസ്, ലക്താൻസ്യൂസ് എന്നിവരും ആഫ്രിക്കൻ സഭയിൽ ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരാണ്.

ആഫ്രിക്കയിൽനിന്നുള്ള ആദ്യത്തെ ക്രൈസ്തവ ലത്തീൻരേഖ ഷില്ലിയിലെ രക്തസാക്ഷികളുടെ വിവരണമാണ്. 180, ജൂലൈ 17-നു കൊല്ലപ്പെട്ട ഈ രക്തസാക്ഷികളുടെ പക്കൽ പുതിയനിയമ ത്തിന്റെ കുറേ ഭാഗങ്ങളുടെ ലത്തീൻ വിവർത്തനമുണ്ടായിരുന്നു. തെർത്തുല്യന്റെ കാലമായപ്പോഴേക്കും വേദപുസ്തകം മുഴുവൻ ലത്തീൻ ആഫ്രിക്കയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു (പ്രാക്സെയാസിനെതിരെ 5; ഏകഭാര്യത്വം 11). ഔദ്യോഗിക പതിപ്പ് 250-ഓടുകൂടി പുറത്തുവ ന്നു. ആഫ്രിക്കയിലെ ആദ്യകാല ആരാധനാക്രമം റോമിലേതു പോലെ ഗ്രീക്കായിരുന്നു. റോം ലത്തീൻ സ്വീകരിക്കുന്നതിനു മുമ്പു തന്നെ ആഫ്രിക്കൻ സഭ ലത്തീൻ ആരാധനാ ഭാഷയാക്കി.

നിരവധി രക്തസാക്ഷികൾ ഈ സഭയിലുണ്ടായി. സഭയ്ക്കക ത്തുനിന്നു പാഷണ്ഡികളും പുറത്തുനിന്നു റോമാക്കാരും സഭയെ പീഡിപ്പിച്ചതിന്റെ സാക്ഷ്യം അക്കാലത്തെ കൃതികളിൽനിന്നു വ്യക്തമാണ്. വിവിധ ഗ്നോസ്റ്റിക് വിഭാഗക്കാർ-വലന്റീനിയർ, മാർസ്യ നീത്തർ-മോണ്ടാനിസ്റ്റുകൾ, നൊവേഷ്യർ, സബെല്ലിയനിസ്റ്റുകാർ ആദിയായവയെല്ലാം ആഫ്രിക്കൻ സഭയിൽ കോളിളക്കം സൃഷ്ടി ച്ചു.

തികച്ചും പാശ്ചാത്യമായിരുന്നു ആഫ്രിക്കൻസഭ. അലക്സാ ണ്ഡ്രിയായും കാർത്തേജും ആഫ്രിക്കൻ വൻകരയിലാണെങ്കിലും ആദ്യത്തേതിനെ പൗരസ്ത്യസഭകളുടെയും രണ്ടാമത്തേതിനെ പാശ്ചാത്യസഭകളുടെയും ഗണത്തിലത്രേ ഉൾപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്ന ത്. അലക്സാണ്ഡ്രിയാക്കാർ വചനമായ ദൈവത്തെ കേന്ദ്രീകരിച്ച് ദൈവശാസ്ത്രം പടുത്തുയർത്തി. വചനമായ ദൈവം മനുഷ്യന് എന്തുചെയ്തെന്ന് അവർ ചിന്തിച്ചു. കാർത്തേജിലെ ചിന്തകരാക ട്ടെ, 'ക്രിസ്തു നേടിത്തന്ന രക്ഷ ഓരോ വ്യക്തിയും എപ്രകാരം സ്വന്തമാക്കണം' എന്നതിനെപ്പറ്റി ചിന്തിച്ചു. ക്രിസ്ത്യാനി പാപ ത്തിൽനിന്നകലുകയും പുണ്യം അഭ്യസിക്കുകയും വേണം. അതു പോലെ, മറ്റനേക കാര്യങ്ങളിൽ കിഴക്കും പടിഞ്ഞാറും തമ്മിൽ അന്തരമുണ്ട്. ആഫ്രിക്കൻ ദൈവശാസ്ത്രത്തിൽ ഈ വ്യത്യാസം പ്രകടമാണ്.

ജീവചരിത്രം

ആഫ്രിക്കൻ സഭയിലെ തലയെടുപ്പുള്ള ആദ്യത്തെ എഴുത്തു കാരനാണ് തെർത്തുല്യൻ. അദ്ദേഹം 155-ൽ കാർത്തേജിൽ ജനി ച്ചു. മാതാപിതാക്കൾ ക്രൈസ്തവരായിരുന്നില്ല. തെർത്തുല്യൻ നിയമം പഠിക്കുകയും റോമിൽ അഭിഭാഷകവൃത്തി നടത്തുകയും ചെയ്തു. 193-നോടുകൂടി ക്രിസ്ത്യാനിയായി. കാർത്തേജിൽ തിരി ച്ചെത്തിയശേഷം തന്റെ താത്വിക ജ്ഞാനമെല്ലാം വിശ്വാസം ആഴ മായി ഗ്രഹിക്കാൻ ഉപയോഗിച്ചു. വി. ജറോമിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ അദ്ദേഹം ആഫ്രിക്കൻ സഭയിലെ ഒരു പുരോഹിതനായിത്തീർന്നു (മഹദ്. 53). തെർത്തുല്യൻ അതേപ്പറ്റി ഒന്നും പറയുന്നില്ല. എന്നാൽ കാർത്തേജിലെ സഭയിൽ അദ്ദേഹത്തിന് സുപ്രധാന സ്ഥാനമുണ്ടാ യിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാഹിത്യസൃഷ്ടി നടന്നത് 195-നും 220-നും ഇടയ്ക്കാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചിന്താസരണി പിൽക്കാല ക്രൈസ്തവ ദൈവശാസ്ത്രത്തിൽ സാരമായ സ്വാധീനം ചെലുത്തി; എന്നാൽ ജീവിതത്തിന്റെ അവസാനഘട്ടത്തിൽ കൂടുതൽ കർക്കശമായ ക്രൈസ്തവ ജീവിതത്തിന്റെ വക്താവായി മാറി; 220-ൽ മരിച്ചു.

തത്വശാസ്ത്രം, നിയമം, ലത്തീൻ, ഗ്രീക്ക്, ഭാഷകളിലുള്ള ജ്ഞാനം എന്നിവ ഓജസ്സുറ്റ ശൈലിയിലൂടെ പുറത്തുവന്നപ്പോൾ ലത്തീൻ ക്രൈസ്തവസാഹിത്യത്തിൽ തെർത്തുല്യനു തുല്യരായി ആരുമി ല്ലെന്ന നിലവന്നു. നാലാം നൂറ്റാണ്ടിൽ വി. അഗസ്റ്റിൻ ഉയർന്നു വന്ന തുവരെ ഒന്നാംസ്ഥാനം അദ്ദേഹത്തിനു തന്നെയായിരുന്നു. അദ്ദേഹം സത്യത്തെ സ്നേഹിക്കുകയും സത്യമെന്ന് ബോധ്യമുണ്ടായിരുന്ന വയുടെ സംരക്ഷകനായി മാറുകയും ചെയ്തു. എതിരാളികളെ എല്ലാ

വിധേനയും തറപറ്റിക്കുന്ന താർക്കികനെയാണ് തെർത്തുല്യന്റെ എല്ലാ കൃതികളിലും കാണുക. ക്രിസ്തീയ രക്തസാക്ഷികളുടെ ധീര തയായിരിക്കാം അദ്ദേഹത്തെ സഭയിലേക്കാകർഷിച്ചത്. സത്യം എന്ന ആശയം അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിൽ ആഞ്ഞുപതിച്ചു. ആ സത്യം ക്രിസ്തീയ സഭയിൽ കണ്ടെത്തി: 'സത്യമെന്തിന് ലജ്ജിക്കുന്നു' എന്ന് തെർത്തുല്യൻ ചോദിക്കുന്നു. എതിരാളികളിൽ സത്യത്തിന്റെ അംശ മുണ്ടോ എന്നത് അദ്ദേഹത്തിന് പ്രസക്തമല്ല. ഒരു കൃതിയിൽ സത്യ മെന്ന പദം 162 പ്രാവശ്യം ആവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ട്.

'ക്രിസ്തുമതം സത്യമതമാണ്. യേശുക്രിസ്തു സത്യമതം സ്ഥാപി ച്ചു. അതുവഴി എല്ലാവരും രക്ഷപ്രാപിക്കണം. ക്രിസ്തീയ ദൈവം സത്യദൈവമാണ്. അവിടുത്തെ കണ്ടെത്തുന്നവർ സത്യം കണ്ടെത്തു ന്നു. പിശാചുക്കൾ സത്യത്തെ വെറുക്കുന്നു. പുറജാതികൾ അതു നിരസിക്കുന്നു; ക്രിസ്ത്യാനികൾ സഹിക്കയും മരിക്കുകയും ചെയ്യു ന്നതെല്ലാം സത്യത്തിനു വേണ്ടിയാണ്' – ഈ പ്രസ്താവനകളിൽ തെർത്തുല്യന്റെ തികഞ്ഞ ആത്മാർത്ഥത കാണാൻ കഴിയും.

വിശ്വാസത്തിനുവേണ്ടി മരിക്കാൻകൂടി അദ്ദേഹം സന്നദ്ധനായി രുന്നു. 'അപ്പോളജി' എന്ന ഗ്രന്ഥം അതു വ്യക്തമാക്കുന്നു. മതപീ ഡനങ്ങളിൽ ഓടിയൊളിക്കാൻ പാടില്ല എന്ന ചിന്താഗതിക്കാരനാ യിരുന്നു അദ്ദേഹം. തന്റെ കുറവുകളെപ്പറ്റി അദ്ദേഹത്തിനു ബോധ്യ മുണ്ടായിരുന്നു. ക്ഷമയെപ്പറ്റി എഴുതുമ്പോൾ അദ്ദേഹം പറയുന്നു: 'ക്ഷമയില്ലായ്മ എന്ന പനിയാൽ ഞാൻ രോഗാർത്തനാണ്'. ഒരു വക്കീൽ വാദിക്കുന്നതുപോലെ എതിരാളിയെ അടിച്ചമർത്താനുള്ള എല്ലാ വാദഗതികളും അദ്ദേഹം നിരത്തിവയ്ക്കും. എതിരാളി നിശ ബ്ദനായെന്നും വരാം. എന്നാൽ വാദത്തിലൂടെ അവനെ നേടിയോ എന്ന് അദ്ദേഹം ചിന്തിക്കുന്നില്ല. അതായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ വലിയ കുറവ്.

മറ്റുള്ളവർ പറയുന്നതിലും സത്യത്തിന്റെ അംശമുണ്ടാകാം. ഭാഗി കമായി സത്യം അവരിലും കാണാം. അവർ സത്യത്തോട് വളരെ അടുത്തായിരിക്കാം എന്നു കരുതാതിരുന്ന ചിന്താസരണി പിൽക്കാല ലത്തീൻ ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ നട്ടെല്ലായിത്തീർന്നു. അരിസ്റ്റൊട്ടേലിയൻ പദപ്രയോഗങ്ങൾക്കുള്ളിൽ ക്രിസ്തുരഹ സ്യത്തെ വെട്ടിയൊതുക്കി അതിൽ ഒതുങ്ങാത്തതൊക്കെ ത്യാജ മെന്ന ചിന്താസരണി എത്ര നൂറ്റാണ്ടുകൾ പാശ്ചാത്യ ദൈവശാ സ്ത്രത്തിൽ നിഴലിച്ചു നിന്നില്ല! വ്യക്തിയെ ത്യാജ കോടിയിൽ തള്ളിക്കളഞ്ഞിട്ട് ആശയത്തിന് പ്രാധാന്യം കൊടുത്തു. ആശയം നേടി, വ്യക്തി നഷ്ടപ്പെട്ടു. ഇക്കഴിഞ്ഞ രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ

കൗൺസിൽ ഈ മണ്ഡലത്തിൽ ഒരു പൊളിച്ചുപണി നടത്തി. 'ദൈവം സത്യം ഭൂമിയിൽ വിതറി, സത്യത്തിന്റെ പൂർണത ക്രിസ്തു വിന്റെ കത്തോലിക്കാസഭയിലാണെങ്കിലും മറ്റു മതങ്ങളിലും സത്യ ത്തിന്റെ അംശമുണ്ട്' എന്ന പുതിയ ചിന്താസരണി രണ്ടാം വത്തി ക്കാൻ കൗൺസിലിനോടുകൂടിയാണ് കൂടുതൽ വ്യാപകമായത്. സംഭാഷണംവഴി വ്യക്തികളേയും സമൂഹങ്ങളേയും ക്രിസ്തുവി ലേക്ക് അടുപ്പിക്കണം എന്ന ചിന്താരീതി ഉയർന്നു വന്നു.

ശൈലി

ജനനംകൊണ്ടും ശിക്ഷണംകൊണ്ടും തെർത്തുല്യൻ കാർത്തേ ജിലെ പണ്ഡിതസദസ്സിൽപ്പെട്ട ആളായിരുന്നു. അപ്പൂളെയോയുടെ ലത്തീൻ ശൈലിയും ഏഷ്യാറ്റിക് സ്കൂളുകാരുടെ പ്രഭാഷണക ലയും അദ്ദേഹത്തിന് നല്ല വശമായിരുന്നു. തന്റെ കാലത്തിന്റെ ശൈലി അദ്ദേഹം സ്വീകരിച്ചു. ചെറിയ വാചകങ്ങൾ ഒന്നിനു പുറകേ ഒന്നായി നിരത്തിവയ്ക്കുക, ചോദ്യങ്ങളുടെ ഒരു പ്രവാഹം എന്നി വയുള്ള ഏഷ്യാറ്റിക് ശൈലിയായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റേത്. ആശ യങ്ങൾ തിങ്ങിനിറഞ്ഞ തെർത്തുല്യന് സ്വന്തമായി വാക്കുകൾ നിർമി ക്കാനും മടിയില്ല. ലത്തീൻ സാഹിത്യത്തിൽ ടാസിറ്റസിനു ശേഷം ആരും അതിന് ഉദ്യമിച്ചിരുന്നില്ല. തെർത്തുല്യൻ ഉപയോഗിച്ച നിര വധി വാക്കുകളും പ്രയോഗങ്ങളും പിൽക്കാല ലത്തീൻ ദൈവ ശാസ്ത്രം സ്വീകരിച്ചു. ദൈവശാസ്ത്രത്തിൽ അവയിൽ പലതിനും ചിരപ്രതിഷ്ഠ ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. സഭാലത്തീന്റെ പിതാവെന്നു ചിലർ ഇദ്ദേഹത്തെ വിളിക്കുന്നു.

കൃതികൾ

ജീവിതാന്ത്യംവരെ ക്ഷീണമെന്തെന്നറിയാത്ത കരങ്ങളായിരുന്നു തെർത്തുല്യന്റേത്. അദ്ദേഹം സ്വതസിദ്ധമായ ശൈലിയിലൂടെ ഓരോരോ സന്ദർഭങ്ങളിൽ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ രചിച്ചു. കൃതികളെ മൂന്നായി തരംതിരിക്കാം: 1. അപ്പോളജെറ്റിക്കൽ കൃതികൾ. 2. താർക്കിക കൃതി കൾ. 3. ശിക്ഷണക്രമം, ധാർമ്മികക്രമം, ആദ്ധ്യാത്മികം എന്നിവ സംബന്ധിച്ച കൃതികൾ.

അപ്പോളജെറ്റിക്കൽ കൃതികൾ

1. ജാതികളോട് (ആദ് നാസ്യോണെസ്). 2. അപ്പോളജി (അ പ്പോളൊജെറ്റികും). 3. ആത്മാവിന്റെ സാക്ഷ്യം (ദേ തെസ്തിമോ ണിയോ ആനിമേ). 4. സ്കാപ്പുളയ്ക്ക് (ആദ് സ്കാപുളാം). 5. യൂദർക്കെതിരേ (അദ്വേർസുസ് യൂദെയോസ്).

ദൈവശാസ്ത്രം

പാശ്ചാത്യ ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ സ്ഥാപകനെന്ന് അദ്ദേഹം അറിയപ്പെടുന്നു. എങ്കിലും ഒരു ദൈവശാസ്ത്രശാഖ ശാസ്ത്രീയമായി വളർത്തിയെടുക്കാൻ അദ്ദേഹം മെനക്കെട്ടില്ല. വിശ്വാസത്തെ താത്വിക കുപ്പായം അണിയിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിന് ഒട്ടും ഇഷ്ടമില്ലായിരുന്നു. വിശ്വാസത്തിന്റെ പരമപ്രധാനമായ തത്വങ്ങൾ അബദ്ധാഭിപ്രായക്കാർ മായംചേർത്തു വില്പനയ്ക്ക് ഇറക്കിയപ്പോൾ വിശ്വാസത്തിന്റെ സംരക്ഷകനായി അരയും തലയും മുറുക്കി സ്വതസിദ്ധമായ ശൈലിയിൽ അദ്ദേഹം രംഗത്തിറങ്ങി. അനർഗളം പ്രവഹിക്കുന്ന ഒഴുക്കുപോലുള്ള ആ ശൈലി പ്രതിബന്ധങ്ങളെയോ എതിർപ്പുകളെയോ ഒട്ടും വകവച്ചില്ല.

1. തത്വശാസ്ത്രവും ദൈവശാസ്ത്രവും

തത്വശാസ്ത്രവും വിശ്വാസവും തമ്മിൽ ബന്ധമൊന്നുമില്ല എന്നുള്ള അടിസ്ഥാന ചിന്തയാണ് അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നത്. അലക്സാണ്ഡ്രിയൻ സ്കൂളുകാർ ഗ്രീക്കു തത്വചിന്തയിലെ നല്ല വശങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുവാൻ തയ്യാറായി. എന്നാൽ തെർത്തുല്യൻ അതിനു നേരേ എതിരായിരുന്നു: 'ആഥൻസിന് ജറുസലേമിനോട് എന്തു ബന്ധം? താത്വികരുടെ കളരിയും സഭയും തമ്മിലെന്തു ബന്ധം'? (അബദ്ധോപദേശ. 7). ഗ്രീക്ക്ചിന്തയിൽ സത്യത്തിന്റെ കണികയുണ്ടെങ്കിൽ അത് പഴയനിയമത്തിൽനിന്ന് എടുത്തിട്ടുള്ളതാണ്. അവർ അവയെടുത്ത് തെറ്റായി വ്യാഖ്യാനിച്ചതിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ് പാഷണ്ഡതകൾ ഉടലെടുത്തത്. ഈ ചിന്താശൈലി തന്നെയാണ് ഹിപ്പോളിറ്റസിനും ഉണ്ടായിരുന്നത്.

2. ദൈവശാസ്ത്രവും നിയമവും

തെർത്തുല്യന് നിയമത്തിൽ കൂടുതൽ വിശ്വാസമുണ്ടായിരുന്നു. മതപീഡകരുടെ നേർക്ക് നിയമത്തിന്റെ മൂർച്ചയുള്ള അമ്പുകൾ അദ്ദേഹം എയ്തുവിട്ടു. പാഷണ്ഡരുമായുള്ള സംവാദത്തിലും നിയമമാണ് അദ്ദേഹത്തെ സഹായിച്ചത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ *പ്രെസ്ക്രിപ്ഷൻ* അനുസരിച്ച് പാഷണ്ഡരുമായി ചർച്ചയേ ആവശ്യമില്ല. കാരണം നവീകരണക്കാരായ അവരാണ് അവരുടെ പ്രാചീനത്വം തെളിയിക്കേണ്ടത്. അദ്ദേഹം നിയമത്തിൽനിന്ന് നിരവധി ആശയങ്ങൾ ദൈവശാസ്ത്രത്തിലേക്ക് കടത്തിവിട്ടു. ദൈവവും മനുഷ്യനും തമ്മിലുള്ള ബന്ധംതന്നെയും നിയമത്തിന്റെ നൂലാമാലകളിൽക്കൂടി ചിത്രീകരിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു: 'ദൈവം നിയമദാതാവാണ്' (അനുതാപം, 1). നിയമം നടപ്പാക്കുന്ന ന്യായാധിപനാണ് (2). 'സുവിശേഷം

ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ നിയമമാണ്' (ഏകഭാര്യത്വം. 8); 'നിയമത്തിന്റെ ലംഘനമാണ് പാപം; അതു ദൈവത്തെ ദ്രോഹിക്കുന്ന കുറ്റമാണ്' (culp or reatus: അനുതാപം. 3;5;7;10;11). 'നന്മ ചെയ്യുക ദൈവത്തെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുകയാണ്' (Satisfacere: അതേകൃതി, 5;6;7). കാരണം, 'ദൈവം അതു കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു' (precepit). 'നിയമദാതാവും വിധിയാളനുമായ ദൈവത്തോടുള്ള ആദരവ് രക്ഷയുടെ ആരംഭമാണ്'. 'മനുഷ്യരുടെ സുകൃതംവഴി ദൈവം ശാന്തനാകുന്നു' (2,6) എന്നു പോകുന്നു തെർത്തുല്യന്റെ ചിന്ത.

പിൽക്കാല പാശ്ചാത്യ ദൈവശാസ്ത്രത്തിലെ നിയമത്തിന് മുൻതൂക്കം കൊടുത്തുകൊണ്ടുള്ള ചിന്താഗതിയുടെ തുടക്കമായി തെർത്തുല്യന്റെ ചിന്തയെ കാണുന്നതിൽ തെറ്റില്ല. ഇക്കഴിഞ്ഞ രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ സൂനഹദോസുവരെ പാശ്ചാത്യ ദൈവശാസ്ത്രത്തിൽ ഈ ചിന്താധാര മുഴച്ചുനിന്നു എന്നതിൽനിന്ന് നിയമപണ്ഡിതനായ തെർത്തുല്യന്റെ സ്വാധീനം ഊഹിക്കാവുന്നതേയുള്ളൂ. വത്തിക്കാൻ സൂനഹദോസ് കഴിഞ്ഞിട്ടും ഇന്നും അനേകരിൽ തെർത്തുല്യൻ സ്വാധീനം ചെലുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

3. ത്രിത്വം

ദൈവശാസ്ത്രശാഖയിൽ പരിശുദ്ധ ത്രിത്വത്തെ സംബന്ധിച്ച പഠനത്തിനും ക്രിസ്തുശാസ്ത്രത്തിനും തെർത്തുല്യൻ വലിയ സംഭാവന നൽകിയിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചില പദപ്രയോഗങ്ങളും ശൈലികളും പാശ്ചാത്യ ദൈവശാസ്ത്രം അപ്പാടെ സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ത്രിനിത്താസ് (Trinitas = ത്രിത്വം) എന്ന ലത്തീൻ പദം ആദ്യമായി ഉപയോഗിച്ചത് തെർത്തുല്യനാണ്: Trinitas unius Divinitatis, Pater et Filius et Spiritus Sanctus (അടക്കം, 21). ദൈവത്തിന്റെ ഏകത്വവും ത്രിത്വവും ഒന്നിച്ചുപോകും. കാരണം, Tres unius substantiae et unius status et unius potestatis (അതേകൃതി, 2). ദൈവസ്വഭാവം ഒന്നുമാത്രം. ആളത്വം മൂന്നും. പിതാവിന്റെ സ്വഭാവവും പുത്രന്റെ സ്വഭാവവും ഒന്നുതന്നെ. പരിശുദ്ധാത്മാവ് പിതാവിൽനിന്ന് പുത്രൻവഴി പുറപ്പെടുന്നു: Filium non aliunde deduco, sed de substantia Patris. Spiritum non aliunde deduco quam a Patre per Filium (അതേകൃതി, 4). ആളത്വം (Persona) എന്ന പദം ആദ്യമായി ഉപയോഗിച്ചതും തെർത്തുല്യനാണ്. ആളത്വം എന്നതിലാണ് പുത്രൻ പിതാവിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്തനായിരിക്കുന്നത്, സ്വഭാവത്താലല്ല (പ്രാക്സെ. 12).

എന്നാൽ തെർത്തുല്യന്റെ ചില കൃതികളിൽ ത്രിത്വത്തെ സംബ

ന്ധിച്ച് ചില അബദ്ധാഭിപ്രായങ്ങളുണ്ട്. ഒന്നുകിൽ ദൈവശാസ്ത്രം വികസിക്കാത്ത ആ ഘട്ടത്തിൽ അദ്ദേഹം അപ്രകാരം കുത്തിക്കുറിച്ചതാകാം. അല്ലെങ്കിൽ ശത്രുക്കൾ കുത്തിത്തിരുകിയതാകാം. ഏതായാലും സഭ അവ സ്വീകരിക്കുന്നില്ല: വചനം രണ്ടാമത്തെ ആൾ ആണെങ്കിലും, സ്വഭാവത്തിന്റെ ഗുണവിശേഷത്താൽ സൃഷ്ടികൾക്ക് മുമ്പുള്ളവനാണെങ്കിലും, സ്വയമേ നിത്യനല്ല (ഹെർമോജെനസ്, 3). പിതാവിന് സത്തയുടെ പൂർണ്ണതയുണ്ട്. പുത്രനതിന്റെ ബഹിർസ്ഫുരണവും പൂർണതയുടെ ഭാഗവുമാണ്. സൂര്യനിൽനിന്ന് രശ്മി എങ്ങനെയോ, പുത്രനങ്ങനെ; ഉറവയിൽനിന്ന് അരുവിയെങ്ങനെയോ, പുത്രനങ്ങനെ; തായ്‌വേരിൽനിന്ന് കാണ്ഡം എങ്ങനെയോ, പുത്രനങ്ങനെ (പ്രാക്സെ, 8). ത്രിത്വരഹസ്യം ഒരു വലിയ നിഗൂഢ യാഥാർത്ഥ്യമാണ്. പുത്രനെ പിതാവിൽനിന്ന് ഒരുപടി താഴ്ന്ന നിലയിൽ മാത്രമേ തെർത്തുല്യന് കാണാൻ കഴിഞ്ഞുള്ളൂ. അക്കാരണത്താൽ സബോർഡിനേഷനിസം എന്ന അബദ്ധോപദേശത്തിന് അദ്ദേഹവും ഒരുപരിധിവരെ വിധേയനായിരുന്നു. വിശ്വാസസമർത്ഥകർ ഉണ്ടാക്കിയ വ്യത്യാസം-ദൈവത്തിൽ വസിക്കുന്ന വചനം, സംസാരിക്കപ്പെട്ട വചനം (ലോഗോസ് എൻദിയാതെറ്റോസ്, ലോഗോസ് പ്രൊഫൊറികോസ്) – തെർത്തുല്യനെയും സ്വാധീനിച്ചിരുന്നു. ദൈവികജനനം പടിപടിയായിട്ടാണ് സംഭവിക്കുന്നത് എന്ന് ചിന്തിക്കാൻ ഈ വ്യത്യാസം തെർത്തുല്യനെ പ്രേരിപ്പിച്ചു. വിജ്ഞാനവും വചനവും അദ്ദേഹത്തിന് ഒന്നുതന്നെയാണ്. പ്രപഞ്ചസൃഷ്ടിക്കുമുമ്പുള്ള വിജ്ഞാനം സൃഷ്ടിയുടെ അവസരം പൂർണജനനംവഴി വചനമായിത്തീരുന്നു എന്നു രണ്ടാമത്തെ ആളിനെപ്പറ്റി അദ്ദേഹം ചിന്തിക്കുന്നു. ദൈവത്തിൽനിന്നു പുറപ്പെടുമ്പോഴാണ് വചനത്തിന് പൂർണ്ണമായ ജനനമുണ്ടായത്. പ്രകാശമുണ്ടാകട്ടെയെന്ന് ദൈവം പറഞ്ഞപ്പോഴാണ് ഇതു സംഭവിച്ചത്. അങ്ങനെ അവൻ സർവ്വ സൃഷ്ടികളുടെയും ആദിജാതനായിത്തീർന്നു.

ക്രിസ്തുവിന്റെ മനുഷ്യാവതാരത്തെ സംബന്ധിച്ച് അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന ധാരണ വളരെ വ്യക്തമാണ്. ത്രിത്വത്തിലുള്ള രണ്ടാമത്തെ ആളായ വചനമായ ദൈവത്തിന് ദൈവസ്വഭാവമുണ്ട്. ദൈവസ്വഭാവത്തിനോടുകൂടിയ വചനമാകുന്ന ആൾ കന്യകയിൽനിന്ന് ജഢമെടുത്തു. അതായത് മാനുഷിക സ്വഭാവംകൂടി സ്വീകരിച്ചു. അപ്പോൾ, അവതരിച്ച ക്രിസ്തു എന്ന ഏകയാളിൽ ദൈവസ്വഭാവവും മനുഷ്യസ്വഭാവവുമുണ്ട്. അവൻ പൂർണ്ണമനുഷ്യനും പൂർണ്ണദൈവവുമാണ് (പ്രാക്സെ. 27). 451 ൽ കാൽസിദോനിയാ സൂനഹദോസിന്റെ വാക്കുകൾ ഏതാണ്ട് തെർത്തുല്യന്റെ പ്രയോഗങ്ങൾ വരെയായിരുന്നു.

4. കന്യകാമറിയം

ക്രിസ്തുവിന്റെ മനുഷ്യസ്വഭാവത്തെ ഊന്നിപ്പറയാൻ തെർത്തുല്യൻ ശ്രമിച്ചു. അവന്റെ ശരീരം മാലാഖമാരിൽനിന്നല്ല, കന്യകാമറിയത്തിൽനിന്നാണ്. അവളെ രണ്ടാമത്തെ ഹവ്വായായിട്ടാണ് അദ്ദേഹം കാണുന്നത്. 'കന്യകയായ ഹവ്വായിൽ വഞ്ചനയുടെ വചനം പ്രവേശിക്കുകയും മരണത്തിന്റെ ഗോപുരം അവൾ പണിയുകയും ചെയ്തു. അപ്രകാരം, ഒരു കന്യകയിൽതന്നെ ജീവൻ പകരേണ്ട ദൈവവചനവും പ്രവേശിക്കണം. സ്ത്രീവർഗത്താൽ തകർക്കപ്പെട്ടത് സ്ത്രീവർഗത്താൽതന്നെ രക്ഷയ്ക്കു ഹേതുവായി ഉയർത്തപ്പെടണം. ഹവ്വാ പാമ്പിനെ വിശ്വസിച്ചു; മറിയം മാലാഖയെ വിശ്വസിച്ചു. വിശ്വാസത്താൽ ഒരാൾ തെറ്റിൽവീണു; വിശ്വാസത്താൽ മറ്റൊരാൾ അതു മായിച്ചുകളഞ്ഞു' (ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരം, 17).

കന്യകാമറിയത്തിന്റെ നിത്യകന്യാത്വം ഗ്രഹിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിന് സാധിച്ചില്ല. കന്യകയായി വചനം സ്വീകരിച്ചെങ്കിലും പ്രസവത്തിലും അതിനു ശേഷവും അവൾ കന്യകയല്ലായിരുന്നു എന്നാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചിന്ത. അതുപോലെ കർത്താവിന്റെ സഹോദരന്മാർ കന്യകാമറിയത്തിന്റെ മറ്റുമക്കളാണെന്ന ധാരണയാണ് അദ്ദേഹം പുലർത്തിയത്. ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരം യഥാർത്ഥമല്ല മായയാണെന്ന് ചിലർ പഠിപ്പിച്ചിരുന്നു. കന്യകാമറിയം നിത്യകന്യകയാണെന്നു പറഞ്ഞാൽ അതു മേൽപറഞ്ഞ അബദ്ധോപദേശകരുടെ കൈയിൽ ഒരു വടിയായി തീരുമെന്ന് കണ്ടാണ് തെർത്തുല്യനു മറിയത്തിന്റെ നിത്യകന്യാത്വം നിഷേധിച്ചത്. എന്നാൽ ഇതുസംബന്ധിച്ച് തെർത്തുല്യന്റെ അഭിപ്രായം സഭ സ്വീകരിക്കുന്നില്ല. മറിയം എന്നും കന്യകയായിരുന്നു എന്നു സഭ പഠിപ്പിക്കുന്നു. തെർത്തുല്യന് മുമ്പുതന്നെ സഭാപിതാക്കന്മാർ നിത്യകന്യാത്വത്തെപ്പറ്റി പഠിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്.

5. സഭാശാസ്ത്രം

സഭയെ അമ്മയെന്നും റാണിയെന്നും തെർത്തുല്യൻ വിളിക്കുന്നു (രക്തസാക്ഷി.1). അദ്ദേഹം പല കൃതികളിലും ഈ ആശയം പ്രസ്പഷ്ടമാക്കിയിട്ടുണ്ട് (പ്രാർത്ഥന, 2; സ്നാനം 20): 'ആദത്തിന്റെ വാരിയെല്ലിൽനിന്നു ഹവ്വാ പുറപ്പെട്ടതുപോലെ ക്രിസ്തുവിന്റെ പാർശ്വത്തിൽനിന്നു സഭയുണ്ടായി. ആദം ക്രിസ്തുവിന്റെ മുൻകുറിയായിരുന്നു. അവന്റെ നിദ്ര ക്രിസ്തുവിന്റെ മരണത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. അവൻ മരണനിദ്രയിൽ അമർന്നപ്പോൾ ഹവ്വാ രൂപീകരിക്കപ്പെട്ടതുപോലെ, ക്രിസ്തുവിന്റെ ക്ഷതമേല്ക്കപ്പെട്ട പാർശ്വത്തിൽനിന്ന് ജീവ

നുള്ളവരുടെ യഥാർത്ഥ മാതാവായ സഭയുണ്ടായി. ഹവ്വാ സഭയുടെ മുൻകുറിയായിരുന്നു' (ആത്മാവ് 5,14). സഭ വിശ്വാസത്തിന്റെ ഭണ്ഡാഗാരവും കാവൽക്കാരിയുമാണ്. സഭമാത്രം അവികലമായ സത്യം കാത്തുസൂക്ഷിക്കുന്നു. സത്യവേദപുസ്തകം സഭയിൽ മാത്രമേയുള്ളൂ. അതേപ്പറ്റി സംസാരിക്കാൻ പാഷണ്ഡികൾക്ക് അവകാശമില്ല. ശ്ലീഹന്മാരുടെ പ്രബോധനം സഭയിലേയുള്ളൂ. അവൾ മാത്രമേ ശ്ലീഹന്മാരിൽനിന്ന് ഏറ്റുവാങ്ങിയിട്ടുള്ളൂ. അതുകൊണ്ട് ക്രിസ്തുവിന്റെ സന്ദേശം പഠിപ്പിക്കാൻ അവൾക്കേ അധികാരമുള്ളൂ.

തെർത്തുല്യൻ തന്റെ ജീവിതാവസാനത്തിൽ മോണ്ടാനിസ്റ്റ് സ്വാധീനത്തിൽ സഭയെപ്പറ്റി ചില അബദ്ധാഭിപ്രായങ്ങൾ വച്ചുപുലർത്തി. അവ സഭ സ്വീകരിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ അപ്പസ്തോലിക പ്രബോധനങ്ങളിൽ അടിയുറച്ച് അദ്ദേഹം പഠിപ്പിച്ച നല്ല കാര്യങ്ങൾ ത്യജിക്കുന്നുമില്ല: പാപമോചനത്തെ സംബന്ധിച്ച് ആരംഭകാലത്ത് അദ്ദേഹത്തിന് വ്യക്തിപരമായ കാഴ്ചപ്പാടുണ്ടായിരുന്നു. ജ്ഞാനസ്നാനത്തിനുശേഷം ഒരേ ഒരനുതാപം മാത്രം നിലവിലിരുന്നെന്ന് *അനുതാപത്തെപ്പറ്റി* എന്ന കൃതിയിൽ അദ്ദേഹം രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. പാപമോചനത്തെപ്പറ്റി വ്യക്തമായും സ്പഷ്ടമായും പഠിപ്പിക്കുന്ന രേഖയാണിത്. ഹെർമാസിന്റെ ഇടയനിൽ അക്കാര്യം ഇത്രയും വ്യക്തമല്ല. എന്നാൽ *അടക്കത്തെക്കുറിച്ച്* എന്ന പിൽക്കാല കൃതിയിൽ, പൊറുക്കപ്പെടാത്ത മൂന്നു പാപങ്ങളെപ്പറ്റി പറയുന്നു. വ്യഭിചാരം, കൊലപാതകം, വിഗ്രഹാരാധന എന്നിവ പൊറുക്കാൻ ഹയരാർക്കിക്ക് അധികാരമില്ലെന്നുവരെ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞുവച്ചു. ആത്മീയ മനുഷ്യർക്കേ അതു പൊറുക്കാൻ സാധിക്കൂ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ മോണ്ടനിസ്റ്റ് ചിന്താരീതി സഭ സ്വീകരിക്കുന്നില്ല.

സത്യത്തോടുള്ള അദമ്യമായ സ്നേഹത്താൽ ഉള്ളിൽ തട്ടിയവ പറഞ്ഞു വിടുന്ന തെർത്തുല്യൻ പറയുമ്പോൾ അല്പം കടത്തി പറഞ്ഞിരുന്നു. എന്നാൽ വേദപുസ്തകത്തിനും അപ്പസ്തോലിക പ്രബോധനത്തിനും സഭയുടെ പൊതുവായ അധ്യാപനത്തിനും എതിരായിട്ടുള്ളതൊന്നും സഭ സ്വീകരിക്കുന്നില്ല.

തെർത്തുല്യൻ പറഞ്ഞ നല്ല കാര്യങ്ങൾ ത്യാജ്യകോടിയിൽ തള്ളേണ്ടവയല്ല. ഒരു വലിയ ചിന്താസരണിക്ക് അടിത്തറയിട്ട അദ്ദേഹം ഒരു വലിയ ചിന്തകൻതന്നെയായിരുന്നു; ദൈവശാസ്ത്രത്തിനു നൽകിയ സംഭാവനകൾ വിലപ്പെട്ടവയാണ്. ക്രിസ്ത്യാനിക്കും നന്നായി ലത്തീൻ എഴുതാൻ അറിയാമെന്നു സ്പഷ്ടമായി അദ്ദേഹം കാണിച്ചുകൊടുത്തു. നിയമം നിലവിലിരുന്ന റോമാസാമ്രാജ്യത്തിലെ അധികാരികളെ നിയമത്തിന്റെ മൂർച്ചയുള്ള

അസ്ത്രംകൊണ്ട് വാക്കുമുട്ടിച്ചു. അതിനുത്തരമായി അവർ പിന്നെയും ക്രിസ്ത്യാനികളെ പീഡിപ്പിച്ചു.

2. വി. സിപ്രിയാൻ

ആഫ്രിക്കയിലെ രണ്ടാമത്തെ ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞനാണ് സിപ്രിയാൻ. തെർത്തുല്യന്റെ കൃതികൾ വളരെയധികം സിപ്രിയാനെ സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും തെർത്തുല്യന്റെ സ്വഭാവത്തിൽ കാണുന്ന കർക്കശമനഃസ്ഥിതിയോ, ക്ഷമയില്ലായ്മയോ ഒന്നും സിപ്രിയാനെ തീണ്ടിയിട്ടില്ല. അതുപോലെ തെർത്തുല്യനോളം സിപ്രിയാൻ ഒരു വലിയ ബുദ്ധിരാക്ഷസനും ആയിരുന്നില്ല. എന്നാൽ മനസ്സിന്റെയും ഹൃദയത്തിന്റെയും അനേകം വിശിഷ്ടഗുണങ്ങൾ നിറഞ്ഞ ഒരു മഹനീയ വ്യക്തിയായിരുന്നു അദ്ദേഹം. സ്നേഹം, ശാന്തത, വിവേകം ആദിയായവ അദ്ദേഹത്തിൽ നിഴലിച്ചുനിന്ന ഗുണങ്ങളാണ്. ഒരു ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞൻ എന്ന നിലയിൽ സിപ്രിയാൻ തെർത്തുല്യനെ പൂർണമായി ആശ്രയിച്ചിരുന്നു. തെർത്തുല്യന്റെ കൃതികൾ വായിക്കാതെ ഒരൊറ്റ ദിവസംപോലും സിപ്രിയാൻ കടത്തിവിട്ടിരുന്നില്ല എന്നു ജറോം രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു (മഹത്‌വ്യക്തികൾ, 53). സിപ്രിയാന്റെ ജീവിതത്തെപ്പറ്റി വ്യക്തമായറിയാൻ പല സ്രോതസുകളുണ്ട്. (1) സിപ്രിയാന്റെ തന്നെ കൃതികളും കത്തുകളും. (2) പ്രോകോൺസുളാർ നടപടി: മരണത്തെയും രക്തസാക്ഷിത്വത്തെയുംപറ്റി വസ്തുനിഷ്ഠമായി പ്രതിപാദിക്കുന്നു (3) സിപ്രിയാന്റെ ജീവചരിത്രം എന്ന ഗ്രന്ഥം, പോൺസ്യൂസ് എന്ന ഡീക്കൻ എഴുതിയതാണിത്. സിപ്രിയാന്റെ മരണം വരെ പോൺസ്യൂസ് അദ്ദേഹത്തോടുകൂടി ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നു ജറോം പറയുന്നു (അതേ കൃതി, 58) വസ്തുനിഷ്ഠമായ ഒരു ജീവചരിത്ര ഗ്രന്ഥമെന്നതിനേക്കാൾ സിപ്രിയാനെ സ്തുതിച്ചുകൊണ്ടെഴുതിയിരിക്കുന്ന ഒരു ഗ്രന്ഥമാണിത്.

താഷിയൂസ് ചെച്ചീലിയൂസ് സിപ്രിയാനുസ് 200നും 210നും ഇടയ്ക്കു കാർത്തേജിൽ ജനിച്ചു. മാതാപിതാക്കൾ ധനികരും സംസ്കാരസമ്പന്നരുമായിരുന്നു. പ്രഭാഷണകലയിൽ വൈദഗ്ദ്ധ്യം നേടിയ സിപ്രിയാൻ കാർത്തേജിലാകെ പ്രസിദ്ധനായിരുന്നു. അക്രൈസ്തവ മാതാപിതാക്കളിൽനിന്നു പിറന്ന സിപ്രിയാൻ വളരെനാൾ അക്രൈസ്തവനായി ജീവിച്ചു. പൊതുജീവിതത്തിന്റെ വിവിധ രംഗങ്ങളിൽ നിറഞ്ഞുനിന്ന അസാന്മാർഗികതയും അഴിഞ്ഞാട്ടങ്ങളും അദ്ദേഹത്തെ ലൗകിക മുന്നേറ്റങ്ങളിൽനിന്നകറ്റി. ചെച്ചീലിയൂസ് എന്ന വൈദികന്റെ സ്വാധീനത്താൽ സിപ്രിയാൻ

എന്ന പേരിൽ അദ്ദേഹം അറിയപ്പെട്ടുതുടങ്ങി. അദ്ദേഹം സർവതും പാവങ്ങൾക്കായി പങ്കിട്ടുകൊടുത്തു (അതേകൃതി 67). അധികം താമസിയാതെ അദ്ദേഹം കാർത്തേജിലെ ഒരു വൈദികനായി ഉയർത്തപ്പെട്ടു. 248-9ൽ കാർത്തേജിലെ ജനങ്ങളെല്ലാംകൂടി സിപ്രിയാനെ മെത്രാനായി തിരഞ്ഞെടുത്തു. നൊവാത്തൂസ് എന്ന വൈദികന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ചില പട്ടക്കാർ എതിർത്തുവെങ്കിലും അദ്ദേഹം മെത്രാനായി അവരോധിക്കപ്പെട്ടു.

സിപ്രിയാൻ മെത്രാനായി അധികനാൾ കഴിയുന്നതിനുമുൻപു (250ൽ) ഡേഷ്യസിന്റെ മതമർദ്ദനം ആരംഭിച്ചു. റോമൻ സാമ്രാജ്യത്തിലുള്ള സകല ക്രൈസ്തവരെയും ആ മതമർദ്ദനം ബാധിച്ചു ബിംബങ്ങൾക്കു ബലിയർപ്പിക്കാൻ ജനങ്ങളെയെല്ലാം നിർബന്ധിച്ചുകൊണ്ടു സാമ്രാജ്യത്തിലാകമാനം റോമൻസർക്കാർ ഭീകരഭരണം അഴിച്ചുവിട്ടു. ഒരൊളിസ്ഥലത്തിരുന്നുകൊണ്ടു സിപ്രിയാൻ തന്റെ ജനങ്ങളെ നയിച്ചു (ലേഖനം, 14;15). എന്നാൽ സിപ്രിയാൻ ഒളിച്ചോടിയതു പലരും ന്യായീകരിച്ചില്ല (ലേഖനം, 59; ജീവചരിത്രം, 7). റോമിലെ മെത്രാൻ ഫാബിയൻ രക്തസാക്ഷിയായി. ഉടനെ റോമൻസഭയിലെ വൈദികരും ശെമ്മാശ്ശന്മാരുംകൂടി ഫാബിയനെപ്പറ്റിയുള്ള വിവരം എല്ലാവരെയും അറിയിച്ചു. സിപ്രിയാന്റെ നടപടിയിൽ അവരത്ഭുതം പ്രകടിപ്പിച്ചു. സിപ്രിയാനാകട്ടെ തന്റെ നടപടിയെ ന്യായീകരിച്ചുകൊണ്ടു താൻ ജനങ്ങൾക്കയച്ച 13 കത്തുകളുടെ കോപ്പികൾ ഉടനെ റോമിലേക്ക് അയച്ചുകൊടുത്തു.

മതമർദ്ദനം അവസാനിച്ചപ്പോൾ രൂക്ഷമായ ഒരു പ്രശ്നമുയർന്നു. മതപീഡനകാലത്തു വിശ്വാസം ത്യജിച്ചവരെ എന്തു ചെയ്യണം? അവരെ തിരികെ സഭയിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കണമോ? ചില വിശ്വാസസാക്ഷികൾ വിശ്വാസം ഉപേക്ഷിച്ചവർക്കുവേണ്ടി വാദിച്ചു (ലേഖനം, 20). ഉടനെതന്നെ അവരെ തിരികെയെടുക്കണം എന്ന ആശയം അപ്പാടെ സ്വീകരിക്കാൻ സിപ്രിയാൻ കൂട്ടാക്കിയില്ല, ഫെലിച്ചീസിമൂസ് എന്ന ഡീക്കന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ വിശ്വാസസാക്ഷികളും വിശ്വാസം ത്യജിച്ചവരും ഒന്നിച്ചു സിപ്രിയാനെതിരേ ഒരു ഗ്രൂപ്പുണ്ടാക്കി. അഞ്ചു വൈദികരും അവരുടെ കൂടെ കൂടി (ലേഖനം 41,42,43). സിപ്രിയാന്റെ തെരഞ്ഞെടുപ്പു സമയത്തു എതിർത്തവരായിരുന്നു ഈ അഞ്ചുപേരും. അവരിൽ നൊവാത്തൂസ് എന്നയാളും ഉൾപ്പെടുന്നു. ഈയാൾ റോമിൽചെന്നു നൊവേഷ്യനോടുകൂടെ കൂടി കൊർണേലിയൂസ് പാപ്പായ്ക്കെതിരേ പ്രവർത്തിച്ചു.

ക്രി. വ. 251-ൽ സിപ്രിയൻ ഒളിസ്ഥലത്തുനിന്നു കാർത്തേജിലെത്തിയ ഉടൻതന്നെ ഒരു ഇടയലേഖനം എഴുതി ആഫ്രിക്കൻ സഭ

യിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. 'വീണവരെപ്പറ്റി' എന്നാണതിന്റെ പേര്. വിശ്വാസത്യാഗികളെയാണ് 'വീണവർ' എന്നു പറയുന്നത്. 251 മെയ് മാസത്തിൽ കാർത്തേജിൽവച്ചു ആഫ്രിക്കൻ മെത്രാന്മാരുടെ ഒരു സൂനഹദോസുകൂടി. അതിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷനെന്ന നിലയിൽ സിപ്രിയാൻ ചെയ്ത പ്രസംഗമാണ് 'കത്തോലിക്കാ സഭയുടെ ഐക്യം' എന്ന പേരിലറിയപ്പെടുന്ന വിലപ്പെട്ട രേഖ. സിപ്രിയാനെതിരേ ശീശ്മയുണ്ടാക്കിയവരെ പ്രസ്തുത സിനഡ് മുടക്കി. വീണവരെയെല്ലാം അനുതാപത്തിലേക്കു തിരിച്ചുവിടണമെന്നും കുറഞ്ഞപക്ഷം മരണസമയത്തെങ്കിലും സഭയിലേക്കു തിരികെ എടുക്കണമെന്നും അനുതാപത്തിന്റെ കാലഘട്ടം തെറ്റിന്റെ വലിപ്പത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കും എന്നും സൂനഹദോസിൽ തീരുമാനിക്കപ്പെട്ടു.

മറ്റൊരു ദുഃസ്ഥിതി ആയിടയ്ക്കു ആഫ്രിക്കൻസഭയ്ക്കു വന്നുഭവിച്ചു. ആഫ്രിക്കയിലെങ്ങും ഒരു പകർച്ചവ്യാധി പടർന്നുപിടിച്ചു. ക്രിസ്ത്യാനികൾ ദേവന്മാരുടെ കോപം ആളിക്കത്തിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നായി പുറജാതികൾ! സിപ്രിയാന്റെ സ്നേഹവും സേവനവും സഹാനുഭൂതിയും അവരുടെ രോഷം അൽപം കുറച്ചു. വേറൊരു പ്രശ്നം അക്കാലത്തു ആഫ്രിക്കയിൽ പൊന്തിവന്നു. പാഷണ്ഡികൾ നൽകുന്ന സ്നാനം വാസ്തവമാണോ എന്ന പ്രശ്നം അവിടെ കോളിളക്കമുണ്ടാക്കി. ആഫ്രിക്കൻ ചിന്താഗതി അനുസരിച്ചു പാഷണ്ഡരുടെ മാമ്മോദീസാ കൂദാശയേ അല്ലായിരുന്നു. 'സ്നാനത്തെ'ക്കുറിച്ചുള്ള കൃതിയിൽ തെർത്തുല്യൻ അതു പഠിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. 220-ൽ അഗ്രിപ്പീനുസ് എന്ന മെത്രാന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ കാർത്തേജിൽ കൂടിയ സൂനഹദോസ് അതംഗീകരിച്ചിരുന്നു. 255ലും 256ലും സിപ്രിയാൻ അദ്ധ്യക്ഷനായുള്ള സൂനഹദോസുകൾ അതാവർത്തിച്ചുറപ്പിക്കയുണ്ടായി.

ഇതറിഞ്ഞ റോമൻ ബിഷപ്പ് സ്റ്റീഫൻ ഈ തീരുമാനത്തെ ശക്തിയായി എതിർത്തു. പാരമ്പര്യത്തിനെതിരായി പുതുതായൊന്നും തുടങ്ങിക്കൂടാ എന്നു സ്റ്റീഫൻ ശക്തിയായി താക്കീതു ചെയ്തു. എന്താണു പാരമ്പര്യം? റോമൻ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ കാര്യമാണു സ്റ്റീഫൻ പറഞ്ഞത്. ആഫ്രിക്കയിൽ മറ്റൊരു പാരമ്പര്യം നിലവിലിരുന്നു. സിപ്രിയാൻ തന്റെ തീരുമാനത്തിൽ ഉറച്ചുനിന്നു. രണ്ടുപ്രധാന സഭകളിലെ അധ്യക്ഷന്മാർ തമ്മിൽ ഉള്ള അഭിപ്രായവ്യത്യാസം-അതു സുപ്രധാനകാര്യത്തെക്കുറിച്ച്-സഭയുടെ ഐക്യത്തെ തകർക്കുന്നതിന്റെ വക്കോളമെത്തി. അതു മൂർച്ഛിക്കുന്നതിനു മുമ്പു തന്നെ വലേറിയൻ ചക്രവർത്തി ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കെതിരായി ഒരു നിയമം പുറപ്പെടുവിച്ചു. തുടർന്നുണ്ടായ മതമർദ്ദനത്തിൽ സ്റ്റീഫൻ

രക്തസാക്ഷിയായി; സിപ്രിയാൻ നാടുകടത്തപ്പെട്ടു; 258 സെപ്റ്റംബർ 14ന് കാർത്തേജിനടുത്തുവച്ചു വധിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. അങ്ങനെ സിപ്രിയാൻ ആഫ്രിക്കൻ മെത്രാന്മാരുടെയിടയിൽ ആദ്യത്തെ രക്തസാക്ഷിയായിത്തീർന്നു.

കൃതികൾ

സിപ്രിയാന്റെ കൃതികളെല്ലാം പ്രായോഗിക ചായ്‌വുള്ളവയായിരുന്നു. ഓരോരോ പ്രശ്നങ്ങൾ വരുമ്പോൾ അവയെ തരണം ചെയ്യാൻവേണ്ടി എഴുതപ്പെട്ടവയാണ് കൃതികളും എഴുത്തുകളുമെല്ലാം. താത്ത്വിക ചിന്തകളെക്കാൾ രക്ഷയ്ക്കുതകുന്ന പ്രായോഗിക ചിന്തകളിലേക്കാണു സിപ്രിയാൻ ഉറ്റുനോക്കിയത്. തെർത്തുല്യന്റെ അഗാധജ്ഞാനമോ, ധിഷണാവിലാസമോ, പ്രകടനപാടവമോ, വികാരതീവ്രതയോ അദ്ദേഹത്തിന് ഇല്ലായിരുന്നു. സിപ്രിയാന്റെ ശൈലി ഋജുവും കാര്യമാത്രപ്രസക്തവും പ്രസന്നവുമായിരുന്നു. തെർത്തുല്യന്റെ തിയോളജി സിപ്രിയാന്റെ കൃതികളിലുടനീളം കാണാം. സിപ്രിയാന്റെ കൃതികളെ മറ്റു ക്രൈസ്തവചിന്തകരുടെ കൃതികളേക്കാൾ പ്രാചീനർ ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നു. അനേകം കൈയെഴുത്തുപ്രതികളിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികൾ കണ്ടെടുക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

സിപ്രിയാന്റെ കൃതികളുടെ മൂന്നു ലിസ്റ്റ് പഴയകാലത്തു തന്നെ പ്രസിദ്ധീകൃതമായിട്ടുണ്ട്. (1) പോൺസ്യൂസ് എഴുതിയ ജീവചരിത്രം ഏഴാം അധ്യായത്തിൽ ഉള്ള പട്ടിക. (2) ക്രി. വ. 359-ൽ തയ്യാറാക്കപ്പെട്ട ഒരു പട്ടിക. (3) വി. അഗസ്റ്റിന്റെ ഒരു പ്രസംഗത്തിൽ കാണുന്ന പട്ടിക. പ്രതിപാദനങ്ങൾ എന്നും ലേഖനങ്ങളെന്നും സിപ്രിയാന്റെ കൃതികളെ രണ്ടായി തരംതിരിക്കാം.

1. പ്രതിപാദനങ്ങൾ

1 ഡൊണാറ്റസിന് (ആദ് ഡൊണാത്തും)
2 കന്യകകളുടെ വസ്ത്രം (ദെ ഹാബിതു വിർജിനും)
3 വീണവരെക്കുറിച്ച് (ദെ ലാപ്സിസ്)
4 സഭയുടെ ഐക്യം (ദെ എക്ലേസിയേ ഊണിത്താത്തെ)
5 കർത്തൃപ്രാർത്ഥന (ദെ ദൊമിനികാ ഒറാസ്യോണെ)
6 ദിമെത്രിയാന് (ആദ് ദെമെത്രിയാനും)
7 മർത്യത (ദെ മോർതാലിത്താത്തെ)
8 സൽപ്രവൃത്തികളും ദാനങ്ങളും (ദെ ഓപെരെ എത് എലൈമോസിനി)
9 ക്ഷമയുടെ ഗുണങ്ങൾ (ദെ ബോനോ പാസിയെൻസിയേ)

10 അസൂയയും കുശുമ്പും (ദെ സേലോ എത് ലിവോരെ)
11 രക്തസാക്ഷിത്വത്തിനുള്ള ആഹ്വാനം (ആദ് ഫോർതുണാത്തും)
12 ക്വിരീനസിന് (ആദ് ക്വിരീനും)
13 വിഗ്രഹങ്ങൾ ദൈവമല്ല (ക്വോദ് ഈദൊള ദിയി നോണുസിൻത്)

(1) ഡൊണാറ്റസിന്

തന്റെ സുഹൃത്തായ ഡൊണാറ്റസിനു തന്റെ മാനസാന്തരത്തെപ്പറ്റി വിവരിച്ചുകൊണ്ടു സിപ്രിയാനെഴുതുന്നതാണ് ഈ കൃതി. ദൈവിക കൃപാവരത്തിന്റെ അത്ഭുതാവഹമായ പ്രവർത്തനം എങ്ങനെ ഫലമണിഞ്ഞെന്നും, എപ്രകാരം മൃത്യുവിൽനിന്നു തന്നെ രക്ഷിച്ചെന്നും സിപ്രിയാൻ ഇതിൽ വിവരിക്കുന്നു. തന്റെ തന്നെ കുറവുകളും ബലഹീനതകളും വിവരിക്കുന്ന ഈ ഗ്രന്ഥം ഒരു ആത്മകഥതന്നെയാണ്. 246-ൽ സ്നാനം സ്വീകരിച്ചതിനുശേഷം അധികം താമസിയാതെ ഇതെഴുതിക്കാണാനാണിട. സിപ്രിയാനെത്തന്നെ ശ്രവിക്കാം: 'എന്റെ മുൻകാലജീവിതത്തിന്റെ ഒരായിരം തെറ്റുകളിൽ ഞാൻ ബന്ധിതനായിരുന്നു. അവയിൽനിന്നു വിമുക്തി പ്രാപിക്കാമെന്നു ഞാനൊട്ടും കരുതിയില്ല; കാരണം ഞാനത്രയ്ക്ക് അവയുടെ അടിമയായിരുന്നു... തിന്മയിൽ ഞാനത്രമാത്രം സന്തുഷ്ടനായിരുന്നു. അവയെന്റെ സന്തതസഹചാരികളുമായി. എന്നാൽ എന്റെ മുൻകാല ജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ കറകളിൽനിന്നും പുനർജീവന ജലം എന്നെ കഴുകിവെടിപ്പാക്കി; ഉയരത്തിൽനിന്ന് എന്റെ ഹൃദയത്തിലേക്കു വീശിയ ദിവ്യപ്രകാശം എല്ലാവിധ നശ്വരതയിൽനിന്നും എന്നെ ശുദ്ധീകരിച്ചു. ഉയരത്തിൽനിന്നാഗതമായ അരൂപി പുനർജന്മത്തിൽ എന്നെ ഒരു പുതിയ വ്യക്തിയായി പകർത്തി. അത്ഭുതകരമായ രീതിയിൽ ഉടൻതന്നെ സംശയത്തിന്റെ സ്ഥാനത്തു ഉറപ്പ് സ്ഥാനം പിടിച്ചതു ഞാൻ ദർശിച്ചു'. തന്റെ മാനസാന്തരത്തെ ന്യായീകരിക്കാനും ഇതുപോലെ മാനസാന്തരത്തിലേക്കു വരാൻ അനേകർക്കു പ്രേരണ ലഭിക്കാനും വേണ്ടിയാണു സിപ്രിയാൻ ഇതു രചിച്ചത്.

(2) കന്യകകളുടെ വസ്ത്രം

കന്യകകൾ എപ്രകാരം വസ്ത്രധാരണം ചെയ്യണമെന്നു ചൂണ്ടിക്കാട്ടുകയാണിതിൽ. തെർത്തുല്യന്റെ 'സ്ത്രീകളുടെ വസ്ത്രധാരണം' എന്ന കൃതിയുടെ തണലിലാണു സിപ്രിയാൻ ഇതെഴുതുന്നത്. എങ്കിലും ഒരിടയന്റെ ശൈലിയിലാണു സിപ്രിയാനിതുരചിച്ചിരിക്കുന്നത്. കന്യകകളെ വിവിധ നാമങ്ങളാൽ സിപ്രിയാൻ വിശേ

ഷിപ്പിക്കുന്നു. 'ക്രിസ്തുവിനു സ്വയം സമർപ്പിക്കപ്പെട്ട കന്യകകൾക്കു ലോകത്തിൽനിന്നുണ്ടാകാവുന്ന അപകടങ്ങളെപ്പറ്റി അദ്ദേഹം അവരെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു. ക്രിസ്തുവിന്റെ മണവാട്ടി മോടിയായ വസ്ത്രങ്ങൾ കൂടാതെയും പൊയ്മുഖം വയ്ക്കാതെയും വ്യാപരിക്കണം. സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങളോ, സ്വർണ്ണാഭരണങ്ങളോ ഒന്നും കന്യകകൾക്കു പാടില്ല. ധനമുണ്ടെങ്കിൽ ദരിദ്രരുടെയിടയിൽ ചെലവാക്കണം, കന്യകകൾ വിവാഹാഘോഷങ്ങളിലും പൊതു കളിസ്ഥലങ്ങളിലും പോകാൻ പാടില്ല. കാത്തിരിക്കുന്ന പ്രതിഫലത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കി അവർ വ്യാപരിക്കണം എന്നു അദ്ദേഹം ഉദ്ബോധിപ്പിക്കുന്നു.

(3) വീണവരെക്കുറിച്ച്

മതപീഡനാനന്തരം ഒളിസ്ഥലത്തുനിന്നു തിരിച്ചെത്തിയ സിപ്രിയാൻ 251 ൽ എഴുതിയതാണിത്. സമാധാനം പുനഃസ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടതിനു ദൈവത്തിനു നന്ദി പറയുകയും ലോകത്തെ നിസ്സാരമാക്കി ജീവൻ നേടിയ രക്തസാക്ഷികളെ സ്തുതിക്കയും ചെയ്തുകൊണ്ടു ഇതു ആരംഭിക്കുന്നു. എന്നാൽ വിശ്വാസം ത്യജിച്ചവരെപ്പറ്റി ഓർക്കുമ്പോൾ ഹൃദയം ദുഃഖപൂരിതമാകുന്നു എന്നു സിപ്രിയാൻ പറയുന്നു. ആരും നിർബന്ധിക്കാതെതന്നെ ദേവന്മാർക്കു ബലി കഴിച്ചവരുണ്ട്. കുഞ്ഞുങ്ങളെ ഇതിലേക്കു വലിച്ചിഴച്ച മാതാപിതാക്കളുണ്ട്. ലൗകിക സ്നേഹത്താൽ വസ്തുവകകളെപ്രതി വിശ്വാസം വിലയ്ക്കു വിറ്റവരുണ്ട്. ഇവരോടു വേഗത്തിൽ ക്ഷമിക്കാൻ സാധ്യമല്ലെന്നാണു സിപ്രിയാൻ പറയുന്നത്. അവർക്കുവേണ്ടി മദ്ധ്യസ്ഥത വഹിക്കുന്ന വിശ്വാസസാക്ഷികളെ സിപ്രിയാൻ താക്കീതു ചെയ്യുന്നു. 'നാം കൂടുതൽ അയഞ്ഞ മനഃസ്ഥിതി കാട്ടിയാൽ അവർ വേണ്ട വണ്ണം അനുതപിക്കയില്ല. എന്നാൽ വലിയ പീഡനങ്ങൾക്കുശേഷം ഒരാൾ ബലഹീനതയാൽ വീണുപോയാൽ അവന്റെ തെറ്റിന്റെ കാഠിന്യം കുറയും. ഏതായാലും എല്ലാവരും അനുതപിക്കണം. ഏതെങ്കിലും രീതിയിൽ ഒരു സർട്ടിഫിക്കറ്റു വാങ്ങിയവരെല്ലാം അനുതപിക്കയും പ്രായശ്ചിത്തം ചെയ്യുകയും വേണം'. 251ൽ കാർത്തേജിൽ കൂടിയ സൂനഹദോസിന്റെ ഈ കൃതി വായിക്കപ്പെടുകയും ആഫ്രിക്കയിലെ ശിക്ഷണക്രമത്തിന്റെ പൊതുതത്ത്വമായി അംഗീകരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു.

(4) സഭയുടെ ഐക്യം

സിപ്രിയാന്റെ വ്യക്തിത്വത്തിലേക്കു വെളിച്ചം വീശുന്ന ഏറ്റം പ്രധാന കൃതിയാണിത്. സിപ്രിയാനിതെഴുതിയത് നൊവേഷ്യൻ ഇളക്കിവിട്ട ശീശ്മ, സഭയിൽ ഉണ്ടാക്കിയ കോളിളക്കത്തെ നേരി

ടാനാണ്. 251-ൽ കാർത്തേജിൽ കൂടിയ സൂനഹദോസിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷൻ എന്ന നിലയിൽ സിപ്രിയാൻ ചെയ്ത പ്രസംഗമാണിത്. 'ശീശ്മയും പാഷണ്ഡതയും പിശാചിന്റെ പണികളാണ്. മതപീഡകരിലും അപകടകാരികളാണിവർ. ശീശ്മവിശ്വാസികളുടെയിടയിലെ ഐക്യം തകർക്കുന്നു. അതു വിശ്വാസം നശിപ്പിക്കയും സത്യം വളച്ചൊടിക്കയും ചെയ്യുന്നു... സഭയ്ക്കു പുറത്തു രക്ഷയില്ല. സഭയെ തന്റെ മാതാവായി കാണാൻ കഴിയാത്തവനു ദൈവത്തെ പിതാവായി കരുതാൻ കഴിയില്ല; പെട്ടകത്തിനു പുറത്തുള്ളവർ രക്ഷപ്രാപിച്ചെങ്കിൽ സഭയ്ക്കു പുറത്തുള്ളവരും രക്ഷപ്രാപിക്കും. സഭയ്ക്കു പുറത്തു സഭയുടെ രക്തസാക്ഷികളില്ല'. 'രണ്ടോ മൂന്നോ പേർ' എന്നു കർത്താവു പറഞ്ഞതു സഭയിലുള്ളവരെപ്പറ്റിയാണ്. എന്നു പോകുന്നു സിപ്രിയാൻ പ്രസംഗം. നാലാം അധ്യായത്തിനു രണ്ടു പതിപ്പുകളുണ്ട്. ഒന്നു പിൽക്കാലത്തുള്ള കുത്തിത്തിരുകലാണെന്നും അതല്ല സിപ്രിയാൻ തന്നെ പില്ക്കാലത്തു എഴുതിയതാണെന്നും രണ്ടഭിപ്രായമുണ്ട് (cf. ജി. ചേടിയത്ത്, സഭാപിതാക്കന്മാർ, പേജ് 176-197)

(5) കർത്തൃപ്രാർത്ഥന

'സഭൈക്യത്തെപ്പറ്റി' എഴുതി കഴിഞ്ഞുടനെ ഏതാണ്ട് 251ലോ 252ലോ എഴുതിയതാണ് ഈ കൃതി. ഇതിലും തെർത്തുല്യന്റെ 'പ്രാർത്ഥനയെപ്പറ്റിയുള്ള' കൃതിയുടെ സ്വാധീനമുണ്ട്. തെർത്തുല്യന്റെ കൃതിയുടെ നാലിലൊന്നു വലിപ്പമേ ഈ കൃതിക്കുള്ളൂ. ഇവിടെ 'കർത്തൃപ്രാർത്ഥന'യാണ് ചർച്ചാവിഷയം. പ്രാർത്ഥനയെപ്പറ്റി ആമുഖത്തിൽ ചുരുക്കിപറഞ്ഞശേഷം കർത്തൃപ്രാർത്ഥനയുടെ വ്യാഖ്യാനത്തിലേക്കു സിപ്രിയാൻ കടക്കുന്നു.

അദ്ദേഹം കർത്തൃപ്രാർത്ഥനയിൽ വിശ്വാസത്തിന്റെ രത്നച്ചുരുക്കം ദർശിക്കുന്നു. വിവിധ യാമങ്ങളിൽ പ്രാർത്ഥിക്കണമെന്നും പലപ്പോഴും ഏകാഗ്രമായിരിക്കണമെന്നും അദ്ദേഹം ഉപദേശിക്കുന്നു. ക്രിസ്ത്യാനി രാപകൽ പ്രാർത്ഥനയുടെ വ്യക്തിയായിരിക്കണം. തെർത്തുല്യൻ ഉപയോഗിച്ചതിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്തമായ ഒരു വേദപുസ്തകപതിപ്പാണ് സിപ്രിയാനുപയോഗിച്ചതെന്ന് ഈ കൃതി സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

(6) ദിമെത്രിയാന്

അക്കാലത്തുണ്ടായ ആപത്തുകൾക്കെല്ലാം കാരണക്കാർ ക്രിസ്ത്യാനികളാണെന്ന് ഏതോ ദിമെത്രിയാനുസ് പറഞ്ഞുപരത്തി. 'ഭൂമിയിൽ എക്കാലവും ഒരുപോലെ വിളവുണ്ടാകില്ല. ഭൂമിയുടെ

ഫലപുഷ്ടി കുറയുമ്പോൾ ഫലം കുറയും. സൃഷ്ടിയുടെ ആരംഭത്തിൽ വിളവുണ്ടായതുപോലെ ഇപ്പോഴുണ്ടാകാത്തതിനു ക്രിസ്ത്യാനികളാണോ കാരണക്കാർ? ഭൂമി ഫലശൂന്യമായി തീരുന്നതിനുള്ള യഥാർത്ഥ കാരണം പുറജാതിക്കാരുടെ അസാന്മാർഗികജീവിതമാണ്. കുത്തഴിഞ്ഞ ജീവിതം ദൈവകോപം ക്ഷണിച്ചു വരുത്തുന്നു. ബിംബാരാധാന, ക്രിസ്ത്യാനികളെ പീഡിപ്പിക്കൽ എന്നിവ ഇതിന് ആക്കംകൂട്ടുന്നു. ഇതിനു പ്രതിവിധി സന്മാർഗ്ഗത്തിലേക്കു തിരിച്ചു വരിക മാത്രമേയുള്ളൂ' എന്നു തുടങ്ങി നിരവധി കാര്യങ്ങൾ പ്രസ്തുത കൃതിയിൽ സിപ്രിയാൻ പറയുന്നു. സിപ്രിയാനുമുമ്പു തെർത്തുല്യൻ ശക്തമായ ഭാഷയിൽതന്നെ പുറജാതികളെ നിശബ്ദരാക്കിയതാണ്. എങ്കിലും സിപ്രിയാന്റെ ശൈലി ഇവിടെ തികച്ചും ശ്രേഷ്ഠമാണ്. സിപ്രിയാനുശേഷം ലക്താൻസിയുസ്, വി. അഗസ്റ്റിൻ എന്നിവരും ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കുവേണ്ടി അപ്പോളജികൾ എഴുതിയിട്ടുണ്ട്.

(7) മർത്യത

ഡേഷ്യൻ മതപീഡനത്തിലും തുടർന്നുള്ള പകർച്ചവ്യാധിയിലും അനേകർ മരിച്ചു. മരണം ഒരു സന്തതസഹചാരിയായി കാണപ്പെട്ട നാട്ടിൽ മരണത്തിനൊരർത്ഥം കാണുകയാണ് സിപ്രിയാൻ ചെയ്തത്. 'ജാതികളും ക്രിസ്ത്യാനികളും തമ്മിൽ ഇക്കാര്യത്തിൽ എന്താണു വ്യത്യാസം? മരണത്തെ എങ്ങനെ വീക്ഷിക്കുന്നു എന്നതിനെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കും വ്യത്യാസം' എന്നു പഠിപ്പിക്കയാണ് അദ്ദേഹം. ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കിവിടെ വീടില്ല. മരിക്കുന്നവർ നമുക്കുമുമ്പേ വീടുപറ്റുന്നു. അതുകൊണ്ടാരും മരണത്തിന്റെ കാര്യം ഓർത്ത് ഒട്ടും ദുഃഖിക്കരുത്. ഈ കൃതിയിൽ സിസറോയുടെ സ്വാധീനം ദൃശ്യമാണ്. എന്നാൽ അമർത്യതയിലേക്കുള്ള കവാടമാണ് മരണം എന്ന ആശയം സിസറോയ്ക്കും അപ്പുറത്തു സിപ്രിയാനെ നിർത്തുന്നു.

(8) സൽപ്രവൃത്തികളും ദാനധർമ്മങ്ങളും

പടർന്നുപിടിച്ച പകർച്ചവ്യാധിയിൽ അനേകർ ദരിദ്രരായി ത്തീർന്നു. പലർക്കും സർവതും നഷ്ടപ്പെട്ടു. ഈ പശ്ചാത്തലത്തിൽ ദാനധർമ്മത്തിനും സൽപ്രവൃത്തികൾക്കും പ്രേരണ നല്കിക്കൊണ്ടെഴുതിയതാണിത്. ധാരാളമായ കൃപയാൽ നമ്മെ അനുഗ്രഹിച്ച ദൈവത്തിനു പ്രതിനന്ദി കാണിക്കേണ്ടത് സൽപ്രവൃത്തികളും ദാനധർമ്മങ്ങളും വഴിയാണ്. കൊടുത്താൽ ഒരിക്കലും കുറഞ്ഞുപോകില്ല. കുഞ്ഞുങ്ങളെ യഥാർത്ഥമായി സ്നേഹിക്കുന്നവരും അവർക്കു നന്മവരണമെന്നാഗ്രഹിക്കുന്നവരും ദാനധർമ്മങ്ങളിൽ മുന്നിട്ടുനില്ക്കണം.

പ്രാചീനരുടെ ഇടയിൽ ഈ കൃതി വളരെയധികം മാനിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു; ഇന്നും അപ്രകാരം തന്നെ. 431-ലെ എഫേസൂസ് സൂനഹദോസ് ഇതിൽനിന്നു ധാരാളം ഉദ്ധരിക്കുന്നുണ്ട്.

(9) ക്ഷമയുടെ ഗുണങ്ങൾ

തെർത്തുല്യന്റെ കൃതിയെ വളരെയധികം ആശ്രയിച്ചാണിതെഴുതിയിരിക്കുന്നത്. എന്നാൽ ഭാഷാശൈലി തെർത്തുല്യനിൽനിന്നു തികച്ചും വ്യത്യസ്തമാണ്. ക്ഷമയുടെ മഹനീയ മാതൃകകാട്ടിയ ക്രിസ്തുവിനെ അനുകരിച്ചു ക്രിസ്ത്യാനികൾ വിനയത്തിന്റെയും ക്ഷമയുടെയും വിശിഷ്ട മാതൃകകളായിരിക്കണം എന്നു സിപ്രിയാൻ ഉപദേശിക്കുന്നു.

(10) അസൂയയും കുശുമ്പും

ക്രിസ്ത്യാനികൾ അസൂയയിൽനിന്നും കുശുമ്പിൽനിന്നും അകന്നു ജീവിക്കണം. ആകാശത്തിൽനിന്നുള്ള വീഴ്ചയുണ്ടായത് അസൂയമൂലമാണ്. ഇതിനാൽ തന്നെയാണു വീണവർ മനുഷ്യരെയും വീഴ്ത്തിയത്. ഈ തിന്മ മറ്റനേകം തിന്മകളിലേക്കു വഴിതുറക്കുന്നു. സഭയുടെ ഐക്യത്തിനിത് ഒരു വലിയ തടസ്സമാണ്: 'ഇതിനാൽ കർത്ത്യ സമാധാനത്തിന്റെ ശൃംഖല തകർക്കപ്പെടുന്നു; സഹോദരസ്നേഹം ഭഞ്ജിക്കപ്പെടുന്നു; സത്യം വ്യഭിചരിക്കപ്പെടുന്നു; ഐക്യം വിഭജിക്കപ്പെടുന്നു; മനുഷ്യർ ശീശ്മയിലേക്കും പാഷണ്ഡതയിലേക്കും വഴുതി വീഴുന്നു; വൈദികർ അപഹസിക്കപ്പെടുന്നു; മെത്രാന്മാർ നിന്ദിക്കപ്പെടുന്നു'(6). ഇതിനൊരു മരുന്നേയുള്ളു. സഹോദരസ്നേഹം! അസൂയ മാരകരോഗമാണ്. 'മുമ്പ് നിങ്ങളാരെയെങ്കിലും വെറുത്തിരുന്നെങ്കിൽ അവരെ സ്നേഹിക്കുകയും അടിസ്ഥാനമില്ലാത്ത ആരോപണങ്ങളാൽ നിങ്ങൾ വിദ്വേഷിച്ചിരുന്നവർക്കുപകാരം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുക. നിങ്ങൾക്കു കഴിയുമെങ്കിൽ നല്ല മനുഷ്യരെ അനുകരിക്കുക. അതിനു കഴിയില്ലെങ്കിൽ അവരോടൊത്തു സന്തോഷിക്കുക; നിങ്ങളേക്കാൾ നല്ലവരെ അഭിനന്ദിക്കുക; സ്നേഹത്താൽ അവരോടുകൂടെ നിങ്ങളെയും ഭാഗഭാക്കാക്കുക; സാഹോദര്യത്തിന്റെ കൂട്ടുകെട്ടിലും ഐക്യത്തിലും അവരുടെ പങ്കാളിയാകുക'(17).

(11) രക്തസാക്ഷിത്വത്തിനുള്ള ആഹ്വാനം

ഫൊർതുണാത്തുസ് എന്നയാൾ ആവശ്യപ്പെട്ടതനുസരിച്ചു കുറെ വേദപുസ്തകഭാഗങ്ങൾ ഇതിൽ ഒന്നിച്ചു ചേർത്തുവച്ചിരിക്കുന്നു. മതപീഡനത്തിൽ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു ശക്തി നല്കാൻ ഉതകുന്ന വേദഭാഗങ്ങൾ പലയിടത്തുനിന്നും ശേഖരിച്ചു പന്ത്രണ്ടുതലക്കെ

ട്ടിൽ ഇതിൽ കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. സിപ്രിയാൻ വേദപുസ്തക ത്തിൽനിന്നു പകർത്തി ഫൊർതുണാത്തുസിനയച്ചുകൊടുക്കുന്നെ ന്നുമാത്രം.

(12) ക്വിരീനസിന്

ഫൊർതുണാത്തുസിനെഴുതിയതുപോലെ വിവിധ തലക്കെട്ടു കളിൽ വേദപുസ്തകഭാഗങ്ങൾ ഒന്നിച്ചുചേർത്തുവച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു സമാഹാരമാണിത്. മൂന്നു ഗ്രന്ഥങ്ങളിലായിട്ടാണ് സിപ്രിയാനിതു തയ്യാറാക്കിയിരിക്കുന്നത് (തെസ്തിമോണിയോരും ലീബ്രി III).

(13) വിഗ്രഹങ്ങൾ ദൈവമല്ല

ജാതികളുടെ ദേവന്മാർ ചത്ത മനുഷ്യരാണ്. മൺമറഞ്ഞ രാജാ ക്കന്മാരെ പില്ക്കാലത്തു ചിലർ ദേവസ്ഥാനത്തു കയറ്റിയിരുത്തി. അവർ ദൈവമല്ല. ചരിത്രത്തിൽനിന്ന് ഇതു തെളിയിക്കാൻ സാധി ക്കും. ഏകദൈവം മാത്രമേയുള്ളൂ. അവൻ അദൃശ്യനും അഗ്രാഹ്യ നുമാണ് എന്നു തുടങ്ങി വിഗ്രഹാരാധനയ്ക്കെതിരേ എഴുതപ്പെട്ട താണ് ഇത്. ഈ കൃതി സിപ്രിയന്റേതാണോ എന്നു സംശയിക്കു ന്നവരുണ്ട്.

2. സിപ്രിയാന്റെ ലേഖനങ്ങൾ

മൂന്നാം നൂറ്റാണ്ടിലെ ആഫ്രിക്കൻസഭയിലേക്കു വളരെയധികം വെളിച്ചം വീശുന്നവയാണ് സിപ്രിയാന്റെ കത്തുകൾ. സിപ്രിയാൻ, നൊവേഷ്യൻ, കൊർണേലിയൂസ്, സ്റ്റീഫൻ, ചെസാറിയായിലെ ഫിർമീലിയൻ തുടങ്ങിയവരുടെ വാക്കുകളവയിൽ പ്രതിധ്വനിക്കു ന്നു. ആഫ്രിക്കൻ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ പ്രതീക്ഷകളും ഭയാശങ്കകളും ജീവന്മരണപോരാട്ടങ്ങളും എല്ലാം വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട് ഈ കത്തു കൾ. സിപ്രിയാൻതന്നെയും ആശയമനുസരിച്ച് അവ ക്രോഡീകരി ക്കുകയും സഹമെത്രാന്മാർക്കു കോപ്പികളയച്ചു കൊടുക്കയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ആധുനിക കാലത്തുള്ള പതിപ്പുകളിൽ 81 കത്തുക ളുൾക്കൊള്ളുന്നു. 59 എണ്ണം സിപ്രിയാൻ രചിച്ചതും 6 എണ്ണം കാർത്തേജിലെ സിനഡിന്റേതും16 എണ്ണം മറ്റുള്ളവർ അദ്ദേഹത്തി നയച്ചതുമാണ്. 16 എണ്ണത്തിൽ റോമിലെ വൈദികസമൂഹമയച്ച കത്തുകൾ, നൊവേഷ്യൻ, കൊർണേലിയൂസ് തുടങ്ങിയവരുടെ കത്തുകൾ എന്നിവ ഉൾപ്പെടുന്നു. മതപീഡനകാലത്തും, നൊവേ ഷ്യന്റെ ശീശ്മയുടെ കാലത്തും സ്നാനം സംബന്ധിച്ച തർക്ക ത്തിന്റെ കാലത്തും എഴുതപ്പെട്ടവയാണ് മിക്കവയും.

സിപ്രിയാന്റെ കുറേ ലേഖനങ്ങൾ ഇവിടെ അപഗ്രഥിക്കാം:

ലേഖനം 1: കാർത്തേജിനടുത്തു ഫുർണി എന്ന സ്ഥലത്തെ വൈദി കർക്കും ശെമ്മാശ്ശന്മാർക്കും ജനങ്ങൾക്കുമായി സിപ്രിയാൻ എഴു തിയതാണിത്. ജമീനിയുസ് വിക്ടർ എന്നയാൾ മരിക്കുന്നതിനു മുൻപ് തന്റെ മരണപത്രത്തിൽ ജമീനിയുസ് ഫൗസ്തുസ് എന്ന വൈദികനെ തന്റെ കുട്ടികളുടെ അധ്യാപകനായി നിർദ്ദേശിച്ചിരു ന്നു. ദൈവശുശ്രൂഷകരെ ഇങ്ങനെ നിർദ്ദേശിക്കുന്നത് ആഫ്രിക്ക യിലെ ഒരു സിനഡ് വിലക്കിയിരുന്നു. ഇങ്ങനെ ചെയ്യുന്നത് കുറ്റക രവുമായിരുന്നു. അത്തരക്കാർക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കയോ ബലി യർപ്പിക്കയോ ചെയ്യാനും പാടില്ലായിരുന്നു. സിപ്രിയാനും സഹ വൈദികരും ഇക്കാര്യം സംബന്ധിച്ചാണ് ഈ കത്തെഴുതിയത്.

ലേഖനം 2: ഒരു നടൻ ക്രിസ്ത്യാനിയായപ്പോൾ നാടകം പഠി പ്പിക്കുന്ന ജോലിമാത്രം തുടർന്നു. പ്രസ്തുത ജോലിപോലും ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു നിഷിദ്ധമാണെന്നു സിപ്രിയാൻ ഇതിലൂടെ എവുക്രാസ്യൂസ് മെത്രാനെ അറിയിക്കയാണ്.

ലേഖനം 3: നോവായിലെ (നുമീഡിയ) ബിഷപ്പായ റൊഗാസി യന് എഴുതുന്നതാണിത്. ബിഷപ്പ് റൊഗാസ്യനെ ഒരു ഡീക്കൻ അവ മാനിച്ചു. അവനെ മുടക്കാൻ റൊഗാസ്യന് കഴിയുമായിരുന്നു; എന്നാൽ ക്ഷമവഴി അവനെ മാനസ്സാന്തരപ്പെടുത്താമെന്നു റൊഗാ സ്യൻ കരുതി. അവനെ ശിക്ഷിക്കാൻ റൊഗാസ്യനധികാരം ഉണ്ടാ യിരുന്നിട്ടും മറ്റു മെത്രാന്മാരോടാലോചിച്ചിട്ടാകട്ടെ എന്നു കരുതി അതിനു മറുപടിയായിട്ടാണ് സിപ്രിയാൻ ഈ കത്തെഴുതുന്നത്. മെത്രാനെതിരെ കരമുയർത്തുന്നവർ ശിക്ഷിക്കപ്പെടുമെന്നു വേദ പുസ്തകത്തിൽനിന്നുള്ള ഉദ്ധരണികൾ നിരത്തിവച്ചു സിപ്രിയാൻ തെളിയിക്കുന്നു.

ലേഖനം 4: ഡയനീഷ്യാനായിലെ (ബിസസേന) മെത്രാനായ പൊംപോണിയൂസിനു, സിപ്രിയാൻ, ചെച്ചീലിയസ്, വിക്ടർ, സെഡാ ത്തൂസ്, തെർത്തുല്ലൂസ് എന്നിവർ സന്നിഹിതരായ മറ്റു വൈദിക സമൂഹത്തോടുകൂടി എഴുതുന്നതാണ് ഈ കത്ത്. ഒരു നടപടിക്രമം വിശദീകരിക്കയാണിതിൽ. അർപ്പിതജീവിതം നയിച്ച ചില കന്യക കൾ ചില പുരുഷന്മാരുടെകൂടെ താമസിക്കുന്നതായി സിപ്രിയാന റിഞ്ഞു. അവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഒരു ഡീക്കനുമുണ്ടായിരുന്നു. വിവാ ഹിതരായി കഴിഞ്ഞാൽ ആ കന്യകകൾ പിന്നെ കന്യകകളേയല്ല; ഇതു സംബന്ധിച്ചാണ് ഈ കത്ത്. ദൈവത്തിനു സമർപ്പിച്ചവർ പുരു ഷന്മാരുടെ കൂടെ താമസിക്കാനേ പാടില്ല. മാനുഷികബലഹീനത പരിഗണിച്ചാണ് താനിതു പറയുന്നത് എന്നു സിപ്രിയാൻ രേഖപ്പെ ടുത്തിയിരിക്കുന്നു. അപകടത്തിനടുത്തിരിക്കുന്നവൻ അധികനാൾ

സുരക്ഷിതനല്ല; ശിക്ഷണരഹിതമായ വേഴ്ചകൾവഴി നിരവധി കന്യകകൾ വഴിപിഴച്ചുപോകാൻ ഇടയുണ്ട്. ക്രിസ്തുവിനു സമർപ്പിച്ചവരാണെങ്കിൽ അതനുസരിച്ചു ജീവിക്കാൻ ദത്തശ്രദ്ധരായിരിക്കണം. അതിനു സാദ്ധ്യമല്ലെങ്കിൽ, അവർ വിവാഹം കഴിക്കട്ടെ; അങ്ങനെ സഭയിൽനിന്ന് ഇടർച്ച നീക്കിക്കളയട്ടെ നിത്യജീവനിലേക്കുള്ള പാത ഇടുങ്ങിയതും പ്രയാസപൂർണവുമാണ്; ദൈവത്തിനു സമർപ്പിച്ചവർ വൈദികർക്ക് ഒരു ഭാരവും സഭയ്ക്ക് അപമാനവുമായിതീരാതിരിക്കട്ടെ. അവർ ഒരുതരത്തിലും ഉള്ള സംശയത്തിന് ഇടംകൊടുക്കാൻ പാടില്ല.

തുടർന്നുള്ള കത്തുകൾ ഡേഷ്യന്റെ മതമർദ്ദനകാലത്ത് (249–252) എഴുതപ്പെട്ടവയാണ്. ഒളിസ്ഥലത്തിരുന്നുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം നിരവധി ലേഖനങ്ങളയച്ചു. വിശ്വസ്തരായി ജീവിക്കുന്ന ക്രൈസ്തവരുടെ പ്രയാസങ്ങൾ അവയിൽ നന്നായി വരച്ചു കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. ദുരിതമനുഭവിക്കുന്നവരെയും ജയിൽവാസികളെയും എല്ലാവരും സഹായിക്കണമെന്ന് അദ്ദേഹം ആഹ്വാനം ചെയ്യുന്നു.

ലേഖനം 5: ഏറ്റം പ്രിയപ്പെട്ട സഹോദരങ്ങളായ വൈദികർക്കും, ഡീക്കൻമാർക്കുമായി സിപ്രിയാൻ എഴുതുന്നു. മതപീഡനകാലത്ത് താൻ ഒളിവിൽ കഴിഞ്ഞതിനെ സംബന്ധിച്ചാണിത്. സഭയെ 'രക്ഷയുടെ കൂട്ടായ്മ' എന്ന് അദ്ദേഹം വിളിക്കുന്നു.

ലേഖനം 8: റോമിലെ വൈദിക സമൂഹം സിപ്രിയാനയച്ച കത്താണിത്. മാർപാപ്പാ ഫാബിയൻ 250 ജാനുവരി 20ന് രക്തസാക്ഷിയായി. സിപ്രിയാൻ ഒളിച്ചോടിയതിന് അദ്ദേഹത്തെ കുറ്റപ്പെടുത്തുകയാണിതിൽ. സിപ്രിയാനെയും 'പാപ്പാ' എന്നാണ് റോമാക്കാർ ഈ കത്തിൽ വിളിച്ചിരിക്കുന്നത്.

ലേഖനം 9: റോമിൽ നിന്നയച്ച കത്തിനുള്ള മറുപടിയാണിത്. റോമിൽനിന്ന് ഒപ്പുകൂടാതെ രണ്ടാമതൊരു കത്തും സിപ്രിയാനു കിട്ടി; അത് അവരുടേതു തന്നെയോ എന്ന് സിപ്രിയാൻ ചോദിക്കുന്നു. ഫാബിയനെ തന്റെ 'സഹപ്രവർത്തകൻ' എന്ന് ഇതിൽ സിപ്രിയാൻ വിളിക്കുന്നു.

ലേഖനം 10: സഹോദരന്മാർക്കും വിശ്വാസസാക്ഷികൾക്കുമായി സിപ്രിയാൻ എഴുതുന്നതാണിത്. രക്തസാക്ഷിത്വത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യം ഇതിൽ എടുത്തുകാട്ടുന്നുണ്ട്. സഭയെ 'അമ്മ' എന്ന് ഈ കത്തിൽ അദ്ദേഹം വിളിക്കുന്നു.

ലേഖനം 11: സഹോദരങ്ങളായ വൈദികർക്കും ഡീക്കൻമാർക്കുമായി സിപ്രിയാൻ എഴുതുന്നു. ഏകമനസ്സോടുകൂടിയുള്ള പ്രാർത്ഥനയുടെ ഫലം ഇതിൽ ഉറക്കെ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു. വേദപുസ്തകത്തിൽനിന്നു നിരവധി ഉദ്ധരണികൾ ഇതിൽ കാണാം. നാം ക്രിസ്തുവിൽ ഒന്നായി ചേർന്നിരിക്കുന്നു എന്ന ആശയത്തിന്റെ ധ്വനി ഇതിലുണ്ട്. 'അവിടുന്ന് പാപി അല്ലാതിരിക്കെ നമ്മുടെ പാപം വഹിക്കുകയും, നമുക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്തു'. അദ്ദേഹം ഈ ലേഖനത്തിൽ സഭയെ 'രക്ഷയുടെ കൂട്ടായ്മ' എന്ന് വിളിക്കുന്നു.

ലേഖനം 12: വൈദികർക്കും ഡീക്കന്മാർക്കുമായിട്ടാണിത്. വിശ്വാസത്തിനുവേണ്ടി സഹിക്കുന്നവർക്കും ജയിൽവാസമനുഭവിക്കുന്നവർക്കും സഭയിൽ പ്രത്യേകാനുസ്മരണ ഉണ്ടായിരിക്കണം. രക്തസാക്ഷികളാകുന്നവരുടെ നാമങ്ങൾ ഓർക്കപ്പെടുവാൻ അവരുടെ രക്തസാക്ഷിത്വത്തിന്റെ ദിനം പട്ടികയിൽ ചേർക്കണമെന്ന് സിപ്രിയാൻ അവരെ അറിയിക്കുന്നു.

ലേഖനം 14: വൈദികർക്കും ഡീക്കന്മാർക്കുമായി എഴുതപ്പെട്ടത്: മതപീഡനം വൈദികരെയും ജനങ്ങളെയും ഒരുപോലെ കഷ്ടത്തിലാക്കി. സിപ്രിയാൻ ഒളിസ്ഥലത്തുനിന്ന് തിരികെവരാൻ ധൃതികൂട്ടി. എന്നാൽ തെർത്തുല്ലൂസ് എന്ന വൈദികൻ അത് സമ്മതിച്ചില്ല. 'സമയമായില്ല' എന്നദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. ഈ കത്തിൽ ക്രിസ്ത്യാനികളെ 'ക്രിസ്തുവിന്റെ അവയവങ്ങളെന്ന്' അദ്ദേഹം വിളിക്കുന്നു.

ലേഖനം 15: സഹോദരന്മാർക്കും മൗദ്യാനന്മാർക്കും: വേണ്ടവണ്ണം അനുതപിക്കാതെയും മെത്രാന്റെ കൈവയ്പുവഴി മോചനം ലഭിക്കാതെയും 'വീണവർക്ക്' ചില വൈദികർ വി. കുർബാന കൊടുക്കുകയുണ്ടായി. അതുവഴി അവർ കർത്തൃശരീരത്തെ അവഹേളിച്ചു. ഇതു സംബന്ധിച്ചാണ് ഈ കത്ത്.

ലേഖനം 16: വൈദികർക്കും ഡീക്കന്മാർക്കും: വിശ്വാസസാക്ഷികളുടെ സാക്ഷ്യമുള്ള മരണാസന്നതയിലെത്തിയ വീണവർക്ക് വൈദികന്റെ പക്കൽ പാപോച്ചാരണം നടത്തിക്കഴിയുമ്പോൾ, തലയിൽ കൈവച്ച് പാപമോചനം നൽകാം. സ്നാനാർത്ഥികൾക്കും ഈ അവകാശം നിഷേധിക്കരുത്.

ലേഖനം 23: വിശ്വാസസാക്ഷികളെല്ലാംകൂടി പാപ്പ സിപ്രിയാനെഴുതിയയെഴുത്ത്: എല്ലാ 'വീണവരെയും' സഭയിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കണം എന്ന് അവർ സിപ്രിയാനെ അറിയിക്കുന്നു. ഇതിനെതിരായിട്ടാണു സിപ്രിയാന്റെ 27-ാം ലേഖനം.

ലേഖനം 24: കാർത്തേജിനടുത്തുള്ളൊരു സ്ഥലത്തെ മെത്രാനും വിശ്വാസസാക്ഷിയുമായ കൽദോണിയസ് സിപ്രിയാനും സഹവൈദികർക്കുമെഴുതിയതാണിത്. ആദ്യം 'വീണെങ്കിലും' പിന്നെ

ക്രിസ്തുവിനെ ഏറ്റുപറയുകയും അതുമൂലം നാടുകടത്തപ്പെടുകയോ, വസ്തുവകകൾ കണ്ടുകെട്ടപ്പെടുകയോ ചെയ്തവർ അനേകരുണ്ട്. അവരെ സംബന്ധിച്ചു സ്വീകരിക്കേണ്ട നടപടിക്രമത്തെപ്പറ്റി സിപ്രിയാനോടു കൽദോണിയസ് അഭിപ്രായം ചോദിക്കയാണ്.

ലേഖനം 25: 'വിശ്വാസം ഏറ്റുപറഞ്ഞ ഇവരെ സഭയിൽ സ്വീകരിക്കണം' എന്നു സിപ്രിയാൻ മറുപടി കൊടുത്തു.

ലേഖനം 26: വൈദികർക്കും ജനങ്ങൾക്കും: 'വീണവരെ' സംബന്ധിച്ചു മറ്റു മെത്രാന്മാരുമായാലോചിച്ച് ഒരു പൊതുതീരുമാനം എടുക്കുവാൻ പോകുന്നു. ഒരു പൊതു സൂനഹദോസ് കൂടുവാൻ പോകയാണെന്നും അതിൽ സൗകര്യമുള്ളവർ സംബന്ധിക്കണമെന്നും ഈ കത്തുവഴി അദ്ദേഹം അറിയിക്കുന്നു.

ലേഖനം 28: റോമിലെ മോശ, മാക്സിമസ് എന്നീ വൈദികർക്കും മറ്റു വിശ്വാസസാക്ഷികൾക്കും: മതപീഡനകാലത്ത് അവർ കാണിച്ച ധീരതയെ സിപ്രിയാൻ പ്രശംസിക്കുന്നു; അതിലുപരി ഇപ്പോൾ സഭാശിക്ഷണത്തോടേറ്റം വിശ്വസ്തമായും സുവിശേഷാനുസൃതമായും അവർ വ്യാപരിക്കുന്നു എന്നതിൽ അദ്ദേഹം സന്തോഷിക്കുന്നു.

ലേഖനം 33: സിപ്രിയാന്റെ സഭാശാസ്ത്രം ഗ്രഹിക്കാൻ ഈ കത്തു വളരെ സഹായിക്കുന്നു. മത്താ. 16:18-19. ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ട് പറയുന്നു: 'നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ കല്പനകൾ നാം ഭയപ്പെടുകയും പാലിക്കുകയും വേണം. മെത്രാന്റെ സ്ഥാനവും തന്റെ സഭയ്ക്കുവേണ്ടിയുള്ള പദ്ധതിയും നടപ്പാക്കിക്കൊണ്ട് അവിടുന്നു സുവിശേഷത്തിൽ സംസാരിക്കുകയും പത്രോസിനോടു പറയുകയും ചെയ്യുന്നു: 'ഞാൻ നിന്നോടു പറയുന്നു. നീ പത്രോസാകുന്നു; ഈ പാറമേൽ ഞാൻ എന്റെ സഭയെ പണിയും. നരകവാതിലുകൾ അതിനെതിരെ പ്രബലപ്പെടുകയില്ല. സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിന്റെ താക്കോലുകൾ നിനക്കു ഞാൻ തരും. നീ ഭൂമിയിൽ കെട്ടുന്നതെല്ലാം സ്വർഗ്ഗത്തിൽ കെട്ടപ്പെട്ടിരിക്കും; നീ ഭൂമിയിൽ അഴിക്കുന്നതെല്ലാം സ്വർഗ്ഗത്തിൽ അഴിക്കപ്പെട്ടിരിക്കും' സമയത്തിന്റെയും പിൻതുടർച്ചയുടെയും മാറ്റങ്ങൾവഴി മെത്രാന്മാരുടെ പട്ടവും, സഭയുടെ സംഘടനയും മുൻപോട്ടുപോകുന്നു; സഭ മെത്രാന്മാരിലാണ് ഉറപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. സഭയിലെ എല്ലാകാര്യങ്ങളും ഈ മെത്രാന്മാർ ഭരിക്കുന്നു'.

ലേഖനം 43: ഫെലിച്ചീസിമൂസിന്റെ ശീശ്മയെപ്പറ്റിയാണ് ഈ ലേഖനം. സഭൈക്യം നശിപ്പിച്ച ഫെലിച്ചീസിമൂസും കൂട്ടരും കടുത്ത

പാതകമാണ് ചെയ്യുന്നതെന്ന് അദ്ദേഹം ഇതിൽ വ്യക്തമാക്കുന്നു; 'തങ്ങളുടെ പക്കൽ സമാധാനമോ, സഭയോ ഇല്ലാത്തവർ ഇപ്പോൾ സമാധാനം ആശംസിക്കുകയാണ്; സഭയിൽനിന്നു വിട്ടുമാറിയവർ 'വീണവരെ' തിരികെ വിളിക്കുകയും തിരിച്ചുവരാൻ അനുവദിക്കുകയുമാണ്. ദൈവം ഒരുവൻ, ക്രിസ്തു ഒരുവൻ, സഭ ഒന്ന്, കർത്തൃശബ്ദത്താൽ പത്രോസിന്മേൽ സ്ഥാപിതമായ സിംഹാസനം ഒന്ന്. ഈ ഏക പൗരോഹിത്യത്തിനും ഏക അൾത്താരയ്ക്കും എതിരെ മറ്റൊരാൾത്താരയോ പുതിയൊരു പൗരോഹിത്യമോ സ്ഥാപിക്കാൻ സാധ്യമല്ല. മറ്റെവിടെയെങ്കിലും കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്നവൻ ചിതറിക്കുന്നു. ദൈവികപദ്ധതിയെ മാനിക്കാതെ മാനുഷിക വിഭ്രാന്തിമൂലം സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടതൊക്കെ വേശ്യാവൃത്തിയും, അഭക്തിയും, ദൈവദൂഷണവും അത്രേ. ഇത്തരക്കാരുമായുള്ള സംസർഗത്തിൽനിന്ന് അകന്നുമാറുക; ക്യാൻസറും പകർച്ചവ്യാധിയും എന്നു കരുതി അവരുടെ സംസാരത്തിൽനിന്നു പറന്നകലുക. സഹോദരങ്ങളേ, കർത്തൃപാതയിൽനിന്നു നിങ്ങളെയാരും വഴിതെറ്റിക്കാതിരിക്കട്ടെ. ക്രിസ്തുവിന്റെ സുവിശേഷത്തിൽനിന്നു ക്രിസ്ത്യാനികളായ നിങ്ങളെ ആരും തട്ടിക്കൊണ്ടുപോകാതിരിക്കട്ടെ. സഭയിൽനിന്നു സഭാസന്താനങ്ങളെ ആരും അപഹരിക്കാതിരിക്കട്ടെ. നശിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ സ്വയം നശിക്കട്ടെ; സഭയിൽനിന്നു മാറിയവർ മാത്രം സഭയ്ക്കു പുറത്തുനില്ക്കട്ടെ. മെത്രാന്മാർക്കെതിരായി മത്സരിച്ചവർമാത്രം മെത്രാന്മാരെകൂടാതെ കഴിയട്ടെ'. സഭയെ ഉപേക്ഷിച്ച് സമൂഹങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുന്നവർക്കു സിപ്രിയാൻ നല്കുന്ന ശക്തിയായ താക്കീതാണിത്.

ലേഖനം 46: മാക്സിമസ്, നിക്കോസ്ട്രാത്തുസ് തുടങ്ങിയ വിശ്വാസസാക്ഷികൾക്ക്: ഐക്യത്തിലേക്കും, സാഹോദര്യത്തിലേക്കും യോജിപ്പിലേക്കും തിരിഞ്ഞുവരുവാൻ സിപ്രിയാൻ അവരെ ക്ഷണിക്കുന്നു. 'ദൈവികക്രമീകരണത്തിനും, സുവിശേഷനിയമത്തിനും, കത്തോലിക്കാസഭയുടെ ഐക്യത്തിനും എതിരായിനിന്നു മറ്റൊരു മെത്രാനെ വാഴിക്കാൻ നിങ്ങൾ സമ്മതിച്ചതിൽ ഞാൻ അതിയായി ദുഃഖിക്കുന്നു. മറ്റൊരു സഭ സ്ഥാപിക്കാനും, ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരത്തെ കീറിമുറിക്കാനും, കർത്താവിന്റെ അജഗണത്തിന്റെ ഏകമനസ്സും ഏകശരീരവും വിഭജനമാത്സര്യംകൊണ്ടു കുത്തിത്തുളയ്ക്കാനും ശ്രമിക്കുന്നത് അനുവദനീയമല്ല; ദൈവികനിയമത്താൽ തന്നെ ശരിയുമല്ല'.

ലേഖനം 55: നുമീഡിയായിലെ മെത്രാനായ അന്തോണിയാനുസിന് സിപ്രിയാൻ: നൊവേഷ്യന്റെ ശീശ്മമൂലം നുമീഡിയൻ

മെത്രാൻ അല്പം വിഷമത്തിലായിരുന്നു. സഭയുടെ ഐക്യവും മെത്രാന്മാരുടെ യോജിപ്പും ഈ കത്തിൽ സിപ്രിയാൻ വിശദീകരിക്കുന്നു. കൊർണേലിയൂസിന്റെ തെരഞ്ഞെടുപ്പിനെപ്പറ്റിയും ചർച്ച ചെയ്യുന്നു. കൊർണേലിയൂസിന്റെ സ്വഭാവത്തെപ്പറ്റി സിപ്രിയാൻ വിവരിക്കുന്നു. ദൈവമാണ് അദ്ദേഹത്തെ മെത്രാനാക്കിയത്. മെത്രാനാകാൻ ആഗ്രഹിക്കുകയോ അതിനായി ചരടുവലികൾ നടത്തുകയോ ചെയ്യാത്ത പരിശുദ്ധനായിരുന്നു അദ്ദേഹം:

'ദൈവത്തിന്റെയും തന്റെ മിശിഹായുടെയും നിശ്ചയത്താലും, വൈദികവൃന്ദത്തിന്റെ സാക്ഷ്യത്താലും സന്നിഹിതരായ ജനങ്ങളുടെ സമ്മതത്താലും ഭാഗ്യവാന്മാരായ മെത്രാന്മാരുടെ സമൂഹത്താലും നല്ല മനുഷ്യരാലും അത്രേ കൊർണേലിയൂസ് മെത്രാനായി വാഴിക്കപ്പെട്ടത്. ഫാബിയന്റെ സ്ഥാനത്ത്, അതായത്, പത്രോസിന്റെ സ്ഥലവും മെത്രാസന സ്ഥാനവും ഒഴിഞ്ഞുകിടന്നപ്പോൾ, ആരും വാഴിക്കപ്പെടുന്നതിനുമുൻപേ അത്രേ അദ്ദേഹം വാഴിക്കപ്പെട്ടത്'.

സിപ്രിയാന്റെ അയഥാർത്ഥ കൃതികൾ

സിപ്രിയാന്റെ കൃതികൾ സാർവത്രികമായി ആദരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. അക്കാരണത്താൽ അനേകം അയഥാർത്ഥകൃതികൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരിൽ പ്രചരിക്കാൻ തുടങ്ങി.

1. കാഴ്ചകളെപ്പറ്റി, 2. അടക്കത്തിന്റെ ഗുണത്തെക്കുറിച്ച്, 3. നൊവേഷ്യന്, 4. പുനർമാമ്മോദീസായെപ്പറ്റി (ദെറേബാപ്തിസ്മാതെ), 5. അലയത്തോരസിനെതിരെ, 6. വൈദികരുടെ ഒറ്റയ്ക്കുള്ള ജീവിതത്തെപ്പറ്റി, 7 ഉയിർപ്പു കണക്കുകൂട്ടൽ, 8. യൂദന്മാർക്കെതിരെ, 9. രക്തസാക്ഷിത്വത്തിന്റെ ശ്രേഷ്ഠത, 10. സീനായ്മലയും സെഹിയോൻമലയും, 11. അനുതാപത്തിനുള്ള ആഹ്വാനം, 12. സിപ്രിയാന്റെ വിരുന്ന്.

ഇവയ്ക്കു പുറമേ മറ്റനേകം കൃതികളും സിപ്രിയാന്റെ പേരിൽ പ്രചരിച്ചിരുന്നു. ആധുനിക പഠനങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ സിപ്രിയാന്റെ കൃതികളെ മറ്റുള്ളവയിൽനിന്നു വേർതിരിക്കാൻ സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്.

സിപ്രിയാന്റെ ദൈവശാസ്ത്രം

വിവിധ പാഷണ്ഡതാവിഭാഗക്കാരുമായുള്ള ഏറ്റുമുട്ടലിൽ തെർത്തുല്യൻ ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ വിവിധ വശങ്ങളെ താത്ത്വികമായും ചിട്ടയായും ചർച്ച ചെയ്യാൻ ഒരു ശ്രമം നടത്തി. സിപ്രിയാൻ ഒരു പ്രായോഗിക വ്യക്തിയായിരുന്നു; തെർത്തുല്യനെപ്പോലെ ഒരു ബുദ്ധിരാക്ഷസനും അല്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ ഒരു കാര്യം സ്പഷ്ടമാണ്. പാശ്ചാത്യ ലോകത്തു അഗസ്റ്റിനു മുമ്പുള്ള ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരിൽ സർവാദരണീയനായിരുന്നു സിപ്രിയാൻ. വേദപുസ്തകത്തോടുകൂടി സിപ്രിയാന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങളും സൂക്ഷിക്കുകയും ഉപയോഗിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നുവെന്നു കൈയെഴുത്തു പ്രതികൾ തെളിയിക്കുന്നു. മദ്ധ്യകാലഘട്ടങ്ങളിലെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികൾ പരക്കെ പ്രചരിച്ചിരുന്നു. നിയമപണ്ഡിതനായ തെർത്തുല്യന്റെ പിൻഗാമിയായ സിപ്രിയാൻ കാനൻ നിയമത്തിൽ ചെലുത്തിയ സ്വാധീനവും സാരവത്താണ്. സഭാശാസ്ത്രം സംബന്ധിച്ചാണു സിപ്രിയാൻ ഏറ്റമധികം പ്രകീർത്തിക്കപ്പെടുന്നത്.

1. സഭാശാസ്ത്രം

സഭയാണു രക്ഷാമാർഗം എന്നു സിപ്രിയാൻ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. 'സഭയ്ക്കു പുറത്തു രക്ഷയില്ല' (ലേഖനം, 73,21) സഭയെ മാതാവായി കാണാത്തവനു ദൈവത്തെ പിതാവായി കാണാൻ കഴിയില്ല (സഭൈക്യം, 6). അതുകൊണ്ടു സഭയിൽ അംഗമായിരിക്കുക അവശ്യാവശ്യമായ കാര്യമത്രേ. സഭ ക്രിസ്തുവിന്റെ വധുവാണ്, അവൾ വ്യഭിചാരിണി അല്ല. അവൾക്കൊരു വിവാഹക്കിടക്കയേ ഉള്ളു; സഭയിൽനിന്നകലുന്നവൻ വേശ്യകളോടുകൂടി സംസർഗം ചെയ്യുന്നു; സഭയുടെ വാഗ്ദാനങ്ങൾക്ക് അവനവകാശിയാകില്ല, അവൻ അന്യനും അശുദ്ധനും ശത്രുവുമായിത്തീരുന്നു (അതേ സ്ഥലം). സഭയുടെ അടിസ്ഥാനസ്വഭാവം ഐക്യമാണ് എന്ന ആശയം സിപ്രിയാന്റെ ഉള്ളിൽ വളരെ ആഴത്തിൽ പതിഞ്ഞിരുന്നു. സഭൈക്യം വിശദീകരിക്കാൻ വിവിധാലങ്കാരങ്ങളും ഉപമകളും അദ്ദേഹം ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ട്. കർത്താവിന്റെ അങ്കി കീറാതിരുന്നതുപോലെയാണു സഭയിലെ ഐക്യം (സഭൈക്യം, 7).

നോഹിന്റെ പെട്ടകത്തോടു സിപ്രിയാൻ സഭയെ താരതമ്യപ്പെടുത്തുന്നു. നോഹിന്റെ പെട്ടകത്തിനു പുറത്തുള്ളവരാരും രക്ഷ പ്രാപിച്ചില്ല. അതുപോലെയാണു സഭയും (സഭൈക്യം, 6). അനേകം ഗോതമ്പുമണികളിൽനിന്നു ഒരോസ്തി ഉണ്ടാകുന്നതുപോലെയാണു സഭ (ലേഖനം, 63, 13). മെത്രാൻ കപ്പിത്താനായുള്ള കപ്പലാണ് സഭ (ലേഖനം, 59, 3) എന്നാൽ സിപ്രിയാന്റെ ഏറ്റം പ്രിയങ്കരമായ ഉപമ അമ്മയുടെയാണ്. മുപ്പതിലേറെ പ്രാവശ്യം സിപ്രിയാൻ ഈ ഉപമ 'സഭൈക്യം' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നു. തന്റെ കുഞ്ഞുമക്കളെയെല്ലാം മാറോടണയ്ക്കുന്ന മാതാവാണു സഭ (സഭൈക്യം, 23); അവളിൽ നിന്നകലുന്നവൻ മരണത്തിനായി

വിധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു (അതേ സ്ഥലം).

സഭൈക്യത്തിന്റെ ശൃംഖലകളെ തകർക്കുന്ന ശീശ്മയും പാഷണ്ഡതയും പൊട്ടപ്പുറപ്പെട്ടപ്പോൾ ഐക്യത്തിന്റെ ശ്രേഷ്ഠത ഊന്നിപ്പറയേണ്ടി വന്നു. മെത്രാനോടുള്ള യോജിപ്പാണത്യാവശ്യം. മെത്രാൻ സഭയിലാണ്. സഭ മെത്രാനിലും. മെത്രാനോടുകൂടിയല്ലാത്തവൻ സഭയിലല്ല (ലേഖനം, 66.8). മെത്രാന്മാർ ശ്ലീഹന്മാരുടെ പിൻഗാമികളാണ്. ശ്ലീഹന്മാരാണു ആദ്യത്തെ മെത്രാന്മാർ (ലേഖനം, 3,3); സഭ അവരിൽ പണിയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അവരുടെ പിൻഗാമികളായ മെത്രാന്മാർ ഒന്നിച്ചൊരു സംഘമായി സഭയെ ഭരിക്കുന്നു; ഐക്യം പാലിക്കുന്നു. അക്കാലത്തു മെത്രാന്മാരുടെ തെരഞ്ഞെടുപ്പു എപ്രകാരമായിരുന്നു എന്നു സിപ്രിയാനിൽനിന്നു ഗ്രഹിക്കാം. ആരു മെത്രാനാകണം എന്നതു ദൈവമാണു നിശ്ചയിക്കുന്നത്; ജനങ്ങൾ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നു; മെത്രാന്മാർപട്ടം കൊടുക്കുന്നു. ദൈവത്തിന്റെ വിധി പ്രാദേശികസഭയുടെ അംഗീകാരത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. മെത്രാന്മാരുടെയും വൈദികരുടെയും സാന്നിധ്യത്തിൽ മെത്രാൻ തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടണം (ലേഖനം, 43,1; 55, 8-9; 59, 2-5; 67, 4-5; 68, 1-2).

2. റോമൻ സഭയുടെ അധ്യക്ഷസ്ഥാനം

മെത്രാൻ ദൈവതിരുമുമ്പാകെ മാത്രമേ കണക്കു ബോധിപ്പിക്കേണ്ടതുള്ളൂ എന്ന ആശയമായിരുന്നു സിപ്രിയാന്. 'പരസ്പരം യോജിച്ചും കത്തോലിക്കാസഭയുടെ പരിപാവനമായ ഐക്യം കാത്തുസൂക്ഷിച്ചും ഇരിക്കുന്നിടത്തോളം കാലം ഓരോരുത്തരുടെയും പ്രവൃത്തികളെ അവനവൻതന്നെ വിധിക്കുന്നു; എന്നാൽ ഒരുദിവസം ദൈവമുമ്പാകെ കണക്കുകൊടുക്കേണ്ടതാണെന്നുള്ള ബോധ്യം ഉണ്ടായിരിക്കണം'(ലേഖനം, 55, 21).

യോജിച്ചിരിക്കുമ്പോളിതു മതി. യോജിക്കാതെയിരുന്നാൽ സഭൈക്യത്തിനു കോട്ടം തട്ടുന്ന പ്രവൃത്തികൾ ഒരാൾ ചെയ്താൽ എന്തു ചെയ്യണം? അവനവൻതന്നെ വിധിച്ചാൽ പോരാ; ദൈവത്തിന്റെ മുമ്പാകെയുള്ള കണക്കു മാത്രമല്ല; ഭൂമിയിൽതന്നെ ചോദിക്കാൻ ആളുകളുണ്ട്. യോജിച്ചു ഭരിക്കുന്ന സാഹചര്യത്തിൽ ഒരുത്തനും മറ്റൊരുത്തന്റെമേൽ ആധിപത്യത്തിനു മുതിരാൻ പാടില്ല എന്ന ചിന്താഗതിയാണു സിപ്രിയാനുണ്ടായിരുന്നത്. 256 സെപ്റ്റംബറിൽ കൂടിയ ആഫ്രിക്കൻ സിനഡിൽ സിപ്രിയാൻ അതു പ്രഖ്യാപിക്കുകയും ചെയ്തു: 'ഞങ്ങളുടെയിടയിൽ ആരുംതന്നെ മെത്രാന്മാരുടെ മെത്രാനായി സ്വയം അവരോധിക്കാറില്ല; ഭീകരഭരണത്താലോ, ഉരുക്കുമുഷ്ടിയാലോ നിർബന്ധിച്ചുള്ള വിധേയത്വത്തിനു കൂടെയുള്ള

വരെ ഞങ്ങളിലാരും നിർബന്ധിക്കാറില്ല. ഓരോരുത്തർക്കും തങ്ങളുടെ ചെയ്തികളെ സംബന്ധിച്ചു സ്വാതന്ത്ര്യം ഉള്ളതിനാലും ആരും പരസ്പരം വിധിക്കാത്തതിനാലും ഞങ്ങൾ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ വിലമതിക്കുന്നു; നാമെല്ലാവരും കർത്താവിന്റെ ന്യായവിധിയെ പാർത്തിരിക്കണം. സഭാ ഭരണത്തിൽ നമ്മെ നിയമിക്കാനും നമ്മുടെ പ്രവൃത്തികളെ വിധിക്കാനും അവനു മാത്രമേ അധികാരമുള്ളൂ'.

പത്രോസിനുണ്ടായിരുന്ന അധികാരങ്ങൾ മറ്റു ശ്ലീഹന്മാർക്കെല്ലാവർക്കുമുണ്ടായിരുന്നു: 'പത്രോസ് എന്തായിരുന്നുവോ, അതു മറ്റു ശ്ലീഹന്മാരും ആയിരുന്നു. എന്നാൽ സഭയിലെ ഐക്യം സ്പഷ്ടമാക്കാൻ ഒരുവനിൽ അവൻ ആരംഭം കുറിച്ചു (സഭൈക്യം, 4). പത്രോസ് തന്നെയും സർവജ്ഞാനിയെന്നവകാശപ്പെട്ടില്ല; കർത്താവു പത്രോസിനെ തിരഞ്ഞെടുക്കുകയും അവനിൽ സഭ പണിയുകയും ചെയ്തു; എന്നാൽ ഛേദനാചാരം സംബന്ധിച്ചു പൗലോസ് അവനോടു തർക്കിച്ചപ്പോൾ, തന്റെ പ്രത്യേകാധികാരങ്ങളെപ്പറ്റിയൊന്നും പറഞ്ഞില്ല. സ്വേച്ഛാധിപത്യപരമായ ചിന്തകളൊന്നും അവൻ പുലർത്തിയില്ല. അധ്യക്ഷസ്ഥാനമുണ്ട്, അതുകൊണ്ട് എല്ലാവരും അനുസരിക്കണമെന്നും പറഞ്ഞില്ല (ലേഖനം, 71, 3).

റോമൻ സഭയോടു സിപ്രിയാനു വളരെ ബഹുമാനമായിരുന്നു. സഭൈക്യത്തിന്റെ കണ്ണിയായി സിപ്രിയാൻ റോമാസഭയെ കാണുന്നു. അതുപോലെ സത്യവിശ്വാസം കളങ്കരഹിതമായി നിലനിൽക്കുന്നതും ആ സഭയിലാണ്. അവരുടെ വിശ്വാസം ശ്ലീഹാ പ്രകീർത്തിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. അവരുടെയിടയിൽ വിശ്വാസത്തിനു എതിരായി ഒന്നും പ്രവേശിച്ചിട്ടില്ല (ലേഖനം, 59, 14). പത്രോസിന്റെ സിംഹാസനം പ്രധാന സഭയും പൗരോഹിത്യ സംബന്ധമായ ഐക്യത്തിന്റെ സ്രോതസ്സുമാണ്. 'സഭൈക്യത്തെ സംബന്ധിച്ച്' ഗ്രന്ഥം വായിച്ചാൽ സിപ്രിയാന് റോമൻ സഭയോടുള്ള ബഹുമാനം വളരെ വ്യക്തമാണ്.

പിന്നെന്തുകൊണ്ട് പാഷണ്ഡരുടെ സ്നാനം സംബന്ധിച്ചു സിപ്രിയാൻ പോപ്പ് സ്റ്റീഫനെ എതിർത്തു? സിപ്രിയാന്റെ വീക്ഷണഗതിയിൽ ഓരോ സഭയുടെയും പ്രാദേശിക കാര്യങ്ങളിൽ മറ്റു സഭയിൽപ്പെട്ടവർ ഇടപെടാൻ പാടില്ല. റോമാ മെത്രാൻ വി. പത്രോസിന്റെ പിൻഗാമിയായി പ്രധാന സിംഹാസനത്തിലിരിക്കുന്നുവെങ്കിലും ഓരോരോ സഭകളിലെ പാരമ്പര്യങ്ങൾ മാനിക്കപ്പെടണം. ആഫ്രിക്കൻ സഭയിൽ പാഷണ്ഡരുടെ മാമ്മോദീസാ കൂദാശയായി പരിഗണിച്ചിട്ടില്ലായിരുന്നു. അതായിരുന്നാദിമുതലുള്ള പാരമ്പര്യം.

തെർത്തുല്യൻ അതു പഠിപ്പിച്ചു; സിപ്രിയാൻ അതാവർത്തിച്ചു; ആഫ്രിക്കൻ സിനഡുകൾ അതു നിയമമായി പ്രഖ്യാപിച്ചു. ഈ സാഹചര്യത്തിൽ റോമാമെത്രാനെ എതിർക്കുക സ്വാഭാവികമാണ്. കൂടാതെ ഇന്നത്തെപ്പോലെ സാർവത്രിക സൂനഹദോസുകൾ കൂടി വിശ്വാസപ്രമാണം സ്പഷ്ടമായി തീരുമാനിക്കപ്പെട്ടിരുന്നില്ല.

റോമൻ മെത്രാനെ അറിയിക്കേണ്ട കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി സിപ്രിയാനു നല്ല ബോധ്യമുണ്ടായിരുന്നു. ഫോർത്തുണാത്തുസ് എന്ന മെത്രാനെ സിപ്രിയാൻ വാഴിച്ചു. റോമിനോടാലോചിക്കാതെയാണിത് ചെയ്തത്. പോപ്പ് കൊർണേലിയൂസ് ഇതു സംബന്ധിച്ചു സിപ്രിയാനോടു എഴുതി ചോദിച്ചു. മറുപടിക്കത്തിൽ ഗൗരവമേറിയ ഏതു പ്രശ്നവും റോമാമെത്രാനു സമർപ്പിക്കേണ്ട തന്റെ കടമയെപ്പറ്റി സമ്മതിക്കുന്നുണ്ട് (ലേഖനം, 59, 9).

ഇതുതന്നെ മറ്റൊരവസരത്തിലും സ്പഷ്ടമായി കാണാം. പോപ്പ് ഫാബിയൻ മതപീഡനത്തിൽ മരിച്ചു. സിപ്രിയാൻ അപ്പോൾ ഒളിവിലായിരുന്നു. സിപ്രിയാന്റെ ചെയ്തികളെ സംബന്ധിച്ചു റോമൻ വൈദികസമൂഹമാണു സിപ്രിയാനെ കുറ്റപ്പെടുത്തുന്നത്. ഉടനെ തന്നെ തന്റെ ചെയ്തികളെ ന്യായീകരിച്ചുകൊണ്ടു സിപ്രിയാൻ അവർക്കെഴുതി എന്നു മാത്രമല്ല 'വീണവരെ' സംബന്ധിച്ചുള്ള റോമൻ നടപടി സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തു.

3. മാമ്മോദീസാ

പാഷണ്ഡരുടെ മാമ്മോദീസാ അസാധുവാണെന്നു വിശ്വസിച്ചിരുന്നയാളാണു സിപ്രിയാൻ. ശിശുസ്നാനത്തിനുവേണ്ടി സിപ്രിയാൻ വാദിച്ചു. തെർത്തുല്യന്റെ ചിന്താഗതിയനുസരിച്ചു ക്രിസ്തുവിനെയറിയാൻ പ്രായമായിട്ടു സ്നാനം സ്വീകരിച്ചാൽ മതി എന്നായിരുന്നു (സ്നാനത്തെപ്പറ്റി, 18). സിപ്രിയനാകട്ടെ ജനിച്ചാൽ എത്രയും വേഗം മാമ്മോദീസാ നൽകണമെന്നു പഠിപ്പിച്ചു (ലേഖനം, 64). ജലംകൊണ്ടുള്ള മാമ്മോദീസയേക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠവും മഹനീയവുമാണു രക്തം ചിന്തിയുള്ള മാമ്മോദീസാ.

4. അനുതാപം

മാമ്മോദീസായ്ക്കുശേഷം ഉള്ള അനുതാപവും പാപമോചനവും സിപ്രിയാൻ അംഗീകരിക്കുന്നു. യഥാർത്ഥമായി അനുതപിച്ച പാപികളെ സഭയുടെ ഐക്യത്തിൽ സ്വീകരിക്കാം എന്നു സിപ്രിയാന്റെ ലേഖനങ്ങളിൽനിന്നു വ്യക്തമാണ്. ഈ കാര്യത്തിൽ സിപ്രിയാൻ ഒരു മധ്യമാർഗമാണു സ്വീകരിച്ചത്. സ്വീകരിക്കാനേ പാടില്ല എന്നു കർക്കശമായി നൊവേഷ്യൻ അബദ്ധോപദേശകർ ശാഠ്യം പിടിച്ചു.

വേണ്ട അനുതാപം ഇല്ലെങ്കിലും പാപികളെ ഉടനെതന്നെ ചേർക്കണം എന്നു തന്റെ വൈദികഗണത്തിൽപെട്ട നൊവാത്തുസും കൂട്ടരും വാദിച്ചു. രണ്ടിനുമിടയിൽഉള്ള മാർഗം സിപ്രിയാൻ അവലംബിച്ചു.

കുർബാനയെപ്പറ്റിയും മറ്റനേകം വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റിയും സിപ്രിയാൻ പഠിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവയെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലേഖനങ്ങളിൽനിന്നു ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണ്.

5. ദൈവജനം ഒരു നിഗൂഢയാഥാർത്ഥ്യം

ജനങ്ങളും വൈദികരും മെത്രാന്മാരും ഉൾപ്പെട്ട ഒരു സമൂഹമാണു സഭ. മെത്രാന്മാർ ശ്ലീഹന്മാരുടെ പിൻഗാമികളാണ്. അപ്പസ്തോലിക പിൻതുടർച്ചവഴി മെത്രാന്മാർ സഭാശുശ്രൂഷ നിർവഹിക്കുന്നു. സഭ മെത്രാനിലാണ്; മെത്രാൻ സഭയിലുമാണ്. മെത്രാൻ സഭയിലാണ്, സഭയ്ക്കുപരിയല്ല എന്നതു സിപ്രിയാന്റെ ഒരടിസ്ഥാന ചിന്തയാണ്.

സഭ ദൈവത്തിന്റെ ജനമാണെന്നുള്ള ആശയം സിപ്രിയാൻ വിശദീകരിക്കുന്നു. ഇസ്രായേൽ ദൈവത്തിന്റെ സഭയായിരുന്നു. അവരിൽനിന്നു രക്ഷ പുറജാതികളുടെ ഇടയിലേക്കു കടന്നു. സഭ പുതിയ ഇസ്രായേലാണ്; പുതിയ ജനമാണ്. പഴയജനം യാഹ്വേയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരുന്നു; പുതിയനിയമസഭ ക്രിസ്തുവുമായും.

സഭ ഒരു നിഗൂഢയാഥാർത്ഥ്യമാണെന്നുള്ളതു സിപ്രിയാന്റെ ഒരടിസ്ഥാന ചിന്തയാണ്. സഭയുടെ നിഗൂഢതയുടെ ആഴം പൂർണമായി ഗ്രഹിക്കുക ഈ ഭൂമിയിൽവച്ചു വിഷമമാണ്. സഭ മാതാവും വധുവുമാണ്. തന്റെ കുഞ്ഞുങ്ങളെ മാറോടണയ്ക്കുകയും പ്രസവത്താൽ കുടുംബത്തിന്റെ വലിപ്പം വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന അമ്മയാണു സഭ.

ദൈവജനത്തിന്റെ ഘടന ഒരു രഹസ്യമായിത്തന്നെ നിലകൊള്ളുന്നു. ഉത്ഭവത്തിലും വളർച്ചയിലും സഭ നിഗൂഢയാഥാർത്ഥ്യമാണ്.

6. സഭയും ത്രിത്വവും

സഭയുടെ ഐക്യം ത്രിത്വത്തിൽനിന്നു വരുന്നതാണ്. ഐക്യത്തിന്റെ ആധാരം ത്രിത്വമാണ്. ഏകനാണ് ദൈവം; എന്നാൽ ദൈവം ത്രിത്വമാണ്. സഭ ത്രിത്വത്തിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്നു. ത്രിത്വത്തിന്റെ മാതൃകയിൽ ത്രിത്വത്തിൽ ഭാഗഭാഗിത്വം സ്വീകരിക്കുന്ന യാഥാർത്ഥ്യമാണ് സഭ.

പിതാവിന്റെയും പുത്രന്റെയും പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെയും സ്നേഹത്തിൽ ദൈവജനം ഒന്നിച്ചു ചേർക്കപ്പെടുന്നു. പിതാവും പുത്രനും ഒന്നായിരിക്കുന്നതുപോലെ നാമും ഒരു ജനമായി ഐക്യത്തിൽ വസിക്കണം. പിതാവും പുത്രനും പരിശുദ്ധാത്മാവും ഒന്നാകുന്നു. 'മൂന്നും ഒന്നാകുന്നു' എന്നു ത്രിത്വത്തെപ്പറ്റി എഴുതപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ത്രിത്വത്തിന്റെ ഐക്യത്തിൽ രൂപീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു സഭയുടെ ഐക്യം എന്ന് 'സഭൈക്യത്തെപ്പറ്റി' എന്ന കൃതിയിൽ സിപ്രിയാൻ സംസാരിക്കുന്നു (6). സഭയുടെ ഐക്യം ഉന്നതത്തിൽനിന്നു, അതായതു പിതാവിൽനിന്നു വരുന്നതാണ് (7). 'ഞാനും പിതാവും ഒന്ന്'(യോഹ 10:30) എന്നു പറഞ്ഞ ക്രിസ്തു സഭയെ സ്ഥാപിച്ചു. 'ഒരാട്ടിൻ കൂട്ടവും ഒരിടയനും' ഉണ്ടാകുവാൻ വേണ്ടിയാണത് (ലേ ഖ. 69,5). ഏക ദൈവത്തെപ്പോലെ ഏക സഭയും. സഭയുടെ ഐക്യത്തെപ്പറ്റി സംസാരിക്കുമ്പോഴാണു സിപ്രിയാനേറ്റം വാചാലനായി ത്തീരുന്നത്. സിപ്രിയാന്റെ സഭാശാസ്ത്രമാണു തന്റെ കൃതികളിൽ നിഴലിച്ചു നിൽക്കുന്നത്; അതു മറ്റേതിനെക്കാളുപരി സിപ്രിയാന്റെ വ്യക്തിത്വത്തിലേക്കു വെളിച്ചം വീശുന്നു. സഭയെ വെട്ടിക്കീറുന്ന പ്രശ്നങ്ങൾക്കിടയിൽ ജീവിച്ച സിപ്രിയാൻ പിളർപ്പിന്റെ തിക്തഫലങ്ങളെ മുന്നിൽ കണ്ടു. ത്രിത്വത്തിന്റെ ഐക്യത്തിന്റെ മാതൃകയിൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന സഭ ഏകവും അവിഭാജ്യവുമായിരിക്കണമെന്നാണു സിപ്രിയാന്റെ ഉറച്ച വിശ്വാസം. ആഫ്രിക്കൻ-റോമൻ സഭകളിൽ മാത്രമല്ല, സാർവത്രിക സഭ മുഴുവനും സ്വാധീനം ചെലുത്തക്ക ചിന്താസരണിയാണു സിപ്രിയാൻ വെട്ടിത്തുറന്നത്.

05

പൗരസ്ത്യ സഭാപിതാക്കന്മാർ

1. മാർ എഫ്രേം (306–373)

മഹാനായ മാർ എഫ്രേം മെസൊപ്പൊട്ടേമിയായിലെ നിസിബിസ് പട്ടണത്തിലോ അതിനടുത്തോ ആണ് ജനിച്ചത്. ഇന്ന് നുസൈബിൻ എന്ന് നിസിബിസ് അറിയപ്പെടുന്നു. അത് തെക്കു പടിഞ്ഞാറൻ ടർക്കിയിലാണ്. എഫ്രേമിന്റെ പിതാവ് നിസിബിസിൽ നിന്നും അമ്മ അമീദ് (ദിയാർബക്കീർ) പട്ടണത്തിൽ നിന്നുമുള്ള ഭക്തരായ ക്രിസ്ത്യാനികളായിരുന്നു. എഫ്രേമിന് ഒരു സഹോദരി ഉണ്ടായിരുന്നു. ബാല്യപ്രായം മുതൽ എഫ്രേമിന്റെ വിശ്വാസപരിശീലനം നിസിബിസിലെ മെത്രാനായ മാർ യാക്കോബിന്റെ (303–338) കീഴിലായിരുന്നു. എഫ്രേം തന്റെ യൗവനാരംഭത്തിനു മുമ്പേ മാമ്മോദീസാ സ്വീകരിച്ച് "ഉടമ്പടിയുടെ മക്കൾ (ബ്നൈ ക്യാമാ)" എന്നറിയപ്പെട്ട താപസ്സസമൂഹത്തിൽ അംഗമായി. മാർ യാക്കോബാണ് എഫ്രേമിന് മാമ്മോദീസായും ഡീക്കൻ പട്ടവും നൽകിയത്.

മാർ യാക്കോബ് 326–നോടടുത്ത് എഫ്രേമിനെ നിസിബിസ് മതപഠനശാലയുടെ പ്രധാനാധ്യാപകനായി നിയമിച്ചു. ബൈബിൾ വ്യാഖ്യാതാവ് എന്നർത്ഥം വരുന്ന 'മ്പശ്കാനാ' എന്നായിരുന്നു പ്രസ്തുത

തസ്തികയുടെ പേര്. ഈ കലാലയം പിൽക്കാലത്ത് വളരെ പ്രശസ്തിയിലേക്ക് ഉയരുകയും സാരവത്തായ സംഭാവന സഭയ്ക്ക് നൽകുകയും ചെയ്തു. മാർ യാക്കോബ് (303–338), മാർ ബാബോവായ് (338–350), മാർ വൊളോഗേസ് (350–361), മാർ അബ്രാഹം (361–?) എന്നീ മെത്രാന്മാരുടെ കീഴിലാണ് എഫ്രേം പ്രവർത്തിച്ചത്. പേർഷ്യൻ രാജാവായ ഷപ്പൂർ രണ്ടാമൻ (309–379) 338, 346, 350 എന്നീ വർഷങ്ങളിൽ നിസിബിസ് പട്ടണം ആക്രമിച്ചു. മൂന്നു തവണയും പട്ടണം ധീരമായി ചെറുത്തു നിന്നു. പേർഷ്യൻ സൈന്യം മൂന്നു പ്രാവശ്യവും പരാജയപ്പെട്ട് പിന്മാറി. പ്രതിരോധ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കും ദുരിതാശ്വാസ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കും നേതൃത്വം കൊടുക്കാൻ ഡീക്കൻ എന്ന നിലയിൽ എഫ്രേം അത്യധ്വാനം ചെയ്തു.

വിശ്വാസത്യാഗിയായ ജൂലിയൻ ചക്രവർത്തി 363–ലെ പേർഷ്യൻ യുദ്ധത്തിൽ കൊല്ലപ്പെട്ടു. യുദ്ധത്തടവുകാരായ റോമൻ സൈന്യത്തെ വീണ്ടെടുക്കാൻ വേണ്ടി ജോവിയൻ ചക്രവർത്തി ഉണ്ടാക്കിയ ഒത്തുതീർപ്പനുസരിച്ച് നിസിബിസ് പട്ടണം പേർഷ്യാക്കാർക്ക് വിട്ടുകൊടുക്കേണ്ടിവന്നു. തുടർന്ന് ക്രൈസ്തവരെല്ലാം നിസിബിസ് വിട്ടുപോയി. എഫ്രേം കുറേനാൾ അമീദിൽ താമസിച്ച ശേഷം എദേസ്സയിലേക്ക് കുടിയേറി. അവിടെവച്ചാണ് അദ്ദേഹം തന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ രചിച്ചത്. ക്രി. വ. 371/2–ൽ പട്ടിണിയും പകർച്ച വ്യാധിയും പിടിപെട്ട് എദേസ്സയിൽ അനേകർ മരിച്ചു. മരിച്ചവരെ അടക്കാനും രോഗികളെ ശുശ്രൂഷിക്കാനും ദരിദ്രരെ സഹായിക്കാനുമായി എഫ്രേം ഒരു സന്നദ്ധസംഘം രൂപീകരിച്ച് സേവനനിരതനായി. ധനികരിൽ നിന്ന് പണം പിരിച്ച് പാവപ്പെട്ടവരെ സഹായിച്ചു. രോഗബാധിതരെ ചികിത്സിക്കാൻ ആതുരാലയവും അനാഥരെ പാർപ്പിക്കാൻ പാർപ്പിടങ്ങളും ഉണ്ടാക്കി. അവരെ തീറ്റിപ്പോറ്റാൻ ഭക്ഷണം സംഭരിച്ചു. കഷ്ടപ്പാടുകൾ നിറഞ്ഞ ഈ സാമൂഹ്യസേവനം എഫ്രേമിന്റെ ആരോഗ്യം തകർത്തു. 373 ജൂൺ 9–ന് എഫ്രേം അന്തരിച്ചു.

മാർ എഫ്രേം ജീവിതകാലം മുഴുവൻ ഡീക്കൻ ശുശ്രൂഷ നിർവ്വഹിച്ചു. കാലാന്തരത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതചരിത്രസംബന്ധിയായ കെട്ടുകഥകൾ ഗ്രീക്ക്–ലത്തീൻ സഭകളിൽ ഉടലെടുത്തു. അങ്ങനെ ചരിത്രം കെട്ടുകഥയ്ക്ക് വഴുതിവീണു. എന്നാൽ സുറിയാനി ഭാഷയിൽ എഫ്രേമിന്റെ ജീവചരിത്രസംബന്ധിയായ കൃതികൾ ഒന്നും തന്നെ ഏറെക്കാലം എഴുതപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ആറാം നൂറ്റാണ്ടിനുശേഷം സുറിയാനിയിലും ജീവചരിത്രസംബന്ധിയായ നിരവധി കെട്ടുകഥകൾ ഉടലെടുത്തു. അവയിൽ ചരിത്രാംശം ഒട്ടുംതന്നെ ഇല്ലെന്നാണ് പണ്ഡിതമതം.

സുറിയാനി സഭയിലെ ഏറ്റവും വലിയ സഭാപിതാവ്, സുപ്രസിദ്ധ പട്രിസ്റ്റിക് കവി, ആരാധനാക്രമത്തോട് വിശ്വസ്തത കാട്ടിയ വ്യക്തി, എല്ലാവർക്കും കാരുണ്യം വർഷിച്ച ഡീക്കൻ എന്നീ നിലകളിൽ മാർ എഫ്രേം പ്രശസ്തനാണ്. കത്തോലിക്കാസഭ 1920–ൽ മാർ എഫ്രേമിനെ സാർവത്രിക സഭാമൽപ്പാൻ എന്നു വിളിച്ചു. ഒരേ സമയം ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞനും കവിയുമായിരുന്നു അദ്ദേഹം. ദൈവശാസ്ത്രം കാവ്യാത്മകമായി എങ്ങനെ അവതരിപ്പിക്കാനാവും എന്ന് സുവ്യക്തമായി അദ്ദേഹം കാട്ടിത്തന്നു. വിശ്വാസം, ശരണം സ്നേഹം, എന്നീ സുകൃതങ്ങൾ എഫ്രേമിൽ നിറഞ്ഞു തുളുമ്പിനിന്നു. ദരിദ്രനായും സംശുദ്ധനായും അദ്ദേഹം ഈ ലോകത്തിൽ ജീവിച്ച് പരലോകത്തെപ്പറ്റിയുള്ള പ്രത്യാശ പകർന്നു. ദൈവത്തിൽ അടിയുറച്ച് വിശ്വസിച്ചതിനാൽ, പരസ്നേഹ പ്രവൃത്തികളിൽ മുഴുകി. പകർച്ച വ്യാധി ബാധിച്ചവരെ തന്റെ മരണം വരെ ശുശ്രൂഷിച്ചു.

കൃതികൾ

'പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ വീണ' എന്നറിയപ്പെടുന്ന മാർ എഫ്രേം നിരവധി വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി വളരെയധികം എഴുതി. കര കാണാത്ത കടലിന്റെ വ്യാപ്തിയോട് കൃതികളെ ഉപമിക്കാം. അദ്ദേഹം തന്റെ കൃതികൾക്ക് വിവിധ ഭാഷാ രൂപങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്:

(1) തനിഗദ്യം (തുർഗാമാ). വേദപുസ്തക വ്യാഖ്യാനങ്ങളും ചില പാഷണ്ഡതാവിരുദ്ധ കൃതികളും ഈ ഗണത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു.

(2) ഗദ്യപദ്യമിശ്രണം (വൃത്തഗന്ധിയായ ഗദ്യം/മെമ്രാ) പ്രസംഗം, പ്രഭാഷണം, പ്രസ്താവന, പ്രബന്ധം എന്നൊക്കെ മെമ്രാ (മെമ്രേ) വിവർത്തനം ചെയ്യാം.

(3) പദ്യം (മദ്റാശാ). തനി പദ്യരൂപത്തിലാണ് എഫ്രേമിന്റെ മിക്ക കൃതികളും. പല്ലവിപാട്ട് (ഒനീസാ), താരാട്ടുപാട്ട് (സുഗീസാ), സ്തോത്ര ഗാനം (തെശ്ബുഹ്താ), പ്രാർത്ഥനാഗാനം (ബോവൂസാ), മാധ്യസ്ഥ്യഗാനം (സേബെൽതാ/പടിപ്പാട്ട്) എന്നിങ്ങനെ പല തരം ഗാനങ്ങളുണ്ട്. പദ്യരൂപത്തിലുള്ള നീണ്ട ഉപദേശങ്ങൾക്ക് 'മദ്റാശാ' എന്നു പറയാം. പാടി ധ്യാനിക്കാനായി എഴുതപ്പെട്ടവയാണവ.

മഹാനും ലോകഗുരുവുമായ എഫ്രേമിന്റെ പേരിൽ പിൽകാലത്ത് പലരും ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പ്രചരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. സുറിയാനി പണ്ഡിതന്മാരുടെ ഗവേഷണങ്ങളുടെ ഫലമായി യഥാർഥ കൃതികളെ മറ്റുള്ളവയിൽ നിന്ന് വേർതിരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈയടുത്ത കാലത്ത് എഡ്മണ്ഡ്

ബെക്ക് എന്ന ബനഡിക്ടൈൻ സന്യാസി (ജർമനി) മാർ എഫ്രേമിന്റെ മിക്ക കൃതികളുടെയും വിമർശനപ്പതിപ്പുണ്ടാക്കി ജർമൻ വിവർത്തനത്തോടൊപ്പം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. വിമർശനപ്പതിപ്പിനു മുമ്പ് മൂന്ന് സമാഹാരങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. മൂന്നിനെയും ഉല്ലംഘിക്കുന്നതാണ് ബെക്കിന്റെ പതിപ്പ്. താഴെപ്പറയുന്നവയാണ് എഫ്രേം കൃതികളുടെ സമുച്ചയങ്ങൾ:

(1) റോമൻ സമുച്ചയം (1732-1746). വത്തിക്കാൻ ഗ്രന്ഥശേഖരത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നവയും മാർ എഫ്രേമിന്റെ പേരിൽ അറിയപ്പെട്ടിരുന്നവയുമായ കൈയെഴുത്തുപ്രതികൾ ശേഖരിച്ച് ആറ് വാല്യങ്ങളിലായി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. ജോസഫ് അസ്സെമാനുസ്, പീറ്റർ മൊബേറാക്, സ്റ്റീഫൻ അസ്സെമാനുസ് എന്നിവരുടെ നിസ്തന്ദ്ര പരിശ്രമഫലമായിട്ടാണ് ഈ പതിപ്പുണ്ടായത്. സൂക്ഷ്മപരിശോധനയോ, ശാസ്ത്രീയ പഠനങ്ങളോ കൂടാതെയാണ് ഈ സമുച്ചയം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചത്. ആദ്യത്തെ മൂന്നു വാല്യങ്ങളിൽ എഫ്രേമിന്റെ കൃതികളുടെ ഗ്രീക്കു പതിപ്പും ലത്തീൻ വിവർത്തനവും കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. പിന്നത്തെ മൂന്നു വാല്യങ്ങളിൽ കൃതികളുടെ സുറിയാനി മൂലവും അതിന്റെ ലത്തീൻ പരിഭാഷയും കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്.

(2) ഓവർബെക്കിന്റെ സമുച്ചയം (1865): ഓക്സ്ഫോർഡിൽ നിന്നു പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ഈ സമുച്ചയത്തിൽ എഫ്രേമിന്റെ അറിയപ്പെട്ടിരുന്ന പതിനൊന്ന് കൃതികൾ ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. പരിഭാഷ കൂടാതെ മൂലകൃതി മാത്രം കൊടുത്തിരിക്കുന്നു.

(3) ലാമിയുടെ സമുച്ചയം (1882-1902): ഈ സമുച്ചയത്തിന് നാലു വാല്യങ്ങളുണ്ട്. സുറിയാനി മൂലവും ലത്തീൻ പരിഭാഷയും നൽകിയിരിക്കുന്നു. ലണ്ടൻ, പാരീസ്, ഓക്സ്ഫോർഡ് എന്നിവിടങ്ങളിലെ കൈയെഴുത്തു പ്രതികൾ ലാമി ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇതിൽ കൊടുത്തിരിക്കുന്ന ചില കൃതികൾ എഫ്രേമിന്റേതല്ല.

(4) ബെക്കിന്റെ സമുച്ചയം: ജർമൻകാരനായ ബെക്കിന്റെ പതിപ്പാണ് ഇപ്പോഴുള്ള പതിപ്പുകളിൽ ആധികാരികമായിട്ടുള്ളത്. അദ്ദേഹം 1936 മുതൽ റോമിൽ താമസിച്ചുകൊണ്ട് സെന്റ് ആൻസലം ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടിൽ പഠിപ്പിക്കുകയും എഫ്രേമിന്റെ കൃതികളുടെ പഠനത്തിൽ ദത്തശ്രദ്ധനാകുകയും ചെയ്തു. 1962-നുശേഷം ജർമനിയിൽ തിരിച്ചെത്തി മരണം വരെ (1991) എഫ്രേം കൃതികളുടെ പഠനത്തിൽ മുഴുകി. സുറിയാനി മൂലം തനിച്ചും അതിന്റെ ജർമൻ പരിഭാഷ തനിച്ചും ആണ് അദ്ദേഹം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. CSCO എന്ന ഗ്രന്ഥപരമ്പരയിലൂടെയാണ് അവ വെളിച്ചം കണ്ടത്.

1. വേദപുസ്തവ്യാഖ്യാനങ്ങൾ

ഉത്പത്തിയുടെയും പുറപ്പാടിന്റെയും വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ (CSCO 152-153): ഉത്പത്തിഭാഷ്യം മലയാളത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട് (ജി. ചേടിയത്ത്, മാർ എഫ്രേം, ഉത്പത്തിഭാഷ്യം, കോട്ടയം 2001). സുറിയാനി സഭയിൽ സുറിയാനി ഭാഷയിൽതന്നെ ഉത്പത്തിക്ക് ഭാഷ്യമെഴുതിയ ആദ്യത്തെയാൾ മാർ എഫ്രേമാണ്. വാച്യാർഥപ്രധാനമാണ് ഈ ഭാഷ്യം. യൂദന്മാരുടെ ഉൽപത്തി ഭാഷ്യസാഹിത്യത്തോട് എഫ്രേം അടുത്തു പരിചയിച്ചിരുന്നു. ഈ കൃതി ആദ്യനൂറ്റാണ്ടുകളിൽതന്നെ അർമേനിയൻ ഭാഷയിലേക്ക് വിവർത്തനം ചെയ്യപ്പെട്ടിരുന്നു. പൂശാക്കാ (ഉൽപത്തിഭാഷ്യം), തുർഗാമാ (പുറപ്പാട് വിവരണം) എന്നാണ് സുറിയാനി. ഉൽപത്തിയുടെ ആദ്യത്തെ ആറ് അധ്യായങ്ങളുടെ ഭാഷ്യം കഴിഞ്ഞാൽ ബാക്കി ഭാഗങ്ങൾ അവിടെയും ഇവിടെയും സ്പർശിക്കുക മാത്രം ചെയ്യുന്നു. ഉത്പത്തി 49 വിശദമായി ചർച്ചചെയ്യുന്നു. പുറപ്പാട് വിവരണം താരതമ്യേന ചെറുതാണ്; അപൂർണ്ണവുമാണ്. അധ്യായം 32 കൊണ്ട് അവസാനിപ്പിക്കുന്നു. രണ്ടു ഭാഷ്യങ്ങളും നിരവധി യൂദപാരമ്പര്യങ്ങൾ പരാമർശിക്കുന്നു. എന്നു മാത്രമല്ല, യൂദതർഗൂമിക് ടെസ്റ്റുകളിൽ നിന്നും ചിലപ്പോഴൊക്കെ ഉദ്ധരിക്കുന്നു. മറ്റ് പഴയനിയമഗ്രന്ഥങ്ങളും എഫ്രേം വ്യാഖ്യാനിച്ചെന്ന് കരുതപ്പെടുന്നെങ്കിലും, ഇപ്പോൾ ലഭിച്ചിരിക്കുന്നവയിൽനിന്ന് ഇതു മാത്രമാണ് അദ്ദേഹത്തിൽ നിന്നുള്ളത് എന്നാണ് പൊതുവേയുള്ള അഭിപ്രായം. ജോഷ്വാ, ന്യായാധിപന്മാർ, സാമുവേൽ, രാജാക്കന്മാർ, ദിനവൃത്താന്തം എന്നിവയുടെ ഭാഷ്യങ്ങൾ അർമേനിയൻ ഭാഷയിൽ ലഭ്യമാണ്. എന്നാൽ പ്രസ്തുത ഭാഷ്യങ്ങൾ എഫ്രേമിന്റേതല്ല എന്നാണ് ഇപ്പോഴത്തെ നിഗമനം.

ദിയാതെസ്സറോൺ ഭാഷ്യം: ഇത് സുറിയാനി മൂലത്തിലും അർമേനിയൻ വിവർത്തനത്തിലും ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. രണ്ടും തമ്മിൽ അൽപസ്വൽപവ്യത്യാസമേയുള്ളൂ. താസ്യന്റെ സംയുക്തസുവിശേഷത്തിന് എഫ്രേം രചിച്ച ഈ ഭാഷ്യം വളരെ പ്രസിദ്ധമാണ്. എഫ്രേമിന്റെ ഭാഷ്യകൃതികളിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ടതും ഇതാണ്. ഇതൊരു സമഗ്രഭാഷ്യമല്ല; പ്രസ്തുത, തെരഞ്ഞെടുത്ത ചില ഭാഗങ്ങളുടെ വിവരണം നൽകുക മാത്രമാണ്. ഈ ഭാഷ്യഗ്രന്ഥം മലയാളത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട് (ജി. ചേടിയത്ത്, മാർ എഫ്രേം, സുവിശേഷ ഭാഷ്യം, കോട്ടയം, 2002)

മനുഷ്യാവതാരരഹസ്യം വിശദീകരിച്ചുകൊണ്ടാണ് ദിയാതെസ്സറോൺഭാഷ്യം ആരംഭിക്കുന്നത്. നദികൾ കടലിൽ ഒഴുകിച്ചേർന്ന് ലക്ഷ്യം പ്രാപിക്കുന്നതുപോലെ, മിശിഹായിലേക്ക് പ്രതീകങ്ങളും

പ്രവചനവാക്യങ്ങളും ബിംബങ്ങളും ഉപമകളും നിഴലുകളും നീങ്ങുകയാണ്. അവ മിശിഹായിൽ ചെന്നു നിൽക്കുമ്പോൾ അവയ്ക്ക് അർത്ഥപൂർണിമ കൈവരുന്നു. എല്ലാം മിശിഹായിൽ നിറവേറാൻ പഴയനിയമം കാത്തിരുന്നു. അതിലൂടെ മാർ എഫ്രേം രക്ഷാകരരഹസ്യങ്ങളുടെ കലവറ തുറക്കുന്നു.

മനോഹര വ്യാഖ്യാനമാണ് ദിയാതെസ്സറോൺഭാഷ്യം. ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ: കടലിനെ ശാന്തമാക്കിയതിനെപ്പറ്റി (ലൂ. 8, 24) എഫ്രേം പറയുന്നു. "ഉറങ്ങിയവനെ അവർ ഉണർത്തി; അവൻ കടലിനെ ഉറക്കി. ഒരിക്കലും ഉറങ്ങാത്ത അവന്റെ ദൈവത്വത്തിന്റെ ഉണർവിനെ, ഇപ്പോൾ ശാന്തമായ കടലിന്റെ ഇളക്കത്തിലൂടെ കാണിക്കാനായിരുന്നു അത്" (6,25). രക്തസ്രാവക്കാരി കർത്താവിനെ സ്പർശിച്ചതിനെപ്പറ്റി (മർക്കോ. 5, 25-34): "ആത്മീയമായി അവിടുത്തെ സ്പർശിച്ചവർക്ക് സ്പർശനവിധേയമായ മനുഷ്യത്വം വഴി സ്പർശനാതീതമായ ദൈവത്വവുമായി ബന്ധപ്പെടാൻ സാധിച്ചു" (7,5). ആബേലിനെപ്പറ്റി പറയുന്നിടത്ത്: 'ആബേൽ കൊല്ലപ്പെട്ടിടത്ത് ഭൂമിയുടെ വായ് ഉണ്ടായിരുന്നില്ലേ?' 'ഭൂമി വായ് തുറന്ന് നിന്റെ സഹോദരന്റെ രക്തം സ്വീകരിച്ചു' (ഉൽപ 4,11). നമ്മുടെ കർത്താവ് സംസ്കരിക്കപ്പെട്ടിടത്ത് ഭൂമിയുടെ ഹൃദയം ഉണ്ടായിരുന്നില്ലേ? (11,3). തെക്കിന്റെ രാജ്ഞിയെപ്പറ്റി പറയുന്നിടത്ത്: "തെക്കിന്റെ രാജ്ഞി അതിനെ ന്യായം വിധിക്കും (മത്താ. 12,42). കാരണം അവൾ സഭയുടെ പ്രതീകമാകുന്നു. അവൾ സോളമന്റെ അടുത്തേക്കു വന്നതുപോലെ, സഭ നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ പക്കലേക്കു വന്നു" (11,4). മംഗലവാർത്തയെപ്പറ്റി പറയുന്നിടത്ത്: "ഹവ്വായുടെ കാതിലൂടെ മരണം കടന്നുകയറി; അതുപോലെ മറിയത്തിന്റെ കാതിലൂടെ ജീവൻ പ്രവേശിച്ചു" (20,32).

വായനക്കാരെ ഇരുത്തി ചിന്തിപ്പിക്കുന്ന മൊഴികളും കുറവല്ല: "ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരെല്ലാം ജീവനുള്ളവരല്ല; സംസ്ക്കരിക്കപ്പെട്ടവരെല്ലാം മരിച്ചവരുമല്ല"(15, 12). "മാധുര്യമുള്ള നാവിന്റെ കൈക്കൂലിയോടുകൂടി, മുഖസ്തുതിയുടെ രീതിയിൽ, ധനവാൻ ന്യായാധിപന്റെ പക്കലേക്ക് കടന്നുവന്നു" (15, 1). "മക്കൾ (യഹൂദർ) പിതാക്കന്മാരുടെ സമ്പത്തു മാത്രം കണ്ടു; അവരുടെ നീതി അവരുടെ കണ്ണിൽ പെട്ടില്ല. വിജാതിയരാകട്ടെ അവരുടെ സമ്പത്തു കണ്ടില്ല, എന്നാൽ അവരുടെ നീതി ദർശിച്ചു" (15,15). "ജോലിയും ജോലിക്കുവിളിക്കാൻ ആളും ഇല്ലാത്തതിനാൽ അലസരായിരുന്ന പരിശ്രമശാലികളെ ഒരു സ്വരം കൂലിക്കെടുക്കുകയും ഒരു വാക്ക് ഉണർത്തുകയും ചെയ്തു" (15,15). മുന്തിരിത്തോട്ടത്തിന്റെ ഉപമ വിശദീകരിക്കവേ എഫ്രേം എഴുതുന്നു: "അവൻ അതിനു വേലികെട്ടി: നിയമം. മുന്തിരിച്ചക്കിനുള്ള കുഴി കുഴിച്ചു: ബലിപീഠം. അവിടൊരു ഗോപുരം പണിതു: ആലയം..." (16,19). "സ്നേഹത്തിന്റെ കർഷകൻ മനസ്സിൽ വിതച്ച കൽപന" (16, 23). ലാസറിനെ ഉയർപ്പിക്കുന്ന രംഗം കരുണാർദ്രമാണ്: "അവന്റെ കണ്ണുനീർ മഴപോലെയും ലാസർ ഗോതമ്പുമണിപോലെയും കല്ലറ ഭൂമിപോലെയും ആയിരുന്നു" (17,7). മിശിഹായുടെ കണ്ണുനീരിൽ കുതിർന്ന ഗോതമ്പുമണിയായ ലാസർ കല്ലറയാകുന്ന ഭൂമിയിൽ നിന്ന് മുളപൊട്ടി പുതുജീവൻ പ്രാപിച്ചു. പുറത്തുവന്നു. കാവ്യാത്മകത കവിഞ്ഞൊഴുകുന്ന ദൈവശാസ്ത്ര കൽപന ഇവിടെ ദൃശ്യമാണ്. കഥാപാത്രസൃഷ്ടിയിലും എഫ്രേം അദ്വിതീയ പ്രാഗത്ഭ്യം പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നു: "അവിടുന്ന് പുൽത്തൊഴുത്തുകൊണ്ട് ആരംഭിച്ചു; ഒരു കഴുതയെക്കൊണ്ട് അവസാനിപ്പിച്ചു. ബേത്ലഹേമിൽ പുൽത്തൊഴുത്തുകൊണ്ട്; ജറുസലേമിൽ കഴുതയെക്കൊണ്ട്" (18,1). യേശുവിന്റെ ഈ ലോകപ്രവേശനം പുൽത്തൊട്ടിയിൽ ആണെങ്കിൽ, പട്ടണപ്രവേശനം കഴുതപ്പുറത്താണ്. ഒരു കഴുതയുടെ ജീവിതം പോലെ എല്ലാം അവസാനിച്ചു എന്നു കരുതിയവർക്കെതിരേ താക്കീതുമാണിത്.

നടപടി പുസ്തകത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനം: അർമേനിയൻ വിവർത്തനത്തിൽ മാത്രമേ ഇത് ലഭിച്ചിട്ടുള്ളൂ.

വി. പൗലോസിന്റെ ലേഖനങ്ങളുടെ വ്യാഖ്യാനം: ഇതും അർമേനിയൻ വിവർത്തനത്തിലേ ലഭിച്ചിട്ടുള്ളൂ.

2. പാഷണ്ഡതകൾക്കെതിരെ (ഗദ്യരൂപത്തിൽ)

ഹിപ്പാസ്യൂസിനെഴുതിയ അഞ്ചു പ്രതിപാദനങ്ങൾ.

ബർദൈസാനെതിരേ (പ്ലറ്റോണിസ്റ്റുകൾക്കെതിരേ).

മാർസ്യനെതിരേ മൂന്നു പ്രതിപാദനങ്ങൾ (അബദ്ധോപദേശത്തിനെതിരേ)

മാനിക്കെതിരേ.

കന്യാത്വത്തെക്കുറിച്ച്.

3. ഗദ്യപദ്യമിശ്രിതം (മെമ്രേ)

നമ്മുടെ കർത്താവിനെ കുറിച്ചുള്ള പ്രതിപാദനം (CSCO 270 –271):

ക്രിസ്തുവിന്റെ രക്ഷാകരകർമ്മം സമ്യക്കായി വിവരിക്കുന്ന ഒരു മനോഹര കൃതിയാണിത്; "ഉന്നതത്തിൽ നിന്ന് താഴേക്ക് ഇറങ്ങി

വന്ന് പാതാളം വരെ അവിടുന്ന് യാത്രചെയ്തു. അവിടെനിന്ന് അസംഖ്യം തടവുകാരോടുകൂടെ ഉന്നതത്തിലേക്കു കരേറി". ഈ കൃതി മലയാളത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്: (ജി. ചേടിയത്ത്, മാർ എഫ്രേം, ഉത്പത്തിഭാഷ്യം, കോട്ടയം, 2007, പേ 178–242). ഇതിനെ 59 ഭാഗങ്ങൾ അഥവാ ഖണ്ഡികകളായി തിരിച്ചിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ മനുഷ്യാവതാരം, രക്ഷാകരരഹസ്യം എന്നിവ ആദ്യ ഭാഗത്ത് (1–13) ചർച്ചചെയ്യുന്നു. ഫരിസേയനായ ശെമയോന്റെ ഭവനത്തിൽ വച്ച് കർത്താവ് പാപിനിയെ പാപവിമുക്തയാക്കുന്ന സംഭവം തുടർന്നു വിവരിക്കുന്നു (14–24). തെറ്റുകാരോട് കർത്താവ് എത്ര ശാന്തമായി പെരുമാറുന്നെന്ന് ചിത്രീകരിക്കുന്നു. പൗലോസിനു സംഭവിച്ചതുപോലെ ചിലപ്പോൾ കണ്ണുകളിൽ അന്ധത വ്യാപിക്കാം (25–33). എന്നാലും അത് അവിടുത്തെ സ്നേഹത്തിന്റെ പ്രതിഫലനമാണ്. തുടർന്ന് ക്രിസ്തുവിന്റെ ദൈവത്വവും മനുഷ്യ സംഭവങ്ങളിലേക്കു തിരിയുന്നു (41–49). അവസാനഭാഗം, പുരോഹിതനായ ശെമയോനെയും ശെമയോൻ പത്രോസിനെയും ബന്ധിപ്പിക്കുന്നു (50–58). പഴയനിയമ പ്രവാചകത്വവും പൗരോഹിത്യവും എങ്ങനെ ക്രിസ്തുവിൽ എത്തിച്ചേർന്നെന്നും പൗരോഹിത്യം എങ്ങനെ ശെമയോൻ പത്രോസിന് കൈമാറിയെന്നും എഫ്രേം കാണിക്കുന്നു. നമുക്കു മാതൃക നൽകാനാണ് കർത്താവ് ശാന്തനും വിനീതനുമായി കാണപ്പെട്ടതെന്നും അദ്ദേഹം കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്നു.

ക്രിസ്തുവിന്റെ ജനനത്തെപ്പറ്റി എഫ്രേം പറയുന്നു: "പിതാവ് അവനെ ജനിപ്പിച്ചു; അവനിലൂടെ എല്ലാ സൃഷ്ടികളെയും നിർമിച്ചു. ശരീരം അവിടുത്തെ പ്രസവിച്ചു; അവിടുന്ന് തന്റെ ശരീരത്തിൽ വികാരങ്ങളെ നിഗ്രഹിച്ചു. സ്നാനം അവിടുത്തെ ജനിപ്പിച്ചു; തന്നിലൂടെ അത് നമ്മുടെ കറകൾ വെണ്മയാക്കുന്നു. പാതാളം അവിടുത്തെ ജനിപ്പിച്ചു; അവൻ അതിന്റെ നിക്ഷേപങ്ങൾ കൊള്ളയടിച്ചു" (2,5).

യോഹന്നാന്റെ സുവിശേഷത്തിന്റെ ആമുഖത്തെപ്പറ്റി: ഇത് ഭാഗികമായി മാത്രമേ ലഭിച്ചിട്ടുള്ളൂ.

പുബ്ലിയുസിനുള്ള കത്ത്: ഇത് മലയാളത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട് (ജി. ചേടിയത്ത്, മാർ എഫ്രേം, ഉത്പത്തിഭാഷ്യം. പേ. 162 –177). അന്ത്യവിധിയെപ്പറ്റിയുള്ള ഒരു ധ്യാനദർശനമാണിത്. സുവിശേഷത്തെ ഒരു കണ്ണാടിയായി ചിത്രീകരിച്ചു കൊണ്ടാണ് തുടക്കം. ഈ കണ്ണാടിയിൽ നല്ലവർ തങ്ങളെത്തന്നെ പറുദീസായിൽ കാണാനിടയാകും. ദുഷ്ടർ ഗേഹെന്നായിൽ തങ്ങളുടെ അനന്തമായ ദുരിതവും ദർശിക്കും. തുടർന്ന് ചെമ്മരിയാടുകളുടെയും കോലാടുകളുടെയും ചിത്രീകരണം, ധനവാന്റെയും ലാസറിന്റെയും ഉപമ എന്നിവയിലേക്കു കടക്കുന്നു. ക്രിസ്തുവിന്റെ വിവിധ പേരുകൾ ഈ കൃതിയിൽ കാണാം (അതേകൃതി, പേ. 166–168). നല്ലവരുടെ വാസസ്ഥലത്തെ ദർശിച്ചുകൊണ്ട് എഫ്രേം പറയുന്നു: "ഞാൻ അവിടെ സുകൃതമുള്ള ആളുകളെ കണ്ടു. ഞാൻ അവരുടെ സൗന്ദര്യത്തിനായി അതിയായി ആഗ്രഹിച്ചു. നല്ലവർ നിൽക്കുന്നിടം ഞാൻ കണ്ടു. അവരുടെ വാസസ്ഥലം താൽപര്യപൂർവ്വം കാമിച്ചു. വിളക്കില്ലാത്ത യാതൊരാൾക്കും കയറാൻ അനുവാദമില്ലാത്ത മണവറ എതിർവശത്തു ഞാൻ കണ്ടു. ഞാൻ അവരുടെ ആനന്ദം കണ്ടു. ആ മണവറയ്ക്കു അർഹമായ ഒരു പ്രവൃത്തിയും എനിക്കില്ല എന്നുകണ്ട് ഞാൻ ദുഃഖിതനായി കുത്തിയിരുന്നു. എനിക്കായി യാതൊരു ശ്രേഷ്ഠവസ്ത്രവും തയാറാക്കിയിട്ടില്ല എന്നതിൽ ഞാൻ ദുഃഖിച്ചു. വിജയത്താൽ അലംകൃതമായ അവരുടെ കിരീടങ്ങൾ ഞാൻ കണ്ടു. എന്നെ കിരീടം ധരിപ്പിക്കാൻ ഉതകുന്ന യാതൊരു വിജയശ്രീലാളിതകർമ്മവും എനിക്കില്ല എന്നതിൽ ഞാൻ ദുഃഖിച്ചു. കന്യകകൾ അവിടെ വാതിൽക്കൽ മുട്ടുന്നത് ഞാൻ കണ്ടു. അത് അവർക്കുവേണ്ടി തുറക്കാൻ ആരുമില്ലായിരുന്നു. ആ സൗഭാഗ്യതലത്തിന്റെ കർമ്മങ്ങളൊന്നും എനിക്കില്ലാത്തതിനാൽ ഞാൻ നിലവിളിച്ചു... അവരെപ്പോലെ ഞാനും എപ്പോഴും അവിടുത്തെ നാമത്തിൽ അഭയം തേടിയിരുന്നു. അവന്റെ ബഹുമാനങ്ങളാൽ ഞാൻ ബഹുമാനിതനായിരുന്നു. എന്റെ നിഗൂഢ തെറ്റുകൾക്കുമീതെ ഒരു പുതപ്പുപോലെ അവന്റെ നാമം എപ്പോഴും എന്നെ ചുറ്റിയിരുന്നു... നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ വിശുദ്ധ സുവിശേഷത്തിന്റെ ശോഭയുള്ള കണ്ണാടിയിൽ ഈ കാര്യങ്ങളൊക്കെ ഞാൻ കണ്ടപ്പോൾ എന്റെ ആത്മാവ് ബലഹീനമായിത്തീരുകയും എന്റെ അരൂപി ക്ഷീണിച്ച് അവശമാകുകയും എന്റെ ശരീരം പൊടിയിലേക്കു വളയുകയും ചെയ്തു" (അതേകൃതി, പേ. 170–177).

മോശ ചെയ്ത അടയാളങ്ങളെക്കുറിച്ച്

4. ധാർമിക പ്രഭാഷണങ്ങൾ (ഹോമിലികൾ/മെമ്രേ)

വിശ്വാസത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഹോമിലികൾ (6): ഇതിന്റെ മലയാള പരിഭാഷ തയാറായിട്ടുണ്ട്.

നിക്കോമേദിയായെക്കുറിച്ചുള്ള ഹോമിലികൾ: സുറിയാനിയിലും അർമേനിയനിലുമായി ഇതിന്റെ നിരവധി ഭാഗങ്ങൾ ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ബർദൈസാനെതിരെയുള്ള ഹോമിലികൾ: എഫ്രേമിന്റെ പേരിൽ നിരവധി ഹോമിലികൾ കൈവന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, കുറച്ചുമാത്രമേ

സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ ദൈവശാസ്ത്രം

അദ്ദേഹത്തിന്റേതായിട്ടുള്ളൂ എന്നാണ് പണ്ഡിതമതം. ബെക്ക് പ്രസിദ്ധീകരിച്ച നാലുവാല്യങ്ങളിലുള്ള ഹോമിലികളിൽ (*മെമ്രേ/ സെർമോണെസ്*) താഴെപ്പറയുന്നവ എഫ്രേമിന്റേതായി കരുതപ്പെടുന്നു: മെമ്രാ 1,13 (കുറ്റപ്പെടുത്തലിനെപ്പറ്റി). മെമ്രാ 2,1 (യോനായെപ്പറ്റിയും നിനവേക്കാരുടെ അനുതാപത്തെപ്പറ്റിയും.) ഗ്രീക്ക്, അർമേനിയൻ, ജോർജിയൻ, എത്യോപ്യൻ ഭാഷകളിലേക്ക് വിവർത്തനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. സുറിയാനിസഭകൾ ഇതിൽനിന്ന് ആരാധനക്രമത്തിൽ പലതും എടുത്തിട്ടുണ്ട്. മെമ്രാ 2,4 (പാപിനിയെപ്പറ്റി: ലൂക്ക.7) മെമ്രാ 4,2 (ഏകാന്തവാസികളെപ്പറ്റി).

നാക്ദ്രേഗേ എന്നപേരിൽ ബെക്ക് പ്രസിദ്ധീകരിച്ച മെമ്രാകൾ ഒന്നുംതന്നെ (CSCO 363-364) എഫ്രേമിന്റേതല്ല. ഇതിൽ കന്യാമറിയത്തെപ്പറ്റിയുള്ള രണ്ടു മെമ്രാകളും ഉൾപ്പെടുന്നു. ഇത് *കോട്ടയത്തെ സീരി* പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഏഴ് സിലബിൾ മീറ്ററിലുള്ള മറ്റു നിരവധി മെമ്രാകൾ എഫ്രേമിൽ ആരോപിച്ചിട്ടുണ്ട്. അത്തരത്തിൽപ്പെട്ടവയാണ് വിശുദ്ധവാര ഹോമിലികൾ (CSCO 412-413), അബ്രാഹം, ഇസഹാക്ക്, ഏലിയാ എന്നിവരെപ്പറ്റിയുള്ള ഹോമിലികൾ.

5. കീർത്തനങ്ങൾ (മദ്റാശേ/പദ്യകൃതികൾ)

മാർ എഫ്രേമിന്റെ കൂടുതൽ കൃതികളും പദ്യരൂപത്തിലാണ്. ഓരോ വരിയിലും ഏഴ് സിലബിളുകളുള്ള 'സെപ്താസിലബിക്' ഗീതങ്ങളും 12 സിലബിളുകളുള്ള 'ദോദെക്കാ സിലബിക്' ഗീതങ്ങളുമാണ് അദ്ദേഹം കൂടുതലായി രചിച്ചിട്ടുള്ളത്.

വിശ്വാസഗീതങ്ങൾ (87): ഗീതങ്ങളിൽ ഏറ്റവും വലുത് ഇതാണ്. മുത്തിനെപ്പറ്റിയുള്ള അഞ്ച് ഗീതങ്ങൾ ഈ സമാഹാരത്തിലാണ്. ഇതിന്റെ മലയാള പരിഭാഷ തയാറായിട്ടുണ്ട് (CSCO 154-155).

നിസിബിയൻ ഗാനങ്ങൾ (77): ഇതിന്റെ ലത്തീൻ തലക്കെട്ടിലൂടെയാണ് ഇത് അറിയപ്പെടുന്നത് *(കാർമിനാ നിസിബേനാ).* ഇതിന് രണ്ട് ഭാഗങ്ങളുണ്ട്. ഒന്നാം ഭാഗം (1-34) നിസിബിസിനെയും അവിടുത്തെ മെത്രാനെയും കുറിച്ചാണ്. രണ്ടാംഭാഗത്തിന്റെ മുഖ്യപങ്കും (35-77) ക്രിസ്തുവിന്റെ പാതാളപ്രവേശനത്തെപ്പറ്റിയാണ്. സാത്താനും മരണവും തമ്മിലുള്ള തർക്കം 52-54 ൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നു. മനുഷ്യന്റെ മേൽ ആർക്കാണധികാരം എന്നതിനെപ്പറ്റിയാണ് തർക്കം. ഈ സാഹിത്യശൈലി പുരാതന മെസൊപ്പൊട്ടേമിയായിൽ പ്രയോഗത്തിലിരുന്നതാണ്. പിൽക്കാല എഴുത്തുകാർ ഈ സാഹിത്യശൈലി ഡയലോഗ് ഗീതങ്ങൾക്ക് ഉപയോഗിച്ചു (CSCO 218

-219; 240-241).

പാഷണ്ഡതകൾക്കെതിരേയുള്ള ഗാനങ്ങൾ (56): മാർസ്യൻ, മാനി ബർദൈസാൻ എന്നിവരുടെ പ്രബോധനങ്ങൾക്കെതിരേ എഴുതിയ ഗാനങ്ങളാണ് ഇതിലുള്ളത്. *കോൺത്രാ ഹെരെസെസ്* എന്ന് അറിയപ്പെടുന്നു (CSCO 169-170)

കന്യാത്വഗീതങ്ങൾ (52): ഈ കൃതി മലയാളത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട് (ജി. ചേടിയത്ത്, മാർ എഫ്രേം, കന്യാത്വഗീതങ്ങൾ, കോട്ടയം 2001). വിവിധ വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഗീതങ്ങളുടെ സമാഹാരമാണിത്. കുറച്ചു ഗീതങ്ങൾ മാത്രമേ കന്യാത്വത്തെപ്പറ്റി ചർച്ചചെയ്യുന്നുള്ളൂ (1-3,24). പഴയനിയമത്തിൽനിന്ന് കന്യാത്വത്തിന്റെ ചില ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ എടുത്തു കാണിക്കുന്നു. 'ജീവവൃക്ഷവുമായി ഒട്ടിക്കപ്പെട്ടവരാണ് കന്യകകൾ. അവർ നിത്യമണവാളന്റെ വധുവും ആലയവും രാജകൊട്ടാരവുമാണ്. അവർ നിത്യസൗന്ദര്യത്തെ നിരന്തരം ധ്യാനിക്കുന്നു. ഉന്നതത്തിൽ കൂടുകെട്ടുകയും ഉയരത്തിൽ പറക്കുകയും ചെയ്യുന്ന വാനമ്പാടിയാണ് കന്യാത്വം'. ഗീതം 4-7 തൈലം, കർതൃപ്രതീകങ്ങൾ എന്ന സമാഹാരമാണ്. എഫ്രേമിന്റെ പ്രതീകാത്മകത ദൈവശാസ്ത്രം ഇതിൽ വ്യക്തമാണ്. 8-10 കർതൃപ്രതീകങ്ങളും 11-14 കർതൃരഹസ്യങ്ങളും കർതൃപരീക്ഷണങ്ങളും ചർച്ചചെയ്യുന്നു. സമറിയാക്കാരിയെ സഭയുടെ പ്രതീകമായി കാണുന്നു (17-19). അവളെ വ്യത്യസ്ത വീക്ഷണത്തിലാണ് എഫ്രേം കാണുന്നത്. അവളെ വ്യഭിചാരിണിയായിട്ടല്ല, നല്ലവളായിട്ടാണ് ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. സാറാ, താമാർ എന്നിവരെപ്പോലെയാണവൾ. യേശു അവളുടെ രഹസ്യം വെളിപ്പെടുത്തി. പടിപടിയായി അവിടുന്ന് രക്ഷിച്ചുയർത്തുന്ന മനുഷ്യകുലത്തെ ഈ സ്ത്രീ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. പ്രകൃതി, പഴയനിയമം, പുതിയനിയമം എന്നീ മൂന്നു കർതൃകിന്നരങ്ങളെപ്പറ്റി 28-31 പ്രതിപാദിക്കുന്നു. കർതൃപ്രതീകങ്ങൾ ഇവ മൂന്നിലും എങ്ങനെ മറഞ്ഞിരിക്കുന്നെന്ന് വരച്ചുകാട്ടുന്നു. കവിയുടെയും ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്റെയും ആധ്യാത്മികാചാര്യന്റെയും സിദ്ധികൾ സമഞ്ജസമായി സമ്മേളിച്ചിരിക്കുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ ഗീതങ്ങൾ ആദ്ധ്യാത്മിക ദൈവശാസ്ത്രത്തിന് വലിയ മുതൽക്കൂട്ടാണ് (CSCO 223-224).

തിരുസഭയെക്കുറിച്ച് (52): വിവിധ വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഈ സമാഹാരം ചർച്ചചെയ്യുന്നു (CSCO 198-199)

മനുഷ്യാവതാര ഗീതങ്ങൾ (28): ഈ കൃതി മലയാളത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട് (ജി. ചേടിയത്ത്, മാർ എഫ്രേം, മനുഷ്യാവതാരഗീ

തങ്ങൾ, കോട്ടയം 2001). ഈ സമാഹാരത്തിന്റെ കേന്ദ്രഭാഗം 16 ഗീതങ്ങളാണ് (5-20). താരാട്ടുപാട്ടുകൾ എന്ന പേരിൽ എഫ്രേം തന്നെ അവ സമാഹരിച്ചിരിക്കാൻ ഇടയുണ്ട്. അവയിൽ മിക്കതും മാതാവ് യേശുവിനോട് പാടിപ്പറയുന്നവയാണ്. തന്റെ സഭയുടെ ആരാധനാക്രമാവശ്യത്തിന്, അതായത് ജനനപെരുന്നാളിന്, എഫ്രേം എഴുതിയതാകാം ഇവ. ഗീതങ്ങൾ ഒന്നു മുതൽ നാലുവരെയുള്ളവ എഫ്രേം തന്നെ രചിച്ചവയാണ്. എന്നാൽ പിൽക്കാലത്ത് ആരോ അവ മറ്റുള്ളവയുമായി കൂട്ടിച്ചേർത്തു. അവസാനത്തെ എട്ടെണ്ണം (21-28) പിന്നീട് കൂട്ടിച്ചേർത്തവയാണ്. ദൈവപുത്രന്റെ മനുഷ്യാവതാരം ഒരു മഹാത്ഭുതമാണ്. ദൈവത്തിന്റെ ശൂന്യവത്കരണമാണ് അവിടെ നടന്നത്. പ്രതീകാത്മകദൈവശാസ്ത്രം ഗീതങ്ങളിൽ നിഴലിച്ചുനിൽക്കുന്നു. അതുപോലെ, ദൈവശാസ്ത്രം എപ്രകാരം ഗാനാത്മകമായും ഭാവാത്മകമായും അവതരിപ്പിക്കാനാവുമെന്ന് എഫ്രേം കാണിച്ചുതരുന്നു.

പെസഹാഗീതങ്ങൾ: പുളിപ്പില്ലാത്ത അപ്പത്തെക്കുറിച്ച് (21): ക്രൂശിക്കലിനെക്കുറിച്ച് (9); ഉത്ഥാനത്തെക്കുറിച്ച് (5): ഇവയിൽനിന്ന് സുറിയാനി ആരാധനക്രമത്തിൽ പലതും എടുത്തിട്ടുണ്ട്. (CSCO 248 -249)

പറുദീസാഗീതങ്ങൾ (15) (CSCO 174-175): ഈ ഗ്രന്ഥം മലയാളത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട് (ജി. ചേടിയത്ത്, പറുദീസാഗീതങ്ങൾ, കോട്ടയം 2001). ഉൽപ്പത്തിയിൽ കാണുന്ന പറുദീസാ വിവരണത്തിന്റെ ആന്തരീകാർത്ഥത്തിലേക്ക് കടന്നുചെല്ലുന്ന ചിന്താധാര യഹൂദരുടെ ഇടയിൽ ക്രിസ്തുമതാരംഭത്തിനു മുമ്പുതന്നെ ഉടലെടുത്തിരുന്നു. ഭാവനാസമ്പന്നനായ എഫ്രേം പറുദീസായെ പ്രതീകാത്മകമായിട്ടത്രേ വർണ്ണിക്കുന്നത്. പറുദീസായെ ഒരു മലയായി ചിത്രീകരിക്കുന്നു. 'അത് വൃത്താകൃതിയിലാണ്. അത് വലിയകടലിനെ ചുറ്റിക്കിടക്കുന്നു (2,6). അത് കരയെയും കടലിനെയും ചുറ്റിക്കിടക്കുന്നു (1,8-9). പ്രളയജലം അതിന്റെ അടിവാരം വരെ മാത്രമേ എത്തിയുള്ളൂ (1,4). ചുറ്റിത്തിരിയുന്ന വാളുമായി നിൽക്കുന്ന ക്രോബേ മാലാഖ അതിന്റെ അടിവാരത്തിലെ വേലി സംരക്ഷിക്കുന്നു (2,7; 4,1). പറുദീസായിലെ ഏറ്റവും താഴത്തെ ഭാഗമാണ് ഈ മതിൽ. അവിടെ നിന്ന് പറുദീസായുടെ പകുതിദൂരത്തിലാണ് അറിവിന്റെ വൃക്ഷം. അത് ഒരാന്തരിക അതിർത്തിയായി വർത്തിക്കുന്നു. അവിടം കുറേക്കൂടി ഉയർന്നതാണ്. അവിടെ കയറാൻ ആദത്തിനും ഹവ്വായ്ക്കും അനുവാദം ഇല്ലായിരുന്നു (3,3). കുറേക്കൂടി ഉയരമുള്ള അതിവിശുദ്ധസ്ഥലത്ത് സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ജീവവൃക്ഷത്തെ

മറച്ചുകൊണ്ട് ഒരു കർട്ടൺ കണക്കെ അറിവിന്റെ വൃക്ഷം നിലനിന്നു (3,2). മലയുടെ കൊടുമുടിയിലത്രേ ദൈവസാന്നിധ്യം'. പറുദീസാ യഹൂദരുടെ ദൈവാലയത്തിന്റെയും ക്രിസ്തീയ പള്ളിയുടെയും പ്രതീകമാണ്. ഈ പറഞ്ഞവയൊന്നും വാച്യാർത്ഥത്തിൽ എടുക്കേണ്ടവയല്ലെന്ന് എഫ്രേമിന് തന്നെ അറിയാമായിരുന്നു (2,4 -5). പറുദീസാ നമ്മുടെ ലോകത്തിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമാണ്. അത് വ്യത്യസ്ത തലത്തിലാണ്. അത് നമ്മുടെ സമയത്തിന് അതീതമാണ്. ഉപരിസ്ഥവുമാണ്. ഉത്ഥാനാനന്തരം നീതിമാന്മാരുടെ വാസസ്ഥലമാണ് പറുദീസാ. ഉത്ഥാനത്തോടുകൂടി മാത്രമേ നമുക്കതിൽ കയറാനാകൂ. ആത്മാവും ശരീരവും ഒന്നിച്ചാണ് അവിടെ കയറുക (8,9).

വളരെ ഭാവനാസമ്പന്നമായി പറുദീസായിലെ മരങ്ങളെപ്പറ്റി വിവരിക്കുന്നു (3,13). മിശിഹായുടെ പാർശ്വം കുന്തത്താൽ തുളയ്ക്കപ്പെട്ടപ്പോഴാണ് പറുദീസായ്ക്കു ചുറ്റുമുള്ള വേലിയും ചുറ്റിത്തിരിയുന്ന വാളും നീക്കപ്പെട്ടത് (4,1). എഫേ 2,14-നെ ഉൽപത്തി 3,24-മായി എഫ്രേം ബന്ധിപ്പിക്കുന്നു. ആദം നഷ്ടപ്പെടുത്തിയ മഹത്വവസ്ത്രം മിശിഹായുടെ മരണത്താൽ ആദത്തിനു തിരികെ നൽകി. സ്നാനത്താൽ ക്രിസ്തുവിനെ ധരിക്കുന്നതു വഴി (റോമാ13,14; ഗലാ 3,27) വിശ്വാസികൾ മഹത്വവസ്ത്രം ധരിക്കുന്നു. മനുഷ്യരെ മഹത്വവസ്ത്രം ധരിപ്പിക്കാൻ ദൈവം മനുഷ്യവേഷം ധരിച്ചു. ജലത്തിൽ വച്ച് മനുഷ്യർ മഹത്വവസ്ത്രം ധരിക്കാൻ വേ ക്രിസ്തു ജലത്തിൽ തന്റെ മഹത്വം ഉരിഞ്ഞുവച്ചു. എല്ലാ നീതിമാന്മാരും മഹത്വവസ്ത്രം ധരിച്ച് മണവറയിലേക്ക് കയറും. നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ മനുഷ്യാവതാരലക്ഷ്യം ആദത്തിന് ദൈവം നിശ്ചയിച്ചിരുന്ന മഹനീയസ്ഥാനം നേടിക്കൊടുക്കുക എന്നുള്ളതായിരുന്നു. തെറ്റിപ്പോകാത്ത വിജ്ഞാനവും അമർത്യജീവനുമാണവ. മനുഷ്യത്വത്തിൽ തന്നെ അവൻ ദൈവത്വം പ്രാപിക്കാനായിരുന്നു അത്: "ദൈവമാകാൻ ആദാം ആഗ്രഹിച്ചു എന്ന് അത്യുന്നതൻ ഗ്രഹിച്ചു. അവന്റെ ആഗ്രഹം സാധിച്ചുകൊടുക്കാനായി അവിടുന്ന് തന്റെ പുത്രനെ അയച്ച് അവനെ ധരിച്ചു. അവിടുന്ന് നമുക്ക് ദൈവത്വം തന്നു, നാം അവിടുത്തേക്ക് മനുഷ്യത്വം നൽകി" എന്ന് എഫ്രേം മറ്റൊരിടത്ത് പറയുന്നു (*വിശ്വാസഗീതം, 5,17).*

ഉപവാസത്തെ കുറിച്ച് (10) (CSCO 246-247)

ജൂലിയനെതിരേ (4): വിശ്വാസത്യാഗിയായ ജൂലിയന്റെ മരണത്തെപ്പറ്റിയാണിത്. പേഗനിസം പുനഃസ്ഥാപിക്കാൻ ജൂലിയൻ ശ്രമിച്ചു. അതിനുള്ള ശിക്ഷയായിട്ടാണ് എഫ്രേം ഈ മരണം കാണുന്നത്

(CSCO 174-175). "ജൂലിയനെതിരേ സഭയെപ്പറ്റി" എന്ന പേരിൽ ഒരു കൃതി ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. പേർഷ്യാക്കാർക്കെതിരേ യുദ്ധത്തിനു പോകുന്നതിനുമുമ്പ് അയാൾ സഭയ്ക്കെതിരേ വീമ്പിളക്കി. അപ്പോൾ എഴുതിയതാണിത് (അതേകൃതി, 242-249). 'ദൈവം തന്റെ സഭയെ ഒരിക്കലും കൈവിടുകയില്ല. അതുകൊണ്ട് ഭയത്തിന് സ്ഥാനമില്ല. ദുഷ്ഭരണം ഒരിക്കലും നീണ്ടുനിൽക്കില്ല. വിശ്വാസഹീനർ മാത്രമേ ജൂലിയന്റെ പക്ഷത്തു ചേർന്ന് വിശ്വാസത്തെ ഒറ്റിക്കൊടുക്കുകയുള്ളൂ. ദൈവവും തന്റെ മാലാഖമാരും സഭയുടെ കൂടെയാണ്. സാത്താനും അവന്റെ സൈന്യങ്ങളും ശത്രുപക്ഷത്തും. ജൂലിയൻ പാഷണ്ഡികളെയും മന്ത്രവാദികളെയും യഹൂദരെയും സഭയുടെ എല്ലാ ശത്രുക്കളെയും തന്റെ കൂടെ കൂട്ടി. ക്രൂരമൃഗങ്ങളെപ്പോലെ അവർ സഭയുടെമേൽ ചാടിവീണു. നാമമാത്ര ക്രൈസ്തവർ ജൂലിയന്റെ പതനത്തോടുകൂടി ലജ്ജിതരായി. ദൈവനീതിയാണ് ജൂലിയനെ തറപറ്റിച്ചത്'. ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ സത്യസന്ധതയും പേഗനിസത്തിന്റെ പൊള്ളത്തരവും അവസാനഭാഗത്ത് വരച്ചുകാട്ടുന്നു. ജൂലിയന്റെ പതനത്തോടുകൂടെ പേഗനിസത്തിന്റെ അവകാശവാദങ്ങളൊക്കെ പൊളിഞ്ഞു എന്ന് എഫ്രേം സമർത്ഥിക്കുന്നു.

ദനഹായെക്കുറിച്ച് (28): ഈ സമാഹാരം എഫ്രേമിന്റേതല്ല എന്നു കരുതുന്നവരുണ്ട് (CSCO 186-187).

സോഗിയാസാ (കീർത്തനം/താരാട്ടുപാട്ട്) എന്ന പേരിൽ ബെക്ക് ആറ് കൃതികൾ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട് (CSCO 186-187). എന്നാൽ അവ എഫ്രേമിന്റേതല്ല എന്ന് അഭിപ്രായപ്പെടുന്നവരുണ്ട്. അതുപോലെ അബ്രഹാം കീദൂനായാ (15), ജൂലിയൻ സാബാ (24), വിശ്വാസസാക്ഷികൾ (6) എന്നീ ഗാനങ്ങളും എഫ്രേമിൽ ആരോപിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു മാത്രം. അവയിൽ ഒരുപക്ഷേ ചില ഗാനങ്ങൾ എഫ്രേമിന്റേതായിരിക്കാം. അർമേനിയൻ ഭാഷയിലുള്ള 51 ഗാനങ്ങളും ഈ ഗണത്തിൽ പെടുന്നതാണ്.

ദൈവശാസ്ത്രം

സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ കാലത്തെ അതിപ്രഗത്ഭരായ ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരിൽ ഏറ്റവും മൗലികതയുള്ളവരിൽ മുൻപന്തിയിൽ നിൽക്കുന്നവനാണ് മാർ എഫ്രേം. ഗ്രേക്കോ-റോമൻ ലോകത്തു വ്യാപരിച്ച പിതാക്കന്മാരെ ഗ്രീക്കുതത്വശാസ്ത്രം ഗണ്യമായി സ്വാധീനിച്ചു. എന്നാൽ എഫ്രേമിന്റെ ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ അടിത്തറ വിശുദ്ധഗ്രന്ഥമാണ്. ദൈവിക വെളിപാടിന്റെയും ശ്ലൈഹിക വിശ്വാസ പൈതൃകത്തിന്റെയും ക്രിസ്തുകേന്ദ്രീകൃത രംഗത്താണ് എഫ്രേം കാലുറപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഉറവിടങ്ങളിലേക്കു മടങ്ങുമ്പോൾ നാം ചെന്നെത്തി നിൽക്കേണ്ടത് എവിടെയാണെന്ന് അദ്ദേഹം പഠിപ്പിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം 'ഉറവിട ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഉറവ' അത്രേ.

മാർ എഫ്രേം യൂദയോ-ക്രിസ്ത്യൻ പശ്ചാത്തലത്തിൽ ബൈബിൾ വ്യാഖ്യാനം നടത്തി; തിരുലിഖിതങ്ങൾ ഹൃദിസ്ഥമാക്കി സ്വാംശീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. വി. ഗ്രന്ഥലോകത്ത് വിഹരിക്കുന്ന വാനമ്പാടിയായിരുന്നു ആ ഭാഷ്യക്കാരൻ. സെമിറ്റിക് ശൈലിയിൽ വേദഗ്രന്ഥം വ്യാഖ്യാനിക്കുമ്പോൾ, ബൈബിൾ ലോകം എവിടെ അവസാനിക്കുന്നു, എഫ്രേമിന്റെ ആശയലോകം എവിടെ ആരംഭിക്കുന്നു എന്ന് തിരിച്ചറിയാനാവാത്ത വിധമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനശൈലി. ഗ്രേക്കോ-റോമൻ ദൈവശാസ്ത്രത്തെക്കാൾ പുരാതനവും മൗലികവും ശ്ലൈഹികവുമായ ക്രൈസ്തവസഭയുടെ ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഏറ്റവും പ്രബലനും വിഖ്യാതനും സർവ്വസ്വീകാര്യനുമായ വക്താവ് എഫ്രേം തന്നെയാണ്. സെമിറ്റിക് പശ്ചാത്തല ദൈവശാസ്ത്രത്തിന് സ്വന്തം കാലിൽ നിൽക്കാനാകുമെന്ന് എഫ്രേം തെളിയിച്ചു. ആ കണ്ടെത്തൽ സർവ്വകാലികവും സാർവത്രികവുമായ സന്ദേശം നൽകുന്നു.

ദൈവികവെളിപാട് മനുഷ്യന്റെ ഭാഷയിലും മനുഷ്യർക്കുവേണ്ടിയും ദൈവമെന്ന ഉറവിടത്തിൽ നിന്ന് ഒഴുകി വരുന്നതുമാണ്. അതുകൊണ്ട് അത് മനുഷ്യന്റെ കൈപ്പിടിയിൽ ഒതുങ്ങി നിൽക്കുന്നതല്ല. അളന്നു തീർക്കാവുന്നതല്ല, എത്തിപ്പിടിച്ച് ബന്ധിച്ചിടാവുന്നതുമല്ല എന്ന് എഫ്രേം വാദിക്കുന്നു. മനുഷ്യ ബുദ്ധിയുടെ കയറിൽ കെട്ടിയിടാവുന്ന ദൈവസങ്കൽപ്പങ്ങളിൽ നിന്നകന്നും ഉയർന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദൈവചിത്രീകരണം നിൽക്കുന്നു. അത് ബുദ്ധികൊണ്ട് അളന്ന് തിട്ടപ്പെടുത്താനാവില്ലെങ്കിലും അറിയാനും ആസ്വദിക്കാനും സാധിക്കും. പ്രതിരൂപാത്മക ഭാഷയിൽ, സമഗ്രസംയോജനാത്മക രീതിയിൽ, ബിംബപ്രതിബിംബങ്ങളുടെ വേലിയേറ്റം വഴി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആശയലോകം താത്വികമാനം കൈവരിക്കുന്നു. സാർവ്വത്രിക ക്രൈസ്തവ ദൈവശാസ്ത്ര ചിന്താധാരകൾക്ക് സമകാലീനത സംസിദ്ധമാകാൻ സഹായിക്കുന്ന സമ്പുഷ്ടദാർശനികത ആഴത്തിൽ പരതുന്നവർക്ക് ഇതിൽ സംലഭ്യമാണ്.

എപ്പോഴും പ്രസന്നവദനനും സന്തോഷപ്രകൃതിയുമായ താപസന്റെ മുഖമാണ് കൃതികളിൽ ദൃശ്യമാകുന്നത്. വാക്കുകളിലും ചിത്രീകരണങ്ങളിലും തുളുമ്പിയൊഴുകുന്ന നർമ്മബോധം എഫ്രേമിന് സ്വതസിദ്ധമായിരുന്നു. നർമ്മരസം ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർക്കിടയിലും താപസന്മാർക്കിടയിലും പൊതുവേ കാണാനില്ലാത്ത

സ്ഥിതിക്ക് ആ രംഗത്തും അദ്ദേഹം വേറിട്ടുനിൽക്കുന്നു. സ്വയം കളിയാക്കാനും സാത്താന്റെ പരാക്രമങ്ങളും പരാജയങ്ങളും ചിരിക്ക് വകതരുന്നവിധം വിവരിക്കാനും ഗഹനമായ ദൈവശാസ്ത്രചിന്ത കൾക്കിടയിൽ പുഞ്ചിരി തൂകാനുതകുന്ന വർണ്ണനകൾ നടത്താനും അദ്ദേഹത്തിന് അനായാസം സാധിച്ചിരുന്നു. പാഷണ്ഡതകളെ അടി ച്ചുതകർക്കാൻ ആയിരം നാവുള്ള പോരാളിയായി വാദമുഖങ്ങൾ ഉയർത്തുമ്പോഴും തന്റെ ഇരകളെ നർമ്മരസ നിഷ്യന്ദിയായ വാക്പ യറ്റുകൊണ്ട് വീഴിക്കാനും എഫ്രേം ശ്രമിക്കാറുണ്ട്. യജമാനന്റെ മേശ യ്ക്കടിയിൽ നിന്നുകൊണ്ട് ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ വിഭവസമൃദ്ധ മായ വിരുന്നിൽനിന്ന് വല്ലപ്പോഴും നിലത്തുവീണുകിടക്കുന്ന അപ്പ ക്കഷണങ്ങൾ പെറുക്കിതിന്ന് തൃപ്തിയടയുന്ന പട്ടിയോട് എഫ്രേം സ്വയം ഉപമിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതേ സമയം അജഗണത്തെ ആക്രമിക്കുന്ന ചെന്നായ്ക്കൂട്ടത്തെ എതിരിട്ട് ഓടിച്ച് പാഷണ്ഡതകളെ തുരത്തുന്ന വേട്ടപ്പട്ടിയായും സ്വയം വിശേഷിപ്പിക്കാറുണ്ട്. 'ആട്ടിടയന്റെ സഹായി' എന്ന സ്ഥാനം അവകാശപ്പെടാനും എഫ്രേമിനു മടി യില്ല. പാഷണ്ഡതാവിരുദ്ധ കൃതികളെഴുതിയ മറ്റു പല പിതാക്ക ന്മാർക്കും ഉള്ളതിലേറെ ദൈവശാസ്ത്ര പോരാട്ട വീര്യം, മാർസ്യൻ, ബർദൈസാൻ, മാനി എന്നിവരുടെ അബദ്ധസിദ്ധാന്തങ്ങളുടെ നെടുംകോട്ടകൾ അടിച്ചുതകർക്കുമ്പോൾ എഫ്രേം കാണിക്കുന്നു. പരിഹാസ ശരങ്ങളുടെ ഘോരമാരികൊണ്ട് ആരിയനിസം എന്ന അബദ്ധവിശ്വാസത്തിന്റെ പിൽക്കാല വികാസപരിണാമങ്ങളെ അദ്ദേഹം നിഷ്പ്രഭമാക്കി. നെയോ-ആരിയനിസത്തിന്റെ വാദമുഖ ങ്ങളെ തകർക്കാൻ സമർത്ഥമായ വാദഗതികൾ അവതരിപ്പിച്ചു.

പണ്ഡിതരെ ചിന്തയുടെ പന്തയക്കളത്തിൽ അങ്ങോട്ടു മിങ്ങോട്ടും ഓടിച്ച് ഉത്തരം മുട്ടിക്കുന്ന മഹാപണ്ഡിതനായ എഫ്രേം 'ഔദ്യോഗിക സ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസം ഇല്ലാത്ത വിഢ്ഢി' എന്ന് സ്വയം ചിത്രീകരിക്കാറുണ്ട്. ഗ്രീക്കുതത്വശാസ്ത്രങ്ങൾ പഠിക്കാതെ പോയ പാമരനാണ് താനെന്ന് പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ഗ്രീക്കുതത്വശാസ്ത്ര ത്തോട് തനിക്ക് കടപ്പാടില്ലെന്ന് അദ്ദേഹം കാണിക്കുന്നു. വിദ്യാ ഭ്യാസമില്ലാത്തവരെ പുച്ഛിക്കുന്ന പണ്ഡിത ലോകത്തിന് 'വിദ്യാ വിഹീനനായ' എഫ്രേം വെല്ലുവിളി ഉയർത്തുന്നതുവഴി വിദ്യാർത്ഥി ലോകത്തിന്റെയും സത്യാന്വേഷികളുടെയും പണ്ഡിതന്മാരുടെയും മധ്യസ്ഥനായി നിലകൊള്ളുന്നു. പലവട്ടം തലപുകഞ്ഞ് ആലോ ചിച്ചാലും പിടികിട്ടാൻ പ്രയാസമുള്ള ചിന്താലോകം എഫ്രേമിന്റെ കൃതികളിൽ അവിടവിടെ കണ്ടെത്താനാകും. കടഞ്ഞെടുത്ത വാക്കു കളിൽ ഗംഭീരാശയങ്ങൾ വിവരിക്കുമ്പോൾ എഫ്രേമിന്റെ 'വിവരമി ല്ലായ്മയിലൂടെ' ഒരു വിനീത വിവേകശാലിയുടെ മുഖംകൂടി കാണാ

നാകുന്നു. ആയിരം മുഖങ്ങളുള്ള ദൈവശാസ്ത്രകണ്ണാടിയും പിടി ച്ചാണ് എഫ്രേമിന്റെ നിൽപ്പ്.

ആവർത്തനവിരസമായ ശൈലികൊണ്ട് ബോറടിപ്പിക്കുന്നവൻ എന്ന് എഫ്രേമിനെ ആക്ഷേപിച്ചിട്ടുള്ള ചിലരുണ്ടാകാം. വിദ്യാഭ്യാസമി ല്ലാത്ത സാധാരണ ജനങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയാണ് അദ്ദേഹം ആവർത്തന ശൈലി പ്രയോഗിച്ചത്. അതൊരു സെമിറ്റിക് രീതിയാണ്. പണ്ഡി തമാന്യന്മാരെന്ന് സ്വയം ഞെളിഞ്ഞിരുന്ന പാഷണ്ഡികൾക്കെതിരേ സാധാരണക്കാരന്റെ ഭാഷയിൽ സംസാരിക്കുന്ന എഫ്രേമിന്റെ അജ പാലനവ്യഗ്രതയുടെ ഉദാഹരണമായി ഇത്തരം ആവർത്തനങ്ങൾ കണ്ടാൽ മതി. ആശയ ലോകം അവസാനിക്കാതെയും ആവർത്തനം നിലയ്ക്കാതെയും നീണ്ടുനിൽക്കുന്ന രീതിയിൽ ഒഴുകിപ്പരന്ന് മന സ്സാകെ നിറഞ്ഞ് കവിയുന്ന ഉപമകളും ചമൽക്കാരങ്ങളും അർത്ഥ കൽപ്പനകളും സൂചനകളും വിരോധോക്തികളും കൊണ്ട് വേലിയേറ്റം സൃഷ്ടിക്കാൻ അദ്ദേഹം ശ്രദ്ധിക്കാറുണ്ട്. ആലോചിക്കുന്തോറും അർത്ഥവ്യാപ്തി ഏറിവരുന്ന രീതിയിൽ ഇരമ്പിയാർക്കുന്ന തിരമാ ലകൾ പോലെയാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാവ്യഭാവന ഉയർന്നുപൊ ങ്ങുക. തിരകൾ അടങ്ങുമ്പോഴാകും മനസ്സും ഹൃദയവും ദൈവചി ന്തയുടെ മഹാസമുദ്രത്തിൽ വിശ്വാസത്തിന്റെ കപ്പലിറക്കുകയെന്ന് അദ്ദേഹം വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ കപ്പലിലാണ് എഫ്രേമിന്റെ യാത്ര. ദൈവസ്തുതികൾ പാടുന്ന വീണ എപ്പോഴും കൈവശമുള്ള എഫ്രേ മിനെ ദൈവസ്തുതിയുടെ ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞൻ എന്നു വിളിക്കാം.

പൂവിലും പുല്ലിലും പക്ഷിമൃഗാദികളിലും ചരാചരങ്ങളിലും മനുഷ്യനിലും മൺതരിയിലും എന്നുവേണ്ട സൃഷ്ടപ്രപഞ്ചത്തിലു ടനീളം ദൈവത്തിന്റെ അടയാളങ്ങൾ ദർശിച്ച ചിത്രകാരനാണ് എഫ്രേം മൽപ്പാൻ. മനുഷ്യനു മനസ്സിലാകുന്ന നൂറുനൂറ് ചിത്രങ്ങ ളിലൂടെ വാക്കുകളാകുന്ന ചായം കൊണ്ട് കഥ പറയുന്ന കലാകാ രൻ എന്ന നിലയിൽ അദ്ദേഹം ചിത്രീകരണവിദഗ്ദ്ധനാണ്. വിദൂര സ്ഥനും സമീപസ്ഥനുമായ ദൈവത്തെ വാക്കുകളുടെ വസ്ത്രാല ങ്കാരങ്ങളിലൂടെ ദൃശ്യനും അദൃശ്യനുമാക്കുന്ന ഭാഷാപ്രയോഗ ത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥനാണദ്ദേഹം. വാക്കുകളിൽ മറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ദൈവ ചിത്രങ്ങൾ ചലച്ചിത്രത്തിലൂടെ എന്നവണ്ണം ദൃശ്യമാകുമ്പോൾ വായ നക്കാരൻ വിനീതനാകുന്നു. ശിശുതുല്യമായ ഹൃദയത്തിൽ നിറ ഞ്ഞുകവിയുന്ന അത്ഭുതാദരങ്ങളോടെ പ്രകൃതിനിരീക്ഷണം പടു വായ ആ കവിഹൃദയം ദൈവമേഖലയിലേക്ക് ചിറകടിച്ചുയരുമ്പോൾ വായനക്കാരനും കേൾവിക്കാരനും പറക്കാൻ ചിറകുകൾ വേണ്ടി വരും. എഫ്രേമിന്റെ ചിന്തകൾക്ക് ചിറക് മുളയ്ക്കുമ്പോൾ നിലത്തു

നിൽക്കുന്നവൻ ഒന്നുംകണ്ടില്ലെന്നു വരാം. കാരണം, എഫ്രേം പറന്നുയർന്ന് അനന്തവിഹായുസ്സിൽ എത്തിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കും.

കൃതികളിൽ അവിടവിടെ കാണുന്ന ശാസ്ത്രീയനിരീക്ഷണങ്ങൾ നിമിത്തം 'സഭാപിതാക്കന്മാർക്കിടയിലെ ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞൻ' എന്ന് അദ്ദേഹം അറിയപ്പെടുന്നു. കന്യകാമറിയത്തെപ്പറ്റി ദൈവശാസ്ത്ര ഉൾക്കാഴ്ച്ചയോടെ വിവരിക്കുന്നതിനാൽ 'മരിയൻ വേദപാരംഗതൻ' എന്നും അദ്ദേഹം വിളിക്കപ്പെടുന്നു. സുറിയാനിക്കാരുടെ പ്രവാചകൻ, അറിവിന്റെ നിറകുടം, സിറിയായിലെ സിംഹം, സഭയുടെ നെടുംതൂൺ, രണ്ടാംമോശ, മഹാനായ എഫ്രേം, കർതൃകരത്തിലെ വീശുമുറം, ക്രൈസ്തവലോകത്തെ ഏറ്റവും വലിയ ദൈവശാസ്ത്ര കവി, ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞനും ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ കവിയും, പ്രാവുകൾക്കിടയിലെ കഴുകൻ, സഭയിലെ യൂഫ്രട്ടീസ് നദി എന്നിങ്ങനെയുള്ള അപരനാമങ്ങളാൽ 'പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ഈ വീണ' അറിയപ്പെടുന്നു. പ്രാർത്ഥനയും വിശ്വാസപ്രഖ്യാപനവും കോർത്തിണക്കി അദ്ദേഹം മിസ്റ്റിസിസവും ദൈവശാസ്ത്രവും ഒന്നിച്ചുനിർത്തുന്നു.

തിരുലിഖിതവ്യാഖ്യാനശൈലി

വി. ഗ്രന്ഥത്തെപ്പറ്റിയുള്ള സൃഷ്ടിപരവും പ്രാർത്ഥനാപൂരിതവുമായ മനനത്തിന്റെ ഫലമാണ് മാർ എഫ്രേമിന്റെ ദൈവശാസ്ത്രം; അതായത്, ക്രിസ്തുകേന്ദ്രീകൃതമായ വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥധ്യാനത്തിൽ നിന്ന് ഉയർന്നു വന്നതാണ്. പ്രാർത്ഥനയുടെയും ദൈവസ്തുതിയുടെയും മേഖലയിലേക്ക് മനുഷ്യമനസ്സിനെ എത്തിക്കുന്നതായിരുന്നു ആ ദൈവശാസ്ത്രം. വേദഗ്രന്ഥത്തിൽ ദൈവാലയകൂടാരം സ്ഥാപിച്ച് വാസമുറപ്പിച്ച ചിന്തകൾ ശ്ലൈഹിക കാലത്തോട് സമകാലീനത പുലർത്തി. തിരുലിഖിതത്തിലേക്ക് അനുനിമിഷം ഓടിക്കയറുന്ന ദൈവശാസ്ത്രമാണ് എഫ്രേമിൽ നാം കാണുക.

പഴയനിയമ പുതിയനിയമ വ്യത്യാസമെന്യേ വചനം കൊണ്ട് വചനം വ്യാഖ്യാനിക്കുന്ന ശൈലിയാണ് എഫ്രേമിനുണ്ടായിരുന്നത്. ദിയാതെസ്സെറോൺ ഭാഷ്യത്തിൽ ഇത് ഉടനീളം കാണാവുന്നതാണ്. തുടക്കം വേദഗ്രന്ഥത്തിലെ ഏതെങ്കിലും വാക്കോ, വാക്യമോ, ചിത്രീകരണമോ, പ്രതീകമോ ആയിരിക്കാം. വ്യാഖ്യാനപാത ഏതെന്ന് മുൻനിശ്ചയം കൂടാതെ തികഞ്ഞ സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടെ മുന്നോട്ടൊഴുകുന്നു. മുന്നോട്ട് സ്വച്ഛസുന്ദരമായി ആ പ്രവാഹം നീങ്ങുമ്പോൾ നൂറായിരം കൈവഴികളിലൂടെ പൊട്ടിയൊഴുകാൻ കഴിവുള്ള യൂഫ്രട്ടീസായി അത് പരിണമിക്കുന്നു. വചനകേന്ദ്രീകൃതമായ ചിന്ത

കളുമായാണ് ചിലപ്പോൾ ആ കുത്തൊഴുക്ക്. തിരുലിഖിതവാക്യങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ച് വിവരണം കൂടാതെ കടന്നുപോയെന്നുമിരിക്കും. വേറിട്ടൊരു വ്യാഖ്യാനം കൂടാതെ, വചനം വ്യക്തമാണെന്ന ധാരണയിൽ മുന്നോട്ടു നീങ്ങുന്ന ഭാഷ്യക്കാരൻ നിശബ്ദത പാലിച്ചു നിലകൊള്ളുകയായിരിക്കും ചിലപ്പോൾ. ചില വേളകളിൽ വേദവാക്യങ്ങളിൽ നിന്ന് വഴുതിമാറി സ്വതന്ത്രചിന്തകൾ അവതരിപ്പിക്കാനും വഴിയുണ്ട്. വേദശാസ്ത്രചിന്തകളും തിരുലിഖിതവാക്യങ്ങളും വേർതിരിക്കാൻ ആവാത്തവിധം പിരിച്ചുകെട്ടി ഒന്നാക്കുന്ന ശൈലിയായും അതുമാറാം. തിരുലിഖിതമെന്ന മഹാസമുദ്രത്തിൽ യഥേഷ്ടം നീന്തിതുടിച്ചു നീങ്ങാൻ എഫ്രേമിന് വിശ്വാസമാകുന്ന കപ്പൽ തുണയായുണ്ടാകും. ദൈവശാസ്ത്രവിഹായസ്സിൽ പറന്നുയരാൻ ചിറകുകളുള്ള കഴുകനെപ്പോലെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബുദ്ധിയും യുക്തിയും ഭാവനയും ചിന്തയും ഉൾക്കാഴ്ചയും ആ നൗകയുടെ പായമരത്തിൽ സദാ തയ്യാറായി നിലകൊള്ളുന്നു. നേരിട്ടുള്ള ഉദ്ധരണികൾ ഒഴിവാക്കിക്കൊണ്ട് പരോക്ഷമായ സൂചനകൾമാത്രം നൽകാനായിരിക്കും ചിലപ്പോൾ ശ്രമിക്കുക. ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളും സാദൃശ്യങ്ങളും രൂപകങ്ങളും വിരോധാഭാസങ്ങളും വാക്പ്രയോഗങ്ങളും ശ്ലേഷാർത്ഥങ്ങളും നർമരസവും ചാലിച്ചെടുത്ത ചായക്കൂട്ടുകൾ ഭാഷയിലാകെ ഉണ്ടാകും. കാവ്യഭാവനയുടെ ചിറകടി ഗദ്യകൃതികളിൽ ഏതുഭാഗത്തും കേൾക്കാം. ഒരു പാഠത്തിനോ, വാക്യത്തിനോ, വിവിധ വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ കണ്ടെത്താനും എഫ്രേം ശ്രമിക്കാറുണ്ട്. അനേകരുടെ വ്യത്യസ്ത വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ നൽകാനാകും മറ്റൊരു ശ്രദ്ധ. വായനക്കാർക്കും കേൾവിക്കാർക്കും ഉപകരിക്കുന്ന ആദ്ധ്യാത്മിക ചിന്തകൾ വികസിപ്പിക്കുക എഫ്രേമിന് ഇഷ്ടമുള്ള കാര്യമാണ്. ദിയാതെസ്സറോൺ ഭാഷ്യത്തിൽ നിന്ന് ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ മാത്രം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാം: മണ്ടനും പേടിത്തൊണ്ടനും ദരിദ്രനുമായ ശെമയോൻ കേപ്പാ (4,20); കിണറ്റിൻ കരയിൽ വച്ചുനടക്കുന്ന വിവാഹവാഗ്ദാനങ്ങളുടെ പരമ്പര (5,17); രക്തസ്രാവക്കാരിയുടെ കഥ (7,3-12); പാപിനിയുടെ കാര്യം (10,8); ധനികയുവാവിന് പറ്റിയ അമളി (6,24); സമറിയായിൽ കിണറ്റിൻ കരയിൽ കാത്തിരിക്കുന്ന യേശു (12,6); യേശുവിന്റെ പീഡാനുഭവരംഗം (20,21); തുടങ്ങിയ ചിത്രങ്ങൾ വരയ്ക്കുമ്പോൾ നർമരസവും ഭക്തിരസവും കരുണരസവും ഒന്നിച്ചുചേർന്ന് ആദ്ധ്യാത്മികതയുടെ തിരയിളക്കം അദ്ദേഹം ഉണർത്തുന്നു.

ദൈവവചനം വ്യാഖ്യാനിച്ചു തീർക്കാനുള്ളതല്ല. എന്നാൽ ഒട്ടും വ്യാഖ്യാനിക്കേണ്ട എന്നു വാദിക്കുന്നതും ശരിയല്ല. എളിമയോടെ, നന്ദിയോടെ, പ്രാർത്ഥനയോടെ വ്യാഖ്യാനിച്ചു ഗ്രഹിക്കണം.

നമ്മുടെ വ്യാഖ്യാനങ്ങളെല്ലാം അപൂർണ്ണമാണെന്ന ഉൾക്കാഴ്ച കൂടുതൽ പൂർണമായ വ്യാഖ്യാനസാധ്യത അവശേഷിപ്പിക്കുന്നു. അറിവിന്റെ അതിരുകൾ അനന്തതയോളം എന്നു മാറ്റിവരയ്ക്കാമെന്നു ചുരുക്കം. ഇനിയൊരിക്കലും ഒരൽപംപോലും വളരാനാവാത്ത വിധം അറിവിന്റെ ചക്രവാളങ്ങൾ അവസാനിച്ചുപോയി എന്നു കരുതാനാവില്ലെന്നാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം. ഓരോ തവണയും ധ്യാനപഠനംവഴി ദൈവവചനത്തെപ്പറ്റിയുള്ള അറിവിന്റെ ആഴവും പരപ്പും വളർന്നുവരുന്നു. വർധിച്ചുവരുന്ന അർത്ഥവ്യാപ്തിയുടെ അനന്തസാധ്യതയുടെ വാതിലുകൾ തുറന്നാണ് കിടക്കുക. 'ആ വാതിൽ അടച്ചുകളയരുതേ' എന്നാണ് എഫ്രേമിന്റെ അഭ്യർത്ഥന. വെളിപ്പെട്ടതും മറഞ്ഞിരിക്കുന്നതും തമ്മിലുള്ള ബന്ധവും ബന്ധമില്ലായ്മയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ എല്ലാ കൃതികളിലും കണ്ടെത്തുന്ന അതിപ്രധാനമായ ആശയങ്ങളിലൊന്നാണ്. അറിഞ്ഞതിനേക്കാൾ ഉപരി ഇനിയും അറിയാനിരിക്കുന്നു എന്ന് അദ്ദേഹം വാദിക്കാറുണ്ട്: "വി. ഗ്രന്ഥത്തിലെ വാക്കുകൾക്ക് ഒരർത്ഥമേയുള്ളൂ എന്നു കരുതുക. അപ്പോൾ ആദ്യത്തെ വ്യാഖ്യാതാവുതന്നെ അതു കണ്ടെത്തും. പിന്നെ ബാക്കിയെല്ലാവായനക്കാർക്കും കേൾവിക്കാർക്കും അന്വേഷണത്തിന്റെ അദ്ധ്വാനമോ, കണ്ടെത്തലിന്റെ ആഹ്ലാദമോ ഇല്ലാതെ പോകുമായിരുന്നു. എന്നാൽ നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ ഓരോ വാക്കിനും അതാതിന്റെ ഛായയുണ്ട്. ഓരോ ഛായയ്ക്കും അനേകം അംഗങ്ങളും ഓരോ അംഗത്തിനും അതാതിന്റെ തരവും രൂപവുമുണ്ട്. ഓരോരുത്തരും താന്താങ്ങളുടെ കഴിവിന് അനുസൃതമായി കേൾക്കുന്നു. തനിക്ക് കിട്ടിയതനുസരിച്ച് വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നു" (7,22).

വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥത്തിൽ നിന്ന് ഇഷ്ടമുള്ള ഭാഗങ്ങൾ മാത്രം അടിസ്ഥാനമാക്കി മറ്റു ഭാഗങ്ങളെ ആക്രമിക്കുന്നവരുടെ മനോഭാവത്തെ എഫ്രേം എതിർക്കുന്നു: ''തനിക്കു പറ്റിയ ഭാഗങ്ങൾ മാത്രം സാത്താൻ തിരുലിഖിതങ്ങളിൽ നിന്ന് തപ്പിപ്പെറുക്കി എടുക്കുന്നു. തനിക്ക് പറ്റാത്തവ അവൻ വിട്ടുകളയും. പാഷണ്ഡികളും ഇതുപോലെതന്നെ. തങ്ങളുടെ തെറ്റായ പഠനങ്ങൾക്ക് ചേരുന്ന ഭാഗങ്ങൾ അവർ തിരുലിഖിതത്തിൽനിന്ന് എടുക്കുന്നു. തങ്ങളുടെ തെറ്റുകൾക്ക് എതിരായവയൊക്കെ വിട്ടുകളയും. അങ്ങനെ ഈ യജമാനന്റെ (സാത്താന്റെ) ശിഷ്യരാണ് തങ്ങളെന്ന് അവർ വ്യക്തമാക്കുന്നു" (4,8C).

മനുഷ്യാവതാര ദൈവശാസ്ത്രം

മനുഷ്യാവതാരത്തിന്റെ ദൈവശാസ്ത്രം വിവരിക്കാൻ എഫ്രേമിന് സൈദ്ധാന്തിക ദർശനങ്ങളുടെ പിൻബലം ആവശ്യമില്ല. "ജഡമെടുക്കുകയും ബലഹീനത ധരിക്കുകയും വിശന്നപ്പോൾ ഭക്ഷിക്കുകയും ജോലി കഴിയുമ്പോൾ ക്ഷീണിക്കുകയും ക്ഷീണിക്കുമ്പോൾ ഉറങ്ങുകയും ചെയ്തതിനാൽ, തന്റെ മരണസമയം അടുത്തപ്പോൾ ജഡവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഈ കാര്യങ്ങളെല്ലാം പൂർത്തികരിക്കപ്പെടേണ്ടിയിരുന്നു" (20, 4). മനുഷ്യാവതാര രഹസ്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനഭാഗമാണ് യേശുവിന്റെ പീഡാസഹനങ്ങൾ. യേശു തന്റെ ശരീരത്തിൽ പീഡകൾ സഹിച്ചത് വെറും അഭിനയമായിരുന്നില്ല: "തന്റെ ശാരീരിക മരണത്തിന്റെ ഈ നാഴികയിൽ ശരീരത്തിനുള്ളത് അവൻ ശരീരത്തിനു നൽകി... അവൻ വിശപ്പുള്ളവനും ദാഹാർത്തനും ക്ഷീണിതനും ഉറക്കം ആവശ്യമുള്ളവനും ആയിരുന്നതുപോലെ, അവൻ ഭയപ്പെട്ടുപോയി... വേദനയും കഠിനാദ്ധ്വാനവും കൂടാതെയാണ് അവൻ നമ്മുടെ കടം വീട്ടിയതെന്ന് ലോകത്തിലെ മനുഷ്യർക്ക് പറയാൻ ഇടയാകാതിരിക്കാനാണിത്..." (20,6). രക്ഷാകര പ്രവർത്തനത്തിന്റെ ഓരോഘട്ടവും യേശു മനുഷ്യകുലത്തിനു വെളിപ്പെടുത്തുന്നതായി എഫ്രേം വിശദീകരിക്കുന്നു: "പീഡിപ്പിക്കപ്പെട്ട സത്യത്തെപ്രതി കർത്താവ് സത്യത്തിന്റെ സംരക്ഷകനായിത്തീരുന്നു. പീലാത്തോസിന്റെ മുമ്പാകെ നിശ്ശബ്ദനുമായിരുന്നു. മറ്റുള്ളവർ ന്യായവാദങ്ങളിലൂടെ വിജയം വരിച്ചപ്പോൾ, നമ്മുടെ കർത്താവ് തന്റെ നിശ്ശബ്ദതയിലൂടെ വിജയശ്രീലാളിതനായി. കാരണം, സത്യപ്രബോധനത്തിന്റെ വിജയമായിരുന്നു ദിവ്യനിശ്ശബ്ദതയുടെ പ്രതിഫലം. അവിടുന്ന് പഠിപ്പിക്കാനായി സംസാരിച്ചു. എന്നാൽ വിസ്താരസ്ഥലത്ത് നിശ്ശബ്ദനായിരുന്നു" (20,16). മിശിഹായുടെ നിശ്ശബ്ദത ജനക്കൂട്ടത്തിന്റെ വാക്കുകളേക്കാൾ വാചാലമായി നിലകൊള്ളുകയും വിജയം വരിച്ച് ഫലമുളവാക്കുകയും ചെയ്തെന്നാണ് എഫ്രേമിന്റെ വാദം.

തുളച്ചുകയറുന്ന ബിംബകൽപനകൾ വാരിവിതറിക്കൊണ്ടാണ് എഫ്രേമിന്റെ ഭാഷ ഗദ്യത്തിലായാലും പദ്യത്തിലായാലും മുന്നേറുക: "അവരുടെ ഉള്ളിലേക്ക് പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ ഊതിക്കയറ്റിയവന്റെ മുഖത്ത് അവർ തുപ്പി. അവർ അവന്റെ കൈയിൽ ഒരു ഞാങ്ങണ കൊടുത്തു. കാരണം വാർധക്യത്തിലെത്തിയ ലോകം ചാരി നിന്ന വടിപോലെ ആയിരുന്നു അവൻ. ന്യായാധിപന്മാരുടെ വിധിവാചകങ്ങൾ ഉറപ്പിക്കപ്പെട്ടതും അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടതും അതുകൊണ്ടായിരുന്നു. അതുപോലെ അവിടുന്ന് എഴുതിയതും, തന്റെ ഭവനത്തിൽ നിന്ന് ദുഷ്ടരെ ആട്ടിയോടിച്ചതും അതുപയോഗിച്ചായിരുന്നു" (20,17). മണ്ണിൽ നിന്ന് മെനഞ്ഞ് ആദത്തിന് ജീവൻ നൽകിയതും ശ്ലീഹന്മാരിൽ പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ കുടിയിരുത്തിയതും ദൈവം

സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ ദൈവശാസ്ത്രം

മനുഷ്യന്റെ മുഖത്ത് ഊതിക്കൊണ്ടായിരുന്നു. മനുഷ്യന് ദൈവത്തിന്റെ മുഖത്ത് തുപ്പാൻ പര്യാപ്തമാംവിധം ദൈവം മുഖം താഴ്ത്തി നിന്നുകൊടുത്തു. പാപപങ്കിലമായ ലോകം യുവത്വവും പ്രസരിപ്പും നഷ്ടപ്പെട്ട് ജരാനരകൾ പിടിപെട്ട് വീഴാൻ പോകവേ അവൻ അതിനെ താങ്ങിനിർത്തി. അവിടുന്ന് പാപിനിയോട് കാരുണ്യവും ദൈവാലയത്തെ അശുദ്ധമാക്കുന്ന ഹൃദയം കടുത്തവരോട് കാർക്കശ്യവും കാണിച്ചു. താൻ രക്ഷിക്കുകയും ശിക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നവനായി കാണിച്ചുകൊടുത്തു. 'പടയാളികളിൽ ഒരുവൻ അവനെ കുന്തംകൊണ്ട് കുത്തി' എന്ന വാക്യത്തെപ്പറ്റി സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ ലോകത്തുനിന്ന് ലഭിച്ചിട്ടുള്ള ഏറ്റവും ഹൃദയാർജ്ജകവും ദൈവശാസ്ത്രസമ്പന്നവുമായ വ്യാഖ്യാനം എപ്രേമിന്റേതാണ്. സുദീർഘമായ ആ ഭാഗം മനസ്സിരുത്തി വായിക്കുന്നവർക്കാർക്കും ബൈബിൾ പണ്ഡിതനും ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞനും കവിയും മിസ്റ്റിക്കുമായ എഫ്രേം അന്യനായിരിക്കുകയില്ല (21,10-13). "തിരുലിഖിതങ്ങളുടെ നിഗൂഢപ്രകാശം കാണാൻ നിങ്ങൾക്ക് കഴിവില്ലെങ്കിൽ അവ വായിക്കുന്ന അദ്ധ്വാനം ഉപേക്ഷിക്കുക" (20,29) എന്ന് അദ്ദേഹം പറയുന്നു. തിരുലിഖിതങ്ങളുടെ ആന്തരികതയിലേക്കു പോയാൽ, പ്രകാശിതമായ ലോകത്തിലായിരിക്കും വായനക്കാരൻ. അല്ലെങ്കിൽ വാക്കുകളുടെ വേലികെട്ടുകൾക്കപ്പുറം കടക്കാൻ കഴിയാതെ, അർത്ഥമറിയാതെ അവൻ അതുമിതും പുലമ്പുകയേയുള്ളൂ. വായനകൊണ്ടും കേൾവികൊണ്ടും അവസാനിക്കാതെ വാക്കുകളുടെ പുറംതോടുകൾ വിട്ട് അർത്ഥത്തിലേക്ക് എത്തിനിൽക്കണം. വാഗ്വിലാസത്തിന്റെ വാതായനങ്ങൾ വലിച്ചുതുറന്ന് അകത്തുകടന്നാലേ ബൈബിൾവ്യാഖ്യാനം കൊണ്ട് കാര്യമുള്ളൂ. പ്രപഞ്ചമാകുന്ന പുസ്തകം, തിരുലിഖിതം, മിശിഹായെന്ന താക്കോൽ എന്നിവ മൂന്നും ദൈവമേഖലയിലേക്ക് എത്തിച്ചേരാൻ മനുഷ്യനെ സഹായിക്കുന്നതിനാൽ, വാക്കുകൾക്കിടയിലൂടെ ആ തലത്തിലേക്ക് തീർത്ഥാടനം സാധ്യമാകുന്നു. അതത്രേ എഫ്രേം ആവർത്തിച്ചുപറയുക.

സത്യപെസഹാക്കുഞ്ഞാട്

മാർ എഫ്രേമിനെ കൂടുതലായി സ്വാധീനിച്ചിട്ടുള്ളത് യോഹന്നാൻ ശ്ലീഹായും പൗലോസ് ശ്ലീഹായുമാണ്. എന്നാൽ സെമിറ്റിക്, യൂദയോ-ക്രിസ്റ്റ്യൻ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് അദ്ദേഹം തന്റെ ആശയങ്ങൾ അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. സത്യകുഞ്ഞാടായ ക്രിസ്തു ഉദ്ഘാടനം ചെയ്ത പുതിയ ഉടമ്പടിയുടെ അനന്യതയെപ്പറ്റി അദ്ദേഹത്തിന് തികഞ്ഞ അവബോധം ഉണ്ടായിരുന്നു. ക്രിസ്തുരഹസ്യത്തിന്റെ

മുൻകുറികൾ (*തുപ്സേ*) പഴയനിയമത്തിലും പ്രതീകങ്ങൾ പ്രകൃതിയിലും ദർശിച്ച എഫ്രേം പദ്യരൂപത്തിൽ തന്റെ ക്രിസ്തുദർശനം അവതരിപ്പിച്ചു. പഴയനിയമത്തിന്റെ പൂർത്തീകരണമാണ് (*ശുൽമാനാ*) ക്രിസ്തു. ക്രിസ്തുകേന്ദ്രീകൃതമാണെങ്കിലേ പഴയനിയമത്തിന് അർത്ഥമുള്ളൂ, അത് ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഗ്രന്ഥമാകൂ. ക്രിസ്തുവിൽ പൂർത്തീകൃതമായ മുൻകുറികൾക്ക് ഇനി പ്രസക്തിയില്ല (പുളിപ്പില്ലാത്ത അപ്പത്തെക്കുറിച്ച്, 6,1-2). എന്നാൽ പുതിയനിയമം മനസ്സിലാക്കാൻ പഴയത് അത്യാവശ്യമാണ്. അവയുടെ യഥാർത്ഥ അർത്ഥം കണ്ടെത്തുക എന്നതാണ് സുപ്രധാന സംഗതി. പഴയനിയമ മുൻകുറികൾ പുതിയനിയമ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളുമായി (*ശ്രാറേ*) എങ്ങനെ ഒത്തുപോകുന്നെന്ന് സൂക്ഷ്മാവലോകനദൃഷ്ട്യാ എഫ്രേം കാട്ടിത്തരുന്നു. ആഴമായ വിശ്വാസവും തികഞ്ഞ സഭാസ്നേഹവുമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വഴികാട്ടികൾ. ബുദ്ധിയെയും ഹൃദയത്തെയും ഒരുപോലെ സ്പർശിക്കത്തക്കവിധം ആരാധനാവസരങ്ങൾക്കായി എഴുതപ്പെട്ടവയാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗീതങ്ങൾ. പെസഹാക്കുഞ്ഞാട് (*എമർ പെസ്ഹാ*) പഴയനിയമത്തിലെ ഒരു സുപ്രധാന മുൻകുറിയാണ്. അതിനെ ആധാരമാക്കി എഫ്രേം ആഴമേറിയ രക്ഷാകരശാസ്ത്രം പടുത്തുയർത്തു. ഈജിപ്തിൽ സന്ധ്യാസമയത്ത് അറുക്കപ്പെട്ട പെസഹാക്കുഞ്ഞാട് പുതിയ നിയമത്തിലെ സത്യകുഞ്ഞാടിന്റെ (*എമർ ഖുശ്താ*) മുൻകുറിയാണ്. കുഞ്ഞാടിന്റെ കൊലയും രക്തം തളിക്കലും പുറപ്പാടും യാഹ്വേയുടെ ജനമായ ഇസ്രായേലിന്റെ ജനനത്തെ കുറിക്കുന്നു. ഭാവിയിൽ യാഹ്വേ അവർക്കു നൽകാനിരിക്കുന്ന വിടുതലിന്റെയും വിജയത്തിന്റെയും, വാഗ്ദത്ത നാട് സ്വന്തമാക്കുന്നതിന്റെയും അടയാളമാണത്. അന്നുമുതൽ പെസഹാ അനുഷ്ഠാനം വിടുതലിന്റെ അനുസ്മരണയാണ്, ഭാവിയിൽ മിശിഹായിലൂടെയുള്ള രക്ഷയുടെ വാഗ്ദാനവുമാണ്.

ക്രിസ്തുവിന്റെ രക്തവും ബലിയും പുതിയ ഇസ്രായേലിനെ പിശാചിൽ നിന്നും മരണത്തിൽ നിന്നും പാപത്തിന്റെ ശക്തിയിൽ നിന്നും വിടുവിക്കുന്നു. അത് ജീവനും സ്വാതന്ത്ര്യവും പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു. കുർബാനയിലെ ഈ ക്രിസ്തുസംഭവം അനുസ്മരിക്കുന്നു. അത് ഭാവിയിലെ വിടുതലിന്റെ അച്ചാരമാണ്. അന്ത്യത്താഴം, കുരിശിലെ ബലി, സഭയുടെ കുർബാന എന്ന ബലി എന്നീ ത്രിവിധരീതികളിൽ പെസഹാക്കുഞ്ഞാട് ക്രിസ്തുവിൽ യാഥാർത്ഥ്യവൽക്കരിക്കപ്പെടുന്നു. അന്ത്യത്താഴത്തിൽ സത്യകുഞ്ഞാട് തന്റെ ശരീരം മുറിച്ച് ശിഷ്യർക്ക് നൽകുന്നു (*അതേകൃതി,* 19,1-2). അത് കുരിശിലെ ജീവാർപ്പണത്തിന്റെ രക്തരഹിതബലിയാണ്. മാളികമുറി ആദ്യപള്ളിയും അവിടുത്തെ മേശ ആദ്യബലിപീഠവുമാണ് (ക്രൂശിക്കലിനെക്കുറിച്ച്, 2,12).

പ്രതീകാത്മക കുഞ്ഞാടും സത്യകുഞ്ഞാടും അവിടെ സന്ധിക്കുന്നു. മുൻകുറി യാഥാർത്ഥ്യമാകുന്നതും പ്രതീകം അവസാനിച്ച് യാഥാർത്ഥ്യം ആരംഭിക്കുന്നതും അവിടെയാണ് (അതേകൃതി, 2,11). അന്ത്യത്താഴത്തിൽ ക്രിസ്തു യഥാർത്ഥത്തിലുള്ള പുളിപ്പില്ലാത്ത അപ്പവും പുതിയ പെസഹാഭക്ഷണവും ആയിത്തീർന്നു. അവിടുന്ന് കുഞ്ഞാടും അപ്പവും പുതിയ പെസഹായുടെ കാസായുമാണ്.

സത്യപെസഹാകുഞ്ഞാടായി ക്രിസ്തു കുരിശിൽ ബലിയർപ്പിക്കപ്പെട്ടു. പുരോഹിതനും ബലിവസ്തുവും അവനിൽ സന്ധിച്ച് അവൻ പരിപൂർണ ബലിയായിത്തീർന്നു (പുളിപ്പില്ലാത്ത അപ്പത്തെക്കുറിച്ച് 2,2-5). അവിടുന്ന് സത്യകുഞ്ഞാടും അതേസമയം അജഗണത്തിനുവേണ്ടി തന്നെത്തന്നെ സമർപ്പിക്കുന്ന ഇടയനുമാണ് (മനുഷ്യാവതാരം,3.15). അവന്റെ രക്തം പുതിയ ഇസ്രായേലിനെ മരണത്തിൽ നിന്ന് രക്ഷിച്ച് ജീവൻ പ്രദാനം ചെയ്തു. ഈ ബലിമൂലം യഹൂദരുടെയും വിജാതിയരുടെയും സമസ്ത മൃഗബലികളും കഥയില്ലാത്തതായി മാറി. കാരണം, സത്യകുഞ്ഞാടായ ക്രിസ്തുവിന്റെ രക്തം കൂടാതെ രക്ഷയില്ല. ഇന്ന് ആ രക്ഷ സഭയിൽ കുർബാനയിലെ ബലിയിലൂടെയാണ് ലോകം മുഴുവൻ നൽകപ്പെടുന്നത്. സത്യപെസഹായുടെ പൂർത്തീകരണമാണ് കുർബാന. ഈ പുതിയ പെസഹാബലിയിൽ ക്രിസ്തുവാണ് കുഞ്ഞാട്. അവന്റെ പൗരോഹിത്യം മറ്റെല്ലാ പ്രതീകാത്മക പൗരോഹിത്യങ്ങളെയും നീക്കിക്കളഞ്ഞു. യാഥാർത്ഥ്യം കടന്നുവന്നപ്പോൾ നിഴലുകൾ നീങ്ങിപ്പോയി. സത്യപ്രകാശം ഉദയം ചെയ്തപ്പോൾ ഇരുൾ പമ്പകടന്നു. കുർബാനയിൽ അവിടുന്ന് നമ്മുടെ അപ്പമായി തീരുന്നു. ഇതിനെ യൂദരുടെ അപ്പവുമായി കൂട്ടിക്കുഴയ്ക്കരുത് (*അതേകൃതി,* 19,22-24). പറുദീസാ എന്ന വാഗ്ദത്തനാട്ടിലേക്കുള്ള തീർത്ഥാടനത്തിൽ ക്രിസ്തുശിഷ്യരെ താങ്ങിനിർത്തുന്നത് ഈ സജീവ അപ്പമാണ്. അത് അവരെ ആന്തരികമായി രൂപാന്തരപ്പെടുത്തുകയും മരണത്തെ കൊന്ന് അവർക്ക് ജീവൻ നൽകുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ അപ്പത്തിന്റെ അവാച്യശക്തി പരിശുദ്ധാത്മാവിൽനിന്ന് വരുന്നതിനാൽ അതിലൂടെ ദൈവജനത്തിന് ഈ ധരണിയിൽ വച്ചുതന്നെ ക്രിസ്തുവുമായി ഗാഢബന്ധമുണ്ടാകുന്നു. ഭാവിമഹത്വത്തിന്റെ അച്ചാരമായി തീരുകയും ചെയ്യുന്നു: "മുൻകുറി ഈജിപ്തിലായിരുന്നു, യാഥാർത്ഥ്യം സഭയിലും അതിന്റെ പൂർത്തീകരണം രാജ്യത്തിലും" എന്ന് എഫ്രേം പറയുന്നത് അർത്ഥവത്താണ്. (അതേകൃതി, 5,23).

ക്രിസ്തുവിലുള്ള നവീകരണം

ആദ്യമനുഷ്യൻ സ്വതന്ത്രേച്ഛയാൽ ഉരിഞ്ഞുകളഞ്ഞ മഹത്വവസ്ത്രം അവനെ ധരിപ്പിക്കാനാണ് കാലപൂർത്തിയിൽ ദൈവപുത്രൻ മനുഷ്യനായി തീർന്നത്. മനുഷ്യന് നിത്യജീവനും ദൈവികമഹത്വവും സത്യജ്ഞാനവും നൽകുക എന്നതായിരുന്നു ദൈവികപദ്ധതി. തന്റെ ജീവൗഷധത്താൽ അവിടുന്ന് മനുഷ്യകുലത്തെ ജീവിപ്പിച്ചു. അവനെ പറുദീസായിൽ വീണ്ടും പ്രവേശിപ്പിച്ചു. ഭൗമികജീവിതം പറുദീസാ ലക്ഷ്യമാക്കിയുള്ള യാത്രയായി എഫ്രേം അവതരിപ്പിക്കുന്നു. ക്രിസ്തുവിലൂടെ മാത്രമേ മനുഷ്യന് പറുദീസായിൽ കയറാനാകൂ. അതുകൊണ്ട്, ക്രിസ്തു 'വഴിയും വാതിലും' എന്നു വിളിക്കപ്പെടുന്നു. ക്രിസ്തുവാണ് നമ്മുടെ മഹത്വവസ്ത്രം. അവിടുന്നാണ് നമ്മുടെ വെളിച്ചവും ശോഭയും. പാപത്തിന്റെയും മരണത്തിന്റെയും അടിമത്തത്തിൽ നിന്ന് തന്റെ കുരിശിലെ മരണത്താൽ ക്രിസ്തു നമ്മെ വിടുവിച്ചു. അങ്ങനെ മനുഷ്യരക്ഷാചരിത്രം പറുദീസായിലെ മരത്തിൽ നിന്ന് കുരിശുമരത്തിലേക്കുള്ള യാത്രയാണ്. ആ യാത്ര അവിടംകൊണ്ട് അവസാനിക്കാതെ സീയോനിൽ നിന്ന് സഭയിലേക്കും സ്വർഗരാജ്യത്തിലേക്കും നീണ്ടുകിടക്കുന്നു. സഭയിലെ ദിവ്യകൂദാശകളിലൂടെ ക്രിസ്തുസംഭവം യാഥാർത്ഥ്യവൽക്കരിക്കപ്പെടുന്നു, മനുഷ്യർ പറുദീസായിലേക്ക് പ്രവേശിക്കുന്നു. സഭയാണ് നവപറുദീസാ. അവിടെ ക്രിസ്തുവാണ് ജീവവൃക്ഷം. രക്തവും വെള്ളവും (യോഹ. 19,34) സ്നാനത്തെയും കുർബാനയെയും സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ക്രിസ്തുവിന്റെ പാർശ്വത്തിലൂടെയാണ് മനുഷ്യർ പറുദീസായിലേക്ക് കടക്കുന്നത്.

തന്റെ സ്നാനത്താൽ ക്രിസ്തു എല്ലാ ജലാശയങ്ങളെയും വിശുദ്ധീകരിക്കുകയും അവയിൽ തന്റെ ആത്മാവിനെ നിക്ഷേപിക്കുകയും ചെയ്തു. പരിശുദ്ധാത്മാവിനാൽ മനുഷ്യരുടെ നീതീകരണത്തിനുള്ളതാണ് ക്രിസ്തീയസ്നാനം. മനുഷ്യർ ശുദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ട് മഹത്വീകരിക്കപ്പെടുന്നതും ജീവനിലേക്ക് പ്രവേശിക്കുന്നതും സ്നാനത്തിലൂടെയാണ്. യോർദാനിൽ പഴയനിയമവും പുതിയനിയമവും സന്ധിക്കുന്നു. പഴയതിന്റെയെല്ലാം പൂർത്തീകരണം അവിടെ നടക്കുന്നു. ക്രിസ്തുവിലും പരിശുദ്ധാത്മാവിലുമുള്ള നവജീവൻ സ്നാനം പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു. സ്നാനം വീണ്ടും ജനിപ്പിക്കുന്നു, അത് രണ്ടാം ജനനമാണ്. അത് മഹത്വവസ്ത്രം ധരിപ്പിക്കുന്നു. നഷ്ടപ്പെട്ട ഛായയും സാദൃശ്യവും തിരികെ നല്കുന്നു. അതായത്, പറുദീസായിലേക്ക് കടത്തുന്നു. ഒരദൃശ്യമുദ്ര പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു. ജീവവൃക്ഷത്തിൽ നിന്ന് ഭക്ഷിക്കാൻ അനുവാദം ലഭിക്കുന്നു. സ്വർഗീയ വിരുന്നിന്റെ മുന്നാസ്വാദനം അനുഭവിക്കുന്നു. അന്ധകാരം നീക്കി പ്രകാശിതരാക്കുന്നു. 'മഹത്വവസ്ത്രം ധരിക്കുക' എന്നാൽ ക്രിസ്തുവിനെ ധരിക്കുക എന്നാണർത്ഥം. കാലാന്ത്യത്തിലെ മണവറയി

ലേക്കുള്ള മഹത്വവസ്ത്രവും അവൻ തന്നെയാണ്. ക്രിസ്തുവിന്റെ ഛായയാണ് മനുഷ്യനു ലഭിക്കുന്ന രാജകീയമുദ്ര. ക്രിസ്തുവിന്റെ മുദ്രയാണത്. അങ്ങനെ നാം നവസൃഷ്ടികളാകുന്നു. ഈ നവ സൃഷ്ടി പരിശുദ്ധാത്മാവിലുള്ള നവീകരണം തന്നെയാണ്. ആന്ത രിക നവീകരണത്തോടൊപ്പം അമർത്യതയുടെ അച്ചാരം നമ്മുടെ ശരീരങ്ങൾക്കും ലഭിക്കുന്നു. മർത്യശരീരം ദൈവത്തിന്റെ വാസ ഗേഹമായിതീർന്നു. നാം ദൈവീകരിക്കപ്പെടുന്നു, ദൈവഭവനാംഗ ങ്ങളാകുന്നു, ഉയർത്തപ്പെടുന്നു, ദൈവവുമായി ഐക്യപ്പെട്ട് ദൈവ മക്കളായി തീരുന്നു.

മാർ എഫ്രേം വി. കുർബാനയെ അപ്പം, ആത്മീയഭക്ഷണം, ക്രിസ്തുവിന്റെ രക്തം, ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരം, ജീവൗഷധം, പുതിയ രഹസ്യം, സജീവബലിവസ്തു, രക്ഷയുടെ കാസാ എന്നൊക്കെ വിളിക്കുന്നു. വി. കുർബാന ജീവദായക ദിവ്യരഹസ്യമാണ്. ക്രിസ്തു വിന്റെ സൗഖ്യദായകകർമ്മം ഫലദായകമാകുന്നത് കുർബാനയി ലാണ്. അപ്പം വർദ്ധിപ്പിച്ചതിലും അത്ഭുതകരമായ മീൻപിടിത്ത ത്തിലും സൗഖ്യദായക കർമ്മത്തിലും (ലൂ. 7,36-50) പുളിമാവിന്റെ ഉപമയിലും (മത്താ. 13,30) കാനായിലെ അടയാളത്തിലും ഒക്കെ എഫ്രേം കുർബാനയുടെ സൂചനകൾ കാണുന്നു. പെസഹാ കുഞ്ഞാ ടിലും പെസഹാ ഭക്ഷണത്തിലും പുളിപ്പില്ലാത്ത അപ്പത്തിലും ഏദ നിലും ഒക്കെ കുർബാനയുടെ മുൻകുറി ദൃശ്യമാണ്. ജീവൗഷധ മായ കുർബാന ശുദ്ധീകരിക്കുകയും പവിത്രീകരിക്കുകയും കടങ്ങൾ പരിഹരിക്കുകയും പാപബന്ധനങ്ങളിൽ നിന്ന് സ്വതന്ത്രരാക്കുകയും നവജീവൻ നൽകുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇത് സജീവമായ അപ്പമാണ്. ഉദയസൂര്യനെപ്പോലെ ക്രിസ്തു തന്റെ പ്രകാശവും ശോഭയും വി. കുർബാനയിൽ വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. അത് ഭക്ഷിക്കുന്നവർക്ക് നിത്യ ജീവനും ജീവന്റെ ഭണ്ഡാരവും കരഗതമാകുന്നു. ഈ ശരീരം മർത്യ ശരീരങ്ങളെയും ആത്മാക്കളെയും ജീവിപ്പിക്കുന്നു. ജീവവൃക്ഷ ത്തിന്റെ ഫലമാണ് ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരം. പറുദീസായിലെ മരം മരണത്തിൽ എത്തിച്ചെങ്കിൽ, ഗാഗുൽത്തായിലെ മരം മരണ നുക ത്തിൽ നിന്നു മോചിപ്പിച്ചു. സഭയാകുന്ന പറുദീസായിലെ നവഫ ലമാണ് കുർബാന. ഈ ഫലം പറുദീസായിലേക്ക് നമ്മെ കടത്തു ന്നു. അതുകൊണ്ട് സ്വർഗരാജ്യത്തിനായി ഒരുങ്ങിവേണം ഇത് സ്വീക രിക്കാൻ. വിശ്വാസത്തോടും കളങ്കമില്ലാതെയും ശുദ്ധമനസ്സാക്ഷി യോടും ഭയഭക്തിബഹുമാനങ്ങളോടും സാഹോദര്യസ്നേഹ ത്തോടും കൂടെ ഇതിനെ സമീപിക്കണം. അപ്പോൾ ഈ കാസാ ജീവന്റെ മഹാഉറവയായിത്തീരും. ക്രിസ്തുവിൽ നിന്ന് സഭ സ്വീക രിച്ച ഏറ്റവും വലിയ ദാനമാണ് വി. കുർബാന. അത് തന്റെ സ്വന്തം

ജീവദായകശരീരമാണ്. തന്റെ ഭൗമികശരീരം സൗഖ്യത്തിന്റെയും ശുദ്ധീകരണത്തിന്റെയും ഉറവയായിരുന്നതുപോലെ വി. കുർബാ നയിലെ ശരീരവും സൗഖ്യദായകവും ജീവദായകവുമാണ്.

ക്രിസ്തു നേടിത്തന്ന രക്ഷ ഓരോ വ്യക്തിയും തന്റെ സ്വത ന്ത്രേച്ഛ ഉപയോഗിച്ച് സ്വന്തമാക്കണം. പാപത്തിൽ നിന്നുള്ള മോച നത്തിന് ഇച്ഛാശക്തിയുടെ നിയന്ത്രണവും പരിഹാരകർമങ്ങളും അപരിത്യാജ്യമാണ്. പറുദീസായിലേക്ക് മടങ്ങാൻ അനുതാപകർമ്മ ങ്ങൾ അവശ്യാവശ്യമാണ്. ഈ കർമ്മങ്ങളെല്ലാം ദൈവസ്നേഹ ത്തിലേക്കു നയിക്കണം. പാപിനി കർതൃപാദം കഴുകിയതുവഴി പാപ മോചനത്തിന് അർഹയായി. മാനസാന്തരത്തിന്റെ ബാഹ്യാടയാള ങ്ങളാണ് അനുതാപകർമ്മങ്ങൾ. ഉപവാസം, അനുതാപക്കണ്ണീർ തുട ങ്ങിയവ ദൈവസമക്ഷം നമ്മെ സ്വീകൃതരാക്കും. അനുതാപി ദൈവ സമക്ഷം അണയാൻ തൽപരനായിരിക്കും. അവന് ദൈവകാരുണ്യം ലഭിക്കുകയും ചെയ്യും. പ്രാർത്ഥനയും നിശാജാഗരണവും കരുണ ലഭിക്കാൻ സഹായകമാണ്. നമ്മുടെ വിശ്വാസപ്രഖ്യാപനമാണ് പ്രാർത്ഥന. നാമത് പരസ്യമായി നടത്തുകയും വേണം. ഹൃദയ ത്തിൽ നിന്നുയരുന്ന പ്രർത്ഥന സ്വർഗകവാടം തുറക്കും. പ്രാർത്ഥ നയും ദൈവസംസർഗവുമാണ് നിശാജാഗരണം. താപസ്സകർമ്മ ങ്ങൾ അനുഷ്ഠിക്കുന്നതു മാത്രമല്ല ക്രിസ്തീയജീവിതം. താപസ്സമ നോഭാവവും വീക്ഷണവും അതിനോടു ചേർന്നുപോകണം. ഭൗമി കവസ്തുക്കളോടും നേട്ടങ്ങളോടും സമ്പാദ്യങ്ങളോടുമുള്ള മനോ ഭാവത്തിൽ അത് അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ദൈവത്തിൽ എല്ലാ പ്രത്യാ ശയും സമർപ്പിക്കാൻ അത് പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു. അത് സ്വർഗരാജ്യത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കുന്നു. ഇപ്രകാരം ജീവിക്കാൻ സഹായകമായ ജീവിത മാണ് കന്യാത്വജീവിതമെന്ന് മാർ എഫ്രേം കരുതുന്നു. വിശ്വാസി കൾ ഏവരും തങ്ങളുടെ ജീവിതാവസ്ഥയിൽ നിന്നുകൊണ്ട് ഈ ലക്ഷ്യത്തിൽ എത്തിച്ചേരേണ്ടതുണ്ട്.

2. സിറിയാക്കാരൻ താസ്യൻ

അക്രൈസ്തവ മാതാപിതാക്കളിൽനിന്നു സിറിയായിലാണു താസ്യൻ ജനിച്ചത്. യഥാർത്ഥ തത്ത്വജ്ഞാനം തേടിയിറങ്ങിയ താസ്യൻ അവസാനമായി ക്രിസ്തുമതത്തിൽ അതു കണ്ടെത്തുകയും അതിനെ ആശ്ലേഷിക്കുകയും ചെയ്തു. റോമിൽ വച്ചായിരിക്കാം അദ്ദേഹം ക്രിസ്ത്യാനിയായത്. പേഗനിസത്തിന്റെ പാപ്പരത്തവും വി. ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഔന്നത്യവും ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ മഹനീയതയും പരിശുദ്ധിയും താസ്യൻ മനസ്സിലാക്കി. റോമിൽ ഒരു വിദ്യാപാഠശാല നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന ജസ്റ്റിൻ എന്ന ക്രൈസ്തവ താത്ത്വികന്റെ ശിഷ്യനാകയും 150 തോടുകൂടി ക്രിസ്ത്യാനിയാകയും ചെയ്തു.

ജസ്റ്റിനും താസ്യനും ഗുരുവും ശിഷ്യനുമായിരുന്നെങ്കിലും ഇരുവരും തമ്മിൽ നിരവധി കാര്യങ്ങളിൽ വളരെയധികം അന്തരം ഉണ്ടായിരുന്നു. സത്യത്തിന്റെ അംശം ഗ്രീക്കു തത്ത്വചിന്തയിലുണ്ടെന്ന് ജസ്റ്റിൻ വാദിക്കുന്നു; എന്നാൽ എല്ലാ ഗ്രീക്കുശാസ്ത്രങ്ങളും ത്യാജ്യങ്ങളാണെന്നാണ് താസ്യൻ ചിന്തിക്കുന്നത്. ക്രിസ്തുമതത്തെ ശ്ലാഘിക്കുന്ന ജസ്റ്റിൻ അക്രൈസ്തവ താത്ത്വികരെ ബഹുമാനിച്ചിരുന്നു; താസ്യനാകട്ടെ ഗ്രീക്കു സംസ്ക്കാരത്തോട് ബന്ധപ്പെട്ടതെല്ലാം വെറുത്തു, സമകാലീന ഗ്രീക്കു വിദ്യാഭ്യാസവും സംസ്കാരവും ക്രിസ്ത്യാനികൾ ത്യജിക്കണമെന്നുവരെ താസ്യൻ പറഞ്ഞുവച്ചു.

172 ഓടുകൂടി താസ്യൻ സിറിയായിൽ തിരിച്ചെത്തുകയും 'എൻക്രത്തീത്തർ' (Encratites) എന്ന സമൂഹം സ്ഥാപിക്കയും ചെയ്തു. ഇതൊരു ഗ്നോസ്റ്റിക് സമൂഹമാണ്. വിവാഹം വ്യഭിചാരമായി ഇക്കൂട്ടർ കരുതുന്നു. മാംസം, വീഞ്ഞ് എന്നിവ ഉപയോഗിക്കാനേ പാടില്ല. കുർബാനയിൽ വീഞ്ഞിനു പകരം വെള്ളം ഉപയോഗിക്കാൻ ഇവർ ശാഠ്യം പിടിച്ചു. 'അക്വാറീ' (Aquarii) എന്നും ഇവർ അറിയപ്പെടുന്നു. (ഇവരെപ്പറ്റി താഴെ കാണുക).

താസ്യന്റെ കൃതികൾ

താസ്യന്റെ രണ്ടു കൃതികൾ നമുക്ക് ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. 'ഗ്രീക്കുകാരോടുള്ള സംവാദം' 'ദിയാതെസ്സാറോൻ' എന്നിവയാണവ.

1. ഗ്രീക്കുകാരോടുള്ള സംവാദം

എഴുതിയ കാലത്തെ സംബന്ധിച്ചും ഉദ്ദേശ്യത്തെ സംബന്ധിച്ചും പണ്ഡിതന്മാരുടെ ഇടയിൽ തർക്കം നിലനില്ക്കുന്നു. ജസ്റ്റിന്റെ മരണശേഷമായിരിക്കാം താസ്യൻ ഇതെഴുതിയത്. 'എൻക്രത്തീത്ത' വിഭാഗം സ്ഥാപിക്കുന്നതിനു മുൻപാണോ അതിനു ശേഷമാണോ എഴുതിയതെന്ന് തീർച്ച പറയാൻ സാധിക്കയില്ല. ഇത് ഒരു വിശ്വാസ സമർത്ഥ കൃതിയേയല്ല എന്നു കരുതുന്നവരുമുണ്ട്. അവരുടെ വീക്ഷണത്തിൽ താൻ സ്ഥാപിച്ച കലാലയത്തിലേയ്ക്കു വിദ്യാർത്ഥികളെ ക്ഷണിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഒരു പ്രസംഗമാണിത്. ഈ കൃതി ഉടനീളം ഗ്രീക്കുസംസ്ക്കാരത്തോടു കടുത്ത എതിർപ്പു പ്രകടമാക്കുന്നു. ഗ്രീക്കുകാരുടെ തത്ത്വശാസ്ത്രം, മതം, നേട്ടങ്ങൾ ആദിയായവ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നോട്ടത്തിൽ മൗഢ്യവും മൂല്യരഹിതവും അധാർമ്മികവും ആണ്. ഗ്രീക്കുസംസ്ക്കാരത്തിൽ മൂല്യമുള്ളതായി എന്തെങ്കിലും ഉണ്ടെങ്കിൽ അത് അപരിഷ്കൃതരിൽനിന്നു കടമെടുത്തതാണ്. എന്നാൽ അതിനൊന്നും ഒരു വിലയുമില്ല; അധാർമ്മികത വളർത്താനേ അത് ഉപകരിക്കയുള്ളുവത്രേ.

ഈ ഗ്രന്ഥത്തിനു നാലു ഭാഗങ്ങളുണ്ട് (1) ഒന്നാം ഭാഗം (അധ്യാ. 4, 3-7, 6) ഒരു ക്രിസ്തീയ പ്രപഞ്ചശാസ്ത്രമാണ്. ദൈവം (4,3-5), വചനം, ലോകസൃഷ്ടി (5), മനുഷ്യസൃഷ്ടി, ഉത്ഥാനം, വിധി (6-7, 1), മാലാഖമാരുടെ സൃഷ്ടി, സ്വതന്ത്രമനസ്സ്, മാലാഖമാരുടെ വീഴ്ച, ആദിമാതാപിതാക്കന്മാരുടെ പാപം, ദുഷ്ടാരൂപികൾ (7,2-8) എന്നീ കാര്യങ്ങൾ ഈ ഭാഗത്തു ചർച്ച ചെയ്യുന്നു. (2) രണ്ടാം ഭാഗം (8-20) പിശാചുക്കളെപ്പറ്റിയുള്ള വിവരണങ്ങളാണ്. ജോത്സ്യം പിശാചിന്റെ കണ്ടുപിടുത്തമാണ്. സ്വാതന്ത്ര്യം ദുരുപയോഗിച്ച മനുഷ്യൻ പിശാചിന്റെ അടിമയായി തീർന്നു. ലോകവസ്തുക്കൾ പാടേ ഉപേക്ഷിക്കുന്നതുവഴി മനുഷ്യന് ഈ അടിമത്തത്തിൽനിന്നു മോചനം പ്രാപിക്കാൻ സാധിക്കും (3-11). ഇതിനുള്ള ശക്തി ലഭിക്കാനായി നമ്മുടെ അരൂപിയെ സ്വർഗീയാരൂപി (പ്നെവുമാ)യുമായി ബന്ധിക്കണം. മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിച്ചപ്പോൾ 'പ്നെവുമാ' അവനുള്ളിൽ വസിച്ചു. എന്നാൽ പിശാചിന്റെ പ്രേരണയാൽ പാപം ചെയ്തപ്പോൾ അത് അവനിൽ നിന്നു പുറത്തുപോയി (12-15, 1). പദാർത്ഥത്തിന്റെയും ദുഷ്ടതയുടെയും സദൃശ്യമാണ് പിശാചുക്കൾ. ഒരിക്കലും പിശാചിന് അനുതപിക്കാനാവില്ല! മനുഷ്യനാകട്ടെ ദൈവസാദൃശ്യത്തിലാകയാൽ, അമർത്യത പ്രാപിക്കാൻ സാധിക്കും. സ്വയം നിഗ്രഹം വഴി മനുഷ്യൻ അത് സാധിക്കുന്നു (15, 2-16, 6). പദാർത്ഥത്തെ പരിത്യജിച്ച് അമർത്യത തേടന്നതുകൊണ്ട് മരണത്തെ മനുഷ്യൻ ഭയപ്പെടാനില്ല (16, 7-20). (3) മൂന്നാംഭാഗം (21-30) ജീവിതത്തോടുള്ള ക്രിസ്തീയ വീക്ഷണത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ ഗ്രീക്കു സംസ്കാരം ചർച്ചാവിഷയമാക്കുന്നു. ഗ്രീക്കുദൈവശാസ്ത്രം മൂഢത്വമാണ്; മനുഷ്യാവതാരരഹസ്യമാകട്ടെ മഹോന്നതവും ശ്രേഷ്ഠവുമാണ് (21). ഗ്രീക്കുകാരുടെ തിയേറ്ററുകൾ തിന്മയുടെ

ഉറവിടമാണ്. കളിസ്ഥലങ്ങൾ കൊലക്കളങ്ങളാണ്... അവരുടെ നൃത്തം, സംഗീതം, കവിത എന്നിവയൊക്കെ മൂല്യരഹിതമാണ് (22 -24). ഗ്രീക്കുതത്ത്വശാസ്ത്രവും നിയമവും പരസ്പരം യോജിച്ചു പോകാൻ പ്രയാസമുള്ളവയാണ് (25-28). ഈ പശ്ചാത്തലത്തിൽ ക്രിസ്തുമതം ജ്വലിച്ചു പ്രകാശിക്കുന്നു (29-30). (4) നാലാംഭാഗത്തു ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ ധാർമ്മികമൂല്യം ഉറക്കെ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു (31 -41). ഗ്രീസിലെ എല്ലാ നിയമദാതാക്കൾക്കും മുൻപേ മോശ ജീവിക്കയും നിയമം പ്രദാനം ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. അതുകൊണ്ടു ക്രിസ്തുമതം മറ്റെല്ലാറ്റിനേക്കാളും പ്രാചീനത്വം ഉള്ളതാണ് (31,1 -63, 6-41). ക്രിസ്തീയജീവിതവും ക്രിസ്തീയതത്ത്വശാസ്ത്രവും എല്ലാവിധസ്പർദ്ധയിൽനിന്നും അസൂയയിൽനിന്നും അകന്നതാണ്. ക്രിസ്ത്യാനികൾ മനുഷ്യമാംസഭുക്കുകളാണെന്നും അധാർമ്മികത പ്രവർത്തിക്കുന്നവരാണെന്നും ഉള്ള ദോഷാരോപണം ഗ്രീക്കുകാരുടെ പ്രവർത്തനത്തിന്റെ പ്രതിഫലനമാണ് (31, 7-35). താസ്യൻ ഇപ്രകാരം ഉപസംഹരിക്കുന്നു: 'ഗ്രീക്കുകാരേ, ഈ കാര്യങ്ങൾ നിങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ബാർബേറിയൻ തത്ത്വശാസ്ത്രത്തിന്റെ ശിഷ്യനായ ഞാൻ, താസ്യൻ, രചിച്ചു. ഞാൻ അസ്സീറിയാ ദേശത്തു ജനിച്ചു; നിങ്ങളുടെ തത്ത്വങ്ങൾ പഠിച്ചു. അതിനുശേഷം ഇപ്പോൾ ഞാൻ പ്രഘോഷിക്കുന്ന ഇതു പഠിച്ചു. ദൈവം ആരാണെന്നും, തന്റെ കർമ്മം എന്താണെന്നും ഗ്രഹിച്ചതിന്റെ ഫലമായി എന്റെ തത്ത്വങ്ങൾ പരിശോധനാവിധേയമാകാൻ നിങ്ങളുടെ മുൻപാകെ ഞാൻ സമർപ്പിക്കുന്നു. ദൈവത്തിനു ഹിതകരമായ ആ ജീവിതത്തോട് അഭേദ്യമായി പറ്റിച്ചേരുവാൻ ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നു' (42).

2. ദിയാതെസ്സറോൻ

താസ്യന്റെ ഏറ്റം പ്രധാനകൃതിയാണിത്. 'തോ ദിയാതെസ്സറോൻ ഏവൻഗേലിയോൻ' എന്നാണ് പൂർണ്ണനാമം. നാലു സുവിശേഷങ്ങളിൽ നിന്നുമുള്ള ഒരു സംക്ഷിപ്തവിവരണം. 'നാലിൽനിന്ന്' (ദിയാതെസ്സറോൻ) എന്നു താസ്യൻ ഇതിനു പേരിട്ടു.

നാലു സുവിശേഷങ്ങളിൽനിന്നും തെരഞ്ഞെടുത്ത വാചകങ്ങൾകൊണ്ടു തുടർച്ചയായി വിരചിച്ച ഒറ്റ സുവിശേഷമാണിത്. സുറിയാനിസഭയിൽ അനേകനാൾ ഇത് ഔദ്യോഗിക സുവിശേഷമായി ആരാധനക്രമത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു. ഇതിനുപകരം പുതിയൊരു ബൈബിൾ വിവർത്തനം നടപ്പാക്കിയത് മാർ റാബുള (+435) അത്രേ. 'ഏവൻഗേലിയോൻ ദ്മെഫറേശെ' എന്നാണ് റാബുളയുടെ വിവർത്തനത്തിന്റെ പേര്. റാബുള നാലു സുവിശേഷങ്ങളും വെവ്വേറെ സുറിയാനിയിലേക്കു വിവർത്തനം ചെയ്യിച്ചു നടപ്പാക്കി

(cf ജി. ചേടിയത്ത്, സഭാപിതാക്കന്മാർ പേ. 242, നമ്പർ 12). താസ്യന്റെ 'സംയുക്ത സുവിശേഷം' കാലാന്തരത്തിൽ അപ്രത്യക്ഷമായി.

പൗരസ്ത്യദേശത്തു തിരികെ എത്തിയ ശേഷമായിരിക്കാം താസ്യൻ ഇതു നിർമ്മിച്ചത്. ഗ്രീക്കിലാണോ സുറിയാനിയിലാണോ രചിച്ചത് എന്നതു കൃത്യമായി പറയാൻ സാധ്യമല്ല. ഗ്രീക്കായിരിക്കാം മൂലഭാഷ. താസ്യൻ തന്നെ പിന്നീടതു സുറിയാനിയിലാക്കിയിരിക്കാം. 1934ൽ സിറിയയിലെ ഡൂറാ-എവുറോപ്പോസിൽ 254നു മുമ്പ് എഴുതപ്പെട്ട ഗ്രീക്കു കയ്യെഴുത്തുപ്രതിയുടെ ചില ശകലങ്ങൾ (14 വരികൾ) കണ്ടെടുക്കുകയുണ്ടായി. 360നും 370നും ഇടയ്ക്ക് താസ്യന്റെ 'സംയുക്ത സുവിശേഷത്തിന് മാർ അപ്രേം എഴുതിയ ഭാഷ്യം ആറാം നൂറ്റാണ്ടിലെ ഒരു അർമേനിയൻ വിവർത്തനത്തിലൂടെ നമുക്കു കൈവന്നിട്ടുണ്ട്; സുറിയാനി മൂലം നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയി.

താസ്യന്റെ മറ്റെല്ലാ കൃതികളും നമുക്കു നഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കയാണ്. തന്റെ വിശ്വാസസമർത്ഥന കൃതിയിൽ മൂന്നു കൃതികളുടെ പേരുകൾ താസ്യൻതന്നെ നൽകുന്നു. 'മൃഗങ്ങളെപ്പറ്റി' (പെരിസോഓൻ) (അധ്യാ. 5); പിശാചുക്കളെപ്പറ്റി (അധ്യാ. 16); 'ദൈവികകാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി ചർച്ച ചെയ്തവർക്കെതിരെ' (അധ്യാ. 14). അലക്സാണ്ട്രിയയിലെ ക്ലെമന്റ് താസ്യന്റെ 'പൂർണതയെപ്പറ്റി' എന്ന കൃതിയിൽനിന്നു ഉദ്ധരിക്കുന്നു (സ്ട്രോമാറ്റാ 3,81, 1 ff). 'പ്രശ്നങ്ങളെപ്പറ്റി' ഒരു കൃതി എഴുതിയതായി റോദോൻ പറയുന്നു (എവു. സഭാ. 5,13,8). പൗലോസിന്റെ ലേഖനങ്ങൾ ചുരുക്കിയെഴുതാൻ താസ്യൻ യത്നിച്ചതായി എവുസേബിയസ് പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ട് (സഭാ. 4,39,6).

താസ്യന്റെ 'സംയുക്ത സുവിശേഷത്തെ ആധാരമാക്കി നിരവധി പഠനങ്ങൾ പാശ്ചാത്യലോകത്ത് നടന്നിട്ടുണ്ട് (cf J. Quasten, Patrology, 1, P.225-228)